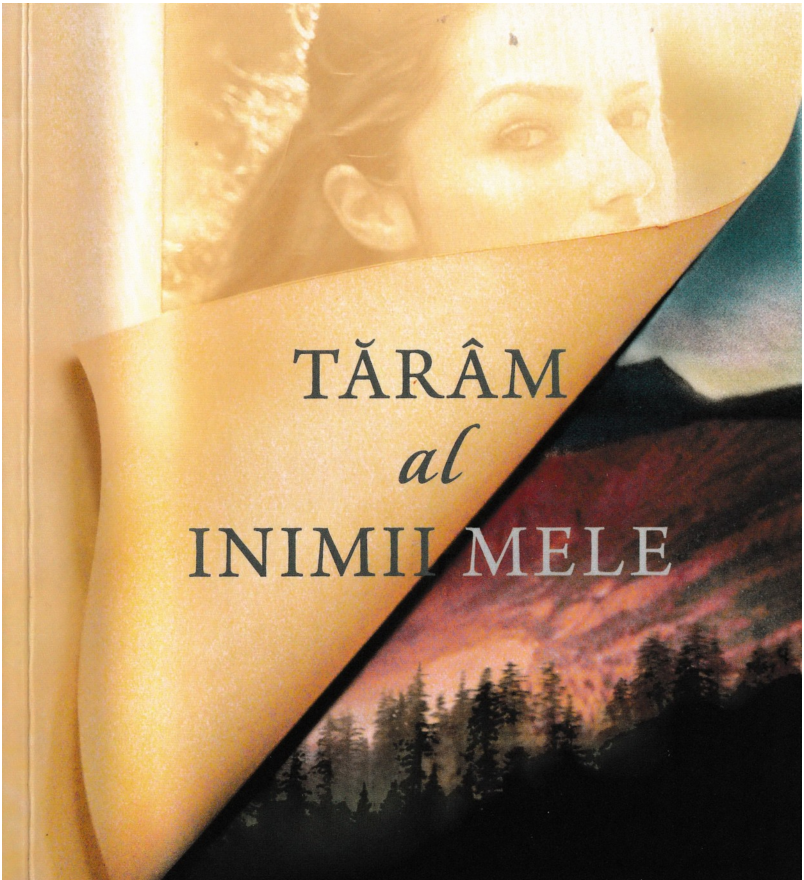

TĂRÂM al INIMII MELE

TRACIE PETERSON

TRACIE PETERSON

TARAM al INIMII MELE

Moştenitorii din Montana –
tărâm *al* INIMII MELE
KERIGMA
Oradea, 2019

Redactare: Ana Corlan
Tehnoredactare: Cornel Ţicărat
Coperta: Andrea Gheldum

Originally published in English under the title *Land of My Heart* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Peterson, Tracie
Tărâm al inimii mele / Tracie Peterson; trad. Din engleză de Antonela Buligă – Oradea: Kerigma Beletristic, 2019
ISBN 978 – 606 – 8626 – 62 – 8
I. Buligă, Antonela (trad.)
821.111
Kerigma Beletristic este un imprint al SC Kerigma SRL.
Editura Kerigma Beletristic
O.P. 2 – C.P. 16, 410670 Oradea, România
Tel.: 0359 800174 / 0728 310385
Comenzi online: www.kerigma.ro
Comenzi prin e-mail: officekerigma.ro
Comenzi telefonice: 0359 800174 / 0728 310385

Lui John şi Kay Peterson, cu mulţumiri pentru dragostea voastră şi pentru că mi-aţi răspuns la întrebările despre vapoare.

Lui Mike Parker, cu mulţumiri pentru că mi-ai răspuns la toate întrebările despre fermele de vite de pe vremuri

Cărţi de Tracie Peterson

Fiica tăietorului de gheaţă. Seria *Ţinutul apelor strălucitoare* – 1

Doamna minerului. Seria *Ţinutul apelor strălucitoare* – 2

Mireasa pietrarului. Seria *Ţinutul apelor strălucitoare* – 3

Preludiul zorilor.

Seria *Cântec din Alaska* – 1

Refrenul dimineţii. Seria *Cântec din Alaska* – 2

Serenada amurgului. Seria *Cântec din Alaska* – 3

TRACIE PETERSON este autoarea a peste şaptezeci de romane, atât istorice, cât şi contemporane. Cercetările ei minuţioase sunt oglindite în povestirile sale, cum se vede în seriile bestseller Moştenitorii din Montana şi Alaskan Quest. Tracie şi familia ei locuiesc în Montana.

PROLOG

New Madrid, Missouri
Martie 1864

Din pricina aerului umed, ziua era zăpuşitoare. Dianne Chadwick îşi dădu la o parte o şuviţă din părul de culoarea mierii şi oftă, apoi aruncă o privire pe fereastra prăvăliei tatălui ei, observând norii grei şi negri de la orizont. *Sper că nu vine tornada*, se gândi ea, trecând în spatele tejghelei prăvăliei New Madrid Emporium.

La şaisprezece ani, se dovedise capabilă de a fi mâna dreaptă a tatălui ei în gestionarea prăvăliei. Eficienţa ei, împreună cu interesul sincer pentru clienţi, o surprinseseră şi pe ea, nu doar pe tatăl ei, care acceptase în cele din urmă să o lase să renunţe la şcoală.

Cei trei fraţi mai mari nu erau deloc interesaţi de magazin, iar ei îi convenea asta. Tata încercase fără succes să facă din fiii lui buni comercianţi, însă ei nu erau genul de oameni care să se mulţumească cu o astfel de viaţă. Visau la aventură şi la viaţa în aer liber. Să facă gestiunea pentru magazin şi să stea cu ochii pe sertarul cu bani nu le provoca decât năduf şi răzvrătire.

— Unde sunt fraţii tăi? Ne vor trebui bani lichizi de la bancă, anunţă tata când veni din camera din spate. Ieri n-am reuşit să mă ocup de asta.

— Nu l-am văzut pe niciunul dintre ei de când au luat micul dejun, recunoscu Dianne. Dar nu-ţi face griji pentru asta, mă duc eu la bancă în locul dumitale.

— Nu, zise el, clătinându-şi capul pleşuv. Mai bine mă duc eu. Ştii că nu e bine să mergi acolo fără însoţitor. Războiul ăsta a distrus viaţa oamenilor cumsecade. Îmi aduc aminte de vremea când lucrurile erau mult mai simple, mai civilizate. Biata ta mamă adoarme plângând aproape în fiecare seară, de dorul vremurilor bune de dinainte de război.

Dianne dădu din cap, ştiind cât erau de adevărate vorbele tatii. Mama plângea des acum. Grija pentru băieţii ei, acum aproape destul de mari ca să se ducă la război, era suficientă ca s-o ţină la pat.

Dianne nu îşi contrazise tatăl. Ştia că în cele din urmă va ceda şi o va lăsa să meargă la bancă, deoarece el rareori mai pleca din magazin. Întrucât familia sa locuia chiar deasupra prăvăliei, Ephraim Chadwick simţea că e de datoria sa să stea pe aproape. Ostilitatea din ce în ce mai mare a vecinilor care simpatizau cu Sudul şi nu pricepeau de ce făcea el comerţ cu soldaţii unionişti care ocupau oraşul îl făcea să fie şi mai încordat.

Ea nu înţelegea aceste frământări. Afacerile erau afaceri şi războiul le încurca. Şi, sincer, nu putea spune că e de partea unora sau a altora. Mama fusese crescută într-o familie înstărită din Sud, aşa că ţinea cu Sudul, cum era normal. Însă tata avusese legături strânse cu Nordul şi, ca om de afaceri, avea tendinţa să facă orice era mai util câştigării traiului.

Îl privi cum îşi face de lucru cu câteva suluri de material înainte de a se întoarce în camera din spate. El trecu după perdea, trăgându-şi haina şi mormăind întruna.

— Nu ştiu ce folos e să am băieţi, dacă nu sunt niciodată aici ca să mă ajute. Se duse ţintă la seif şi scoase punga pe care o folosea pentru bani.

În timp ce tata se foia nemulţumit prin încăpere, Dianne se prefăcu a face ordine într-o cutie cu plante medicinale. Ştia că el se gândeşte la binele ei, dar ea simţea că nu are de ce să se teamă să iasă pe stradă. Erau destui soldaţi unionişti care păzeau oraşul. Sigur erau demni de încredere şi destul de onorabili ca să protejeze o tânără de primejdii.

— Eşti sigură că nu i-ai văzut pe băieţi? o întrebă tata pe un ton exasperat care îi arăta lui Dianne că e gata să se dea bătut.

Ea îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Stai să mă duc să văd.

Se duse la uşa din spate şi o deschise. Aruncă o privire pe alee, căutându-şi fraţii. Văzând că nu e nici ţipenie de om, închise uşa şi se întoarse la tata.

— Nici urmă de ei.

El oftă.

— Nu-mi place să plec de la prăvălie. Mai ales când mă gândesc la starea mamei tale.

Dianne veni lângă el şi îl atinse blând pe braţ.

— Pot să mă duc eu la bancă, tăticule. Nu voi păţi nimic. E devreme şi drojdia societăţii doarme acum. Soldaţii patrulează pe străzi şi vor avea grijă de mine. Cei mai mulţi îţi sunt prieteni. N-o să lase să mi se întâmple ceva.

Ephraim oftă din nou şi se uită dincolo de Dianne, la uşă.

— Presupun că te poţi duce. Doar de data asta.

Dianne dădu fuga şi îşi rezolvă treburile repede. Domnul Danssen păru destul de mirat că venise singură, dar nu zise nimic.

— Transmite-le toate cele bune părinţilor tăi, strigă după ea când ieşi pe uşă.

— Le voi transmite, răspunse ea, vârând punga cu bani în buzunarul fustei. Se întoarse grăbită la magazin, dar gândul îi era la starea jalnică a oraşului. Ferestrele câtorva magazine erau bătute în scânduri, amintindu-i de prietenii care plecaseră de acolo. Prăvălia de confecţii a doamnei Simpson fusese arsă din temelii cu doar trei săptămâni în urmă. Tata zisese că soldaţii confederaţi făcuseră asta, dar Dianne se gândea că fuseseră oamenii din partea locului. Doamna Simpson era o yankee care spunea verde în faţă ce gândeşte. Fără îndoială că unii se săturaseră de părerile ei.

Când trecu pe lângă un grup de localnici, se porni un cor de comentarii vulgare şi fluierături.

— Hei, ia uite-o pe fata lui Ephraim Chadwick, strigă unul dintre ei. Tată-su e proprietarul prăvăliei Emporium.

— Îhî, se are bine cu yankeii, adăugă altul.

— Dar mamă-sa e o fiică adevărată a Sudului, se

amestecă al treilea. Ea nu-i are pe yankei la inimă.

— Şi e frumuşică, exact ca fiică-sa.

Dianne se strădui să le ignore vorbele, ţinându-şi capul plecat şi mergând cât de repede îi îngăduia eticheta. Dar, la nici trei metri de uşa prăvăliei, fu oprită brusc.

— De ce nu stai un pic de vorbă? pretinse un personaj grosolan, prinzând-o de braţ. Aşa-i că dumneata nu-i ai pe yankei la inimă?

Dianne îşi ridică ochii şi se uită în ochii bărbatului corpolent. În ochi i se citea ura; duhnea tare a whisky, sudoare şi bălegar. Se pare că nu toată drojdia societăţii dormea la ora asta.

— Daţi-mi voie, spuse ea, încercând să se desprindă uşurel din strânsoare. Mă aşteaptă tata. În depărtare se auzi tunetul; se apropia furtuna.

El o strânse şi mai tare şi rânji, arătându-şi dinţii galbeni şi stricaţi.

— Şi eu aştept puţintică politeţe. Nu păţeşti nimic dacă-mi arăţi un dram de respect. Asta-i problema cu războiul ăsta. De când au venit yankeii în oraş, nimeni nu mai e prietenos.

Dianne îl privi sever. Îi cunoştea pe mulţi din cetăţenii New Madridului. Tata avea prăvălia de ceva timp, iar ea începuse nu demult să lucreze la tejghea cu normă întreagă. Pe gunoiul ăsta nu-l cunoştea. Fără doar şi poate că fugise spre vest ca să scape de câmpul de luptă. Însă îndrăzneala lui o surprinse. Soldaţii yankei erau pretutindeni – protejând şi apărând New Madridul ca pe un teritoriu al Uniunii. Se zvonea că în tot statul se iscau încăierări. Dacă ar fi fost văzuţi, oamenii aceştia ar fi fost fără îndoială ridicaţi şi luaţi la întrebări.

Bărbatul îi luă tăcerea drept acord.

— Aşa. Ai văzut că nu-i aşa greu? Fii drăguţă cu bătrânul Charley şi el va fi drăguţ cu dumneata.

Dianne trase adânc aer în piept.

— Dă-mi drumul.

Charley păru mirat la aceste cuvinte. O privi cercetător o clipă, apoi începu să râdă. Tovarăşii săi îi ţinură isonul, de parcă Dianne ar fi spus o glumă bună.

Ea îşi ridică puţin fusta şi îl lovi tare pe nelegiuit în fluierul piciorului. Asta îl făcu să slăbească strânsoarea îndeajuns încât ea să-şi poată trage braţul. Dianne ajunse în faţa prăvăliei chiar când Charley întinse din nou mâna şi o prinse de părul lung.

Dianne strigă de durere, fiind auzită nu doar de tatăl ei, ci şi de cei câţiva soldaţi care erau în prăvălie.

— Dă-i drumul! porunci tatăl ei, în timp ce Charley smucea încă de părul lui Dianne. Cerul fu iluminat de un fulger şi stropi mărunţi de ploaie căzură pe strada prăfuită.

— Ai auzit ce-a spus domnul, declară, scoţându-şi revolverul, un soldat pe care Dianne îl cunoştea drept căpitanul Seager.

Spre surprinderea lui Dianne, Charley chiar îi dădu drumul. Tata o împinse repede în prăvălie. Dianne aproape că îşi pierdu echilibrul, dar se prinse de tejghea în timp ce afară tună din nou. Furtuna se abătuse asupra lor.

— Ce se întâmplă? o întrebă mama, venind din camera din spate.

— Eu… ăăă… sunt nişte oameni afară şi ta…

Fulgerul, mai intens şi strălucitor, lumină ziua întunecată, când se auziră mai multe focuri de armă. Dianne nu putu să-şi termine propoziţia, pentru că mama trecu în goană pe lângă ea şi fugi afară. Inima îi bătea tare de frică.

— Cine trage cu pistolul? întrebă Ardith, sora ei de zece ani. Mezina familiei, Betsy, era în spatele ei. A ajuns aici războiul?

— Staţi amândouă aici! le porunci Dianne. Mă duc să văd ce s-a întâmplat.

Trotuarul de scânduri de afară, aşa de liniştit cu câteva minute înainte, arăta ca un câmp de luptă plin de leşurile celor căzuţi. Tunând şi fulgerând, furtuna estompa mare

parte din lumina soarelui.

Şocată, Dianne se rezemă de perete ca să nu cadă. Tunetul se auzi din nou, clătinând până şi temelia de sub picioarele ei. Începu să plouă tare şi soldaţii se grăbiră să ia trupurile de pe stradă. La câţiva paşi, mama era îngenuncheată lângă tata. Un firicel de sânge se prelingea dintr-o gaură pe care o avea în mijlocul frunţii.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse căpitanul Seager, îngenunchind lângă Susannah Chadwick. Soţul dumneavoastră a fost prins în bătaia gloanţelor.

Ploaia curgea peste ea, lipindu-i pe faţă părul cândva frumos aranjat.

— Sigur, spuse ea şoptit. Dar ale cui gloanţe, mă întreb? Un fulger despică cerul, apoi explodă tunetul. Susannah avea o privire sălbatică.

— Soţul meu e o victimă a acestui război la fel de sigur ca şi când ar fi purtat uniforma Sudului. Oamenilor dumitale nu le pasă decât de ei. Apoi îşi duse degetele la rană şi începu să plângă în hohote. Uite ce-aţi făcut. Uite ce-aţi făcut.

Dianne îşi duse şorţul la gură, luptându-se cu lacrimile. I se strânse stomacul în timp ce îşi ducea mâinile la ochi. *Dacă nu m-aş fi dus la bancă – dacă l-aş fi luat pe Trenton sau pe unul din ceilalţi băieţi*.

Privi cum soldaţii ridică trupul neînsufleţit al tatălui ei şi îl duc în prăvălie. Nici nu trecură bine pragul prăvăliei, că grindina se şi abătu asupra străzii. Sigur venea tornada.

CAPITOLUL 1

Dianne aştepta nerăbdătoare, cu fraţii ei în jurul mesei din sufragerie, ca mama să se gândească la cererea lor. Tata plecase dintre ei de aproape o lună şi responsabilităţile magazinului creşteau pe zi ce trecea, aşa că Dianne se lupta acum pentru singura idee care părea să aibă sens.

— Să ne mutăm în Teritoriul Idaho? întrebă Susannah.

Dianne spuse, sigură pe sine:

— Am luat legătura cu un şef de caravană, care va conduce o caravană de căruţe spre vest cam în zece zile. Vor porni din St. Louis, aşa că trebuie să ne mişcăm repede.

— Dar să vindem tot ce avem şi să plecăm? întrebă mama, uitându-se la fiecare copil în parte.

— Nu putem pleca din New Madrid, spuse Trenton, fratele cel mai mare al lui Dianne. N-am de gând să plec de aici până când nu răzbun moartea tatii.

— Nu vorbi aşa, Trenton. Nu va fi nicio răzbunare, declară mama, dându-i lacrimile. Deja l-am pierdut pe Ephraim; nu vreau să te pierd şi pe tine.

— Tocmai de aceea e aşa de important să ne mutăm acasă la fratele dumitale, mamă. Asta îi va ţine pe băieţi departe de război. Ştii bine, căpitanul Seager îi sâcâie întruna să se alăture Uniunii de cum devin majori. Înainte să-ţi dai seama, nu vor avea încotro decât să aleagă de partea cui vor fi.

— N-aş lupta pentru Uniune, declară Trenton. Cred că ei au avut mai mult de-a face cu moartea tatii decât lasă să se înţeleagă.

— Dar nu poţi fi sigur, interveni mama. Nimeni nu ştie sigur al cui glonţ a luat viaţa tatălui tău. Mie nu-mi place Uniunea mai mult ca ţie, dar nu-i pot considera responsabili pe de-a-ntregul pentru moartea lui Ephraim.

Fraţii gemeni ai lui Dianne, Morgan şi Zane, se uitară unul la altul înainte de a spune în cor:

— Noi credem că mutarea ne-ar prinde bine.

Betsy şi Ardith, mezinele familiei, începură să şuşotească între ele, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce înseamnă conversaţia adulţilor.

Trenton îi privi încruntat pe băieţii care erau cu un an mai mici decât el.

— Nu-i drept ca viaţa unui om să fie luată aşa şi nimeni să nu plătească pentru asta. Tăticu' merită mai mult de atât.

— I se spune accident de război, interveni Dianne. Ştia că, dacă Trenton va asculta de cineva, ea era aceea. Trent, pe tata nu-l mai putem aduce înapoi – nici dacă tragem câte un glonţ în fiecare soldat al Uniunii. Ori în simpatizanţii Sudului, la drept vorbind. Nimic nu-l va aduce înapoi.

— Poate că nu, dar cel puţin ne vom fi făcut datoria faţă de el.

— Ajunge! Toate privirile se întoarseră spre mama. Chiar şi Betsy şi Ardith tăcură. Să nu mai aud nimic despre răzbunare. În aer se lăsă o tăcere grea înainte ca ea să-şi îndrepte umerii şi să se uite la băieţii ei. Cred că ideea lui Dianne de a ne muta în vest e bună.

Dianne răsuflă uşurată. Acum sigur lucrurile vor merge înainte.

— Trebuie să plecăm în mai puţin de o săptămână, spuse ea, uitându-se la faţa brăzdată de griji a mamei. Ar trebui să vindem magazinul. Au fost la un moment dat câţiva oameni care voiau să-l cumpere de la tata. Îl putem ruga pe domnul Danssen de la bancă să vorbească cu ei, ca să vadă dacă mai sunt interesaţi.

— Cred că aşa ar fi înţelept, răspunse mama. N-aş vrea deloc să încredinţez altcuiva magazinul după ce plecăm.

Dianne dădu din cap.

— Am stat de vorbă cu Morgan şi cu Zane. Vom lua din stoc cât putem de mult, ca să vindem în forturile de pe drum, iar când ajungem în Virginia City putem vinde ce rămâne. Aşa ar trebui să avem bani destui ca să trăim.

— În Virginia City locuieşte unchiul Bram? întrebă Ardith.

Mama dădu din cap.

— Da. Unchiul Bram locuieşte în apropiere.

— I-am trimis o scrisoare ca să-l anunţ că venim, zise Dianne, luându-i pe toţi prin surprindere cu îndrăzneala ei. Ştiam că trebuie să mă mişc repede, altfel ajungem noi acolo înaintea scrisorii. O lovi uşurel pe mama pe braţ. Uite, s-a găsit mult aur în zona aceea, aşa că foarte mulţi oameni se duc în teritoriu. Ar trebui să fie un drum uşor, în compania unor oameni buni. Făcu o pauză şi se uită la fraţii ei. Am auzit că mulţi confederaţi se duc acolo.

— Tu pur şi simplu nu pricepi, nu-i aşa, Dianne? Ori poate că doar nu-ţi pasă. Faptul că ne mutăm nu schimbă faptul că tata a fost ucis pe nedrept, declară Trenton.

— Crezi că e vreunul între noi care nu ştie asta, Trenton? Iritarea lui Dianne crescu odată cu tonul acuzator al fratelui ei.

Expresia lui Trenton se înmuie şi el îşi lăsă faţa în jos.

— Nu. Doar că nu pot îndura să las lucrul ăsta nefăcut.

— Iar eu nu pot îndura să te văd spânzurat pentru crimă. Sau obligat să lupţi pentru Uniune. Cuvintele ei erau tăioase, dar ştia că sunt necesare pentru a o câştiga complet pe mama de partea acestei idei. Morgan şi Zane mai au doar doi ani până când vor fi destul de mari ca să fie implicaţi şi ei. Vrei să-ţi mânjeşti mâinile cu sângele lor doar de dragul unei mândrii prosteşti?

— Destul, zise Susannah, clătinând din cap. Nu mai pot suporta moartea cuiva. Şi aşa abia ţin piept zilei de azi cu necazul ei.

— Ştiţi că eu sunt de acord să mergem în vest, interveni Morgan, dar cum vom şti ce să facem? Am avut prăvălia şi am trăit toată viaţa în oraş. Cum vom şti cum să trăim din munca pământului şi să facem ce este necesar ca să supravieţuim pe drum?

Şi Dianne îşi pusese această întrebare. După ce întrebase în dreapta şi în stânga, credea că a găsit

răspunsul. Scoase o cărţulie din buzunar şi o puse pe masă.

— Cartea asta ne va învăţa. *Călătorul în prerie*. Omul ăsta spune cum se face totul. Ne spune cum să ne facem bagajele, cum să lucrăm cu animalele, ce arme şi ce provizii să ducem şi la ce să ne aşteptăm pe drum. Cred că îi putem urma instrucţiunile, învăţând ce trebuie să ştim. Ia ascultaţi. Deschise cartea şi citi la întâmplare.

În cazuri de urgenţă, un bou poate fi făcut să meargă într-un ritm destul de rapid; *căci*, *deşi mersul lui e de doar cinci kilometri pe oră în medie*, *poate fi făcut să parcurgă o distanţă dublă în acelaşi timp*.

Făcu o pauză şi dădu câteva pagini.

— Vorbeşte despre facerea bagajelor: *Oalele*, *vasele de tablă şi alte articole care zăngănesc şi ar putea speria animalele*, *ar trebui să fie legate bine în pachete*. Mai încolo zice: *Cincizeci şi cinci de kilograme sunt o greutate suficientă pentru un catâr la drum lung*.

Zâmbi şi închise cartea.

— Sunt tot felul de informaţii aici. Detalii despre bagaje şi gătit, despre rezolvarea problemelor de pe drum, despre repararea roţilor stricate – toate sunt aici. Trebuie doar s-o studiem ca să ştim mai bine cum să ne pregătim şi cum să facem faţă când vom fi efectiv pe drum.

— M-aş putea duce să stau o zi la Otis Wilby. El ne-ar putea arăta, mie şi lui Morgan, cum să conducem căruţa şi cum să avem grijă de animale, interveni Zane.

— Îhî, probabil că ne-ar putea învăţa cum să facem cam tot ce trebuie să ştim, fu de acord Morgan.

Dianne încuviinţă din cap.

— Ar fi bine. Aşa să faceţi, băieţi. Eu o voi ajuta pe mama să facă aranjamentele necesare la bancă şi apoi mă voi gândi ce luăm cu noi. Trent, de ce nu te duci cu ei?

— Nu mă duc! zise Trent, sărind în sus şi răsturnând scaunul. Părul bălai îi căzu pe faţă, făcându-l să se încrunte şi să-l dea la loc. Acest gest îl făcu să nu mai fie aşa de sigur pe sine – se zăpăcise.

— Am nouăsprezece ani – sunt destul de mare ca să iau propriile decizii. Eu stau aici până când îndrept lucrurile.

— N-o să îndrepţi niciodată lucrurile, Trent, zise Dianne încetişor. Întinse mâna, atingându-l blând. Tăticu’ va fi tot mort. Dacă e cineva de vină pentru asta, eu sunt – nu soldaţii. Tăticu’ avea nevoie de bani şi eu m-am dus la bancă în locul lui. Este vina mea.

Trent clătină din cap.

— Asta nu-i adevărat. Ar trebui să poţi merge pe stradă fără să fii atacată. N-ai fost tu de vină.

— Ea n-ar fi trebuit să iasă afară, zise mama, uitându-se la amândoi cu resentiment. Era prima dată când Dianne simţea, şi auzea, părerea mamei pe această temă. Dar nu te pot considera responsabilă – nu întru totul. Dianne simţi greutatea vinii aşezându-i-se pe umeri, în timp ce mama continuă: Acum am nevoie ca tu să fii bărbatul familiei, Trenton. Trebuie să încetezi să te mai gândeşti la ce vrei tu şi să ne duci cu bine în Teritoriul Idaho.

Trent clătină din cap. Dianne îi văzu tristeţea din privire.

— Nu merg. Nu mă poţi obliga. Cred că sunteţi proşti de zece mii de ori că încercaţi să faceţi această călătorie, dar sunt sigur că Morgan şi Zane vor fi destul de bărbaţi ca să facă ce e de făcut.

Dianne văzu cum faţa mamei se înăspreşte, abia reţinându-şi lacrimile.

— Dacă faci asta, Trenton Chadwick, nu mai eşti fiul meu.

Dianne rămase fără aer şi îşi duse mâna la gură. Trenton păru surprins de afirmaţia mamei, dar refuză să cedeze.

— Trebuie să fac asta, mamă. Dacă nu poţi înţelege asta, atunci cred că nu l-ai iubit pe tata aşa cum zici că l-ai iubit.

Ieşi valvârtej din cameră, fără să le dea timp să mai spună ceva.

Mama se uită fix la uşă câteva momente. Nimeni nu îndrăznea să respire sau să scoată vreo vorbă. Betsy îşi

trase o codiţă şi începu să-şi frece părul între degetul mare şi arătător, cum avea obiceiul să facă când era supărată. Ardith îşi lăsă ochii în pământ, în timp ce Morgan şi Zane fixau masa cu privirea. Numai Dianne îşi întoarse privirea spre mama. Şi, în clipa aceea, ştiu că mama chiar o învinuia pentru toate. Expresia de pe chipul ei era clară. Dianne se făcu mică în scaunul ei.

Dar apoi, la fel de repede cum apăruse acea expresie, chipul mamei se relaxă, căpătând un aer resemnat.

— Ce trebuie să facem, Dianne?

Dianne şovăi puţin.

— Păi... am... am făcut o listă. Cred că ar trebui să luăm cel puţin trei căruţe. Fiecare căruţă va avea câte patru boi. Ar mai trebui să luăm câteva vaci de lapte, câteva găini şi câţiva cai.

— Cu războiul ăsta, cum vom putea obţine toate astea? întrebă Zane.

— Tata s-a împrietenit cu yankeii. Dacă ai bani destui, poţi cumpăra tot ce-ţi trebuie. Mă gândesc că, dacă vindem prăvălia, ar trebui să putem lua ce vrem.

— Dar cine-o să cumpere acum prăvălia? Mai ales că Uniunea e stăpână peste oraş. Oamenii care au fost interesaţi înainte sigur n-o vor mai vrea acum, declară Morgan.

— Vom spera că va ieşi bine. Dacă nu oamenii aceia, atunci poate unul din soldaţii yankei sau vreo rudă de-a lor. Multora pare să le placă aici; chiar şi căpitanul Seager spune că se va stabili aici după război.

Morgan şi Zane păreau mulţumiţi de răspuns.

— Mamă, până se duc băieţii să vorbească cu Otis, mă cam îngrijorează cum vom învăţa ce trebuie să ştim, începu Dianne. Nu ştim nimic despre gătitul pe drum, despre spălat şi altele de felul acesta. În carte se vorbeşte despre unele dintre ele, – mama luă cartea şi o frunzări, iar Dianne continuă – dar mă îndoiesc că putem afla totul din ea.

— Uite, aici zice cum poţi usca fructele şi legumele, zise

mama pe un ton practic. Le presezi ca să iasă zeama şi le usuci în cuptor până când devin tari ca piatra. Atunci nu se strică. Când vrei să le foloseşti, le fierbi în apă şi ar trebui să fie la fel de bune ca cele proaspete.

Dianne se gândi că asta sună rezonabil.

— Dar cum rămâne cu focurile de tabără şi cu gătitul în aer liber?

— Se spune că ceaunul de fontă cu capac este grozav pentru gătitul în aer liber. Vindem şi noi în prăvălie, răspunse mama. Sigur vom putea învăţa cum se foloseşte.

— Pot să învăţ şi eu? întrebă Ardith.

Susannah zâmbi de parcă tensiunea de acum câteva clipe era aproape uitată.

— Desigur. Toţi trebuie să învăţăm. Entuziasmul îi crescu, de parcă ea ar fi venit cu ideea de a merge în vest. Toţi trebuie să ajutăm. Voi, fetele mai mici, va trebui să strângeţi lemne de foc pe drum, altfel nu vom putea face focul seara. Nu va fi uşor, dar ne vom descurca.

Dianne simţi hotărârea din glasul mamei. Decizia fusese luată şi nu mai era cale de întoarcere.

— Putem să ţinem un câine? întrebă Betsy, iubitoarea de animale a familiei.

Susannah căzu pe gânduri.

— Probabil că un câine ne-ar prinde bine când ajungem în Virginia City, dar nu va fi aşa de util pe drum. Pe drum l-ar putea muşca un şarpe sau ar putea fi omorât de indieni.

Betsy făcu ochii mari.

— Indieni? Chiar?

Susannah dădu din cap.

— De mult i-am auzit pe tatăl vostru şi pe fratele meu vorbind despre probleme în Vest. Şi la asta trebuie să ne gândim.

Dianne dădu din cap.

— Toţi trebuie să învăţăm să tragem cu puşca. Băieţii se pricep destul de bine, dar s-ar putea să vină vremea când şi femeile vor trebui să le folosească.

— Tata nu voia ca femeile din casa lui să umble cu arme de foc, zise Morgan fără să se gândească.

— Dar tatăl tău nu-i aici ca să ne apere, ripostă mama. Se încruntă. Cred că ar înţelege.

— Mamă, eu mă bucur că mergem în vest, anunţă Zane. De atâta vreme vreau să merg în vest. Am citit o carte despre Lewis şi Clark, care s-au dus prin teritoriul unde stă unchiul Bram şi mereu mi-am dorit să văd izvoarele fluviului Missouri.

Morgan dădu şi el din cap.

— Şi eu mă bucur. Ştii că-mi place să explorez. Totdeauna mi-am dorit să merg în vest, la fel ca Zane. Călătoria va merge bine – te poţi baza pe noi.

— Şi eu mă bucur, zise Dianne, zâmbind. Sună ca o aventură grozavă şi ştiu că unchiul Bram va fi fericit să te vadă. El n-ar vrea să locuieşti aici fără tata – mai ales cu războiul ăsta.

— Dacă va fi fericit sau nu, rămâne de văzut, răspunse mama. Va fi un drum greu. Va trebui să ne ajutăm unii pe alţii şi să învăţăm din mers. Nu mă îndoiesc că unele din celelalte femei ne pot învăţa câte ceva din ce trebuie să ştim. În afară de asta, va trebui să ne bazăm pe ingeniozitatea noastră.

Dianne dădu din cap, dându-şi seama că drumul va fi probabil cel mai greu pentru surioarele ei.

— Eu le voi ajuta pe fete cât voi putea de mult.

— Suntem destul de mari ca să ne ajutăm singure, anunţă Ardith, cea mai încăpăţânată din familie.

Dianne zâmbi.

— Sigur că eşti. Am vrut doar să spun că vă voi ajuta acolo unde nu vă descurcaţi singure. Ştiu că sunteţi puternice şi deştepte.

— Cum rămâne cu şcoala? întrebă Ardith. Lunea viitoare trebuie să dau compunerea despre George Washington.

— În ce mă priveşte, s-a zis cu şcoala pe anul acesta, zise mama, oftând resemnată. Sunteţi siguri că asta e

perioada cea mai bună ca să plecăm, Dianne – băieţi?

— Dacă nu mergem acum, nu vom ajunge acolo până la iarnă. Trecătorile din munţi vor fi pline de zăpadă încă de la începutul iernii. După cum v-am zis, m-am interesat, răspunse Dianne.

Mama dădu din cap şi le zâmbi lui Ardith şi Betsy.

— O să vă descurcaţi. Eu vă voi ajuta cu lecţiile până la toamnă. Poate că până atunci vom fi în Virginia City şi acolo va fi o şcoală prin apropiere.

— Atunci vom putea lua un câine, anunţă Betsy, dând drumul codiţei. Vreau să-i zicem Shep.

Susannah luă *Călătorul din prerie* şi se ridică în picioare.

— Bine, Betsy. O să-i zicem Shep. Acum mă duc să citesc.

Asta însemna că discuţia a luat sfârşit, aşa că Dianne şi fraţii ei se ridicară ca să-şi vadă fiecare de treburile lui. Dianne mai trebuia să şteargă praful în camerele de la etaj, precum şi rafturile magazinului, deşi nu ştia dacă mai era nevoie dacă plecau săptămâna viitoare. Din cauză că locuiau deasupra prăvăliei, Emporium era o prelungire normală a locuinţei lor. Şi le dubla munca – nu că asta ar fi deranjat-o. Îi plăcea să lucreze cu clienţii, cu toate că nu putea suferi registrele. Tata ţinuse întotdeauna registrele, aşa că nu îşi bătuse capul cu ele, dar acum se pomenise prinsă de această muncă ce-i părea străină. Îl rugase pe Morgan să o ajute, apoi pe Zane, dar niciunul dintre ei nu era interesat. Trenton ar fi putut-o ajuta, dar nu putea suferi prăvălia şi refuza să stea acolo mai mult decât era strict necesar, preferând să facă livrări pentru tata.

— Crezi că vor mai fi şi alţi copii în călătoria spre vest? o întrebă Ardith pe Dianne. Morgan şi Zane se furişară afară din cameră, iar Betsy luă mătura şi începu să măture.

— Sunt sigură că vor fi mulţi copii pe drum. De ce mă întrebi?

Ardith ridică din umeri.

— Pur şi simplu nu vreau să merg într-un loc unde nu

sunt alţi copii. Vreau să-mi fac prieteni.

Dianne se gândi la preaiubitele ei prietene. Mai ales la Ramona şi Sally. Cum va fi să plece aşa de departe şi să nu poată vorbi cu ele? Cum va fi să trăiască în vasta prerie? Unde vor dormi şi unde se vor îngriji de cele intime? Unde vor merge la biserică?

O grămadă de alte întrebări îi năpădiră mintea. Poate că greşise insistând pentru această schimbare. Cum vor supravieţui călătoriei? Cum se vor descurca cu toate? Luă pămătuful de praf şi se puse pe treabă.

Adevărul e că nici eu nu ştiu să fac mare lucru. *Cum pot spera să-mi ajut familia să rămână în viaţă şi să fie în siguranţă într-o călătorie atât de anevoioasă*?

CAPITOLUL 2

Lui Dianne îi fu cu neputinţă să doarmă în noaptea aceea. Abia când îl auzi pe Trenton furişându-se în casă se putu odihni în sfârşit. Îi înţelegea suferinţa şi hotărârea, dar nu-i putea înţelege dorinţa de a-i părăsi, de a-i lăsa când aveau cea mai mare nevoie de el. Consolându-se cu gândul că poate se răzgândise, Dianne se ridică şi merse tiptil până în camera pe care o împărţea Trenton cu gemenii.

— Trenton? şopti ea.

El veni la uşă.

— De ce nu dormi?

— Pentru că te-am aşteptat, desigur. Vino în camera mea să vorbim. Îl duse în camera ei şi aprinse o lampă.

— Unde ai fost? Mi-am făcut griji pentru tine.

Trenton îşi trecu mâna prin păr şi clătină din cap.

— Ar trebui să ştii că n-ai de ce să-ţi faci griji. Sunt bărbat în toată firea.

— Un bărbat în toată firea care pleacă şi vine pe furiş în casa părinţilor lui, îl dojeni ea. Te rog vorbeşte cu mine, Trenton. Nu vrei să te răzgândeşti şi să vii în vest cu noi?

El se prăbuşi pe patul ei. Părea extenuat emoţional.

Dianne se aşeză lângă el.

— Te rog.

— Nu pot să merg. Părea că nu-şi găseşte cuvintele. Nu înţelegi cum a fost pentru mine. Întotdeauna l-am dezamăgit pe tata. Uite-mă, primul lui născut, şi niciodată nu m-au interesat prăvălia sau lucrurile pe care el le considera importante. El a fost bun la şcoală; eu abia ştiu să scriu şi să citesc.

— Dar el te iubea enorm.

— Cred că ştiu asta, dar ştiu şi că l-am dezamăgit. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să-i fac pe plac. Dacă aş fi fost aici în dimineaţa aia, aş fi putut merge cu tine la bancă. Sau aş fi putut merge singur. El a murit din cauză că eu am fost egoist. Am plecat înainte de micul dejun, ca să nu înceapă să-mi împuie capul cu stocurile.

— Dar rămânând aici nu vei schimba nimic.

Trenton se ridică în picioare.

— Nu... – scăzu glasul – nu ştii asta. Simt că dacă aş putea face măcar acest singur lucru pentru el...

— Ce singur lucru? Să omori o altă fiinţă umană? Ştii ce părere avea tata despre violenţă. Nu voia ca voi, băieţii, să mergeţi la război, cu atât mai puţin să aveţi vendete personale.

— Ştiam că n-o să înţelegi. Tu ai ideile tale despre cum trebuie să stea lucrurile. Ei bine, asta nu-i una din acele situaţii. Trebuie să încerc să îndrept lucrurile. Trebuie să-mi împac conştiinţa în singurul fel pe care-l ştiu.

— Omorând alţi oameni. Afirmaţia ei purta toată resemnarea şi disperarea pe care le simţea.

— Omorându-l pe omul care l-a omorât pe tata. Se duse la uşă. Îmi pare rău, Dianne. Cred că te-am dezamăgit, la fel ca şi pe ceilalţi.

Dianne se gândi să-l strige când ieşi din cameră, dar apoi se gândi mai bine. Îl va lăsa să doarmă puţin, apoi va căuta să-l lămurească mâine. După ce se va calma, sigur va înţelege de ce e aşa de important să renunţe la gândul

răzbunării.

O lumină palidă se vedea prin perdelele de la fereastra lui Dianne. Se ridică în capul oaselor, speriată, întrebându-se cât e ceasul şi dacă va putea vorbi cu Trent înainte ca atenţia să le fie acaparată de treburile zilei.

— Ştiu că-l pot lămuri, murmură ea. Am fost întotdeauna apropiaţi. Pe mine mă va asculta. Ştiu că mă va asculta.

Atunci dădu cu ochii de foaia împăturită. Cineva îi vârâse o misivă pe sub uşă şi punea rămăşag că acel cineva era Trenton. Tremurând din cauza răcorii dimineţii, se înfăşură cu şalul peste cămaşa de noapte şi se duse să ia biletul.

Când luă hârtia, se luptă să nu dea frâu liber lacrimilor.

— Te rog să nu fi plecat, şopti ea, ridicându-se în picioare şi ducându-se înapoi în pat. Adăpostindu-se iar la căldura plăpumii din puf de gâscă, despături foaia.

Dianne,

Nu fi supărată pe mine. Ştiu că nu înţelegi, dar te rog încearcă. Nu i-am arătat tatălui nostru respectul pe care îl merita în timpul vieţii. Îi datorez asta. E important şi nu sunt un bărbat adevărat dacă nu duc asta până la capăt.

O să-mi fie dor de tine. Totdeauna o să fii favorita mea. Să ştii că indiferent unde ne duce viaţa, mă voi gândi cu drag la surioara mea. Probabil că, atunci când te voi revedea, vei fi femeie în toată firea, măritată şi cu copii. Sper să le spui lucruri bune despre unchiul lor.

Te rog să fii fericită. Roagă-te pentru mine.

Cu dragoste,
Trent

Dianne strânse hârtia la piept, apoi se uită din nou la mâzgăleala ca de copil. Trenton – sprijinul ei. Când mama plângea din cauza războiului şi tata se împrietenise cu yankeii, Trent fusese mereu lângă ea ca s-o ajute să facă

faţă situaţiei. Când războiul se apropia tot mai mult şi Dianne se temea pentru fraţii şi prietenii ei, Trent o îmbărbătase.

— Cine îmi va fi ajutor acum? plânse ea încetişor sub plapuma groasă. Afară începu ploaia, ca şi cum Dumnezeu îi înţelegea durerea şi plângea cu ea. Sperase aşa de mult că Trent se va răzgândi. Nu-i plăcea să-şi vadă familia despărţită. Mai întâi plecase tata, iar acum Trent. Cine îi va mai părăsi?

Silindu-se să se ridice în picioare, nu se putu abţine să nu se gândească la tot ce iubea. Această odaie fusese sanctuarul ei. Era mică, abia încăpea un pat mic, dar era numai a ei. Mama se gândise să depoziteze lucruri în ea, însă Dianne o implorase să facă din odăiţa aceea locşorul ei liniştit.

Trent o ajutase să tapeteze pereţii. Modelul delicat cu trandafiri pe fond crem făcuse minuni. Împreună cu covoraşul oval, de culoare trandafirie, pe care tata îl cumpărase de la o femeie în vârstă de la biserică, făceau cămăruţa confortabilă.

Dianne zâmbi la aceste amintiri. Mama o ajutase chiar şi să lustruiască podeaua şi, cu toate că nu rivaliza cu un salonaş, lemnul era neted şi fără noduri.

— O să-mi fie dor de odăiţa asta, murmură ea, pipăind perdelele de dantelă comandate de mama. Păreau mult mari pentru mica fereastră, însă dădeau încăperii un adevărat aer de eleganţă.

Oftând, mai citi o dată cuvintele de despărţire ale fratelui ei. *Nu suport să pleci*, se gândi ea. *E rău destul că pierd toate aceste lucruri*, *nu te pot pierde şi pe tine*. Se gândi să iasă şi să-l caute pe Trenton – ca să-l convingă să se răzgândească. Apoi amintirea celor întâmplate cu tata o opri. Nu prea mai ieşise din casă de la moartea tatii, dacă nu era însoţită de cineva din familie. Frica de a repeta scena în timp ce-l căuta pe Trenton o opri să-şi urmeze primul gând.

Ducându-se la dulap, se îmbrăcă, alegând o rochie de zi comodă. Mama deja îi avertizase pe toţi că toate zilele care urmau vor fi doar muncă. Negrul părea potrivit, dar Dianne se săturase să poarte doliu. Mama avea să poarte negru cel puţin un an, dar Dianne nădăjduia că-şi va lăsa fetele să se îmbrace cu hainele lor drăguţe mult mai curând. Sigur că spaţiul va fi limitat. S-ar putea să nici nu-şi poată lua cu ele rochiile colorate.

Îşi trase repede rochia fără formă peste cap şi o acoperi cu un şorţ negru. Împletindu-şi părul într-o coadă lăsată pe spate, se grăbi să-şi tragă ciorapii şi pantofii în picioare, ştiind că mama o aşteaptă ca să o ajute cu corsetul.

Bătând încetişor la uşă, intră şi o găsi pe mama la măsuţa de toaletă, uitându-se într-o oglindă de mână.

— Mamă, te simţi bine?

Susannah Chadwick îşi ridică ochii şi dădu din cap.

— Presupun că sunt pe cât de bine pot fi. Mă gândeam – n-am decât treizeci şi cinci de ani. În mai treizeci şi şase. Nu sunt foarte bătrână, nu-i aşa?

Dianne clătină din cap.

— Nu. Nu eşti. Tata zicea că arăţi la fel de tânără ca în ziua în care s-a însurat cu dumneata.

Mama zâmbi nostalgică.

— Da, îmi aduc aminte. Tăcu şi puse oglinda pe masă. Ridicându-se în picioare, îşi dădu halatul jos, rămânând doar în cămăşuţa de bumbac. Îi întinse corsetul lui Dianne.

— Să nu-l strângi prea tare, o avertiză.

Dianne se minună că mama rămăsese aşa de subţirică după ce purtase opt copii. Sigur că pierduse două sarcini şi doi copii erau gemeni; totuşi, mama reuşise să se menţină în formă. După ce termină de legat corsetul, o ajută să-şi pună crinolina. Deşi era recunoscătoare că rigorile modei turtiseră lateralele şi faţa crinolinei, tot i se părea enervantă forma de cerc. Pe mama ei nu părea să o deranjeze. Era responsabilitatea unei doamne din Sud să acorde o atenţie strictă garderobei adecvate, indiferent de

modă.

După crinolină urmă juponul, vopsit în negru pentru a se potrivi cu culoarea de doliu a rochiilor. Apoi ajunse în sfârşit la rochia pe care o alesese mama pentru azi. Era una din cele mai frumoase rochii de duminică pe care le avea. Fără doar şi poate, se gândise să arate cât putea de bine pentru tranzacţiile de la bancă.

Odată îmbrăcată, mama adoptă o expresie sumbră şi luă nişte hârtii de pe măsuţa de toaletă.

— M-am uitat pe listele tale. Cred că tu şi fraţii tăi ar trebui să începeţi să puneţi în lăzi cât mai multe lucruri cu putinţă. Mi se pare bună ideea de a lua în principal alimente. Oamenii trebuie să mănânce întotdeauna şi chiar şi armata are mereu nevoie de provizii.

Dianne luă listele şi îşi aruncă privirea peste ele. Se întrebă dacă ar trebui să-i spună mamei despre bileţelul de la Trent. Era posibil, dar nu foarte probabil, să fi lăsat un bileţel şi pentru ea. Se gândi că poate aştepta, ca să vadă dacă aşa este. În definitiv, nu voia să o enerveze şi mai tare pe mama, trimiţând-o la bancă plină de supărare.

— Ai face bine să-mi aduci un şorţ, zise mama în timp ce-şi termina coafura. Nu vreau să mă stropesc când pregătesc micul dejun.

Dianne se duse unde îşi ţinea şorţurile mama şi îi aduse repede unul.

— Pot să pregătesc eu micul dejun, dacă vrei, se oferi Dianne.

— Prostii. Gătesc pentru familia asta din ziua în care m-am măritat cu tatăl tău. Mă descurc. Tu ai grijă ca surorile tale să se îmbrace.

Dianne dădu din cap. Se duse imediat ca să le îmbrace şi să le pregătească pe Betsy şi pe Ardith pentru zi. Fu surprinsă să le găsească deja treze şi discutând animate.

— De ce nu ne putem lua toate păpuşile cu noi? se îmbufnă Ardith.

Dianne dădu din cap înţelegătoare în timp ce-i pieptăna

părul încurcat.

— Ştiu că e greu să lăsăm în urmă lucrurile care ne sunt dragi, dar dacă nu ne facem bagajele cu chibzuială, vor fi prea grele.

— Dar setul meu de ceai şi masa păpuşii?

Dianne zâmbi. Cu toate că se purta ca un băieţoi, Ardith era încă o fetiţă în inima ei.

Betsy dădu din cap, adăugând:

— Şi căruciorul bebeluşului meu? Cum o să-l duc la plimbare?

Dianne împărţi părul surorii ei în două codiţe egale şi zise:

— Căruţele vor fi prea pline cu alte lucruri. Trebuie să avem grijă cât punem în ele, altfel boii vor avea de suferit – poate chiar vor muri.

— Sărăcuţii, îi plânse Betsy, veşnica iubitoare de animale. Nu vreau să moară.

Dianne dădu din cap.

— Nici eu nu vreau. Aşa că ne vom face partea şi vom lua doar câteva din comorile noastre. Cel puţin nu va trebui să purtăm grija mobilei pentru o casă întreagă când ne vom stabili acolo. Unchiul Bram ar trebui să aibă toate aceste lucruri.

— Dar nu vreau să-mi părăsesc toţi bebeluşii, zise Ardith, smucindu-se în timp ce sora ei termină cu pieptănatul. Sunt mămica lor. Nu-i pot părăsi. Cine o să le dea de mâncare? Cine o să aibă grijă de bebeluşii mei?

Ruga ei plină de patimă nu o lăsă indiferentă pe Dianne, care se gândi o clipă.

— De ce nu luaţi fiecare câte o păpuşă, iar apoi să vedeţi dacă una din prietenele voastre nu vrea să aibă grijă de celelalte în locul vostru? Poate că într-o bună zi am putea trimite după ele.

Ardith păru să se gândească la asta un moment, apoi dădu încet din cap.

— Bine. Chiar crezi că vom putea trimite după celelalte?

— Sigur că da, răspunse Dianne, imaginându-şi că, după ce vor vinde bunurile pe care le vor lua cu ei, vor dispune de o mică avere. Taxa poştală pentru un pachet cu păpuşi şi lucruşoare pentru păpuşi nu putea fi prea mare.

Începu să perie buclele blonde ale lui Betsy. Păcat că trebuia să le împletească, când i se revărsau atât de frumos pe spate. Dar nu era deloc înţelept să le lase despletite ca să se încurce şi să se ciufulească.

— Cât va dura călătoria? întrebă Betsy. Mai mult decât atunci când am vizitat-o pe bunica?

Ultima dată când fuseseră undeva fusese chiar după începutul războiului. Bunicul Chadwick fusese bolnav – pe moarte din cauza unei boli de inimă. Călătoriseră cu vaporul până la Memphis pentru a-şi lua rămas bun şi a aştepta trecerea lui la cele veşnice. Nu la multă vreme după aceea, bunica îşi urmase soţul, lăsând un gol trist în viaţa lui Dianne. Întotdeauna se bucurase de vizitele bunicii.

— Va fi un drum mult mai lung şi mai greu decât atunci, spuse ea, mirată că Betsy îşi mai amintea ceva despre acea călătorie. Va dura câteva luni ca să ajungem în Virginia City. Teritoriul Idaho e la peste o mie cinci sute de kilometri de aici. Poate că sunt aproape de trei mii.

Betsy nu spuse nimic, dar Ardith făcu ochii mari de mirare.

— Luni? Vom călători câteva luni? Ziua mea de naştere va fi pe drum?

— Să sperăm că vom ajunge acolo înainte de septembrie, spuse Dianne, terminând cu aranjarea părului lui Betsy. Morgan mi-a zis aseară că ar trebui să ajungem în august cel mai târziu.

— Mă bucur, oftă Ardith. Nu vreau să-mi ţin ziua de naştere într-un loc pustiu.

Dianne râse.

— Sunt sigură că există şi lucruri mai rele. Acum haideţi, fetelor. Să ne facem treburile. Avem o listă lungă de treburi în plus şi trebuie să-i arătăm mamei chipuri fericite. Deja e

tristă că plecăm, aşa că nu trebuie s-o mai îngrijorăm şi cu problemele noastre.

Ziua trecu repede. Dianne şi surorile ei parcurseră listele făcute cu grijă de Dianne. După cum aflase ea, trebuiau să ia cel puţin nouăzeci de kilograme de faină şi doisprezece kilograme de zahăr pe cap de adult, ceea ce părea extraordinar de mult. Iar ce urma era şi mai rău. Treizeci şi cinci de kilograme de şuncă, cinci kilograme de orez, două kilograme şi jumătate de cafea.

Ei bine, se gândi ea, *partea mea de cafea poate fi scoasă*. *Nu o pot suferi*.

Împachetă şi calculă până ameţi. La zece, mama plecase la bancă şi Ardith voia o pauză. Dianne tocmai începuse să pregătească nişte fursecuri şi lapte pentru surorile ei, când se auzi clopoţelul de la intrare – veniseră clienţi.

Le dădu repede bunătăţile fetelor, apoi ieşi grăbită de după perdeaua despărţitoare ca să-l întâmpine pe căpitanul Seager.

— Bună dimineaţa, zise ea cam şovăitoare. Ştia că, dacă ar fi venit şi l-ar fi găsit aici, mama ar fi făcut o scenă.

— Ce pot face pentru dumneata, domnule căpitan?

— Mama dumitale e acasă?

— Nu, îmi pare rău. A ieşit cu treburi.

El dădu din cap, uitându-se prin magazin.

— Deci este adevărat. Vinde prăvălia.

Dianne nu ştia cum de aflase el asta, dar rafturile goale vorbeau de la sine. Cu toate acestea, ştia că mama n-ar permite niciodată discutarea treburilor familiei cu yankeii.

— Doriţi să-i transmit ceva?

El clătină din cap.

— Nu, e în regulă. Am venit doar să văd dacă vinde. Am auzit că plecaţi toţi spre Teritoriul Idaho.

Dianne simţi că nu are de ales decât să recunoască adevărul.

— Da. Unchiul meu locuieşte acolo.

— Sper că veţi fi foarte fericiţi, domnişoară Chadwick. Se uită iar prin magazin. Ce-ar fi să-mi dai… ăăă… o jumătate de kilogram de bomboane cu mentă? Mă cam dau în vânt după dulciuri.

Dianne se grăbi să facă ce-i ceruse. Îi luă banii şi îi dădu o pungă cu bomboane, rugându-se să plece înainte să se întoarcă mama. Nu fu să fie.

— Dianne! strigă mama din camera din spate. Cel puţin intrase pe uşa lor privată. Poate că va putea să-l zorească pe căpitan să iasă prin faţă înainte ca mama să afle de prezenţa sa.

— Vin imediat! Dianne îi zâmbi căpitanului. Vă doresc o zi bună.

— E în regulă. Aş vrea să-i spui mamei dumitale că sunt aici. Voi aştepta. Dianne se încruntă, dar încuviinţă din cap. Se îndoia că mama va dori să aibă ceva de-a face cu el.

— O să-i spun.

Însă, înainte ca ea să ajungă la perdeaua care despărţea depozitul de prăvălie, mama intră în încăpere.

— Dianne, mai sunt… Susannah tăcu când dădu cu ochii de căpitan. Dădu din cap, băţoasă. Căpitane.

— Doamnă, am auzit zvonindu-se că vindeţi şi plecaţi din New Madrid. Voiam să vin să văd dacă e aşa. Poate că v-aş putea oferi o escortă măcar pe o distanţă scurtă. În ultimul timp se duc multe lupte de gherilă.

— Nu avem nevoie de nimic de la yankei, spuse ea sec. În mod cert nu protecţie de vecinii care ne iubesc şi ne respectă.

Seager păru să fie luat prin surprindere de răspunsul ei.

— Doamnă, în acest stat se duce un război îngrozitor. Ne aşteptăm ca luptele de aici, din Missouri, să fie la fel de devastatoare ca cele din Est.

— Iar eu ştiu asta foarte bine, răspunse ea. Altfel de ce aş fugi cu familia mea? S-ar putea să împărtăşească şi ei aceeaşi soartă pe care a avut-o soţul meu, şi atunci ce se va alege de mine?

Căpitanul Seager îi aruncă o privire lui Dianne, ca şi când i-ar fi cerut ajutorul. Dianne îşi plecă repede capul. Era imposibil să îi vină în ajutor, când mama ei suferea aşa de mult.

— Doamnă, îmi pare rău pentru moartea soţului dumneavoastră. A fost un om bun şi un prieten adevărat pentru mine.

— Vă rog să plecaţi din prăvălia mea. Cuvintele fură rostite cu calm. În general, mama nu-şi pierdea cumpătul, dar acum părea să fie unul din momentele în care o făcea. Dianne se duse lângă ea.

— O zi bună, domnule căpitan. Nu uitaţi bomboanele, spuse ea, trăgând nădejde că el nu va complica situaţia.

Seager păru să înţeleagă şi de aceea Dianne răsuflă uşurată. Îl văzu întorcându-se să plece, bucuroasă că discuţia se terminase.

— Atunci... drum bun, doamnă, murmură el şi ieşi în stradă. Clopoţelul sună în urma lui, acoperind orice alte cuvinte spuse de el.

— Ce căuta aici? o luă mama la întrebări.

Dianne ridică din umeri.

— Exact cum a spus. Auzise că plecăm în Teritoriul Idaho şi voia să ştie dacă e adevărat. Apoi a cumpărat nişte bomboane de mentă.

Mama îşi dădu jos boneta.

— Bârfitorii sunt peste tot. Mă întreb cine i-o fi zis. Puse pălăria jos şi îşi luă şorţul din cuier.

— Cum au mers lucrurile la bancă, mamă?

— Au mers bine, atât cât se putea aştepta. Yankeii sunt singurii care au destui bani ca să merite să-l vând. Nu-mi place să am de-a face cu ei, dar domnul Danssen a zis că e singura cale. Se opri, cu o expresie tristă. Nu-mi vine să cred că va dispărea curând.

— Ce? Prăvălia? întrebă Dianne.

— Prăvălia, visele tatălui tău. A ales New Madridul pentru că oferea mari speranţe de dezvoltare. Era sigur că

în curând va rivaliza cu Memphisul ca port pe Mississippi. Acum nu va mai vedea cum asta întâmplându-se, şi nici eu.

— Dar băieţii nu vor mai fi în pericol, zise Dianne, sperând că asta o va ajuta pe mama să uite de tristeţe.

— Da, e adevărat, fu ea de acord. Ştiu că tatăl tău s-ar bucura de asta. Nu suporta gândul ca ei să intre în armata niciunei părţi la război. Se uită spre uşă. S-au întors fraţii tăi de la ferma lui Otis?

— Nu. Au zis că s-ar putea să fie plecaţi toată ziua. Dianne puse la loc capacul borcanului cu bomboane de mentă.

— Cred că ar trebui să închidem prăvălia, zise mama, spre mirarea lui Dianne. Vom avea mai mult timp ca să ne terminăm bagajele dacă nu trebuie să ne ocupăm de muşterii.

— Cred că e înţelept să facem aşa, mamă.

Mama dădu din cap şi se duse la uşă. O încuie şi întoarse semnul pe *ÎNCHIS*, apoi îşi îndreptă umerii.

— Tu întoarce-te la treabă cu surorile tale. A, şi fă-ţi şi bagajul tău. Le-am spus asta surorilor tale şi acum îţi spun şi ţie: i-aţi fustele de lână. În carte scrie că se poartă şi rezistă mai bine decât orice altceva.

Abilitatea mamei de a lua iniţiativa o luă prin surprindere pe Dianne. Dădu din cap, ştiind că e important s-o lase să facă asta.

— Câte fuste să ne luăm?

— Cred că ar trebui să punem câte patru pentru tine şi pentru mine. Cei mai mulţi oameni ar considera că e ceva extravagant, dar eu zic că e înţelept. Nu vreau să spăl rufe în fiecare seară. Le putem întinde sub saltea, căci am de gând să pun un pat mic într-una din căruţe. N-am de gând să dorm afară, cum vor face cei mai mulţi. Iar fustele vor fi ca o saltea în plus.

Dianne dădu din cap şi se foi jenată de ceea ce trebuia să zică.

— Mămico, eu n-am patru fuste negre.

— Păi, eu n-am timp să vopsesc haine. Tu şi surorile tale v-aţi adus omagiile. N-o să fie nicio pierdere dacă nu mai purtaţi doliu. În Vestul sălbatic n-o să-i pese nimănui, iar în Est n-o să ştie nimeni.

Dianne se simţi uşurată, dar nu spuse nimic. Nu voia să rişte să-şi supere mama. Nu acum.

— Ia-ţi cele mai bune bluze, continuă mama. Nu cele mai elegante, ci cele mai bune. Cu cât e un material mai de calitate, cu atât mai bine. Hainele vor trebui să ne ţină tot drumul şi să nu se uzeze pe noi înainte să ajungem cu bine. Vom lua cu noi suluri de materiale şi, dacă nu se vând, vom avea materiale pentru haine noi.

— Dar niciuna dintre noi nu ştie multe despre cusut, spuse Dianne fără să se gândească. Doar broderie.

Mama se încruntă.

— Atunci va trebui să învăţăm.

După-amiaza târziu, Susannah Chadwick stătea la birou, analizând câteva liste cu cifre şi informaţii de care aveau nevoie pentru călătoria spre vest. Se gândi la drum şi la ce va însemna pentru familia ei. La început, crezuse că a merge în vest e o idee prostească, dar cu cât încercase Dianne mai mult să o convingă, cu atât devenea mai raţională. Nu avea de gând să-şi ducă viaţa în New Madrid fără protecţia unui bărbat. Oraşul devenise mult prea primejdios, după cum dovedise moartea prematură a bărbatului ei.

Însă nu putea suferi faptul că trebuia să ia decizii şi să facă planuri. Fusese crescută ca să conducă o gospodărie şi unul sau doi servitori. Familia ei nu fusese niciodată aşa de bogată ca să aibă mulţi sclavi, dar în copilăria ei avuseseră mereu o bucătăreasă, o menajeră şi un grădinar. Părinţii ei doriseră ca ea să fie o adevărată doamnă din Sud, aşa că nu învăţase niciodată să gătească prea bine sau să facă treburile casnice pe care le puteau face servitorii.

— Mă simt complet nepregătită pentru această

aventură, murmură ea.

Oare va putea face faţă zilelor lungi pe drum? Va putea găti la foc afară? În ultimii douăzeci de ani învăţase să gătească destul de bine, dar viaţa în sălbăticie va fi complet diferită de pregătirea mesei pe soba ei modernă.

Oare e bine ce fac? se întrebă ea, uitându-se din nou la informaţiile pe care le strânsese Dianne pentru ea. Era clar că fata se gândise foarte mult la asta. Pentru cineva care ura să înveţe din cărţi, se descurcase extrem de bine cu cifrele.

Luând pana şi cerneala, Susannah adăugă notiţe pentru sine, lucruri în plus de care aveau nevoie şi pe care *Călătorul în prerie* nu le sugerase. Se gândi la copiii ei, străduindu-se din răsputeri să se gândească de ce alte lucruri ar putea avea nevoie.

Morgan şi Zane sunt fericiţi să plece, se gândi ea. *Normal că sunt*. Nu-şi doreau deloc să meargă la război şi le plăceau istorisirile celor care fuseseră în vest, în teritoriile sălbatice din afara statului. *Fără îndoială că vor avea nevoie de o pereche de ghete solide în plus*. Scrise numele lor şi adăugă ghetele pe listă.

Apoi mai era Dianne. Se încruntă când se gândi la fiica ei cea mare. Nici nu se putea uita la ea fără să-l vadă pe Ephraim mort în stradă. De fapt, nu era vina lui Dianne. Aşa cum spusese Trenton, oamenii cumsecade ar trebui să poată merge pe stradă fără escortă armată. Cu toate acestea, ea se dusese la bancă fără protecţie şi Ephraim ar fi putut fi în viaţă dacă ea nu ar fi făcut asta. Chiar şi Trenton…

Trenton.

Nu-l văzuse toată ziua. Trebuia să vorbească cu el, acum că avusese timp să se calmeze. Trebuia să-l facă să înţeleagă că-i apreciază dorinţa de a vedea că i se face dreptate tatălui său, dar trebuia şi să-şi dea seama că asta nu trebuie obţinută cu violenţă.

Vârându-şi hârtiile în buzunarul şorţului, urcă scările în

camera băieţilor. Văzu cu satisfacţie că toate cele trei paturi erau făcute. Nu le-ar fi permis altfel şi băieţii ştiau care e pedeapsa pentru dezordine.

Ducându-se în colţul lui Trenton, se simţi cuprinsă de un soi de frică. Deschise cufărul de la capul patului şi văzu că e aproape gol. Ducându-se la patul lui, ridică cuvertura ca să se uite sub pat. Puşca nu mai era – nici revolverul.

Dădu drumul cuverturii şi se aşeză.

— Aplecat. Simţi că îi dau lacrimile, dar refuză să plângă. *Cum a putut să ne facă una ca asta*? *Cum ne-a putut părăsi*, *când i-am zis care e preţul*?

Dianne se uită în cufărul de cedru. Depozitase aici articole pentru casă încă de când tata şi mama i-l dăruiseră, la împlinirea vârstei de treisprezece ani. Îi spuseseră că trebuie să adune milieuri şi lucruri brodate pentru casa pe care o va avea într-o bună zi, dar ea nu-şi făcuse niciodată prea multe griji pentru aşa ceva. Primise câteva piese când murise bunica Chadwick, dar erau mai mult nişte amintiri dragi decât lucruri utile pentru casă.

Scoţând scrisoarea lui Trent din buzunar, întinse mâna la masa de toaletă şi scoase o floare presată. Floarea uscată era de la înmormântarea tatii. Mângâind uşurel petalele, simţi că îi dau lacrimile. Plecarea lui Trent şi moartea tatii… ambele erau din vina ei. Puse floarea în scrisoarea împăturită şi o puse la fundul cufărului. Acum nu era timp de jelit. Avea mult prea multe de făcut. Era hotărâtă să o facă pe mama cât putea de fericită, iar dacă asta însemna să îşi bătătorească mâinile muncind, atunci aşa avea să fie.

Voi conduce boii, voi găti şi voi spăla la focul de tabără, voi dormi pe pământ – orice e nevoie, murmură ea, punându-şi bluzele deasupra suvenirurilor. Adăugă lenjerie de corp, ciorapi şi o pereche de pantofi de dans din satin, pe care îi purtase prima dată când dansase cu fratele lui Sally, Robbie.

— Orice trebuie făcut, îşi spuse ea cu glas tare, trebuie să am putere să fac. Dacă muncesc din greu – dacă dau mai mult decât alţii, atunci poate, poate că mama mă va ierta.

— Sunt aşa de bucuroasă că aţi trecut pe aici înainte să plecăm, le spuse Dianne prietenelor sale, Ramona, Sally şi Ruthanne, care veniseră să-şi ia rămas bun. Aduseseră şi daruri.

— Mama a zis că-ţi pot da asta, îi spuse Sally lui Dianne. Era o mică colecţie de reviste *Godey's Lady's Book* din 1859.

— Ştiu că sunt demodate, dar de când a început războiul mama n-a mai reuşit să obţină nicio publicaţie din Est.

— Vai, Sally, ce drăguţ! spuse Dianne răsfoind prima revistă. Uite, arată cum să tricotezi aceşti ciorăpei drăguţi.

— Are şi tot felul de povestiri frumoase şi altele. Sunt tipare de rochii, modele de croşetat şi brodat… îţi spune chiar şi cum să pui masa aşa cum se cuvine. Vei fi acolo în mijlocul sălbăticiei şi… s-ar putea să uiţi.

Dianne izbucni în râs şi închise revista.

— Într-adevăr, e foarte posibil să mă obişnuiesc să mănânc cu mâna.

Sally se încruntă.

— Să nu mă crezi aşa de ignorantă încât să cred aşa ceva despre tine.

Dianne atinse blând braţul prietenei sale.

— Îmi pare rău. Chiar n-am vrut să sugerez asta. Sunt aşa de mişcată că împărţi astea cu mine. Şi, sincer, era mişcată. Sally trăia pentru exemplarele ei din *Godey's*. Petrecuse nu puţine după-amiezi acasă la Sally, aplecată cu orele deasupra paginilor.

— Eu ţi-am adus asta, zise Ramona, întinzându-i o cutiuţă de metal.

Dianne deschise cutia şi văzu hârtie de scris şi plicuri.

— Vai, Ramona, ce comoară. O să vă scriu la toate. Se

uită în ochii lor. Nu ştiu cât voi putea scrie de des, dar să ştiţi că o voi face când voi avea timp.

Ele dădură din cap, serioase. Dianne simţi o durere în inimă. Ce se va face fără ele, fără să vorbească cu ele? Cum va face faţă lungii şi primejdioasei călătorii fără ca ele să o încurajeze şi să-i ridice moralul?

— Asta e de la mine, zise Ruthanne, punând în mâinile lui Dianne o bocceluţă.

Dianne desfăcu învelitoarea şi descoperi o mică cruce de lemn.

— Tăticu' a cioplit-o pentru mine, dar i-am zis că pleci şi că vreau să-ţi dau ceva care să-ţi aducă aminte de mine. A zis că ţi-o pot da pe asta şi-o să-mi facă alta.

Dianne zâmbi.

— O voi preţui întotdeauna. Puse lucrurile la o parte şi le îmbrăţişă pe cele trei fete. O să-mi fie dor de voi toate mai mult decât pot spune. După ce se îmbrăţişară, rămaseră toate înlăcrimate.

— Mi-aş dori să nu trebuiască să pleci, zise Ramona încetişor. O să-mi fie aşa de dor de tine.

— Pun rămăşag că şi de Morgan o să-ţi fie la fel de dor, zise Dianne, încercând să înveselească atmosfera. Fetele chicotiră, chiar dacă lacrimile li se prelingeau pe obraji.

— Vai de noi, zise Sally, scoţând o batistă fină. Uită-te la noi. Vom avea faţa roşie şi pătată.

— Nu contează, zise Dianne. Le examină chipurile, memorându-le trăsăturile. Cum va putea să se despartă de ele?

— Am câte ceva pentru fiecare dintre voi, continuă Dianne, căznindu-se să-şi recapete calmul. Ştiţi că nu putem lua multe lucruri, aşa că trebuie să le las aici. Se duse la dulap şi deschise uşile. Vreau să vă dau ce a rămas aici. Rochiile de petrecere, pantofii şi altele.

Fetele fură imediat animate de oh-uri şi ah-uri la vederea cadourilor. În timp ce ele îşi împărţeau bogăţiile, Dianne se duse la măsuţa de toaletă şi deschise un sertar.

— Am şi câte un dar special pentru fiecare. Scoase trei pacheţele învelite în hârtie maro şi le aduse la prietenele ei. Am vrut să aveţi ceva special care să vă aducă aminte de mine.

Sally fu prima care întinse mâna după cadou. Îl deschise chiar când Ramona şi Ruthanne le luară pe ale lor.

— Vai, ce frumos. Ridică un lănţişor – un lanţ delicat de aur, cu o inimioară. Ramona şi Ruthanne găsiră unele identice în pachetele lor.

— Cred că te-au costat o avere, exclamă Ruthanne.

Dianne clătină din cap.

— Dacă eşti fiica unui comerciant ai şi avantaje. Nu se obosi să le spună că mama le găsise pe toate într-o cutie cu tot felul de antichităţi. Dianne se declarase interesată, iar mama ridicase din umeri şi îi dăduse întreaga colecţie. Părea ca un făcut, întrucât erau trei lănţişoare cu acelaşi model şi de aceeaşi culoare.

— Acum veţi avea fiecare ceva ca să vă aducă aminte de mine, iar eu am aceste mici comori de la voi. Simt că sunt cea mai bogată fată din lume.

— Tata zice că familia ta e una dintre cele mai bogate de prin părţile astea. Dacă tatăl tău nu s-ar fi făcut prieten cu yankeii, cum a făcut şi al meu, probabil că am fi toţi săraci lipiţi pământului.

Dianne ştia că acest lucru era foarte probabil adevărat. Era unul din motivele pentru care unii îi urau familia. Nu înţeleseseră niciodată dorinţa tatălui ei de a lucra cu yankeii, în loc de a lucra împotriva lor. Ca să spunem adevărul, nici Dianne nu era sigură că înţelege. Nu înţelegea mare lucru despre război. Citise despre problemele sclavagismului, dar între ai ei nu avea nimeni sclavi. Cel puţin nu mai aveau, iar când mama vorbea despre servitorii care fuseseră proprietatea familiei sale în copilăria ei, suna ca şi când aceştia ar fi fost o familie extinsă, nu sclavi.

Mai erau şi alte aspecte, cum ar fi drepturile statului şi

problemele impozitării, dar tatăl ei nu vorbise niciodată prea mult despre aceste lucruri cu femeile din casa lui, iar pe ea nu o interesaseră niciodată. Iar acum, cu mutarea în vest, presupunea că nu trebuie să-şi facă griji pentru asta. Scrisorile unchiului ei o asiguraseră că în Teritoriul Idaho oamenii nu erau prea interesaţi de război.

— Făgăduiţi-mi că nu mă veţi uita niciodată, zise Dianne, întorcându-se iarăşi spre prietenele sale.

— Sigur că făgăduim, spuse Ramona, uitându-se la tovarăşele ei. Nu-i aşa, fetelor?

— Sigur, răspunseră ele la unison.

Dianne dădu din cap.

— Ştiu că eu nu vă voi uita cât voi trăi. Nu ştiu dacă ne vom mai vedea vreodată, dar dacă pot avea o dorinţă, asta e. Doresc să fim din nou împreună – prietene pentru totdeauna.

Fetele se prinseră de mâini.

— Prietene pentru totdeauna, promiseră ele solemn.

CAPITOLUL 3

Un soare strălucitor se înălţa constant pe cer, aducând căldura primăverii în St. Louis. Susannah Chadwick ura oraşul St. Louis aproape la fel de mult cum ajunsese să dispreţuiască New Madridul. Yankeii îl luaseră în stăpânire şi abia ieri văzuse cum executaseră un soldat confederat. Nu păruse să existe un proces adevărat sau vreo stabilire a pedepsei sale – doar eradicarea sistematică a „paraziţilor”, cum îi spusese comandantul yankeu din apropiere.

Văzându-i pe orăşenii de lângă ea, Susannah se întrebă dacă nu deveniseră nesimţitori la asemenea întâmplări. Nimeni nu părea dornic să protesteze sau să spună ceva pentru a-i lua omului apărarea. Mai târziu, proprietarul hotelului îi spuse că confederaţii erau executaţi aproape zilnic – fiind duşi adesea în afara oraşului pe nişte mârţoage şi îndemnaţi în batjocură să încerce să fugă. Jocul era mai crud şi mai inuman decât şi-ar fi putut imagina ea.

Însă aceste imagini îşi făcură efectul. Îi întăriră hotărârea de a lăsa în urmă războiul, cu toate problemele lui. Puţin îi păsa de halul în care trăia omul negru. Nu-i păsa deloc de tarife şi intrigile politice dintre Nord şi Sud. Voia doar o şansă de a-şi vedea băieţii devenind bărbaţi – să-i însoare şi să aibă propriile lor familii. Oamenii morţi nu puteau face niciuna, nici alta.

Cu toate aceste gânduri şi imagini apăsându-i greu inima, se furişă cu grijă afară din hotel şi îşi croi drum pe străzile oraşului pentru a-şi termina cumpărăturile. Mai avea un număr uimitor de cumpărături de făcut, mai ales prin prisma veştii pe care i-o dăduse ieri doctorul. Era gravidă.

Simplul gând o înfiora, o frustra şi o încânta în acelaşi timp. Era complet neaşteptat şi aproape mai mult decât putea pricepe. Betsy avea şase ani şi Susannah fusese sigură că ea şi Ephraim nu vor mai avea copii. De fapt, chiar mergând la doctor, fusese sigură că acesta îi va spune

că nu-i altceva decât schimbarea vieţii. Care, deşi prematură, ar fi fost potrivită, având în vedere toate celelalte schimbări pe care le făcea.

Acest copil adăuga un aspect cu totul nou vieţii. Îi dădea o nouă putere şi o nouă hotărâre. Ephraim nu mai era, nu putea schimba asta, dar o parte din el creştea din nou în ea. Se va dovedi vrednică de această responsabilitate. Susannah începu cumpărăturile ştiind că va trebui să îşi facă provizii de flanel alb şi de materiale de tricotat pentru copil. Va trebui să vadă dacă putea cumpăra un tipar sau altfel să găsească o hăinuţă pe care s-o poată desface şi să-i ia modelul. Nu era prea pricepută cu acul, dar va face ce trebuie să facă.

Se plimbă pe culoarele unui magazin, gândindu-se încă la realitatea sarcinii sale. Nu putea spune nimănui. Daniel Keefer, şeful de caravană la care îi înscrisese Dianne, le-ar refuza fără doar şi poate cererea dacă ar afla despre starea ei. Din ce-i arătase Dianne într-o scrisoare de la Keefer, era destul de neliniştit să ia cu el o mamă văduvă, în pofida faptului că avea trei băieţi care puteau să facă muncile grele.

Desigur, când Dianne scrisese scrisoarea în numele mamei sale, crezuse că Trenton se va răzgândi în privinţa mersului cu ei în vest. Susannah nădăjduia că problema lipsei lui Trent nu se va pune decât la multă vreme de la începerea călătoriei. Exact aşa cum nădăjduia că nu se va pune problema sarcinii ei decât când va fi prea târziu ca să o întoarcă înapoi.

Având în vedere că copilul trebuia să vină pe lume abia în decembrie, Susannah nu credea că e nevoie să-l informeze pe domnul Keefer. Fuseseră asiguraţi că vor ajunge în Teritoriul Idaho înainte de sfârşitul lunii august. Asta îi va oferi timp suficient. Când sarcina’ se va vedea, vor fi în mijlocul sălbăticiei din prerie. Atunci domnul Keefer nu va avea încotro decât să o treacă cu vederea. În plus, femeile cu o educaţie aleasă nici măcar nu discutau

asemenea chestiuni cu domnii. Domnul Keefer va trebui să înţeleagă.

Îşi făcu de lucru cu un fir de lână vopsit în galben pal. Culoarea era pe placul simţurilor ei, aşa că luă câteva sculuri şi le puse în coş. Dacă o vor întreba copiii, le va spune că vrea să facă un şal.

Astfel îi veni ideea să ascundă sarcina de copii. Nu le putea spune fără a risca să o dea de gol din greşeală în faţa altor oameni. Betsy nu putea ţine niciun secret; de fapt, spusese oricui îi ieşise în cale că familia ei pleacă în Virginia. Apoi Susannah fusese nevoită să explice că se duc în Virginia City, în Teritoriul Idaho, nu în statul din Confederaţia Sudistă, în care războiul era în toi.

Fără îndoială că entuziasmul lui Betsy pentru aventura lor spre vest îi umpluse capul cu tot felul de închipuiri. Le vorbea oamenilor despre indieni şi despre căţelul pe care îl vor avea la sfârşitul călătoriei. Majoritatea matroanelor râseseră cu poftă la spusele ei, iar bărbaţii păreau să se molipsească de însufleţirea ei, întrebând-o pe Susannah despre aur şi dacă fratele ei se îmbogăţise.

— Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă o femeie mai în vârstă, cu chip sever.

Glasul o readuse pe Susannah la realitate şi ea încuviinţă din cap.

— Aş vrea să cumpăr un sul de flanelă. O să iau şi un sul de bumbac alb şi două de lână maro.

— Probabil că aveţi mult de cusut, observă femeia.

— Ne ducem în vest. Am multe bunuri în stoc şi vreau să le adaug şi pe acestea. Susannah dădu cu ochii de nişte pălării de soare şi dădu din cap înspre ele.

— Cred că ar fi bine să mă uit la câteva. Le-am vândut pe toate şi n-am mai putut obţine altele înainte de a veni în St. Louis.

Femeia se conformă imediat.

— Acestea sunt cele mai bune, îi spuse. Având borurile mai largi, faţa e mai bine protejată de soare, iar pentru că

nu sunt tivite nu trebuie să vă faceţi griji că tivul se strică sau se rupe. Şi partea aceasta protejează gâtul de arsurile solare. Multe femei uită să-şi protejeze gâtul.

Susannah se uită la pălării şi dădu din cap.

— Le iau pe acestea patru. Apropo, pentru fetiţe aveţi ceva? Am două fete, una de şase şi alta de zece ani, care n-ar fi în stare să ţină pe cap aşa ceva.

— Ba am unele. Aşteptaţi aici. Femeia dispăru în spate, iar Susannah se folosi de ocazie ca să-şi continue explorarea. Dar nimic altceva nu-i atrase atenţia. Erau mult prea multe nimicuri pentru fericiţii aşezaţi la casa lor. Nu ar fi fost decât o povară în lungul drum către Virginia City. În plus, aşa cum spusese Bram cu mult timp în urmă, teritoriul avea nouăzeci la sută bărbaţi. Fireşte că asta se schimbase probabil până acum, cu goana după aur şi toate acestea, dar bărbaţii tot erau mai mulţi decât femeile, iar ei nu aveau ce face cu nimicuri elegante.

Nu, Dianne avusese dreptate. Pentru bărbaţi mâncarea era mai importantă. Mâncarea şi uneltele, chiar şi vitele, şi de aceea ea era hotărâtă să-şi concentreze atenţia pe acestea mai mult decât pe altele. Aveau o căruţă întreagă încărcată în mare parte cu alimente conservate, la pungă şi la ladă. Într-o altă căruţă aveau unelte – unelte de minerit, unelte agricole – precum şi îmbrăcăminte şi ghete foarte rezistente. Articolele pentru repararea căruţelor, precum şi hamurile de schimb şi furajele pentru animale erau puse deasupra. În felul acesta, a treia căruţă rămânea pentru cele mai multe din lucrurile lor personale. Cât de mică părea după ce o încărcase cu bunurile lor.

E altă viaţă faţă de cea cunoscută de noi, se gândi ea. Întorcându-se la tejghea pentru a o aştepta pe vânzătoare, Susannah nu se putu abţine să nu se întrebe dacă luase decizia corectă. *Chiar nu ştim nimic despre ceea ce facem. Suntem nepregătiţi chiar şi pentru nevoile cotidiene ale călătoriei – gătit, spălat, îngrijiri medicale. Iar când vine vorba de animale şi îngrijirea lor, stăm şi mai rău.*

— Le-am adus, anunţă femeia. Îi arătă două pălării pentru copii – una roşie şi una maro. Asta, spuse ea, întinzând-o pe cea maro, ar trebui să i se potrivească foarte bine celei mici.

Susannah se uită la ea, remarcând borul matlasat.

— Frumos lucrată. Le iau pe amândouă.

Aranjă ca băieţii să vină şi să ia materialele şi se întoarse la hotel cu pălăriile. Trebuia să se întâlnească cu domnul Keefer în holul hotelului în cinci minute; deja ziua era pe sfârşite.

Intrând pe uşa hotelului, Susannah dădu imediat cu ochii de doi bărbaţi care stăteau într-o parte. Amândoi păreau îngrijiţi şi curaţi. Pe pantaloni nu se vedea nicio urmă de murdărie şi erau proaspăt bărbieriţi, doar că cel mai în vârstă avea mustaţă. La apropierea ei, se ridicară amândoi.

— Este vreunul dintre dumneavoastră domnul Keefer? întrebă ea.

Cu un zâmbet care îi ridică colţurile mustăţii, cel mai în vârstă dădu din cap.

— Iar dumneata presupun că eşti doamna Chadwick.

— Da. Sper că nu am întârziat.

— Nicidecum. Apropo, zise el, făcând semn către bărbatul mai tânăr, tânărul acesta înalt este Cole Selby. Va fi mâna mea dreaptă în caravană. Vă va inspecta căruţele după ce discutăm şi se va asigura că aveţi provizii corespunzătoare pentru drum.

Susannah dădu din cap.

— Încântată de cunoştinţă.

— Doamnă... Cole abia o privi în ochi.

Susannah nu acordă multă atenţie acestui fapt. Şi băieţii ei erau timizi în faţa străinilor.

— Am citit *Călătorul în prerie*, zise ea. O studiez de când am decis să ne mutăm în vest.

— Există informaţii utile în cartea aceea, dar sunt multe alte lucruri pe care nu le poţi afla decât dacă treci prin ele, răspunse Daniel. Trebuie să păstrezi lista asta cu reguli şi

să le studiezi. Îi întinse o foaie de hârtie. E important ca şi copiii dumitale să cunoască regulile. Vor fi de folos pentru ca lucrurile să meargă ca unse şi oamenii să rămână în viaţă.

Susannah aruncă o privire pe listă, apoi îşi reîndreptă atenţia spre Daniel Keefer. Părea un om pe care te poţi baza. Avea o faţă de om cinstit, brăzdată şi bronzată de viaţa petrecută în soare.

— Voi avea grijă ca ei să înţeleagă.

— Cam toate regulile de pe listă vor fi în folosul dumneavoastră. Stingerea se dă pentru a ne asigura că toată lumea e bine odihnită. Nu ne permitem să avem câţiva scandalagii care stau treji toată noaptea şi nu-i lasă nici pe alţii să doarmă. Regulile pentru tratarea animalelor şi unde să le puneţi să doarmă noaptea sunt de dragul siguranţei şi ordinii. Când vom fi pe drum, vei vedea cu ochii dumitale cât de bine pot merge lucrurile. Îşi schimbă poziţia şi zâmbi. Sigur că aceste reguli ajută şi când lucrurile nu merg aşa de bine. Oamenii sunt oameni – întotdeauna e greu să ai trei-patru sute de inşi cu un singur scop în minte şi să nu fie cineva care să nu vrea să facă ce-l taie capul.

— Văd că aveţi o regulă cu privire la consumul de alcool, zise Susannah, uitându-se iar pe listă. Mă bucur să văd asta. Dar presupun că alcoolul în scopuri medicinale e permis.

— Bineînţeles. Doar că nu-mi pot permite ca oamenii mei să se îmbete când există posibilitatea foarte reală de atac din partea indienilor.

— Este chiar aşa de periculos? Susannah îşi strânse mâinile în jurul corpului, ca să nu se înfioare.

— Este. Sunt peste doisprezece triburi între noi şi Virginia City şi în orice moment pot fi pe picior de război. Pawnee, crow, cheyenne şi sioux, toţi ne-au creat necazuri din când în când. Sunt supăraţi că albii le-au luat terenurile de vânătoare şi le-au ucis vânatul. Nu le pasă câţi oameni

trebuie să ucidă – vor doar să scape de noi. A aduce o caravană cu o grămadă de oameni e ca o insultă pentru ei – le răneşte mândria.

— Şi îi face să se răzbune, zise Susannah, închipuindu-şi ce oribil ar fi să-şi vadă copiii murind de mâna unor asemenea sălbatici.

— E un lucru care trebuie avut în vedere, doamnă, continuă Keefer. Dat fiind numărul mare de căruţe şi familii, mă gândesc că nu vom păţi nimic. Şi, având în vedere cum stau lucrurile, probabil că vei avea mai multe nemulţumiri din cauza tovarăşilor de drum decât din cauza indienilor. Acum, dacă nu te superi, trebuie să-l pun pe Cole să verifice căruţele şi harnaşamentele. Îi poţi spune unde aţi adăpostit animalele şi căruţele?

— Sigur că da. Suntem la Smith Brothers Livery, pe strada asta.

Cole dădu din cap.

— Ştiu unde e. Mă duc chiar acum. Dădu din cap către Susannah. Doamnă.

Susannah aşteptă ca el să plece, apoi îşi reîndreptă atenţia către şeful de caravană.

— Sunt sigură că va găsi totul în ordine, dar te rog să-mi trimiţi un mesaj dacă e ceva în neregulă. Am încercat să respect ce scrie în carte. N-am vrut să pun atelajele de boi să muncească prea tare. Vreau să ajung în Virginia City în stare bună, domnule Keefer. Şi aşa avea de gând. Niciodată nu fusese mai hotărâtă să realizeze ceva.

El dădu din cap.

— Apreciez asta, doamnă Chadwick. Cred că te vei descurca foarte bine. De obicei nu primesc văduve în caravanele mele, dar pentru că ai trei băieţi zdraveni să ajute, sunt sigur că te vei descurca bine. Porni spre uşă, apoi se întoarse brusc. Era să uit. Vom porni poimâine spre Independence.

Susannah nu spuse nimic despre ideea lui greşită că trei dintre băieţii ei o vor însoţi. *Lasă-l să presupună că aşa va*

fi. Spera că va fi prea ocupat ca să afle adevărul până când vor fi destul de departe încât să nu-i mai poată refuza. Îşi puse mâna cu tandreţe pe abdomen. *La fel şi în această privinţă. Nimeni nu trebuie să ştie despre copil până când va fi prea târziu ca să mai facă ceva în această privinţă.*

Dianne îşi privi fraţii, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Chiar vă aşteptaţi ca eu să mulg vacile? Nu ştiu nimic despre asta.

— De-aia te ducem la grajdul cu chirie. Trebuie să înveţi, şi repede. Mulsul e treabă de femeie, îi spuse Zane cu un aer autoritar.

Morgan dădu din cap şi adăugă:

— E foarte uşor, Dianne. Otis ne-a arătat cum se face. La început a fost cam greu, pentru că înţeleseserăm greşit. Credeam că pompezi ţâţa în sus şi în jos şi iese laptele, dar nu-i aşa. Trebuie să strângi şi să tragi ţâţa în acelaşi timp.

Dianne se încruntă.

— Mie nu-mi sună prea simplu. N-am fost niciodată aproape de animalele acelea – ştiţi asta. Se opri pe trotuarul de scânduri, refuzând să meargă mai departe. Dacă vor călca pe mine?

Morgan ridică din umeri şi Zane se uită spre cer, cu un aer exasperat.

— Hai, vino, o încurajă Morgan. Dacă eu pot, poţi şi tu.

Dianne nu era convinsă, iar în drum spre uriaşele grajduri cu chirie ale fraţilor Smith se simţi şi mai puţin încrezătoare că fraţii ei au dreptate.

— Vitele noastre sunt în capătul celălalt. Avem vacile de lapte, boii şi caii. Găinile sunt ţinute altundeva. Vacile trebuie mulse de două ori pe zi. O dată dis-de-dimineaţă şi o dată seara, o instrui Zane în timp ce mergeau în celălalt capăt al grajdului.

— Acelea sunt căruţele noastre? întrebă Dianne, arătând o zonă deschisă, faţă în faţă cu boxele.

— Da, răspunse Morgan. Mama a plătit în plus ca să fie

ţinute aici. S-a gândit că vor fi mai în siguranţă.

Dianne se opri un moment şi se uită la căruţe cu neîncredere.

— Nu vi se pare ciudat că toată casa noastră e împachetată acolo?

— Cred că-i un lucru bun că ne-am descotorosit de atâtea lucruri, zise Zane. Nu mă deranjează deloc să o luăm de la capăt. Întotdeauna mi-am dorit să merg în vest.

— Dar nu vă va fi dor de o masă la care să staţi la cină? îi întrebă ea, uitându-se întâi la Zane şi apoi la Morgan. Nu vă va fi dor de o baie în casă şi de o pompă în bucătărie? Pe drum va trebui să aducem apă din râuri şi pâraie – n-o să fie uşor.

Morgan izbucni în râs.

— Nu contează cât e de greu. Va fi o aventură şi va fi interesant. Poate că voi, fetele, veţi duce lipsa bulendrelor elegante şi confortului, dar eu le-aş da pe toate pentru ocazia de a explora unde n-a mai păşit picior de alb.

Dianne se duse la boxa unde erau ţinuţi caii. Iapa pe care o luase pentru sine veni la poartă. Fără îndoială că voia bunătăţi, căci Dianne o răsfăţase în ultimele câteva zile, în timp ce se obişnuiseră una cu alta.

— Drăguţa de Dolly, zise ea, mângâind coama neagră a calului.

— Haide, poţi sta cu calul mai târziu. Trebuie să te învăţăm să mulgi, protestă Zane.

Dianne se duse la ţarcul unde vacile se îmbulzeau neliniştite una într-alta. Morgan luă o funie şi făcu un lasou. Fără să ezite prea mult, intră în arc. Vacile se îndepărtară de el, de parcă nu erau sigure că nu le va face rău. Dianne şi Zane priviră cum Morgan prinse cu lasoul vaca cea mai apropiată.

— Zane, deschide încetişor poarta şi ţine-le pe celelalte înăuntru.

Zane făcu ce i se ceruse, iar Dianne se duse în spatele lui, speriată de ce s-ar putea întâmpla. Dacă celelalte vaci

se hotărau să fugă spre poarta deschisă? Va putea Zane să le oprească să nu fugă? Cum va putea ea să facă asta singură?

Morgan ieşi cu vaca şi o duse în cealaltă parte a ţarcului. Legând-o de gard, aruncă nişte fân într-o iesle şi aşteptă până ce vaca începu să mănânce.

— Nu prea ştiu cum se va face asta pe drum, dar mă gândesc că voi întreba, ca să văd cum fac alţii. întinse mâna şi luă o găleată şi un scăunel cu trei picioare. Şi astea sunt ale noastre. Am pus-o pe mama să le cumpere ieri. Până azi, domnul Smith a avut grijă ca nişte localnici să se ocupe de muls, dar pentru că poimâine trebuie să plecăm, cred că e mai bine să-ţi arătăm cum se face. Puse găleata lângă el şi scăunelul la locul lui.

— Dacă o atingi aşa, zise el, plimbându-şi mâna pe burta vacii şi aşezându-se, ea ştie unde eşti şi nu e aşa de neliniştită. Puse găleata sub uger şi apucă două ţâţe.

Dianne veni mai aproape, ca să vadă ce face Morgan.

— O doare? Nu putea suporta gândul că i-ar putea provoca durere animalului.

— Neh. De fapt, domnul Smith zice că le doare dacă nu sunt mulse. Şuieratul laptelui care se lovea de ciubăr părea aproape melodios.

Dianne zâmbi.

— Nu pare s-o deranjeze prea tare.

Morgan continuă să mulgă.

— Ţi-am zis.

Zane veni lângă ei.

— Mai bine să încerce Dianne, că nu va învăţa niciodată doar stând aici cu gura căscată.

Morgan încuviinţă.

— Eşti gata?

— Nu ştiu; mi se pare…

— Te vei descurca foarte bine, zise Morgan, mutând găleata. Îi zâmbi. Trebuie să ai grijă întotdeauna la găleată – vacile sunt înclinate să o lovească cu copita.

Dianne înghiţi în sec când Morgan se dădu la o parte şi îi făcu semn să-i ia locul. Se duse mai aproape de animal şi îi atinse blând crupa. Vaca nici nu păru să observe. Dianne aşteptă o clipă, mângâind-o.

— Aşa nu se face treaba, o tachină Zane.

Dianne se aşeză pe scăunel şi mută găleata sub uger, cum îl văzuse pe Morgan că face.

— Şi acum?

— Îi prinzi ţâţele, strângi şi tragi în acelaşi timp, îi spuse Morgan. Te vei obişnui după câteva încercări.

La început nu se întâmplă nimic. Dianne strânse cât putu de tare, dar nu apăru decât un firicel din lichidul alb. Se uită la Morgan şi la Zane, simţindu-se proastă şi neajutorată. Morgan se aplecă şi îi luă mâna.

— Uite aşa. Îi strânse mâna şi trase în acelaşi timp. Această mişcare făcu ca un jet de lapte să ţâşnească în ciubăr.

Dianne chicoti încet, făcând vaca să se mişte neliniştită.

Morgan râse şi o dojeni:

— Trebuie să fii calmă. Se ridică. Acum încearcă din nou.

Dianne încercă şi avu succes deplin.

— Înţeleg, murmură ea. Mulse vaca câteva minute, bucurându-se de sunetul ritmic al lichidului când curgea în ciubăr. Ridicându-şi privirea ca să le zâmbească fraţilor ei, dădu cu ochii de cineva care scotocea printr-una din căruţele lor.

— Ce face omul acela? întrebă ea, uitând de vacă, de ciubăr şi de muls. Sări brusc în picioare, făcând vaca să se sperie şi să doboare ciubărul cu lapte.

— Vai de mine, zise Dianne, observând ce făcuse. Fraţii ei se întoarseră ca să vadă ce o speriase pe Dianne.

— Tu stai aici, zise Morgan încetişor. S-ar putea să fie un hoţ.

Dianne simţi că i se face inima cât un purice când Morgan şi Zane se duseră spre căruţe.

— Ce crezi că faci aici? strigă Morgan, cu un glas sever

care suna mult mai gros decât de obicei.

Omul, care se aplecase ca să inspecteze şasiul căruţei, se întoarse cu o expresie deranjată.

— Ce ţi se pare că fac?

— Mi se pare că te bagi unde nu-ţi fierbe oala. Alea sunt căruţele noastre, îl informă Zane.

Dianne nu ţinu cont de spusele lui Morgan şi veni lângă Zane. Privi oarecum uluită cum omul se ridică, dându-şi la iveală toată înălţimea. Probabil că avea cel puţin un metru nouăzeci şi cinci. Dar înălţimea sa nu era nici pe departe aşa de intimidantă ca privirea sa întunecată. Se făcu mică şi se băgă după Zane, dorindu-şi să fi ascultat de Morgan.

— Eu sunt Cole Selby. Lucrez cu Daniel Keefer, şeful vostru de convoi. Trebuie să inspectez căruţele, ca să mă asigur că merg bine şi că nu sunt prea încărcate ori că nu sunt bine legate. Acum, v-aş ruga să mă lăsaţi să-mi fac treaba… şi se aplecă din nou.

— Oricine poate spune că e cu şeful de convoi. N-avem de unde să ştim că spui adevărul, domnule. Cel puţin nu până când vorbim cu cineva care te cunoaşte.

Domnul Selby nici măcar nu-şi ridică privirea.

— Duceţi-vă să-i întrebaţi pe fraţii Smith dacă aveţi dubii. Ei pot chezăşui pentru mine.

Dianne îi văzu pe Morgan şi pe Zane uitându-se unul la altul, ca şi cum se întrebau dacă ar trebui să facă asta. Dar nu mai trebuiră să ia o decizie pentru că Jeb Smith venea spre ei.

— Domnule Smith, îl salută Morgan, mergând spre omul mai în vârstă. Omul ăsta pretinde că lucrează cu şeful caravanei noastre – e adevărat?

Dianne se uită să vadă dacă expresia omului cu părul alb sugera că domnul Cole Selby ar fi un mincinos, dar acesta zâmbi.

— Sigur că-i adevărat. E Cole Selby. Vă va examina şi animalele.

Se uitară iar cu toţii la Selby, care părea complet

indiferent faţă de îngrijorarea lor.

— Le-am zis, Jeb, dar ştii cum sunt copiii. Se agită şi se perpelesc.

Dianne îi văzu pe fraţii ei cum devin băţoşi. În iunie împlineau optsprezece ani şi ştia că se considerau la fel de bărbaţi ca Selby.

Jeb Smith râse în barbă.

— Oameni buni, n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Cole e unul din cei mai pricepuţi la cai prin părţile astea. Se pare că are un talent înnăscut. Se pricepe şi la restul vitelor. Vă puteţi pune încrederea în el.

— Mai bine îmi păstrez încrederea pentru mine, mormăi Morgan în barbă.

La asta, Cole se ridică iarăşi. Ocoli căruţa, oprindu-se aproape de ei. Dianne simţi că rămâne fără aer sub privirea lui aprigă.

— Aţi face bine să vă puneţi încrederea în animalele astea, le spuse sec. Vor fi mult mai rezistente şi mai demne de încredere după o săptămână pe drum decât oricare dintre voi – sau decât fata.

La asta, Dianne se zbârli. Nu se enerva uşor, dar omul acesta era de-a dreptul necioplit.

— Haide, Morgan. Spune-mi despre muls, zise ea, prinzându-l de braţ. Şi tu, Zane. Sunt sigură că am nevoie de voi amândoi.

Selby îi aruncă o privire fugară, iar Dianne simţi un fior rece pe şira spinării. Ceva la omul acesta sugera că nu e deloc mulţumit – nici de ei… şi nici de viaţă.

CAPITOLUL 4

Trenton Chadwick îşi ridică gulerul hainei şi se uită la torentul de ploaie rece care lovea în Mississippi chiar în amonte de New Madrid. Coliba pe care o împărţea cu banda lui Wilson, un grup de luptători de gherilă confederaţi, părea să le ofere prea puţin adăpost în faţa furtunii

dezlănţuite.

Fulgerul lumină fluviul pentru o clipă. Trenton se teamea că ar putea veni o inundaţie, dacă ploaia nu se oprea. Cabana din scânduri ar fi fost cu certitudine înghiţită în acest caz; nu se aflau decât la şase metri de fluviu. Se auzi tunetul, care făcu să zăngănească singura fereastră din adăpostul improvizat. Trenton clătină din cap. Poate că nu vor trebui să aştepte inundaţia – şi fulgerul putea face ravagii.

Veranda mică pe care se adăpostise oferea prea puţină protecţie. Vântul sufla ploaia în sus, biciuindu-i faţa. Dar să fie ud până la piele şi îngheţat de frig era mai bine decât să aibă de-a face cu amorţeala de beţiv a lui Jerry Wilson, liderul bandei de ucigaşi.

Trenton se înhăitase cu oamenii aceştia la insistenţa celui mai bun prieten al său, Robbie Danssen. Robbie îl cunoştea pe fratele cel mai mic al lui Jerry, Sam, şi îi spusese solemn lui Trenton că oamenii aceştia erau la fel de dornici de răzbunare contra Nordului ca oricine altcineva. Însă Trenton nu era sigur că alegerea făcută fusese înţeleaptă. Jerry Wilson era genul de om care ar fi ucis pe cineva doar pentru că se uitase urât la el. Sam Wilson era aşa de invidios pe puterea pe care o avea fratele său în bandă, încât în majoritatea timpului se certa cu el. Doar în ultima săptămână, Trenton fusese martor la trei încăierări, dintre care două se terminaseră că scoaterea cuţitelor. Fraţii nu erau oameni paşnici, asta era sigur.

Nici ceilalţi din bandă nu erau mai buni. Gustaf Johnson, sau „Suedezul” cum i se zicea, era un om tăcut, de douăzeci şi şase de ani, care se pricepea la explozivi. Venit în vest de la începutul războiului, provenea dintr-o familie de mineri din Pennsylvania. Trenton nu ştia ce să creadă despre acest uriaş. Părea rezervat şi precaut în cea mai mare parte a timpului, însă Trenton îl văzuse aproape strangulând pe cineva pentru că-i turnase un pahar mic de whisky când el plătise unul mare.

Apoi era Mark Wiley. Era un puşcaş năbădăios care la şaisprezece ani avea deja o reputaţie proastă. Născut în Texas, Wiley era căutat în două state – al lui şi în Louisiana. Se spunea că omorâse douăzeci de oameni, iar lui Trent nu-i venea greu să creadă asta. La numai două zile după ce se dusese cu fraţii Wilson într-un raid după cai şi şei, îl văzuse pe Wiley împuşcând trei fermieri fără vreo urmă de remuşcare. Nu avusese niciun motiv ca să-i împuşte, dar părea că-i place să facă asta.

În ce m-am băgat? Nu putea să nu se întrebe. Furtuna confuziei din el era de zece ori mai rea decât furtuna dezlănţuită din jur. *Tot ce vreau e să răzbun moartea tatii*. *Vreau doar să le arăt yankeilor că nu se pot purta aşa cu oamenii fără să se aştepte la represalii*. Cu toate că nu putea fi sigur, era convins că un glonţ de yankeu îi ucisese tatăl. Şi Robbie era cu totul încredinţat de asta. Tatăl său auzise nişte vorbe. Dar tot exista o oarecare nelinişte – o oarecare îndoială. Îşi încleştă pumnii. *Nu-mi pot face griji pentru asta*. *Asta e felul meu de a-l cinsti pe tata*.

— Nu că l-aş fi cinstit prea mult când era în viaţă, murmură el. Dar răzbunarea tatii era altceva decât uciderea unor bătrâni neajutoraţi care se aflaseră în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Se ridică în picioare, apoi se duse la marginea verandei. Avusese o relaţie proastă cu tata – mai ales după ce începuse războiul dintre state. După preluarea New Madridului de către Uniune, respectul lui pentru tata se micşorase din zi în zi. Îl văzuse făcând tranzacţii cu yankeii de parcă nu se întâmplase nimic. O auzise pe mama plângând târziu în noapte şi ştia că e din cauză că nu ştia cu cine să ţină. Puţin câte puţin, războiul îşi pusese amprenta pe familia lui Trenton.

Gândul îi fugi la Dianne. Fuseseră mereu apropiaţi. Unii dintre prietenii lui nu puteau înţelege asta, dar ei nu crescuseră în casa Chadwick. Trenton nu fusese niciodată apropiat de părinţii lui şi întotdeauna se simţise ciudat cu

fraţii lui. Ca gemeni, Zane şi Morgan fuseseră mereu mai interesaţi unul de celălalt decât de el. Îşi amintea cât se străduise de mult ca să-i întoarcă unul împotriva celuilalt când erau copii, dar nu durase niciodată mult. Poate că Zane adopta modul de gândire al lui Trenton o vreme, dar până la urmă se întorcea iar la compania lui Morgan.

Ştia că Dianne înţelegea şi asta. Ea nu se potrivea cu gemenii pentru că era, în primul şi în primul rând, fată. Totodată, nu prezenta interes pentru Zane şi Morgan pentru că era mai mică. Însă lui Trenton nu-i păsa – compania ei îi făcuse viaţa suportabilă. Ei vorbeau, spre deosebire de mulţi fraţi pe care îi cunoştea.

Sam Wilson aruncă un şir de obscenităţi fratelui său, ieşind furios pe uşă.

— Omul n-ar trebui să aibă grijă de cai pe aşa o vreme, se văită micuţul, uitându-se la Trenton când ieşi în ploaie.

Trenton nu zise nimic. Aşa era cel mai bine.

Furtuna părea să se îndrepte spre est, dar ploaia nu dădea semne că ar slăbi. Trenton se întoarse în scaunul lui şi la gândurile despre Dianne. Ea era singurul regret real pentru că plecase de acasă. Voia foarte mult să o protejeze de relele lumii. Dianne avea potenţialul de a se mărita bine şi de a face ceva cu viaţa ei. Poate că de aceea el nu văzuse niciun sens ca familia să se mute în vest. Dianne nu ar avea nicio şansă să cunoască un bărbat cumsecade în ţara indienilor. De asta era sigur.

— Ce faci aici, pe întuneric? îl întrebă Robbie Danssen, ieşind afară.

— Mă săturasem de atâta ceartă, îi spuse Trenton prietenului său. Ăia doi se ceartă mai mult ca oricine.

Robbie râse şi se aşeză pe scaunul de lângă Trenton.

— Mda, asta-i sigur. Probabil că se vor omorî unul pe altul după ce-i termină pe yankei.

— Sper că ştii ce faci – mă refer la faptul că ne-am înhăitat cu ei, continuă Trenton. Banda avea de gând să arunce în aer un depozit cu provizii al Uniunii în noaptea

următoare. Ştii că nu mă simt complet în largul meu.

Robbie îşi coborî glasul.

— Nu vrei să te audă vorbind aşa. Ştii cum e Jerry. N-o să-i placă deloc dacă crede că loialitatea ta nu e deplină.

— Nu loialitatea mea e problema, ci năbădăile şi prostiile lui cu Sam. Dacă nu se pot opri din ceartă ca să petreacă măcar o seară liniştită împreună, ce-i va opri să ne pună în pericol misiunea?

— Banii. Sunt singurul lucru de care îi pasă lui Jerry, răspunse Robbie. Şi faptul că e scurt ca un butuc, dar nu poate face nimic ca să-şi schimbe înălţimea, aşa că va fura ca să-şi cumpere fericirea.

— Dacă nu-i atent, unul dintre noi va muri din cauza lui. Certurile lui cu Sam nu sunt cea mai bună metodă ca să-mi câştige încrederea în abilităţile lui de conducător.

Robbie pufni în râs.

— Nu prea cred că lui Jerry îi pasă dacă avem încredere în abilităţile lui de conducător sau nu. Ar prefera să-şi împuşte fratele decât să se uite la el – am mari îndoieli că ne poartă vreo afecţiune cât de cât.

— Cred că ai dreptate.

Rămaseră în tăcere câteva clipe, până când Sam veni înapoi cu paşi apăsaţi, încă înjurând şi la fel de nervos ca atunci când plecase.

— Acum sunt ud până la piele şi mi-e frig ca unui câine lăsat afară în dimineaţa de Crăciun! Îi ignoră pe Trenton şi pe Robbie şi dădu uşa de perete, scoţând un alt şir de înjurături. Jerry, îţi zic, eu nu mai ies afară în seara asta, aşa că să nu-ţi treacă prin minte să faci pe şeful cu mine că altfel iau cuţitul şi… Trânti uşa după el, acoperind cuvintele.

— Ce bine mi-ar prinde o băutură, zise Robbie, ignorându-l pe Sam. Păcat că plouă. Am putea merge în oraş ca să ne distrăm în seara asta.

— Ştii că nu umblu la cârciumă, răspunse Trenton. Mama ar veni înapoi din Teritoriul Idaho doar ca să-mi tragă una peste ceafa dacă ar crede că beau.

— De bună seamă că ţi-ar aproba cu bucurie intrarea în banda lui Jerry, zise Robbie sarcastic. Eşti bărbat acum, Trent. Acum mămica nu mai are niciun cuvânt de spus în viaţa ta.

Trenton ştia că e adevărat, dar tot nu-i plăcea că se despărţiseră aşa certaţi.

— Ştiu, zise el încet, dar tot respect o parte din felul în care am fost crescut.

— De ce? îmi aduc aminte că mama şi tata mă duceau cu sila la şcoala duminicală ca să învăţ Regula de Aur. Apoi vedeam toată săptămâna cum oamenii încercau să-l înşele pe tata şi tata pe ei. Nu văd niciun bine în nimic din toate astea. De ce să respect un om care n-a arătat niciodată respect nimănui – dacă nu pui la socoteală banca?

— Mi-e dor de Dianne. Ea părea mereu vocea raţiunii.

— Şi mie mi-e dor de Dianne. Dar nu ca ţie, zise Robbie, râzând. Se transformă pe zi ce trece într-o femeie atrăgătoare. M-am gândit chiar că am putea fi împreună.

Pe Trenton îl pufni râsul.

— Dianne e prea bună pentru unul ca tine.

Robbie râse zgomotos.

— Probabil că ai dreptate. Mai ales dacă ne gândim la obiceiurile noastre din ultima vreme. Niciunul dintre noi nu merităm să-i legăm şireturile.

Gândul acesta îl apăsa pe Trenton mai tare decât orice altceva ar fi putut spune Robbie. Ce ar spune Dianne dacă l-ar vedea acum? Fără îndoială că ar fi foarte dezamăgită de el. Nu ar fi de acord cu alegerile lui, chiar dacă erau pentru a onora moartea tatălui lor.

Cel mai probabil i-ar pune prea multe întrebări şi l-ar determina să gândească. Întrebări de genul: „Când vei şti dacă ai făcut destul pentru a-l răzbuna pe tata?” şi „Cum se poate îndrepta moartea tatii prin uciderea altui om sau prin jefuirea lui?” Trenton ajungea să gândească prea mult când îşi discuta problemele cu Dianne.

— Robbie, eşti sigur de ce a auzit tatăl tău? Adică dacă

yankeii sunt cei care l-au omorât pe tata.

— A zis că a vorbit cu căpitanul Seager, care a zis că tatăl tău s-a pus în bătaia armei caporalului Johnson. Cred că asta e o dovadă destul de bună.

— Dar nu putem fi siguri.

— Cred că nu, zise Robbie, ridicând din umeri. Dar contează? Doar nici ţie nu-ţi place ce au făcut yankeii oraşului, cum nu-mi place nici mie.

— Mda, dar nici n-am fost pentru distrugerea Uniunii. Sincer, nu pot spune că sprijin niciuna din părţi.

— Păi nu te alătura niciuneia. Eu n-am de gând să favorizez pe nimeni în afară de mine.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, apoi Robbie vorbi din nou.

— Crezi c-o să-i mai vezi vreodată?

Întrebarea lui îl readuse pe Trenton în prezent. Ploaia se mai potolise şi tunetul se auzea în depărtare.

— Pe cine? întrebă el.

— Pe mama şi pe surorile tale. Pe Morgan şi pe Zane.

Trenton se aşeză picior peste picior şi începu să se joace cu talpa ghetei.

— Nu ştiu. O parte din mine vrea să merg la ei când voi avea ocazia. Îmi pare rău că am trimis-o pe mama în vest fără ajutorul meu. Tatii nu i-ar fi plăcut asta. Dar, când Dianne a spus clar că trebuie să se mişte repede, n-a vrut să asculte de vocea raţiunii şi să mai aştepte un pic. Parcă a simţit dintr-odată că are o misiune.

— Tata a zis că se temea că tu şi fraţii tăi vă veţi înrola ca să mergeţi la război.

— Mda. Ştiu că îşi făcea griji pentru asta. Având în vedere cum stau lucrurile, yankeii îl tot sâcâiau pe tata să ne trimită la armată. Tata nici nu voia să audă şi cred că asta mă bucură. Toţi ceilalţi se duceau fie la unii, fie la ceilalţi. Oamenii nu sunt niciodată aşa de supăraţi unii pe alţii ca atunci când vorbesc despre politică şi război.

— Ştiu. Tata a făcut o înţelegere cu comandantul

unionist. Nu ştiu sigur ce s-a întâmplat, dar am ştiut că nu trebuie să-mi fac griji că merg la război. Cred că l-a plătit.

Trenton îi zâmbi prietenului său mai puţin educat. Robbie îşi înfuriase părinţii refuzând să-şi continue studiile după clasa a zecea şi încă refuza să afle mai multe despre lume.

— Poţi plăti trei sute de dolari şi trimite un înlocuitor. Probabil că tatăl tău a găsit pe cineva care să meargă în locul tău. Tata încă nu trebuia să-şi facă griji, pentru că recrutarea începe la douăzeci de ani şi eu am doar nouăşpe. Sigur că dacă aş fi vrut să merg la război aş fi purtat deja uniforma confederată. Acum ei iau băieţii la şapteşpe ani.

— Totuşi, e chiar aici, pe pământul nostru.

— De anul trecut pe vremea asta n-au mai fost probleme mari, interveni Trenton. Nu cred că va fi mare interes aici, în Missouri. Câtă vreme Uniunea se poate mişca în sus şi-n jos pe Mississippi, nu cred că ne vor acorda prea multă atenţie.

— Tata nu aşa a auzit. El crede că sunt plănuite lupte importante în zona asta în anul care vine. Lincoln tocmai a dat comanda trupelor generalului Grant şi tata crede că asta semnalează o schimbare. Lucrurile au fost liniştite o vreme, dar probabil că asta doar ca să-şi poată întări forţele. După asta, tata zice că Uniunea va zdrobi Sudul dintr-o lovitură. Crede că vor veni şi mai mulţi aici din cauza gherilelor.

Lui Trenton nu-i plăcea cum sună asta. Nu-i plăcea absolut nimic din ceea ce avea legătură cu războiul, dar în mod deosebit nu-i plăcea să se gândească că războiul ar putea veni în calea lor cu toată puterea.

— Atunci cred că e bine că avem de gând să aruncăm în aer depozitul ăla mâine seară, nu luna viitoare.

Robbie se ridică în picioare şi se duse la marginea verandei.

— Întotdeauna momentul e bun ca să-i aruncăm în aer

pe yankei. Sper să fie mulţi care sar în aer cu clădirea. Vreau să ne audă tare şi clar.

— Sunt sigur că ne vor auzi, murmură Trenton. Frigul îi pătrunsese în oase. Fără îndoială că cuvintele prietenului său nu ajutară. Robbie şi ceilalţi membri ai bandei erau puşi pe ucis, de parcă ar fi intrat în rândurile unei armate private. Să ia viaţa cuiva nu era tocmai ce avusese el de gând când spusese că-şi va răzbuna tatăl. Voise doar să le facă viaţa grea yankeilor. Să-i facă să se simtă cât mai prost şi cât mai nefericiţi cu putinţă, apoi să-i vadă că se retrag înapoi în Nord şi pleacă din Missouri pentru totdeauna. Acum, ascultându-l pe Robbie, se simţea naiv şi prost. Grupul acesta de ucigaşi nu se va mulţumi doar să facă ravagii Uniunii. Erau însetaţi de sânge. Iar dacă el nu era atent, şi sângele lui va fi vărsat între timp.

CAPITOLUL 5

Convoiul de căruţe plecă din St. Louis pe o ploaie măruntă de primăvară, lucru care lui Dianne i se păru destul de straniu şi aproape potrivit. Cel puţin primii câţiva kilometri. După aceea, ploaia măruntă se transformă într-o ploaie serioasă care îi udă pe toţi până la piele.

Betsy şi Ardith mergeau cu mama în căruţă, iar Dianne se căznea să-şi menţină echilibrul şi să conducă boii. Era după căruţa lui Morgan, uitându-se în permanenţă după semne de avarii. Trecură de două ori prin pâraie puţin adânci şi disconfortul ei se desăvârşi când ghetele de piele îi deveniră ude leoarcă.

A doua zi fu ceva mai bună, deşi Dianne învăţă o lecţie importantă despre focurile de tabără. În timp ce fraţii ei se îngrijiră de vacile de lapte în locul ei, ea încropi un fel de mic dejun. Mama zăcea în căruţă, văitându-se de dureri de stomac, aşa că Dianne făcu prima ei încercare cu gătitul.

Luând şunca, aşa cum o văzuse adesea pe mama, o puse în tigaia de fontă pe care o rezemă de nişte pietre

aranjate de Zane pentru ea în jurul focului. Simţindu-se destul de mândră de propria ingeniozitate, strânse apoi ouăle de la găini, recunoscătoare să vadă că acestea încă fac ouă, şi începu să le bată într-un castron.

— Asta e o risipă, spuse o voce de bărbat în spatele ei.

Dianne îşi ridică privirea de la munca ei şi îl văzu pe Cole Selby încruntându-se la ea.

— La ce te referi?

— La tine. Iroseşti ouăle pentru micul dejun.

— Nu le irosesc. Fraţilor şi surorilor mele le e foame.Astea nici măcar nu ajung.

— Le-ai fi putut folosi pentru trei mese şi ai fi folosit jumătate din numărul de ouă făcând clătite. Mai devreme sau mai târziu va trebui să înveţi că viaţa pe drum înseamnă să faci să ajungă ce ai şi să te descurci cu lipsuri.

Dianne se ridică indignată.

— Nu prea cred. Se învârtise aşa de repede încât nici măcar nu-şi dăduse seama că se apropiase prea tare de foc. În câteva clipe, marginea fustei luă foc, iar ea strigă speriată.

Înainte să mai poată face un pas, Cole Selby luă pătura sub care dormise cu surorile ei şi i-o înfăşură frumuşel în jurul picioarelor. O bătu de parcă încerca să scoată praful dintr-o pernă.

— Va trebui să înveţi şi despre focurile de tabără, zise el, uitându-se ca să vadă dacă focul fusese stins.

Străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă jena, Dianne se uită la tivul pârjolit şi oftă.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise ea, înfrângându-şi un răspuns sarcastic. O fi fost el enervant, dar îi salvase viaţa.

Cole dădu din cap, fără să zâmbească măcar.

— Unde-i mama ta? De ce nu se ocupă ea de asta?

Gata cu sentimentele de generozitate pe care le-ar fi avut pentru el. Se ridică cât era de înaltă şi răspunse:

— Se odihneşte, nu că asta ar fi treaba dumitale. Să fac micul dejun e treaba mea şi sunt perfect capabilă... Chiar

atunci luă foc şunca. Dianne făcu ochii mari de groază. Vai de mine! Când se repezi să rezolve problema, lovi cu piciorul castronul cu ouă. Prinsă acum între tragedii, se uită iar la Cole, ştiind că el va avea ceva de spus despre asta.

El păru o clipă că se străduieşte să nu zâmbească. Când reuşi asta, se întoarse ca să plece.

— Aşa cum am spus, e o risipă.

Lecţiile despre viaţa pe drum abia începuseră pentru Dianne.

Data din ziar indica 19 aprilie 1864 când caravana de căruţe intră în oraşul Independence din Missouri. Dianne simţi o încântare cum nu mai simţise niciodată. În cea mai mare parte, zilele petrecute pe drum din St. Louis fuseseră antrenante, aproape agreabile. Deşi o dureau picioarele şi avea băşici de la mersul pe jos, i se părea că nu există ceva mai interesant.

Pe drum li se mai alăturaseră câteva familii, dar domnul Keefer îi spusese mamei că în Independence li se vor alătura destule căruţe şi familii ca să fie sute de oameni. Nici nu-şi putea închipui. Chiar şi şirul de vreo douăzeci de căruţe care se îndreptau spre vest prin Missouri era o privelişte impresionantă. Seara, exersau aranjarea căruţelor în cerc, nopţile lor de dormit pe pământ sau într-o căruţă aglomerată începând în mod serios.

Susannah Chadwick avea o atitudine economicoasă după cheltuielile din St. Louis şi alese să rămână cu căruţele şi animalele. Prima noapte în care Dianne dormise sub căruţă cu surorile ei fusese una rece, ca să nu spunem mai mult, dar se încălziră repede una de la alta. Mama le spusese băieţilor să doarmă într-o parte şi alta a căruţei, ca să-şi protejeze surorile, iar ea se asigură că puşca era încărcată şi la îndemână în căruţă, unde dormi ea. Însă partea cea mai grea nu fusese frigul sau să înveţe să doarmă pe pământul tare. Dianne constată că îi era aproape imposibil să se obişnuiască cu toate zgomotele din

jur.

De multe ori se trezea când treceau oameni prin preajmă. Odată, auzi o mamă care îşi certa copilul şi apoi zgomotul îneconfundabil al unei palme. Altă dată un bărbat se certa cu nevasta pentru că acesta folosea prea mult tutun. Apoi mai erau zgomotele acelea care erau normale pentru nopţile în aer liber – ţipetele de bufniţă şi şuieratul vântului printre ramuri. Dar, chiar şi cu aceste zgomote, Dianne reuşea să adoarmă gândindu-se că asta va fi viaţa ei în următoarele câteva luni.

— Nu-i o viaţă rea, îi spuse ea lui Morgan, amestecând în terciul de ovăz. Trebuie să te obişnuieşti, dar mi se pare agreabilă în ciuda muncii grele.

— Eu aş putea trăi aşa toată viaţa, răspunse el, luând nişte pesmeţi. Muşcă dintr-unul şi dădu din cap. Măi, dar ăştia nu-s răi deloc. Puţin arşi pe fund, dar asta nu-i o problemă. De unde ai învăţat să-i faci?

— De la o prietenă pe care mi-am făcut-o – o negresă pe nume Faith. E foarte cumsecade. Ea şi soţul ei au fost sclavi, dar au fost eliberaţi şi au decis să se mute în vest. Au auzit de aurul din Teritoriul Idaho.

— Mamei n-o să-i placă dacă te asociezi cu oameni de culoare.

— O, cred că mama va trebui să renunţe la ideile astea. Sclavii au fost eliberaţi de domnul Lincoln şi chiar şi tata a zis că e timpul pentru schimbarea gândirii.

— Totuna. Nu cred că mama îşi va schimba gândirea aşa de repede.

Tocmai atunci veni Zane cu o găleată de apă.

— Ce bine miroase. E gata micul dejun?

Dianne dădu din cap.

— Aşa cred. Mi se pare că terciul de ovăz e cam gata. Are cocoloaşe – încă nu ştiu unde greşesc – dar cred că-l putem mânca. Mi-aş dori să fi ştiut mai multe despre gătit înainte să fi plecat în această călătorie.

— O să înveţi încetul cu încetul, zise Zane, lăsând apa

jos. Cel puţin aşa zice mama când zic că-mi doresc să fi ştiut mai multe.

Se aşeză pe jos lângă Morgan şi luă nişte pesmeţi. Între timp, Dianne luă farfuriile de tablă şi puse terciul. Îi dădu una lui Morgan şi una lui Zane. Ştergându-şi mâinile pe şorţ, se uită unde stătea mama în tabăra de lângă ei, discutând cu Griselda Showalter. Doamna Showalter cântărea cel puţin o sută treizeci de kilograme şi avea şase copii. Domnul Showalter era un omuleţ timid care părea că-şi adoră pur şi simplu nevasta. A spune că era ţinut sub papuc nu prea era definiţia corectă, deoarece Percy Showalter nu părea absolut deloc să se simtă nedreptăţit. Pe Dianne o distra când îi vedea împreună – mai ales când doamna Showalter începea să facă pe şefa cu bărbatul ei. El se uita la ea cu cea mai iubitoare expresie şi îi răspundea cu un glas nazal, piţigăiat: „Da, draga mea.” Chiar şi acum, gândindu-se la asta, îi veni să chicotească.

— Ce-i aşa de amuzant? o întrebă Morgan.

Dianne dădu din cap înspre mama şi femeia corpolentă.

— Mă gândeam la domnul şi doamna Showalter. Sunt o pereche aşa de haioasă.

— Asta aşa e, răspunse Morgan cu gura pe jumătate plină de pesmeţi.

— Mama mi-a zis că el e contabil de meserie, dar doamna lui vrea să facă agricultură, aşa că asta vor face, adăugă Zane.

Dianne se uită scurt la mama, străduindu-se să nu pară că spionează.

— Mă întreb ce spune mama.

Susannah Chadwick vorbea cu însufleţire, iar femeia mai în vârstă dădea din cap şi apoi părea să răspundă. Copiii familiei Showalter îşi vedeau ascultători de diversele lor treburi, dar, cu toate acestea, Griselda se oprea din când în când şi striga când la unul, când la altul. Văzând acum cum Griselda se opreşte ca să-şi pocnească fiul cel mai mare cu lingura de lemn, Dianne se temea că ea fusese probabil cea

care îşi lovise copilul în seara aceea.

— James Showalter, du-te imediat la râu şi adu-mi alt ciubăr cu apă. Nu-mi vine să cred cât eşti de împiedicat. Treci imediat! porunci ea, punctându-şi cererea cu o altă lovitură de lingură.

Dianne făcu schimb de priviri cu mama, apoi se uită în altă parte, pentru că surioarele ei veniră în tabără să mănânce.

— M-am jucat cu nişte purceluşi! zise Betsy, dansând plină de încântare.

Ardith îşi ridică mâna, ca să arate un firicel de sânge.

— Şi eu m-am tăiat la mână în ţarcul lor.

Dianne cloncăni ca o mămică şi îşi luă surorile în primire.

— Betsy, du-te şi spală-te, iar tu, Ardith, haide să-ţi curăţ şi să-ţi bandajez tăietura. Mi-aş dori să fii mai atentă.

— Îi vina mea că ţarcul avea o sârmă ieşită în afară? protestă Ardith.

— Nu spune *îi*. Ştii că mămica te va jupui dacă vorbeşti neîngrijit. Acum haide să-ţi spăl mâna.

Dianne căută tinctura de iod şi luă o bucată de pânză ca bandaj. Mişcându-se repede, îi spălă mâinile lui Ardith şi văzu că tăietura nu era prea adâncă. Atinse rana cu tinctură, uimită de puterea surorii ei de a suporta usturimea fără să plângă. Ardith era ca un băieţoi, tot timpul dădea de bucluc. Dacă nu cădea de pe ceva, se înţepenea undeva unde nu avea ce căuta. În pofida acestui fapt, era o fată foarte sensibilă, care-şi iubea păpuşile ca şi când ar fi fost copiii ei.

Dianne îi legă bandajul, apoi îi ridică bărbia.

— Te rog, încearcă să fii mai atentă. Avem drum lung de făcut şi nu se poate să te răneşti şi să sângerezi până acasă la unchiul Bram. O mai cocoloşi puţin, îndreptându-i pălăria de soare.

Ardith se strâmbă pe sub borul pălăriei.

— O să fiu mai atentă. Acum putem mânca?

Dianne dădu din cap.

— Haideţi. Vă pun terciul în farfurie.

Tocmai terminau masa, când mama se întoarse în tabără.

— Doamna Showalter zice că vor fi aproape două sute de căruţe în caravana noastră. Se pare că şeful unei alte caravane de aici, din Independence, a căzut mort ieri. Domnul Keefer a fost de acord să-i lase să călătorească cu noi până la scurtătura ce duce la Salt Lake şi Virginia City. Luă castronul cu terci oferit de Dianne, dar nu spuse nicio rugăciune şi nicio mulţumire.

— Doamna Showalter a zis că oamenii în plus sunt o protecţie suplimentară contra indienilor. Se uită la Morgan şi la Zane. Plecăm de aici mâine. Între timp, voi băieţi poate vreţi să mergeţi prin tabără ca să vedeţi ce puteţi învăţa despre drum şi călătorie. Ştiu că sunt multe pe care nu le ştim.

— Păi, eu şi Morgan am aflat că boii trebuie potcoviţi pentru drumul lung. Nici n-am ştiut că boii se potcovesc, dar se pare că e singura cale ca să poată trece prin terenul accidentat fără să ologească. Cineva din oraş se ocupă de asta. E scump, dar cred că e mai bine să cheltuim banii acum decât să ne facem griji mai târziu cu înlocuirea unui bou.

Susannah se gândi o clipă la asta şi dădu din cap.

— Întreabă-l despre asta pe domnul Keefer sau pe ajutorul lui, omul acela tăcut. Cum îl chema?

— Cole Selby, murmură Dianne cu oarecare ţâfnă în glas.

Mama o privi ciudat, dar dădu din cap.

— Da, el. Întrebaţi-l pe unul dintre ei şi asiguraţi-vă că trebuie să potcovim boii. Întrebaţi şi de vacile de lapte. Mă bazez pe voi doi ca să rezolvaţi treburile grele, iar eu şi Dianne vom munci din greu ca să rezolvăm treburile de femei. De fapt, zise ea, oprindu-se ca să ia o îmbucătură, în după-amiaza asta vor veni nişte doamne ca să ne arate

câte ceva despre spălatul rufelor şi cârpirea lor.

Dianne îşi ciuli urechile.

— Cine vine?

Mama continuă să mănânce un moment, apoi puse castronul la o parte.

— Griselda Showalter şi o femeie pe nume Charity Hammond. Doamna Hammond călătoreşte cu soţul ei, care e predicator. Ştie multe despre îngrijirea bolnavilor şi altele. Oricum, vom învăţa tot ce putem de la ele. Betsy, Ardith, vreau ca voi două să veniţi acum cu mine. Am nişte treburi pentru voi. Dianne, tu strânge aici şi găteşte ceva pentru cină. Ce-ar fi să foloseşti ceaunul de fontă ca să faci o tocană? Fă destulă ca să putem lua şi cu noi mâine pentru masa de prânz.

— Da. Dianne se ridică în picioare şi începu să strângă vasele murdare. Trebuia să le spele pe toate înainte să poată reîncepe cu gătitul. Ducându-şi grămada de vase la râu, începu să se gândească cum să facă tocana.

— Pari foarte adâncită în gânduri.

Dianne îşi ridică privirea şi o văzu pe Faith venind cu aceeaşi treabă. Lui Dianne i se părea că e o femeie foarte frumoasă. Avea o postură aproape regală, ducându-şi coşul cu vase pe cap.

— Bună, Faith. Mă gândeam cum să fac o tocană. Ştii, una bună de tot.

Faith zâmbi şi dinţii ei strâmbi sclipiră alb pe fondul pielii ei ca ciocolata.

— Am câteva idei, dacă te interesează. Dădu coşul jos de pe cap şi se ghemui la marginea râului.

Dianne încuviinţă din cap.

— M-aş bucura de ajutor. Tot drumul ăsta va fi o adevărată încercare pentru mine. Nu ştiu să cos, nici să gătesc. Deşi am făcut nişte pesmeţi destul de comestibili azi-dimineaţă. I-am făcut aşa cum mi-ai zis.

— Vezi! Înveţi repede. Mi-ar face plăcere să te ajut cât îmi permite timpul.

Faith începu să spele vasele şi Dianne se întoarse să facă la fel.

— Mă simt cam prostuţă aici, recunoscu Dianne. Ştiu că s-ar putea să fie greşit să-ţi spun ţie toate astea, dar am fost fată de oraş toată viaţa. Niciodată n-a trebuit să-mi fac griji pentru asemenea lucruri.

— Nu trebuie să te simţi prost pentru asta, răspunse Faith. Eu am fost sclavă toată viaţa şi acum învăţ cum să fiu liberă.

Dianne îşi ridică ochii şi o văzu zâmbind din nou. După auzirea mărturisirii lui Faith, problemele sale păreau lipsite de importanţă.

— A fost groaznic să fii sclavă?

Faith deveni serioasă.

— Mie mi-a fost mai bine decât multora, ceea ce n-a însemnat prea mult. Am fost însoţitoarea fiicei stăpânului meu cam de când m-am născut. Am învăţat să vorbesc cum se cuvine şi să mă port ca o doamnă. Când am fost eliberată, stăpânul meu mi-a dat chiar şi nişte bani de drum. Aşa am ajuns aici. Malachi, soţul meu, n-a dus-o aşa de bine. Era biciuit destul de des de stăpânul său.

— Biciuit. Dianne rosti cuvântul şi se înfioră. Nu-mi pot închipui oameni aşa de cruzi unii cu alţii. Să baţi o fiinţă umană... ca pe un animal.

Faith se întoarse la frecatul farfuriilor şi ridică din umeri.

— Nu eram consideraţi oameni. Şi nici acum nu suntem consideraţi aşa de cei mai mulţi.

Dianne nu se gândise niciodată prea mult la problema sclaviei. Mama şi tata se născuseră în state ce susţineau sclavia şi aveau păreri diferite despre război. Ascultându-le discuţiile, se gândise că nu e treaba ei. Doar nu putea face nimic ca să-i ajute pe sclavi să aibă o viaţă mai bună, aşa că încerca să dea la o parte astfel de gânduri neplăcute. Îşi aminti când unul din profesorii ei, un yankeu venit în sud din Chicago, vorbise aproape un ceas despre situaţia cumplită a sclavilor din statele sudice. I se făcuse rău când

îl auzise vorbind despre înfometarea şi bătaia sclavilor în mod regulat. Profesorul le descrisese în amănunt cum erau familiile despărţite, copilaşii smulşi de la sânul mamelor lor şi copiii omorâţi în bătaie când fugeau pentru a-şi găsi familia. Când se dusese la mama ei cu aceste istorisiri, ea respinsese spusele profesorului şi apoi îşi retrăsese copiii de la şcoală, deoarece conducerea şcolii refuzase să-l concedieze. După aceea, învăţaseră acasă o vreme.

— Probabil că-i urăşti pe cei ca noi, zise ea încetişor. Realizarea propriei naivităţi i se aşeză pe umeri ca o manta grea.

Faith se opri din spălat.

— De ce spui asta?

Dianne se uită în ochii ei negri.

— Păi… vreau să zic că… Tăcu, încercând din greu să se gândească ce cuvinte vrea să folosească. Eu credeam că ceea ce se spunea despre sclavie era… minciună.

Faith dădu din cap.

— Mulţi oameni cred asta. Poate că de aceea a fost sclavia legală atâta timp. Accentul ei blajin era aproape liric.

— E adevărat că familiile erau despărţite când erau vândute? întrebă Dianne, simţind brusc că trebuie să ştie adevărul.

— Da, şi mai rău de atât, zise Faith, cu o expresie absentă.

— Adică?

Faith clătină din cap.

— Nu vrei să ştii, copilă. Se apleacă din nou şi luă o oală mică din fontă.

Dianne înghiţi greu. În vocea lui Faith era un avertisment care îi arăta că avea probabil dreptate. *Am trăit în ignoranţă*. *Viaţa nu m-a învăţat ce se întâmplă în lume în realitate*. *Săraca Faith*. *Ce poveri o fi purtând*.

— Bunul Dumnezeu a găsit de cuviinţă să ne slobozească. Încerc să las în urmă vremurile rele, dar

uneori e greu. Oamenilor le e frică de sclavii eliberaţi.

— Dar de ce? întrebă Dianne, terminând de spălat ultimul vas.

— Pentru că, în general, oamenii se tem de ceea ce e diferit sau necunoscut. Şi exact asta suntem noi. Nu doar atât, dar şi războiul se duce din cauza noastră.

— Mai sunt şi alte lucruri în afară de sclavie care au provocat războiul, răspunse Dianne. Legile tarifelor vamale şi problemele de import. L-am auzit pe tata vorbind despre asta cu fraţii mei.

Faith chicoti şi îşi adună lucrurile. Dianne începu şi ea să-şi strângă vasele.

— Oamenii pot zice că e din alte cauze, dar sclavia i-a făcut pe toţi să se războiască. Porniră pe malul râului şi Faith adăugă: Dacă n-ar fi fost oameni negri în lanţuri, s-ar putea să nu fi fost niciun război.

Dianne rămase tăcută în drum spre tabără. Nu ştia ce să zică. Era mai tulburată decât ar fi crezut, pentru că Faith ar fi putut avea dreptate.

— Poţi să vii mai târziu şi-o să-ţi arăt cum să condimentezi tocana. Deocamdată, taie bucăţele nişte carne şi pune-o într-o oală cu puţină apă. Las-o să se pătrundă puţin, până se evaporă apa, apoi presară faină. Ai vaci de lapte, nu? Dianne încuviinţă din cap.

— Atunci poţi face o tocană foarte gustoasă. Pune puţin lapte – nu te obosi să-l smântâneşti. Lasă-l să fiarbă la foc mic un timp, apoi adaugă legumele. În timp ce astea se fac, vino la mine şi îţi…

— Dianne, ce faci acolo? Vocea mamei era iritată.

Dianne îi văzu expresia severă şi se opri şocată.

— Am spălat vasele, aşa cum mi-ai zis.

— Ce cauţi cu ea?

Faith şi Dianne se uitară una la alta, iar Dianne simţi că se înroşeşte.

— Ea e prietena mea, Faith. Ţi-am povestit despre ea.

— Nu te-ai obosit să-mi spui că e negresă. Nu-ţi permit

să ai de-a face cu cei de teapa ei – nu aduc decât nefericire şi necazuri.

— Mămico, te rog nu spune aşa ceva. Faith e foarte drăguţă. Mă învaţă lucruri pe care trebuie să le ştiu pentru călătorie.

— Nu te învaţă nimic. Nu vreau să fii văzută cu ea. Înţelege. Ea şi cei ca ea l-au ucis pe tatăl tău. Yankeii n-ar fi venit în New Madrid dacă n-ar fi fost sclavii. Se întoarse şi porni înapoi spre tabăra lor.

Dianne o privi pe Faith cu regret şi o urmă; încă putea vedea expresia de pe chipul lui Faith multă vreme după ce se despărţiseră. Nu părea să fi fost mirată de condamnarea din vorbele mamei lui Dianne. Le primise ca pe ceva obişnuit, cu o privire care părea mai mult obosită decât mânioasă.

— Nu-mi vine să cred că negrilor li se permite să călătorească în aceeaşi caravană cu albii, zise Griselda Showalter, începând să lucreze la o cuvertură. Cred că aşa va fi acum. Albii amestecaţi cu negrii. E unul din motivele pentru care mă bucur că mergem în vest. Eu şi Percy nu le putem permite copiilor noştri să creadă că e în regulă să se împrietenească, sau chiar să se căsătorească, cu cei de teapa lor.

Susannah dădu din cap.

— Nu-mi pot închipui asemenea lucruri. E o urâciune în ochii Domnului – sunt sigură de asta. Măcar au atâta minte încât să călătorească în urma caravanei. Să stea cu cei de teapa lor.

Dianne nu zise nimic, dar nu-şi putea da seama cu ce L-ar deranja pe Dumnezeu ca albii să fie prieteni cu negrii.

— N-am încredere nici măcar în unul din ei. Nu eşti de acord, Charity? Doamna Showalter se opri atât cât să îi permită femeii mai în vârstă să intre în conversaţie.

Charity Hammond era o femeie mărunţică şi amabilă. Dianne presupunea că se apropie de şaizeci de ani, căci vorbea despre un fiu care avea aproape patruzeci de ani şi

locuia în Oregon.

— Eu încerc să nu las ca vechile prejudecăţi să-mi dea motiv de frică. Cred că bunul Dumnezeu are un plan în toate, chiar şi în asta. Am cunoscut nişte oameni foarte drăguţi care aveau pielea mai închisă decât mine şi am cunoscut nişte oameni nu aşa de drăguţi care aveau pielea mai albă decât mine. Cred că trebuie să fim atenţi să nu judecăm un întreg grup de oameni conform standardelor fricii şi ignoranţei.

— Eu nu sunt deloc ignorantă, răspunse Griselda cu ostilitate. Am avut de-a face cu ei de prea multe ori.

Dianne se uită la Charity, care lucra la cuvertura ei, părând să ignore conversaţia. Însă fălcile ei strâns încleştate arătau clar că nu este aşa. Dianne se duse mai aproape, ca să vadă cum coase.

— Mi-aş dori să pot lucra şi eu aşa, îi zise ea, zâmbindu-i. Şi-ar fi dorit să poată spune pur şi simplu că nu e de acord cu mama şi cu doamna Showalter.

— Secretul e să pui acul direct în jos când străpungi materialul. Să nu-l înclini, căci atunci cusăturile vor fi mai mari. Uite, încearcă şi tu aici, zise Charity, întinzându-i cuvertura.

— Vai, nu, s-ar putea s-o stric.

Charity chicoti.

— Nu-mi fac eu griji pentru asta, copilă. Nu e ceva făcut care să nu poată fi desfăcut la nevoie. Fiecare fată ar trebui să ştie să coasă şi să facă cuverturi pentru casa ei.

— Când soţul meu era în viaţă, n-am avut niciodată nevoie de aşa ceva, începu mama lui Dianne. N-am putut suferi cusutul când eram mică şi am uitat mult mai mult decât ştiu pe tema asta. Ne cumpăram hainele şi plăteam o cusătoreasă ca să ne facă ce nu puteam comanda. Ea ne şi cârpea lucrurile.

Griselda tuşi afectat, ca să-şi dreagă glasul.

— O fi fost plăcut să ai atâţia bani.

Dianne îşi aminti de tocana ei şi de planurile de a se

duce la Faith ca să înveţe cum să o asezoneze.

— Mamă, am pus tocana în ceaunul de fontă, dar nu ştiu cum s-o condimentez.

Şi Griselda şi Susannah îşi ridicară privirea. Charity întinse mâna şi o lovi uşurel pe Dianne pe genunchi.

— Asezonarea ţine de ce-ţi place sau displace. Poţi încerca tot felul de lucruri.

— Te ajut eu cu tocana, zise Griselda, uitându-se la Susannah, nu la Dianne. Am găsit combinaţia perfectă de ierburi aromatice şi condimente, îţi garantez.

Şi în felul acesta chestiunea fu luată din mâinile lui Dianne. Ea privi cum Griselda îşi aruncă lucrul de mână la o parte şi îi face semn lui Susannah să o urmeze la locul unde cratiţa de fontă stătea între cărbuni.

— Nu te necăji, copilă. Aşa e ea, zise Charity încet.

— Tot aş vrea să ştiu cum se condimentează tocana, zise Dianne, încercând să facă o cusătură micuţă în cuvertură. Uite! exclamă ea. Am reuşit!

— Da, exclamă Charity, oferindu-i un zâmbet radios. Cred că vei descoperi că poţi face cam tot ce-ţi pui în minte.

Dianne se uită în ochii ei şi simţi că e sinceră.

— Mi-aş dori să am la fel de multă credinţă în mine câtă pari a avea dumneata.

— Nu e credinţă în tine, copilă, zise cu blândeţe femeia. E credinţă în Dumnezeu.

CAPITOLUL 6

— Îmi pari cam dus pe gânduri, Cole. Vrei să vorbeşti cu cineva despre ceea ce te frământă?

Cole îşi ridică privirea şi îl văzu pe Daniel Keefer, noul lui şef, privindu-l din cealaltă parte a focului de tabără.

— Nu prea am despre ce vorbi, domnule.

Keefer îşi luă pipa.

— Am crezut că e un noroc să te găsesc în Salt Lake, dar

eşti tăcut ca un mormânt. Compania ta nu e prea grozavă în preria asta pustie. Zâmbi, însă firea sa plăcută nu ajuta cu nimic spiritul întunecat al lui Cole.

— Mai luăm şi alte familii înainte să pornim spre Kansas? întrebă Cole.

— Nu cred, dar nu se ştie niciodată, răspunse Keefer înainte de a-şi aprinde pipa. Trase de câteva ori cu nesaţ înainte să continue. Am angajat nişte băieţi noi care să ne ajute. N-au nimic, decât hainele de pe spinare şi rogojina pe care dorm, dar sunt disperaţi să ajungă în vest. Le-am dat de lucru, la fel ca ţie. Niciodată nu strică să ai un bărbat în plus pe drum. Râse în barbă şi îşi întinse picioarele. Toţi sunt ahtiaţi după aur, dar nu contează. Dacă vin cu noi, au parte de siguranţa oferită de numărul mare şi de ştiinţa de a ajunge acolo. Sper că Virginia City nu-i va dezamăgi prea tare.

Cole încerca să se gândească la conversaţie şi să uite de nenorocirile din trecut, dar cu asemenea afirmaţii nu-şi putea ignora propria dezamăgire privind teritoriul. Se gândea des la cele întâmplate în Virginia City, determinându-l să plece de acolo. Amintiri care îi ardeau în inimă şi în minte, cu imagini aşa de vii încât îl făceau să nu-şi dorească altceva decât să uite. Chiar şi acum, vorbind cu Daniel Keefer despre drumul de întoarcere, simţea că i se aprinde mânia ca un infern. *Ţară blestemată*.

— Eşti sigur că nu vrei să vorbeşti despre ce te chinuie, băiete? Întrebă Keefer. Lucrez de prea multă vreme cu oamenii ca să cred că eşti genul de om tăcut.

— Nu prea am ce spune. Probabil că mi-e dor de ai mei, minţi Cole.

— Ei pe unde sunt?

— În Topeka. Mama şi două surori.

— Dar parcă ziceai că ai locuit cu tatăl tău în Virginia City.

Cole se foi neliniştit şi luă cuţitul pe care începuse să-l ascută mai devreme. Mişcându-l uşor pe piatra de ascuţit,

încercă să găsească un răspuns.

— Tata e încă acolo. Când s-a dus în vest după aur, m-am dus cu el, iar mama şi surorile mele au decis să rămână în Topeka. Se săturaseră să se tot mute de colo colo.

— V-aţi mutat des înainte?

— De cel puţin patru ori din câte îmi aduc aminte, în mai puţin de doi ani. Mama a zis că e timpul să ne stabilim într-un loc şi că-i place Topeka. Surorile mele îşi făceau prietene bune. Niciuna din femei nu voia să plece.

— Înseamnă c-a fost greu pentru tatăl tău. Omului îi place să-şi aibă femeile din familie aproape. Altfel îşi face griji pentru siguranţa lor.

— Nu şi tata, zise Cole, ştiind că amărăciunea din glas îi va da de gol sentimentele. Tata se gândea în primul şi în primul rând la el însuşi. Zicea că nu-i de niciun folos altcuiva dacă el nu-i mulţumit de sine. Singura problemă e că tata nu era niciodată fericit, oriunde se ducea. Mânia i se mai potoli când îşi aminti de asta. Parcă îi dezlegă limba.

— Îmi era milă de el. Mama era aşa de dură cu el uneori. Zicea că nu-i bun de nimic şi că-i leneş, iar mie mi se părea că e cam înjositor. Când tatii i-a venit ideea să mergem în zonele aurifere din Idaho, ştiam că mama n-o să fie niciodată de acord. Eu m-am hotărât să mă duc cu el, ca să nu trebuiască să fie singur. Dar uneori… de fapt de multe ori… cred c-ar fi preferat să fie singur. îi aruncă o privire lui Keefer şi văzu că dă din cap.

— Câteodată omul are nevoie de asta. Bărbaţii n-au nevoie de companie, ca femeile. Ei îşi ţin familia aproape ca să fie siguri că au ce le trebuie şi că sunt în siguranţă, dar e altceva decât să ai nevoie de cineva cu care să poţi vorbi. De aceea e bine ca femeia să-şi aibă familia şi prietenii în preajmă. Pe mine nu m-a deranjat niciodată că doamna mea le avea pe mama şi pe surorile ei aproape. De două ori pe săptămână veneau toate doamnele de la biserică la noi acasă. Asta nu m-a deranjat niciodată. Zâmbi. Bineînţeles că eu eram mai mult plecat atunci.

Cole îi zâmbi fără tragere de inimă.

— Şi mama făcea aşa. De obicei mă făceam nevăzut.

— Cum s-a descurcat mama ta, dacă tu şi tatăl tău eraţi plecaţi?

Cole ridică din umeri şi reîncepu să frece cuţitul pe gresie.

— Aş zice că destul de bine. A început să primească oameni în pensiune chiar înainte să plecăm noi. Aveam o casă destul de mare, pe care mama a cumpărat-o cu banii lăsaţi moştenire de mătuşa ei. Zicea că oaspeţii aduc un venit bun. Eu nu puteam suporta înghesuiala, aşa că orice gând de a rămâne în Topeka a dispărut complet.

— Mă miram că ai decis să pleci; mă gândeam că ai putea simţi nevoia să ai grijă de mama ta.

Cole clătină din cap.

— Mama n-a avut niciodată nevoie de nimeni care să aibă grijă de ea. Cred că e unul din motivele pentru care tata se simţea aşa de inutil lângă ea. Ştia că-i va fi la fel de bine fără el, poate chiar mai bine. Cred că mi-era milă de tata când vedeam asta. Părea că niciodată nu se potriveşte nicăieri. Cole îşi aminti cum suferise pentru tata. Oamenii din târg păreau să-l dispreţuiască. Nu era vital pentru nimeni, având multe abilităţi, dar fără a fi expert în niciuna dintre ele.

— Uneori, când ţi-e milă de cineva, îi faci doar mai rău, zise Daniel, întrerupând şirul gândurilor lui Cole.

— Sunt convins că aşa e. Am sperat că tata va da lovitura cu aurul. Voiam să fie bun la ceva. Tăcu şi încercă să-şi reîndrepte gândurile spre mama sa. Ultimele cuvinte ale mamei când am plecat spre nord au fost: *Când o să terminaţi cu prostia asta*, *sper că veţi fi gata să vă câştigaţi realmente existenţa şi să vă stabiliţi în sfârşit undeva*. Ştiam că e supărată pentru că fugim, dar în acelaşi timp cred că se simţea oarecum uşurată. Când eram în Virginia City, am primit câteva scrisori de la ea, dar de multă vreme n-am mai avut veşti de la ea. Nu ştiu sigur ce mai face,

având în vedere că războiul merge tot mai spre vest.

— Presupun că asta e de ajuns ca să-l facă pe om să fie abătut.

Cole îşi ridică din nou privirea.

— Nu vreau să fiu o companie neplăcută. Nu ştia dacă Keefer intenţionase să-l consoleze sau să-l îndemne să se retragă.

— Nu e vorba că nu-ţi înţeleg nefericirea. Am avut şi eu parte de a mea. Dar mă gândesc că ar fi posibil să te las să-ţi iei câteva zile libere când ajungem la nord de Topeka. Ţi-ai putea vizita familia, iar după o zi, două, să prinzi convoiul din urmă.

Cole fu surprins de bunătatea lui. Daniel Keefer era singurul om care îi arătase puţin respect de când se despărţise de tata.

— Mi-ar plăcea asta. Mersi, Daniel.

Omul dădu din cap şi se ridică în picioare.

— Cred că voi face o plimbărică, să verific tabăra înainte să mă culc. Mâine o să am nevoie de ajutorul tău ca să verificăm căruţele pe care vor să le ia oamenii cei noi. Trebuie să fim siguri că nu sunt căruţe făcute din lemn verde. Nu-i nimic mai trist decât să le vezi cum se usucă pe măsură ce înaintăm, lăsând mari spaţii goale şi structura răsucită.

— O să mă scol devreme, făgădui Cole. Termin cuţitul ăsta de ascuţit şi mă duc la culcare.

Keefer plecă, trăgând din pipă. Cole rămase uitându-se la foc câteva minute. Trebuia să recunoască că ar fi fost bine să-şi vadă familia din nou. Mama şi surorile sale nu avuseseră niciodată prea mult de-a face cu el un mister, cu siguranţă – dar el tot va fi bucuros de compania lor.

Dar apoi se gândi că foarte probabil va trebui să-şi explice prezenţa. Cât să spună? O parte din el tânjea să vorbească cu cineva despre ceea ce se întâmplase în Virginia City, însă nu avea cu cine. Oare mama ar înţelege sau doar va avea încă un motiv ca să-l urască pe tata?

Îşi aminti de o ceartă avută de părinţii lui cu câţiva ani în urmă. Era cu mulţi ani înainte de război, iar Cole era doar un copil. Mama îi spusese tatii că, dacă nu se stabileşte undeva, va ajunge să-l distrugă pe Cole. „O să-l înveţi să fie un hoinar care nu-i bun de nimic, la fel ca tine, Hallam. Băiatului i-ar fi mai bine fără tată decât să ajungă ca tine”.

Aceste cuvinte îi împietriseră inima faţă de mama sa. Părea aşa de crudă – aşa de plină de ură. Nu-i înţelesese nefericirea, dorinţa fierbinte de a avea casa ei şi prietene. Mutatul fusese o aventură pentru Cole, o aventură care îi oferise locuri noi şi prieteni noi şi interesanţi. Şi, cu toate că era adevărat că nu avusese niciodată ocazia să reaprindă acele prietenii sau să reviziteze acele locuri, simţea că nu a pierdut nimic.

Nu putea spune acelaşi lucru despre aventura sa din Virginia City. Acel coşmar îi furase toate speranţele – tot viitorul.

În noaptea aceea, Cole se zvârcoli agitat pe rogojină. Mintea îl trăda, ducându-l adânc în amintirile pe care jurase să le îngroape. Ca şi cum ar fi retrăit din nou trecutul, se regăsi în sălbăticia din afara oraşului.

Era luna ianuarie şi multe merseseră rău în comunitate. Tâlharii erau agresivi şi mulţi oameni buni fuseseră jefuiţi, chiar ucişi, încercând să trăiască pe teritoriu şi să-şi câştige existenţa.

Cole Selby stătea pe cal, în tăcere, departe de ceilalţi. În aer se simţea o apăsare care nu venea doar de la vremea ameninţătoare.

— Vei fi spânzurat, Jeremiah, anunţă unul din tovarăşii lui Selby. Pentru păcatele tale, plata este moartea.

— Vrei să-mi laşi fata – pe Carrie a mea – orfană? întrebă Jeremiah Gillham, rostind cu greutate cuvintele. Fără îndoială că ştreangul strâns în jurul gâtului îi îngreuna vorbirea.

Cole nu dorise să se afle acolo. Se certase multă vreme cu tata, dar acesta declarase că, atunci când legea nu se

ocupă de hoţi şi ucigaşi, cetăţenii cinstiţi trebuie să ia legea în mâinile lor.

— Îmi pare rău, Jeremiah, dar i-ai decis demult soarta. Cu mult înainte să ne unim ca să luăm problema asta în mâinile noastre, răspunse omul.

Cole se foi neliniştit în şa. De ce nu terminau odată cu asta, înainte ca Carrie să se întoarcă din oraş? Cole aranjase ca ea să plece în Virginia City ca să se întâlnească cu cea mai bună prietenă a ei, Annie. Sperase că aşa vor avea timp destul ca să-l spânzure şi să-l îngroape pe tatăl ei, fără ca ea să trebuiască să fie martoră. Era singurul lucru pe care îl putea face pentru ea. Ştia că tatăl ei era un hoţ şi un ucigaş abject. Jeremiah fusese prins o dată asupra faptului şi de două ori numele lui fusese dat de alţii care erau pe cale să aibă aceeaşi soartă. Se pare că le convenea să îi tragă şi pe alţii în jos.

— Ce poţi spune în apărarea ta, Jeremiah? întrebă tatăl lui Cole, Hallam Selby. Vrei să ne dai numele complicilor tăi?

Jeremiah scuipă pe jos, făcându-şi calul să se mişte neliniştit. Cu ştreangul deja în jurul gâtului, Cole nu-şi putea închipui că omul voia să dea motive calului ca să se sperie.

— Ţi-ai greşit omul, zise Gillham, uitându-se la fiecare în parte.

— Vei arde în iad la fel de sigur cum stai aici.

Cole se mişcă neliniştit, uitându-se la tatăl său numai ca să primească o uitătură ce-i dădea de înţeles că ar face bine să nu plece de acolo. Tata considera că e o onoare că a fost invitat să se alăture grupului, şi nu avea de gând să-şi lase fiul să-i creeze probleme. Pe de altă parte, Cole avea de gând ca asta să fie prima şi ultima sa experienţă cu justiţia comitetului vigilenţei.

Înţelegea că trebuie să se facă ceva. Oamenii buni, cinstiţi, erau îngroziţi să vină în teritoriu din cauza istorisirilor – a istorisirilor care includeau punerea şerifului din Virginia City în capul acestui grup vicios de tâlhari la

drumul mare. Crimele şi jafurile erau obişnuite pe drumurile din afara diverselor terenuri aurifere din Virginia City şi Nevada City şi peste tot în Alder Gulch. Se zvonea că banda omorâse peste o sută de oameni. Poate mai mulţi.

Cu siguranţă că cineva trebuia să facă ceva, însă Cole nu voise să ia parte la asta. Uciderile, chiar şi linşările justificate, nu erau stilul lui. Nu voise nici măcar să ia parte la războiul care se ducea în Est, acesta fiind unul dintre motivele pentru care se alăturase bucuros tatălui său în această căutare de aur de la frontieră.

— Jeremiah Gillham, ai fost prins furând şi lăsându-l pe bietul Arnold McIntyre aproape mort şi fără cal în perioada cea mai rece a iernii. Prietenii tăi au zis că ai fost cu ei încă de cel puţin doisprezece ori când s-au făcut crime. Încă mai vrei să-i acoperi pe cei care mai degrabă te-ar da pe mâna diavolului decât să se uite la tine? De această dată, vorbitorul era un om pe care Cole îl cunoştea. Paris Prouts era preşedintele comitetului vigilenţei.

— Şi dacă zic adevărul, Prouts, o să-mi dai drumul? Ce-ai zice să ne tocmim? Eu îţi dau numele şi tu-mi dai ocazia să fug.

— Nu mă tocmesc cu gunoaie ca tine. Deja ştiu că eşti vinovat. Avem martori oculari.

În jurul lor începură să plutească fulgi de zăpadă. Cole se uită la cer şi văzu nori negri şi mari care înăbuşeau pământul de sub ei. Simţi că i se strânge gulerul în jurul gâtului când îşi întoarse din nou ochii spre Jeremiah. În mod ciudat, îşi putea imagina strângerea strangulatoare a funiei. Inspiră adânc, ca şi cum ar fi vrut să dovedească că încă mai poate.

Atenţia tuturor fu atrasă de un foşnet venit din tufişurile din spatele cabanei lui Gillham. Paris îşi ridică mâna ca să se facă linişte. Tatăl lui Cole îşi scoase puşca încet şi o îndreptă spre Jeremiah. Alţi câţiva membri ai comitetului vigilenţei făcură la fel.

Văzură doar câteva secunde silueta care ieşi repede din

umbră, înainte ca ţipătul de femeie să sfâşie aerul.

Nu era timp de gândit la reacţii. Bărbaţii erau neliniştiţi – îngrijoraţi că asociaţii lui Gillham îi vor veni în ajutor. Tatăl lui Cole trase fără să se gândească – un glonţ care străpunse pieptul lui Carrie Gillham. Când ea îşi duse mâna la piept, se auziră alte două împuşcături.

Cole coborâse de pe cal chiar când calul lui Gillham cabra şi o luă la goană. Jeremiah fu spânzurat pe loc, în timp ce fiica sa se prăbuşi pe pământul presărat cu zăpadă.

Luând-o pe Carrie în braţe, Cole îşi luă batista din jurul gâtului şi încercă să oprească sângele care îi curgea pe corsajul rochiei. Ochii ei erau sticloşi – lipsiţi de viaţă. Murise.

Gemând încetişor, Cole o strângea tare în braţe şi se legăna înainte şi înapoi sub silueta linşată a trupului tatălui ei. Îi dădură lacrimile. Era singura femeie pe care o iubise vreodată. Avuseseră de gând să se căsătorească în primăvară.

— Nu muri, şopti el, ştiind că nu are niciun rost. Simţea că viaţa se scursese din ea. *O, Doamne, de ce Carrie? Am încercat s-o scap chiar şi să vadă asta. De ce să-i iei viaţa când am iubit-o aşa de mult? N-ar fi dus lipsă de nimic – aş fi avut grijă să fie aşa.*

— Ar trebui să-i îngropăm, zise cineva din spatele lui Cole.

— Să te ajut, fiule, zise încet Hallam Selby.

— Să nu cumva s-o atingi, zise Cole, ridicându-şi privirea.

Tatăl său făcu un pas înapoi, ca şi cum privirea lui Cole avea puterea de a-l ţine la distanţă.

— Fiule, n-am vrut.

— Nu vreau să aud nimic. Ai ucis-o. N-a făcut nimic greşit şi tu ai omorât-o. Voi toţi aţi omorât-o.

Paris Prouts veni în faţă.

— Cole, tatăl tău a făcut ce trebuia să facă. N-aveam de unde să ştim cine vine în ajutorul lui Gillham. Ar fi putut fi

înarmată.

— Ţi se pare că e înarmată? întrebă Cole, mânios. Mie mi se pare doar moartă.

— Haide, Cole. Nu poţi avea aşa o atitudine, adăugă altul. Şi eu eram pe cale să apăs pe trăgaci.

Cole se ridică în picioare şi o ridică pe Carrie cu blândeţe, aproape ceremonios.

— Toţi sunteţi o grămadă de ucigaşi care nu sunteţi buni de nimic. Cu nimic mai buni decât tâlharii de la drumul mare pe care căutaţi să-i exterminaţi. Femeia pe care o iubesc e moartă – nu există nicio explicaţie pentru asta. Se uită la tatăl său şi adăugă: Şi nicio iertare.

Cole se trezi din coşmar, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Apucă strâns perna şi îşi îngropă faţa în ea. Când se va opri? Când îl vor lăsa amintirile să sufere în pace – să-i jelească pierderea fără amintirea hidoasă că şi el jucase un mic rol în execuţia ei?

CAPITOLUL 7

COLE ERA BUCUROS DE TIMPUL PETRECUT DEPARTE DE CARAVANĂ. Nu ŞTIUSE CĂ oamenii pot fi aşa de meschini şi certăreţi. O familie se plângea pentru că nu putea sta în fruntea caravanei în fiecare zi. Soţul explicase că soţiei lui nu-i plăcea praful stârnit de celelalte căruţe şi ceruse ferm să fie mutaţi. Daniel încercase să-i explice că vor roti căruţele în mod regulat, astfel încât niciuna să nu trebuiască să fie în spate, înghiţind praf, tot drumul spre vest. Dar asta nu era destul pentru acel cuplu. Apoi alt grup de călători insista că opririle pentru masa de prânz nu sunt destul de lungi. Altcineva voia să ştie de ce era nevoie să mai cumpere încă doi boi înainte ca Daniel să le îngăduie să călătorească. Nu conta că aveau căruţa atât de încărcată încât atelajul deja înhămat abia putea să o mişte.

Şi acesta era doar începutul călătoriei. Erau încă lângă civilizaţie, cu apă din belşug şi iarbă verde. Ce se vor face

când vor ajunge în zonele mai aride ale ţării? Cum se vor descurca dacă vara venea cu secetă?

Când ajunseră în nordul oraşului Topeka, Cole părăsi fără regret caravana. Abia când ajunse la câţiva kilometri distanţă îşi dădu seama cât de zgomotos putea fi acel mod de deplasare. Se întreba dacă se va obişnui cu el.

Alungă repede aceste gânduri când ajunse în agitatul Topeka. Trecuse mai bine de un an de când nu mai fusese pe acolo. Oraşul părea clar schimbat – crescuse. Erau mult mai multe clădiri şi un nou feribot, iar populaţia părea să se fi triplat. Poate că toţi acei estici care se săturaseră de război veniseră în vest în Topeka.

Intră călare pe strada principală, uitându-se cu gura căscată la vitrinele magazinelor şi ferindu-se de cărăuşii care păreau că nu se gândesc la nimeni în afară de ei înşişi. Când ajunse pe strada 6, coti şi merse spre vest către pensiunea cu etaj a mamei sale.

Aici lucrurile păreau cam la fel cum le lăsase. Pomii erau îmbrăcaţi într-un verde de smarald strălucitor, iar florile de primăvară tiveau aleea ce ducea către casă. Mama sa avea o afecţiune înnăscută pentru narcise – de fapt, acesta era unul din motivele pentru care cumpărase casa. Acum avea narcise din belşug, galbene şi albe, împreună cu lalele în tot felul de culori.

O clipă, Cole nu făcu decât să se uite lung la casă. Mama zicea că e în stilul renaşterii gotice şi era încântată că avea mai puţin de trei ani când reuşise să o cumpere, împreună cu tot mobilierul, de la o femeie aflată pe moarte. Femeia i-o vânduse cu condiţia să poată trăi câte zile mai avea în camera ei. Se dovedise că acele zile erau doar douăzeci la număr, însă Cole îşi amintea că mama sa o îngrijise cu mare atenţie pe femeie în acel timp.

Tatăl său îi purtase pică soţiei sale pentru că-l forţase cu cumpărarea casei. Mary Selby moştenise nişte bani frumoşi de la o mătuşă fără copii şi era hotărâtă să se aşeze la casa ei şi să prindă rădăcini – un lucru complet străin tatălui său.

De fapt, Cole îşi văzuse tatăl devenind şi mai neastâmpărat după ce vânzarea se definitivase şi bătrâna murise. Cole presupunea că asta era din cauză că afacerea se definitivase. Casa era cu adevărat în posesia familiei Selby, iar tata nu îşi mai putea duce familia încoace şi încolo.

Însă adevărul era că tatăl lui Cole nu lăsase nici chiar asta să-l oprească. Când veştile despre aur în Teritoriul Idaho ajunseră în oraş, Hallam Selby era gata să-şi facă bagajul şi să meargă spre nord. Lui Cole încă îi răsuna în urechi cearta urâtă dintre părinţii lui. Mama aproape că-i spusese soţului ei să nu se mai întoarcă. Mânia domnise în casă zile la rând. Cel mai neplăcut era pentru cei luaţi în pensiune de mama.

Cole îşi amintea expresia de pe chipul mamei din ziua în care tata coborâse la parter cu rogojina pentru dormit şi coburii de şa în mână. Arăta că se simţea trădată – parcă l-ar fi prins cu altă femeie. Într-un fel, aşa era. Dor de ducă, aşa se numea această femeie, şi în mod clar pusese stăpânire pe tatăl său. Cole deja se hotărâse să-l însoţească pe tata. Mama nu-i arătase niciodată mai mult decât un interes trecător, întrucât surorile lui îi ocupau majoritatea timpului şi atenţiei. Aşa că de ce să stea?

Amintirile îi lăsară o senzaţie de goliciune interioară şi de singurătate mai mare decât înainte. Ce fel de primire îl aştepta acum? Plecase cu tata, după o viaţă de indiferenţă din partea mamei sale. Oare va găsi aceeaşi emoţie acum? Nici în ruptul capului nu-şi putea da seama de ce mama îşi favoriza fetele şi îşi ignora singurul fiu. Era întâiul ei născut. Nu aveau mamele de obicei o legătură specială cu primul lor copil? Cu siguranţă nu în familia Selby.

Îşi legă calul de stâlpul pentru priponit caii. Era un cal pe care îl luase în Independence când calul lui ologise. Avea să-i ducă dorul bătrânului cal. Omul de la grajdul cu chirie se gândea că piciorul animalului s-ar putea vindeca cu timpul, aşa încât să poată duce un copil sau o femeie mărunţică, dar că nu va mai putea duce vreodată un bărbat

zdravăn de nouăzeci de kilograme cum era Cole.

Cole mângâie grumazul murgului.

— Încetul cu încetul, ne vom obişnui unul cu altul, aşa-i, băiete?

Calul se înclină într-o parte, căutând să pască nişte iarbă crudă de primăvară de lângă stâlp. Cole zâmbi şi porni spre casă. Bătu tare la uşă, apoi văzu cât e ceasul. Era aproape ora trei. Spera că mama nu e prinsă cu pregătirea mesei. În timp ce aşteptă, observă lista cu reguli lipită lângă uşă.

Fără scuipat ori mestecat de tutun.

Fără înjurături ori gălăgie.

Fără băutură ori scandaluri la beţie.

După 9 seara nu se mai intră.

Dedesubt, pe o mică placardă, scria *Loc liber*.

Uşa se deschise şi Cole se găsi faţă în faţă cu sora sa, Cordelia. La cei paisprezece ani, fata era înaltă şi subţire, cu faţa rumenă şi ochi căprui uriaşi. O clipă păru surprinsă, apoi zâmbi.

— Cole? Chiar tu eşti?

Cole îşi luă pălăria de pe cap.

— Sigur că eu sunt. Ce mai faci, Delly?

Ea se încruntă.

— Nimeni nu-mi mai zice aşa. E nume de copil. Eu sunt aproape destul de mare ca să fiu curtată.

— La paisprezece ani? Nu prea cred. Tata zicea întotdeauna… Rămase fără cuvinte. Nimănui de aici nu îi păsa ce avea de spus tata, aşa că de ce să aducă vorba despre asta? Mă laşi să intru?

Cordelia râse.

— Sigur. Dar tata unde-i? Deschise uşa şi se întinse după Cole, ca să vadă dacă tata e pe verandă.

— Nu ştiu, cred că undeva în Teritoriul Idaho.

Încruntătura surorii sale îi arăta că nu înţelege.

— De ce ai venit înapoi fără el?

— E o poveste lungă. Nici măcar nu pot începe să-ţi explic până nu-mi dai ceva ca să-mi spăl praful din gură.

Cordelia dădu din cap şi se dădu la o parte. Cole intră în holul slab luminat.

— Îţi aduc nişte limonadă. Haide în salon şi eu o anunţ pe mama că ai venit. Cordelia îl conduse în salon. El abia şi-l mai amintea, dar ştia că este pentru întreţinerea oaspeţilor – nu pentru familie. Se întrebă dacă Delly făcuse asta intenţionat sau dacă doar nu se gândise la semnificaţia gestului.

— Mamă! strigă ea, plecând de lângă Cole. Mamă, hai să vezi cine-i aici.

Cole se întrebă iar de ce primire va avea parte. Mama nu fusese mulţumită că plecase cu tatăl lui. Voise ca el să rămână şi să o ajute cu pensiunea, însă Cole nu avea nicio dorinţă să trăiască cu o grămadă de străini.

Trecându-şi degetele peste panglica pălăriei, Cole se simţi brusc ca un prost pentru că venise. Mamei nu avea să-i pese că întreaga lui lume se prăbuşise acolo, în Virginia City. N-o să facă decât să-i reamintească că ea a vrut să rămână în Topeka şi că neascultarea lui îi adusese nenorocirile.

— Cole?

El îşi ridică ochii şi o văzu pe femeia micuţă uitându-se fix la el din uşă. Avea doar un metru cincizeci şi doi – faţă de un metru nouăzeci şi trei cât avea el – şi cântărea doar puţin mai mult decât şaua lui. Ochii ei de un căprui închis îl priviră cercetător, ca şi cum căutau răspunsuri.

— Bună, mamă. Treceam pe aici şi m-am gândit să vin să te văd o zi, două. Dacă vrei să mă primeşti.

Ea se încruntă, unindu-şi sprâncenele.

— Presupun că-ţi pot da odaia de la capătul scărilor. Acum n-am niciun oaspete acolo, dar dacă apare cineva… Nu continuă, dar Cole înţelese ce voia să spună.

Lipsa ei de entuziasm lăsă în el un gol care părea destul de mare ca să-l înghită de viu.

— Nu pot sta decât două zile, cel mult. Am o slujbă cu un convoi de căruţe. Am primit o permisiune specială ca să

vin să te văd.

— De ce?

El îi privi cercetător chipul dur şi plin de hotărâre. Asprimea de pe faţa ei îi crescu sentimentul de deznădejde.

— Poate pentru că m-am gândit că, dacă sunt în zonă, aş fi nepoliticos şi nepăsător să nu trec pe aici.

Ea dădu din cap.

— Foarte bine. Du-ţi lucrurile sus, apoi vino să vorbim.

— Unde să-mi duc calul? Trebuie să-i dau nutreţ şi apă.

— Avem un grajd mic în spate. Poţi să-l duci acolo.

Se întoarse fără să mai zică ceva, lăsându-l să-şi vadă de treabă.

Cole se duse afară, întrebându-se ce se întâmplase cu limonada promisă de Delly. Parcă avea gura plină de bumbac. Luă frâiele calului şi-l duse în spatele casei. Grajdul, cum îl numise mama, nu era decât un şir de boxe într-o zonă împrejmuită cu gard din curtea imensă.

Îşi duse murgul în prima boxă şi îi dădu şaua jos. Căutând pompa, umplu o găleată cu apă şi o lăsă lângă ieslea cu fân. Asigurându-se că animalul are destul nutreţ şi apă, îşi luă lucrurile şi se întoarse în casă. Va ţesăla calul după ce îşi va continua discuţia cu mama.

Clătinând din cap, nu era sigur deloc că asta va însemna mare lucru. *Nu s-a schimbat*, se gândi el. *Tot nu-i pasă deloc de mine*.

— Cole, intră pe aici! strigă Delly din uşa din spate.

— De ce? Nu-s destul de bun pentru uşa din faţă? întrebă el, râzând.

— Sigur că eşti, prostuţule. Dar mă gândeam că vrei limonada. A trebuit s-o fac acum, de-aia a durat aşa de mult.

Cole urcă în salturi treptele verandei, cu rogojina de dormit şi coburii într-o mână. Delly îi întinse paharul şi se uită uimită cum îl goleşte.

— Îmi mai dai dacă promit să-mi şterg cizmele?

— Sigur că-ţi dau. Haide. Doar lasă-ţi lucrurile lângă uşă.

Îi luă paharul şi îl conduse în casă. Cole îşi amintea bucătăria mare cu soba uriaşă pentru gătit. Avea un aer familiar, aproape vesel. Se simţeau mirosuri plăcute de pâine şi mirodenii, care îi amintiră că nu mai mâncase de la micul dejun. Îşi lăsă lucrurile jos şi îşi frecă stomacul.

— Cred că nu pot primi ceva de mâncare, aşa-i?

Delly se încruntă.

— Păi, de obicei mama nu permite să mâncăm între mese…

— Vai de mine, dă-i să mănânce, îi întrerupse mama lor din uşă. Nu vreau să se spună că mi-am lăsat copilul să moară de foame. Cu toate acestea, în vocea ei nu era pic de afecţiune.

— Tu vino cu mine, Cole. Ne găseşti în sufragerie, Cordelia. Adu-i nişte sandvişuri cu şuncă şi nişte salată de cartofi din cea pe care tu şi Laurel vreţi s-o duceţi diseară la întrunirea de la biserică.

— Mulţumesc, mămico, zise Cole, aplecându-se ca să o sărute pe obraz. Nu ştia sigur de ce face asta – doar că i se părea că aşa trebuie să facă.

Mary Selby îl privi cam şocată. Îşi ridică mâna la locul unde o sărutase; apoi, ca şi când şi-ar fi dat seama de acţiunea ei, se întoarse repede ca să-l conducă în sufragerie.

Cole se duse după ea şi se aşeză unde îi arătă ea să se aşeze.

— Cordelia îţi va aduce prânzul într-o clipă. Luă scaunul de vizavi de el şi se aşeză în felul ei manierat. Stătură în tăcere, până când fata aduse mâncarea, împreună cu un alt pahar cu limonadă.

— Cordelia, vreau să duci rogojina de dormit şi coburii fratelui tău sus. I-am dat odaia goală.

— Dar, mamă, vreau să aud ce povesteşte Cole.

— Fă aşa cum îţi spun, altfel nu vei merge la întrunirea de diseară, îi zise mama pe un ton sever. Cole nu îşi mai auzise niciodată mama ridicând glasul la sora lui. Părea că

unele lucruri se schimbaseră.

Cordelia ţâşni afară din cameră, muşcându-şi buza. Cole ar fi râs dacă mama lui n-ar fi fost atât de serioasă. Aşa că, în loc să creeze probleme chiar de la început, începu să mănânce. În viaţa lui nu i se păruse mâncarea aşa de bună. Salata de cartofi era cremoasă şi rece, asezonată exact aşa cum trebuie. Habar nu avea ce mai conţinea în afară de cartofi, dar putea spune un lucru: mama era o bucătăreasă excelentă.

— Ce bună e, mamă, îi spuse el, sperând că complimentul îi va topi atitudinea glacială.

— Mulţumesc, murmură ea, refuzând să-l privească în ochi.

— Casa arată foarte drăguţ. Boxele pentru cai sunt o completare bună. Sunt sigur că oaspeţii dumitale le apreciază.

— Toţi oaspeţii mei sunt femei. Şi niciuna n-are cai.

Cole muşcă din sandvişul cu şuncă şi savură aroma. În lunile petrecute pe drum va lăsa asemenea plăceri în urmă. Se gândi că mai bine se bucură de ele cât are ocazia. Numai de-ar găsi un punct comun de discuţie cu mama – însă ea părea inabordabilă.

— Cordelia a crescut mult în ultimul an. Şi e drăguţă. Presupun că şi Laurel e la fel de drăguţă.

— Probabil prea drăguţă pentru binele ei. îl privi în ochi, însă doar un moment. Fără un bărbat prin preajmă, am avut partea noastră de pierde-vară care au venit să-i facă curte.

— Cred că asta era de aşteptat, chit că era un bărbat prin preajmă sau nu. Laurel e acasă?

— E cu nişte prietene. Cuvintele afectate arătau clar că nu vrea să dea alte explicaţii.

Cole se săturase. Sorbi lung din pahar şi decise că o va înfrunta o dată pentru totdeauna. Dacă ea refuza să vorbească pe această temă, îşi va lua lucrurile şi va pleca. După ce mânca, desigur.

— Mamă, îmi pare rău că te-am supărat plecând cu tata. Dar, sincer, credeam că oricum nu mă vrei aici.

— Poftim? Te-am rugat să rămâi.

Cole dădu din cap şi se rezemă de spătar.

— Da, m-ai rugat, dar nu credeam că e din cauză că mă vrei pe mine personal, ci doar că aveai nevoie de un bărbat care să te ajute cu muncile grele.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Eşti fiul meu. Normal că voiam să rămâi.

— Ai fost rece cu mine de când au apărut fetele. De fiecare dată când te căutam ca să vorbesc cu dumneata sau numai pentru o simplă îmbrăţişare, mă făceai să simt că cer mult prea mult.

Mama îşi îndreptă privirea în altă parte.

— Asta e din cauza tatălui tău.

— Cum aşa? Cole nu pricepea ce vrea să zică.

— El a vrut să fie aşa. A zis că pot creşte fetele cum doresc, dar că tu eşti fiul lui şi că el va avea grijă de nevoile tale. Eu nu trebuia să intervin între voi. îşi împreună mâinile şi îşi ridică privirea. Mi-a spus clar că nu trebuie să mă amestec. Repetă acest lucru de parcă Cole nu l-ar fi auzit bine prima dată.

— Dar de ce? Eu aveam nevoie de amândoi.

Mama păru să fie luată prin surprindere de aceste cuvinte.

— Sunt sigură că credea că te voi face un fătălău.

Cole nu ştia ce să spună. Tăcerea îl strângea ca o menghină dureroasă. Niciunul nu se putea mişca, nici vorbi. Cole continuă să se uite la mama sa, aspectul ei plăpând făcându-l să-şi dorească să nu fi zis nimic.

În cele din urmă, începu iar să mănânce, temându-se să rostească ce avea în gând. Sperase să vorbească despre trecut cu mama. Să vorbească despre ce se întâmplase cu Carrie şi de ce ajunsese să-şi urască tatăl. Dar, auzind amărăciunea din tonul mamei, ezită. Nu voia să-i mai dea şi alte motive ca să-l urască pe tata. În definitiv, erau soţ şi

soţie.

Însă chiar în timp ce aceste gânduri i se perindau prin minte, la fel se întâmplă şi cu indiferenţa. De ce să-i pese că mama îl urăşte pe tata? Dacă va divorţa de el, ceea ce n-o să facă, Cole va scăpa de posibilitatea de a-l vedea când venea în vizită.

— Pentru tatăl tău nu era nicio problemă să târască această familie prin toată ţara, începu să spună mama, dintr-odată, pe un ton tăios. Ani de zile am trăit cu frica în sân, că iar îl voi auzi zicând: *Fă bagajele*. Nu suportam să mai aud asta încă o dată când a anunţat că vrea să meargă în Teritoriul Idaho ca să caute aur. Era prea mult pentru mine. Fetele abia începuseră să aibă prietene. Laurel avea chiar şi un peţitor. Nu le puteam face asta – şi nici mie.

— Cred că pot înţelege asta, zise Cole după ce termină unul din sandvişuri. Se juca cu cel de-al doilea, neştiind ce să spună. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-şi deschidă inima în faţa mamei, numai ca ea să-l respingă.

— Ce s-a întâmplat între tine şi tatăl tău?

El îşi ridică ochii şi îi întâlni pe ai ei. Ea ştia.

— Eu… ăăă… se poate spune că am avut o neînţelegere. Încă nu simţea că e bine să-i spună totul. Am considerat că trebuie să-mi găsesc propria cale – să văd ce are viaţa pentru mine. Nu vreau să rătăcesc toată viaţa, aşa ca el.

— Mă bucur să aud asta. Asta nu aduce nimic bun. Îţi pot spune lucrul acesta fără ocolişuri.

Inima lui Cole se înduioşă pentru ea.

— Îmi pare rău că a trebuit să trăieşti aşa, mamă. Nu m-am gândit niciodată la asta. Tot timpul mi se părea că tata e un alienat – un neadaptat. Nu era bun la nimic…

— Pentru că nu voia să se ţină de nimic, îl întrerupse mama.

— Eu n-am de gând să fiu aşa. Vreau să aflu la ce sunt bun. Ce-mi place să fac.

— Şi-ţi place să lucrezi cu convoiul de căruţe?

Cole ridică din umeri.

— Nu ştiu. Abia am început şi până acum n-a trebuit să fim prea departe de civilizaţie. Caravana noastră are peste două sute de căruţe, şi am un fel de satisfacţie că ajut la conducerea acestor oameni spre vest, către visele lor.

— Doar să nu-ţi petreci viaţa trecând de la una la alta pentru a-ţi da seama la ce eşti bun. Dacă găseşti ceva ce-ţi place, perfecţionează-te. Învaţă să-l faci bine, chiar dacă la început nu eşti priceput. Nimeni nu se naşte cu abilitatea de a face lucrurile perfect. Dumnezeu are un scop pentru viaţa ta şi, dacă-L cauţi, îl vei găsi.

La aceste cuvinte, Cole se încruntă şi reîncepu să mănânce. Nu voia să vorbească despre Dumnezeu acum. Dumnezeu îl dezamăgise şi îl lăsase să înfrunte viitorul fără femeia pe care o iubea. Acum Dumnezeu părea ca un stăpân crud şi aspru – deloc diferit de stăpânii sudişti care cu o mână le dădeau de mâncare sclavilor lor, iar cu alta îi băteau.

— De ce nu stai aici, cu noi? îl întrebă mama pe nepusă masă. Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

Cole se gândi o clipă la această posibilitate, apoi clătină din cap.

— Am semnat un contract cu domnul Keefer. Nu vreau să-mi dau cuvântul şi apoi să-l iau înapoi. Voi merge cu caravana până la capăt. După aceea, dacă voi simţi că e bine să vin acasă, s-ar putea să-ţi accept oferta.

Mama se ridică în picioare şi făcu semn spre farfurie.

— Mai vrei mâncare?

— Nu, asta e destulă. Termin ce am în farfurie şi apoi, dacă nu te superi, aş vrea să fac o baie. Sunt pe drum de multă vreme şi mi-ar prinde bine o baie bună.

— Sigur. Cina e la şase.

El se întoarse la sandvişul său, iar mama se duse la uşă. Era cu sandvişul la gură când ea se întoarse spre el.

— Cum se descurcă tatăl tău?

Cole înghiţi în sec şi lăsă sandvişul jos.

— Când am plecat, era bine. A reuşit să găsească destul

aur ca să-şi ia tutun şi mâncare, dar n-am dat nicio lovitură norocoasă, noi, bărbaţii Selby. încercă să zâmbească, dar nu putu.

— La fel ca întotdeauna, comentă sec mama. De ce s-ar schimba lucrurile acum? Cu asta, se întoarse şi ieşi grăbită din cameră, lăsându-l pe Cole să simtă ca şi cum ar fi făcut o judecată profetică şi la adresa lui, nu numai la adresa tatălui său.

Poate că venirea în Topeka nu fusese o idee chiar aşa de bună.

CAPITOLUL 8

Săptămânile trecură repede pentru Dianne. Zilele nu prea se deosebeau una de alta. Munca era grea, mai grea decât orice cunoscuse ea până acum. Mama se îmbolnăvise şi părea slăbită în cea mai mare parte a timpului, stând în căruţă ca să se odihnească. Dianne conducea căruţa, mânând boii în spatele căruţelor fraţilor ei.

Nu o deranja această sarcină. Boii erau blajini şi puternici. Nu aveau nevoie de prea multă ghidare, întrucât păreau mulţumiţi să se ducă după căruţa din faţă fără să îi facă probleme. În fiecare dimineaţă, fraţii ei strângeau animalele şi le înjugau, în timp ce Dianne pregătea micul dejun pentru familie, iar surioarele lor strângeau toate lemnele de foc pe care le găseau. Intraseră cu toţii într-o rutină acceptabilă.

— Uite, Dianne, zise Betsy, venind din urmă. Căţeaua doamnei Delbert are pui. Ridică o grămăjoară de blăniţă alb cu negru.

— Vai, e adorabil, zise Dianne, întinzând mâna ca să mângâie blăniţa pufoasă. Şi aşa de moale. îi zâmbi surorii ei, observând plăcerea absolută de pe faţa ei.

— Doamna Delbert a zis că ni-l dă nouă când ajungem în Virginia City. Crezi că ne va lăsa mama?

— Mama a zis că vei putea lua un căţel când vom fi la

casa noastră, răspunse Dianne, întorcându-se la terciul de ovăz. Poţi să i-l arăţi şi s-o întrebi chiar tu.

— Ăsta n-are decât o săptămână. Doamna Delbert a zis că atunci când vom ajunge în Virginia City va fi destul de mare ca să plece de la mama lui.

Dianne zâmbi. Betsy era aşa de fermecătoare; mama lor sigur avea să fie de acord cu acest aranjament.

Înainte să-şi dea seama, micul dejun fu gata, vasele strânse şi spălate, iar caravana de căruţe din nou în mişcare. Pădurile din Kansasul de est făcură loc terenului agricol virgin şi câmpiilor preriei. Nebraska arăta cam la fel, iar Dianne se întrebă mirată de unde ştiau liderii unde se termină un stat sau un teritoriu şi începe altul.

Mergea la pas alături de atelajul de boi. Iarba înaltă din prerie fusese călcată în această zonă de nenumăratele caravane de căruţe care se îndreptau spre vest. Se formaseră făgaşe adânci în pământ pe unde sute, poate chiar mii de căruţe trecuseră înainte de ale lor. Aceasta o făcu pe Dianne să se gândească mult la pionierii care se mutaseră în vest pentru a începe o viaţă nouă. Aceste făgaşe reprezentau speranţele şi visurile lor. În acelaşi timp, un cal mort sau scheletul unui bou îi aminteau cât este de plăpândă viaţa. Oare oamenii care călătoriseră înaintea ei ajunseseră la destinaţie? Câte un mormânt pe ici, pe colo, sugera că nu toţi. Mormintele o descurajau întotdeauna, dar nu spuse nimic alor ei despre asta. Băieţii n-ar fi înţeles, iar surorile ei erau prea mici şi ar fi fost doar înspăimântate. Iar mamei nu avea niciun sens să-i spună – văzuse destulă moarte. Să contemple mormintele aflate de-a lungul drumului i-ar fi produs numai suferinţă în plus.

Cu toate că sute de oameni mergeau spre vest cu ei, Dianne se simţea adesea singură, izolată. Avea cu cine să vorbească; de câteva ori nişte bărbaţi se arătaseră chiar interesaţi de ea, însă fraţii ei le spuseseră că este prea tânără ca să fie curtată. Pentru Dianne era o uşurare că fraţii ei se ocupau de asta în locul ei, dar în acelaşi timp nu

putea să nu se întrebe dacă compania lor n-ar fi fost plăcută. De câteva ori, încercase să viziteze familiile vecine care aveau fiice de vârsta ei, dar toţi erau prea ocupaţi ca să socializeze prea mult. Chiar şi când se odihneau de sabat şi nu călătoreau decât dacă le era ameninţată siguranţa, nu era prea mult timp pentru discuţii inutile. Treburile tot trebuiau făcute, chiar dacă era Ziua Domnului.

Spălatul era în general păstrat pentru sâmbăta seara, căci atunci hainele aveau toată noaptea şi a doua zi ca să se usuce. Uneori femeile se strângeau laolaltă şi se ajutau una pe alta cu spălatul, povestind şi făcând schimb de reţete în timp ce spălau. Însă Dianne nu li se alătura decât rareori. Mama părea să prefere să stea singuri. Lui Susannah Chadwick i se părea neplăcut să spună lucruri personale străinilor şi nu avea nicio dorinţă să-şi facă prieteni apropiaţi.

De multe ori duminica, hainele erau călcate sau cârpite, iar coaserea şi repararea hamurilor şi căruţelor erau în general rezervate tot pentru duminică. Împreună, familiile îşi făcuseră obiceiul să-şi vadă de îndatoriri şi, în mod destul de uimitor, asta funcţiona destul de bine.

Privind şirul de călători, Dianne era uimită chiar de gândul la ce făceau. Căruţele parcă se întindeau pe kilometri întregi. Nu putea vedea unde începeau sau unde se terminau, iar asta îi dădea un sentiment de siguranţă. Numărul mare oferă siguranţă, aşa spuseseră întotdeauna mama şi tata, iar acest lucru nu păruse niciodată mai adevărat decât aici. Zane îi arătase o hartă a ţării. Îi arătase unde locuiseră ei în New Madrid, apoi îi arătase Teritoriul Idaho. Distanţa era impresionantă şi înspăimântătoare. După ce trecuseră de Missouri, nu prea mai era civilizaţie. Câteva forturi ajutau la uşurarea ostenelii şi dădeau posibilitatea de aprovizionări suplimentare unora care-şi pierduseră sau terminaseră bunurile. Dar, în afară de asta, nu era nimic. Nimic decât o mare pustietate.

Praful se învolbura în jurul lor, în timp ce caravana se

îndrepta spre destinaţie. Râul Platte le oferea o sursă permanentă de apă răcoritoare, dar nimic nu putea opri praful de pe drum. Sigur că ploaia şi noroiul le făceau viaţa la fel de grea, dar din cu totul alte motive. Dianne prefera această întindere uscată de pământ ţinutului mocirlos cu care se luptaseră în nordul Kansasului.

Împingându-şi pălăria puţin pe spate, privi încordată spre vest. Observă câţiva nori subţiri şi se rugă ca aceştia să le dea puţină ploaie, cât să cureţe praful din aer.

— Ai face mai bine să-ţi ţii pălăria pe frunte, zise Griselda Showalter venind spre ea. Vei regreta dacă laşi soarele să te ardă.

Lui Dianne îi displăcea doamna Showalter aproape la fel de mult ca nesuferita pălărie. Din punctul ei de vedere, doamna Showalter îşi băga mereu nasul unde nu-i fierbea oala. Cu toate acestea, mamei sale părea să-i placă compania femeii bârfitoare.

— Mama e în căruţă, se odihneşte, răspunse Dianne, hotărând să ignore încruntătura femeii. Dianne încetini atelajul. Doriţi să urcaţi ca să vorbiţi cu ea?

Griselda dădu din cap.

— Am venit să vorbim despre problemele cu indienii.

Dianne făcu ochii mari şi se căzni să nu-şi arate frica.

— Sunt probleme aproape de noi?

— Destul de aproape, răspunse Griselda. Acum opreşte căruţa asta. Eu nu pot sări cum fac unii. O doamnă nu se cuvine să facă aşa.

Dianne îşi ascunse zâmbetul şi opri boii. Nu se îndoia că dificultatea Griseldei de a se urca în căruţă avea legătură mai mult cu silueta ei plinuţă decât cu grija pentru etichetă. Cu o seară înainte, luaseră cina la familia Showalter, iar Dianne nu mai văzuse femeie care să mănânce aşa de mult ca doamna Showalter. De fapt, nici bărbat care să mănânce aşa de mult nu mai văzuse.

Griselda îşi ridică trupul greoi în partea din spate a căruţei, vorbind întruna.

— Susannah, sunt eu, Griselda. Am venit să văd cum te simţi. În vest sunt multe probleme.

Dianne o auzi sporovăind întruna chiar şi după ce îndemnă boii să pornească. Îi era milă de bietul ei bărbat. Probabil că nu avea mai mult de o treime din mărimea Griseldei. Părea aşa de plăpând, încât Morgan spusese odată că un vânt mai puternic l-ar putea duce până în Texas. Dianne nu-şi putea închipui cum se întâlniseră şi se căsătoriseră aceşti oameni. Păreau aşa de nepotriviţi. Griselda era o femeie vorbăreaţă şi înfigăreaţă, care insista că vederile şi părerile ei trebuie adoptate de toată lumea. Percy, pe de altă parte, era aşa de tăcut şi gata să accepte orice, încât era eclipsat de fiecare dată când se afla în prezenţa soţiei sale.

Copiii familiei Showalter erau, desigur, ascultători. Singura dată când Dianne îl văzuse pe unul dintre ei fiind neascultător, fusese îngrozită s-o vadă pe mama lor luând o curea de ascuţit briceagul şi bătându-l zdravăn pe spate. În mare parte a timpului, din cauza muncilor pe care li le dădea mama lor, erau prea istoviţi ca să mai facă altceva decât să-şi ia cina şi să adoarmă la sfârşitul zilei. Bineînţeles că nu-i văzuse niciodată jucându-se, aşa cum se jucau surorile ei. Chiar şi cel mai mic, un băieţel de patru ani pe nume Brian, muncea mereu, adunând lemne sau surcele pentru focul de seară.

Dianne observă că ritmul încetinise considerabil. Judecând după poziţia soarelui, era timpul pentru masa de prânz. Când căruţele din faţa ei se opriră, opri şi ea boii. Dându-şi pălăria cu totul pe spate, îşi şterse fruntea cu marginea şorţului şi oftă.

Îi plăcea ora prânzului. Mâncau rămăşiţele reci de la micul dejun şi se odihneau cam un ceas – uneori două, în funcţie de vreme şi de starea drumului. Era un moment grozav ca să se furişeze şi să discute cu singura ei prietenă – Faith.

Mama ei dormea de multe ori la ora asta, bucuroasă de

lipsa de mişcare. Dar azi părea că va sta cu doamna Showalter, căci Dianne n-o văzuse niciodată pe această femeie stând mai puţin de o oră.

În timp ce fraţii ei deshămară boii şi îi duseră la apă şi nutreţ, Dianne puse masa pentru băieţi şi surorile ei. Văzându-le pe Betsy şi Ardith cu mâncarea în faţă, se duse la râu ca să se învioreze. Aruncându-şi pălăria la o parte, se spălă cu multă apă pe faţă. Ce bine era. Simţea cum murdăria se duce odată cu fiecare pumn de apă.

— Este o mare prostie să stai aici fără pălăria de soare pe cap.

Dianne îşi ridică privirea şi îl văzu pe Cole Selby învârtindu-i pălăria între degete. I-o aruncă.

— Presupun că n-ai destulă minte ca s-o ţii pe cap, dar trebuie să insist.

Dianne era hotărâtă să nu se lase intimidată de acest bărbat. Dădu pălăria la o parte şi îşi puse mâinile în şolduri.

— N-ai niciun drept să faci pe şeful cu mine. Mă spăl, dacă n-ai observat când m-ai spionat. Cine poartă pălărie când se spală?

— Toată lumea, când are de-a face cu soarele de prerie. Se încruntă la ea. Nu eşti decât un copil, aşa că nu m-aştept să înţelegi. Dar soarele e periculos aici. Dacă te bate în cap în timpul zilei, vei face insolaţie înainte de cină.

— Domnule Selby, doar pentru că eşti mai mare decât mine n-ai dreptul să te porţi cu mine de parcă aş fi un copil. Şi nici să-mi spui că sunt un copil, zise ea, pierzându-şi interesul în peisajul liniştit de mai devreme. Sunt destul de mare ca să ştiu ce e bine pentru mine. Se urcă înapoi pe malul mâlos şi trecu pe lângă el.

Nici nu făcuse trei paşi, când fu oprită brusc de Cole. Dianne ştia că n-are niciun rost să se opună strânsorii lui ca de fier, dar tot o făcu.

— Nu te mişca! porunci el, cu glas răguşit.

Dianne nu ştia de ce, dar i se păru raţional să facă ce îi spusese. Se opri, apoi se cutremură când el scoase un cuţit

lung din cizmă.

Cole păru să înţeleagă şi îşi înmuie tonul.

— Ar fi mai bine să nu te uiţi.

Dar Dianne nu se putu abţine. Privirea i se duse în locul unde se ghemuise Cole, braţul lui ţinându-l ferm pe al ei. Acolo, sub piciorul ei stâng, se afla corpul încolăcit al unui şarpe.

— Stai fix pe capul lui. Nu te poate muşca şi nu te poate răni. Nu te mişca şi eu o să-l omor.

Dianne începu să tremure, dar dădu repede din cap şi se uită în altă parte, în timp ce Cole se puse pe treabă. *Cât de prostuţă m-o fi considerând*, recunoscu ea faţă de sine însăşi. *Tocmai i-am zis că nu-s copil – că sunt destul de mare ca să am grijă de mine*. *Acum chiar că mă va crede prostănacă*.

— Se pare că mereu îţi sar în ajutor, zise Cole, dându-i drumul şi ridicându-se în picioare. Ridică şarpele fără cap ca pe un trofeu.

— Şerpii cu clopoţei sunt buni de mâncat.

Dianne simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Vrei să-l mănânci?

— Sigur. De ce nu? E carne bună. Vrei s-o guşti după ce-l gătesc?

Ea clătină încet din cap.

— Nu. Nu, mulţumesc. Ezită o clipă. Acuma… acuma pot să plec?

— Sigur. Nu-ţi poate face nimic. Dă-i drumul, ridică piciorul.

Dianne făcu asta repede, aproape sărind într-o parte. Se întoarse să vadă capul vietăţii, fără să ştie de ce. Era exact aşa cum spusese Cole. Acum nu-i mai putea face niciun rău.

— Mulţumesc, domnule Selby, zise ea, apoi plecă grăbită, înainte ca el să poată răspunde. Nu avea niciun chef să mai audă o predică despre incapacitatea ei copilărească de a avea grijă de propria persoană.

Încă mai era timp destul înainte de plecare, aşa că Dianne îşi croi drum prin labirintul de căruţe până la locul unde se odihneau Faith şi Malachi. Malachi tocmai se ridica în picioare când se apropie Dianne.

— Tre’ să văd de animale, îi spuse el lui Faith. Bună ziua, domnişoară Chadwick. Arăţi de parc-ai fi văzut o stafie, zise Malachi zâmbind.

— Tocmai am avut o experienţă destul de înfiorătoare, zise Dianne, aşezându-se lângă Faith.

— Am călcat pe un şarpe cu clopoţei şi domnul Selby mi-a salvat viaţa.

— Vai de mine, copilă. Un şarpe ca acela te-ar putea ucide, zise Faith, ducându-şi mâna la gât.

— Şi io am omorât unu’ acu’ câteva zile, zise Malachi, clătinând din cap. Nu cu clopoţei, era unu’ mocasin. Ţii minte focu’ ăla lângă care ne-am oprit în Kansas?

Dianne dădu din cap.

— Da.

— Acolo l-am omorât.

Faith se cutremură.

— Nu pot suferi şerpii.

— Creaturi inutile, fu de acord Dianne.

Malachi râse.

— Neh, unii e buni. Dac-ai un şarpe negru fain în grajd îţi mănâncă şoarecii şi şobolanii. Şarpele taur ţi-i omoară chiar şi pe ăşi cu clopoţei.

— Nu, mulţumesc, zise Dianne, cu amintirea încă prea proaspătă în memorie ca să se lase consolată. Nu vreau să am nimic de-a face cu niciun şarpe.

Malachi râse iar şi continuă să râdă pe sub mustaţă chiar şi când plecă. Faith nu se putu abţine să nu zâmbească şi ea.

— Toate astea sunt ceva nou pentru tine, nu-i aşa?

— Sunt zile când mă simt ca o proastă. Încerc să imit ce văd la alţii, dar nu fac aşa cum trebuie. Aseară, când pregăteam cina, era să-mi ia foc fusta – din nou.

— Dar aceste lucruri li se întâmplă tuturor. Am cunoscut o femeie care fierbea rufele zi de zi într-o oală afară. Într-o zi i-a luat fusta foc şi femeia a murit arsă. Câteodată se întâmplă aşa nişte lucruri rele. Nu contează întotdeauna ce ştii sau ce nu ştii.

— Ce moarte oribilă.

Faith dădu din cap şi îi întinse o farfurie cu pesmeţi înmuiaţi în untură.

— Ţi-e foame?

Dianne luă un pesmet şi dădu din cap.

— A fost o vreme când nu ne-am fi atins de asemenea lucruri. Acum mi se par o bunătate. Mi se face aşa de foame şi mănânc ca un cal. E de mirare că mi se mai potrivesc hainele.

Faith puse o pânză peste pesmeţi şi îi turnă apă într-un pahar de tablă.

— Probabil că munceşti mai mult decât oricând până acum. Va trebui să mănânci mai mult ca să-ţi păstrezi puterile. Ia zi, cum se simte mama ta? ziceai că nu se simte prea bine.

— Încă e bolnavă. Nu vrea decât să stea în căruţă. Când merge pe jos oboseşte aşa de tare. Îmi fac griji pentru ea, dar nu vrea să vorbească cu mine. Cred că încă mă învinuieşte pentru moartea tatii. Ca să fiu sinceră, zise Dianne, stând cu capul plecat – şi eu mă învinuiesc.

— Se pare că oamenii se învinovăţesc întotdeauna pentru ce nu trebuie şi nu-şi asumă responsabilitatea pentru ceea ce ar fi cu adevărat împotriva lor.

Dianne îşi ridică privirea şi întâlni privirea compătimitoare a lui Faith.

— Dar insistenţa mea de a merge la bancă a pornit totul.

— Am auzit ce ai povestit şi cred asta. Dar nu uita că tatăl tău ţi-a dat voie să te duci. Iar consecinţa acestui lucru a fost întâlnirea ta cu bărbaţii aceia. Tatăl tău s-a ocupat de problemă. N-a fost împuşcat pentru că te-a ferit pe tine de rău, nu-i aşa?

— Nu, socotesc că nu.

— Mi se pare că ai zis că tărăboiul a fost provocat pentru că s-a implicat armata. Nu-i aşa?

Dianne îşi amintea scena de parcă ar fi fost ieri. Încă vedea sângele tatii baltă în jurul capului său.

— Da, reuşi să şoptească în cele din urmă.

— Dianne, a fost un accident. Tatăl tău a fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Bărbaţii care te-au acostat ar fi putut pleca, dar au decis să lupte. Tatăl tău ar fi trebuit să se întoarcă în prăvălie şi să lase armata sau legea să rezolve problema, dar a decis să rămână în stradă. Poate că situaţia a început cu decizia ta proastă – cu care tatăl tău a fost de acord – dar s-a terminat cu voinţa liberă. Bărbaţii aceia au luat deciziile lor, iar tu trebuie să le iei pe ale tale.

Dianne clătină din cap.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Faith întinse mâna şi o lovi uşurel pe umăr.

— Draga mea, trebuie să decizi dacă vei trece prin viaţă învinovăţindu-te şi lăsându-i pe alţii să te învinovăţească pentru moartea tatălui tău. Nu poţi schimba părerile tuturor în această privinţă, dar o poţi schimba pe a ta. Şi, făcând astfel, îi poţi ajuta pe ei să o vadă în altă lumină.

— N-o s-o fac niciodată pe mama să se răzgândească. Mă va învinovăţi mereu.

— Ea trebuie să ia propriile decizii. Dă-i timp. Când va vedea că tu ai început o pagină nouă, poate că va fi dispusă să facă la fel.

Dianne dădu din cap. Îl văzu pe Malachi întorcându-se cu boii şi îşi dădu seama că stătuse prea mult la Faith.

— Vai de mine. Trece ziua. Trebuie să mă întorc la căruţă ca să văd ce-i trebuie mamei înainte să pornim iar la drum.

Ambele femei se ridicară în picioare. Dianne îşi scutură rochia de praf, apoi îşi căută pălăria de soare. Nu era de găsit.

— Mi-am adus pălăria când am venit?

— Nu-mi amintesc s-o fi văzut, zise Faith. Presupun că, stând aici, la umbra căruţei, nu mi-am făcut prea multe griji pentru asta. Zâmbi şi făcu semn spre râu. Poate că o poartă nevasta bătrânului şarpe. Du-te înapoi şi vezi dacă n-ai lăsat-o lângă apă.

Dianne râse.

— Pun pariu că exact aşa am făcut.

Însă degeaba căută pe malul râului, că nu găsi nimic. Înfrântă, dădu fuga la căruţă şi începu să strângă vasele de la masa de prânz. Fraţii ei deja înjugau boii. Se uită repede în căruţă, ca să vadă ce face mama, şi constată că Griselda plecase şi mama dormea liniştită. Dianne se hotărî să nu o trezească. Îi va păstra prânzul şi va vedea dacă îl vrea mai târziu.

— Ai uitat asta, zise un glas profund când Dianne se repezi după colţul căruţei.

Ea se opri brusc, ca să nu se izbească de Cole Selby. Se uită la pălăria pe care el o rotea pe deget. Smulgându-i-o din mână, şi-o puse pe cap.

— Mulţumesc. Ştia că răspunsul ei e tăios şi neprietenos, dar nu se putea stăpâni. O făcea să se simtă complet incompetentă.

— Am observat mai devreme că fusta ta pare cam pârjolită. Iar ai stat prea aproape de foc? lansă el momeala.

Observaţia lui o înfurie şi Dianne i-ar fi spus ce gândeşte, dar Levi Sperry, pupilul lui Charity şi Ben Hammond, veni chiar atunci în tabără.

— Bună ziua, domnişoară Dianne. Tanti Charity s-a gândit că poate ai nevoie de nişte pesmeţi în plus. îi întinse cratiţa şi zâmbi.

Dianne îl considera un băiat cumsecade – apropiat de vârsta ei şi aşa de blajin.

— Mulţumesc. Ce amabil.

Levi se înroşi şi se uită în pământ. Era îndesat şi musculos, iar părul ca abanosul îi căzu peste sprânceana

stângă când îşi plecă capul.

— Păi tu eşti cavalerul ei în armură strălucitoare, zise Cole, râzând. Familia ar putea muri de foame dacă ar fi lăsată doar în grija domnişoarei Chadwick. Are obiceiul de a-şi da foc, după cum vei vedea dacă te uiţi la tivul fustei sale.

— O! exclamă Dianne. Făcu un pas în faţă ca să-i spună lui Cole ce gândeşte, dar el deja pleca mândru, picioarele lui lungi acoperind repede distanţa.

— Omul acela mă calcă pe nervi. E aşa de bădăran! Nu-i pasă ce spune sau cum sună.

— Eu nu l-aş băga în seamă, domnişoară Dianne. Oamenilor ca el nu le pasă ce cred alţii.

Ea se uită la tânăr şi dădu din cap. Avea un chip drăgălaş, cu ochi negri şi gene lungi. Păreau aproape nenaturale la un bărbat, dar Levi nu arăta mai puţin masculin din cauza lor.

— Sunt sigură că ai dreptate.

— Ai auzit ştirile? o întrebă Levi, părând dintr-odată mai puţin sfios.

— De multe zile n-am mai auzit nimic care să semene cu o ştire.

— Au schimbat numele teritoriului unde se află Virginia City. Acum îi zic Montana. E un teritoriu nou-nouţ pentru că aşa de mulţi oameni se stabilesc acolo şi au nevoie de mai multă lege şi lucruri de felul acesta.

— *Montana*. Dianne pronunţă numele, întrebându-se ce înseamnă.

— Reverendul Ben zice că vine din cuvântul spaniol pentru munţi. Zice că vom vedea mulţi munţi când ajungem mai spre vest.

— Îmi place numele, răspunse Dianne. Cred că Montana sună foarte bine.

CAPITOLUL 9

Iunie 1864

Ploile de săptămâna trecută umflaseră râul Platte la Julesburg, făcându-l imposibil de traversat. Timp de trei zile, călătorii aşteptaseră cu nerăbdare, câţiva dintre ei încercând să rişte traversarea. Dar faptele de vitejie fură zadarnice. Apele tulburi şi învolburate pur şi simplu nu permiteau trecerea.

Pe Dianne nu o deranja întârzierea. Era obosită – epuizată de rutina permanentă – şi disperată după ceva care să-i alunge monotonia. Se folosi de acest prilej pentru a călări şi a descoperi nevoile calului său. Dolly era o iapă blajină, a cărei dispoziţie părea să se adapteze la cea a călăreţei. Dacă Dianne se simţea tristă sau copleşită, Dolly părea să fie mai liniştită. Dacă Dianne avea o dispoziţie exuberantă, care o îmbăta de bucurie, Dolly devenea ca ea. Se potriveau bine, fu concluzia lui Dianne. Îl auzise pe Cole Selby zicând că între cal şi călăreţ trebuie să existe o legătură, un sentiment de apartenenţă. Se gândi că aşa e cu Dolly, iar asta o făcu să îndrăgească şi mai tare animalul.

Întârzierea pe malul râului permitea şi repararea căruţelor şi o îngrijire mai bună a animalelor, care nu era posibilă pe drum. Ploile se opriseră şi vremea rece trecuse. Cu numai o săptămână în urmă îşi făcuseră griji că va ninge, întrucât serile fuseseră foarte reci. Acum temperaturile erau în creştere şi era destul de plăcut să munceşti afară.

Şeful de convoi şi oamenii săi profitară de întreruperea călătoriei pentru a-i informa pe drumeţi despre necazurile pe care le vor avea la vest de Julesburg. Indienii. Se zvonea că fuseseră văzuţi în aval de locul prin care trecuse mai devreme caravana de căruţe. Vestea fusese adusă de un călăreţ poştal, însă acesta nu-i putuse spune şefului de convoi dacă erau prieteni sau aveau gânduri de război.

Ca să se asigure, Daniel Keefer ţinu sesiuni de instruire,

în care îi învăţă pe bărbaţi cum să se adăpostească corect şi să tragă cu arma în acelaşi timp. Dianne se uitase de la distanţă, fiindcă doar bărbaţii aveau voie să se implice. Procesul i se păru fascinant şi începu să se întrebe ce primejdii ar putea întâlni în săptămânile următoare.

Până acum, indienii fuseseră puţini şi rari. Văzuseră de la distanţă câteva convoaie paşnice – chiar şi un grup de vânători. Nici nu voia să ajungă mai aproape de ei. Mama o îngrozise cu povestiri despre oameni prinşi de indieni, al căror scalp fusese luat şi păstrat ca trofeu, şi despre lucruri de nedescris făcute femeilor. De unde auzise ea aceste lucruri era greu de spus. Dianne bănuia că Griselda Showalter era probabil de vină pentru o parte din agitaţie, dar toţi erau îngrijoraţi.

Spre marea bucurie a lui Dianne, mama părea să-şi fi recăpătat sănătatea. Susannah Chadwick părea mai în apele ei în timp ce se fâţâia prin tabără, făcându-şi griji pentru fonfaitul lui Betsy şi ţinuta neîngrijită a lui Ardith.

— Parcă aţi fi nişte vagabonde, declară mama, împletind din nou părul lui Ardith. O doamnă trebuie să aibă mereu grijă de ţinuta ei. Chiar şi pe un drum din mijlocul ţării nimănui.

La aceste vorbe, Dianne zâmbi. Toţi arătau la fel. Toţi cei care călătoreau puneau pe ei cel puţin o jumătate de kilogram de pământ de la o zi la alta. Reverendul Hammond glumise că în drumul zilnic mânca atâta pământ încât rareori îi mai trebuia supă.

— Dianne, eu le iau pe fete şi merg în vizită. Pentru că rufele sunt spălate, ce-ar fi să începi să pregăteşti cina? Sunt sigură că asta te va ţine ocupată o vreme.

Dianne nu ştia de ce voia mama ca ea să fie ocupată, însă de cină se ocupase deja. Devenise destul de pricepută la planificarea lucrurilor din timp, iar când familia Hammond îi oferise o bucată de vânat proaspăt, se folosi de ocazie ca să gătească ceva deosebit pentru cină. O tocană din carne proaspătă era deja pe foc şi nu trebuia să aibă grijă de ea

câteva ore bune.

Dar nu pomeni nimic despre asta când mama plecă împreună cu surorile ei. Voia să folosească timpul ca să meargă la Faith. Prin asta sfida dorinţele mamei, dar nu avea ce face. Faith era singura ei prietenă adevărată aici, în prerie. În plus, avea să o înveţe să facă plăcintă cu fructe în cratiţa de fontă. Sigur că până şi mama avea să fie mulţumită de rezultat.

După ce se spălă, Dianne umplu un ulcior mare cu lapte. Aveau mai mult decât puteau folosi şi în general îl vindeau sau făceau schimb, ca să nu-l arunce. Faith se va bucura de o asemenea bunătate.

Trecând pe lângă alte căruţe din caravană, Dianne intră în vorbă cu oamenii. O femeie o întrebă dacă aflase când vor traversa apa.

— Azi n-am auzit nimic despre asta, dar dacă aflu ceva îţi spun la întoarcere, răspunse Dianne. Femeia, cu trei copii mici care i se agăţau de fustă, dădu din cap.

— Ţi-aş fi recunoscătoare.

— Dianne, o strigă o voce blândă, cum se simte mama azi?

Se uită spre dreapta şi o văzu pe doamna Hammond făcându-i cu mâna. Nu-i plăcea că trebuie să amâne vizita la Faith, dar îi plăcea de doamna Hammond şi aprecia grija ei.

— Se simte mult mai bine. Cred că odihna a ajutat-o mult. Zâmbi şi dădu din cap. Levi îşi făcu apariţia lângă doamna Hammond.

— Bună, domnişoară Dianne.

— Bună, zise Dianne încetişor. Se simţi brusc cam stingherită în prezenţa lui.

— Levi ne-a fost de foarte mare ajutor mie şi domnului Hammond. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără el când s-a împotmolit căruţa. Levi se înroşi ca un rac.

— Întotdeauna e bine să ai o mână de ajutor în plus, răspunse Dianne, neştiind ce altceva să spună.

— Îmi pare rău că a rămas orfan, dar sunt recunoscătoare că bunul Dumnezeu ne-a adus pe toţi laolaltă. Levi vrea să se stabilească în Vest – poate chiar în Virginia City, unde vă duceţi voi. N-ar fi plăcut ca voi doi să vă cunoaşteţi mai bine?

Dianne simţi că şi obrajii ei se încing la această remarcă.

— A, da. Cred că ar fi plăcut.

Doamna Hammond păru să le înţeleagă stinghereala şi îl trimise pe Levi înapoi la treabă.

— El nu este mult mai mare decât tine. De fapt, are şaptesprezece ani. Nu se ştie niciodată, s-ar putea să începeţi să vă daţi întâlniri înainte de sfârşitul călătoriei.

— Să ne dăm întâlniri? Dianne clătină din cap. Nu, sunt mult prea tânără, aşa zice mama.

— Prostii – ai şaisprezece ani. Eu eram măritată cu domnul Hammond şi nu aveam decât paisprezece ani. Aşa se făceau lucrurile în Kentucky, unde am crescut. Domnul Hammond avea doar şaisprezece ani şi era verde ca iarba. Nici măcar nu ştia că Domnul îl cheamă.

Dianne nu ştia exact ce voia să spună prin faptul că Domnul l-a chemat pe domnul Hammond, dar se gândi că întrebările nu vor face decât să-i întârzie vizita la Faith.

— Nu cred că mama ar vedea cu ochi buni dacă mă întâlnesc cu cineva – nu încă. Ea s-a măritat la şaisprezece ani şi mi-a zis mereu că e o responsabilitate prea mare de asumat la această vârstă, zise Dianne, trăgând nădejde că doamna Hammond nu va mai pomeni nimic despre asta. Acum cred că trebuie să plec. Trebuie să duc laptele acesta.

— Bineînţeles, copilă. N-am vrut să te reţin. Vino în vizită când eşti gata pentru o altă lecţie de cusut cuverturi. Sunt sigură că putem găsi multe subiecte de discuţie.

Dianne îşi dădu seama că i-ar plăcea foarte mult să o cunoască mai bine pe Charity Hammond.

— Aşa voi face. Încă am de învăţat şi, cum am auzit că în nord vremea e rece, vom avea nevoie de cuverturi în

plus.

— Vino oricând. Dacă vom aştepta mai mult aici, ce-ar fi să vii mâine?

Dianne dădu din cap.

— Aşa voi face, dacă mama se poate lipsi de mine. îşi luă la revedere de la doamna Hammond, apoi plecă în grabă unde se afla căruţa lui Faith şi Malachi, împreună cu alţi câţiva foşti sclavi care se hotărâseră să pornească spre vest. Dianne considera că e greşit că negrii erau obligaţi să stea separat, dar nu spunea nimic. Cine ar fi ascultat-o?

— Faith! strigă ea, făcându-i cu mâna. Ţi-am adus nişte lapte.

Faith îi făcu şi ea cu mâna, făcându-i semn să vină în tabără.

— Am înmuiat nişte piersici uscate şi sunt gata pentru lecţia noastră de făcut plăcinte.

Dianne dădu din cap.

— Abia aştept.

Rămase toată dimineaţa cu Faith, râzând şi învăţând. Se pomeni povestindu-i despre prietenele ei din New Madrid şi era fascinată de ceea ce-i povestea Faith despre viaţa ei de dinainte de război.

— Chiar era împotriva legii să învăţaţi să citiţi? întrebă Dianne, în timp ce Faith îi oferea un castron de lemn cu fasole pentru prânz.

— Da, aşa era. Dar eu eram însoţitoarea domnişoarei Deborah. Unde se ducea ea, mă duceam şi eu. Aşa că, atunci când venea preceptorul ca să facă lecţii cu ea şi cu fraţii ei, eu stăteam la picioarele domnişoarei şi învăţam odată cu ei. Ei nu ştiau asta. Albii credeau că oricum noi nu suntem în stare să învăţăm asemenea lucruri.

Dianne clătină din cap.

— Eu n-am vrut niciodată să merg la şcoală. Niciodată n-am fost bună la învăţătură. Adică ştiu să citesc şi să scriu. Pot să rezolv probleme de mate, dar nu-mi place nimic din toate astea. Mai ales istoria. Nu puteam suferi poveştile

alea plictisitoare de demult.

Faith râse.

— Eu am luat lecţii de istorie la picioarele unei servitoare bătrâne căreia îi spuneam Bunicuţa. Când stăpânul şi familia sa aveau oaspeţi, eu eram trimisă să stau cu Bunicuţa şi cu alţi sclavi din casă. Acolo, Bunicuţa îmi amintea cine sunt şi care e poporul meu. Ea îşi amintea de vremea când a fost răpită din Africa, pe când era o fetişcană. A fost adusă aici, vândută şi apoi abuzată îngrozitor când de un stăpân, când de altul, dar n-a uitat niciodată vechile obiceiuri ale poporului ei. Expresia îi deveni visătoare. Bunicuţa a născut cincisprezece copii. Nu ştia nimic despre niciunul dintre ei, pentru că toţi au fost vânduţi când au crescut. Aşa se făceau lucrurile, în funcţie de nevoile stăpânului.

— Ce groaznic. Nu-mi pot închipui cum ar fi să mi se ia copiii.

Faith dădu din cap.

— Eu nu-mi amintesc multe despre mama. Dar ea nu a fost vândută, ci a murit de friguri galbene când aveam trei ani. Pe tata nici măcar nu l-am cunoscut. Dar, ascultând-o pe Bunicuţa vorbind despre familia ei, îmi plăcea să pretind că e şi familia mea. I-am zis că o să fiu una din fiicele ei, dacă mă vrea. Faith alungă gândurile triste şi adăugă: Tot Bunicuţa m-a învăţat şi despre Iisus.

Dianne gustă fasolea şi i se păru mai bună decât orice mâncare pe care o gustase vreodată.

— Ce bună e. Ce este?

— Fasole pestriţă cu carne de porc sărată, zise Faith, încercând plăcinta, ca să vadă dacă e făcută. Cred că e gata. Putem lua desertul cu masa de prânz.

Dianne dădu din cap.

— Mi-aş dori să pot împărţi mâncarea asta cu familia mea. Are o aromă complet diferită. O schimbare e întotdeauna binevenită.

— O să pun laptele pe care mi l-ai adus în altceva şi pun

nişte fasole în ulcior.

— Vai, Faith, mulţumesc. Ar fi minunat!

Terminară masa şi gustară plăcinta. Dianne era încântată de simplitatea reţetei şi ştia fără urmă de îndoială că putea să o facă pentru a-i ei.

— Ce bine m-am simţit vorbind şi gătind cu tine, Faith. Luă ulciorul cu fasole şi zâmbi. O să mai vin când o să pot.

— Aşa să faci. Data viitoare te voi învăţa să faci o carpetă din zdrenţe.

Dianne era uimită de câte ştia Faith. *Pot învăţa aşa de multe de la femeia asta*, se gândi ea. *Atât de multe care ne vor face viaţa mai uşoară*, *mai ales când vom ajunge acasă la unchiul Bram*.

— Mulţumesc încă o dată, Faith. Ştiu că alor mei le va plăcea fasolea asta pestriţă.

Dar familia ei nu avu şansa să o guste. Când Dianne termină de pregătit cina şi se asigură că tocana de vânat era făcută perfect, veni mama ca să vadă cum stau lucrurile.

— Ce-i asta? întrebă ea, uitându-se în mica oală de fier în care Dianne pusese fasolea la încălzit.

— E fasole pestriţă. Are un gust aşa de bun. Sunt sigură că-ţi va plăcea.

— Asta-i mâncare de negrotei. O ai de la femeia aia, nu-i aşa?

Dianne stătuse ghemuită lângă foc, dar se ridică destul de repede în picioare.

— Am primit-o de la Faith, dacă asta întrebi.

Fără să fie atentă la foc, mama lovi oala cu piciorul, vărsându-i conţinutul pe jos.

— Familia mea nu va mânca aşa ceva. Suntem prea buni pentru asemenea lături.

Dianne se căzni să-şi ţină emoţiile în frâu.

— Dar avea un gust nemaipomenit. Am crezut că te vei bucura de o schimbare.

Mama veni la ea.

— Ai fost la femeia aia, nu-i aşa? Chiar şi după ce ţi-am zis să nu te duci. Chiar şi după ce ţi-am amintit că ei sunt responsabili de uciderea tatălui tău.

— Dar moartea tatii a fost un accident, protestă Dianne. În plus, Faith şi Malachi nu sunt sclavi. Sunt liberi.

Mama o plesni tare peste faţă, apoi se uită fix la ea o clipă, de parcă nu îi venea a crede ce făcuse. Era prima dată când blânda ei mamă făcea aşa ceva. Trecând peste şocul iniţial, mama făcu un pas înapoi.

— Pune mâncarea în castroane. Îi chem eu pe băieţi. Se întoarse să plece, apoi se opri şi se întoarse din nou spre Dianne. De această dată, vocea ei era blândă, aproape iubitoare. Dianne, sunt motive pentru care societatea a separat rasele. Nu e înţelept să-ţi bagi nasul în lucruri despre care nu ştii nimic. Insist să nu mai ai nimic de-a face cu femeia aia.

Nu aşteptă un răspuns şi Dianne fu recunoscătoare pentru asta. Nu i-ar fi putut făgădui niciodată mamei că nu se va mai întâlni cu Faith – că nu va mai vorbi cu ea şi că nu va mai învăţa de la ea. Poate că mama nu îşi dădea seama, dar şi ea beneficia la fel de mult ca restul familiei de pe urma lecţiilor lui Faith.

Cina fu sumbră. Tocana de vânat fu lăudată de fraţii ei, dar mama nu spuse nimic cât ţinu masa. Dianne simţi că sentimentul ei de izolare creşte. Mama nu fusese niciodată o persoană care să spună ce are pe inimă, dar măcar fusese dispusă să facă conversaţie. Acum părea că are o problemă – ceva mai mult decât mânia de mai devreme. Dar care era oare aceasta?

Când cina luă sfârşit, Dianne începu să strângă vasele, dar mama îi făcu semn să se oprească.

— Stai jos, Dianne. Vreau să vorbesc cu voi.

Dianne se aşeză între Morgan şi Ardith şi aşteptă. Poate că mama voia să vorbească despre incidentul de mai devreme, legat de Faith şi fasolea pestriţă. Îşi îndreptă ochii spre foc şi se rugă sincer să nu fie aşa. Însă mama avea

obiceiul de a-şi folosi unul dintre copii pentru a da lecţii altuia. *Te rog las-o în pace pe Faith*, *mamă*. *E o femeie bună şi nu e de vină pentru nimic*.

— Am veşti pentru voi. Ştiu că a fost o călătorie grea pentru noi toţi. Ştiu că a trebuit să munciţi din greu şi apreciez asta. Ştiu că nu sunteţi întotdeauna de aceeaşi părere cu mine, dar, pentru că tatăl vostru nu mai este, vă cer să-mi respectaţi dorinţele. Exact aşa cum domnul Keefer ne-a dat lista de reguli ca să contribuie la siguranţa noastră, de multe ori şi părerile mele sunt date din acelaşi motiv. Poate că nu vă plac, dar mă aştept să le respectaţi. Dianne îşi ridică privirea şi o văzu pe mama uitându-se ţintă la ea.

— Acum e mai important ca niciodată. Mai spre vest există ameninţarea atacurilor indienilor. Am fost binecuvântaţi să nu întâlnim asemenea lucruri până acum, dar nu ştii niciodată cine ar putea fi duşmanul. Se vorbeşte că simpatizanţii Sudului şi-au unit forţele cu indienii ca să-i atace pe nordişti. Eu nu cred asta, dar avem destule probleme chiar şi fără asemenea alianţe. Rasele nu se amestecă. Indienii nu trăiesc în pace cu albii şi nici sclavii eliberaţi nu trăiesc în pace cu albii. Dacă vi se pare că asemenea lucruri sunt posibile, trebuie să vă întrebaţi ce le motivează acţiunile. Se întoarse şi îşi lăsă castronul jos, iar Dianne se întrebă de ce era aşa de înverşunată mama împotriva lui Faith şi Malachi. Poate credea că foştii sclavi se vor ridica să-i ucidă şi pe ei. Dar de unde să apară asemenea temeri? Oare mama fusese învăţată aşa în copilărie?

— Însă adevăratul motiv pentru care am vrut să vorbesc cu voi este să vă spun cu totul altceva. Ştiu despre asta de când am plecat din New Madrid, dar n-am vrut să vă spun decât când ajungeam destul de departe în drumul nostru spre vest, începu ea. Aşa veţi înţelege şi de ce m-am simţit aşa de rău.

Ardith îşi schimbă poziţia şi îşi rezemă capul de umărul

lui Dianne. Fără îndoială, era obosită. Dianne ştia că mama le ţinuse ocupate pe fete toată ziua. Chiar şi Betsy căsca.

— Voi avea un copil, mărturisi mama dintr-odată. Cel puţin aşa i se păru lui Dianne. Îşi ridică repede capul, la fel ca Ardith. Copilul va veni în decembrie, aşa că vom fi de mult stabiliţi la unchiul Bram.

— Ce distractiv va fi să avem un bebeluş! declară Betsy, bătând din palme.

— Ba nu va fi, mormăi Ardith. Bebeluşii te fac să munceşti mult şi ţi se bagă în lucruri şi le întorc pe dos.

Betsy se încruntă ca şi cum ar fi fost insultată, şi adevărul era că fusese, căci Ardith nu avusese experienţă cu niciun alt bebeluş în afară de ea. Dianne întinse mâna ca să-şi potolească surioara.

— Mie nu mi s-a părut că ai făcut probleme. Mi-a plăcut să mă joc cu tine. Probabil că şi ţie îţi va plăcea să te joci cu acest bebeluş.

— Ba nu-mi va plăcea. Ardith se dezlipi ţâfnoasă de Dianne şi îşi încrucişă braţele la piept. Încruntată, rămase bosumflată în timp ce mama continuă.

— Nu v-am spus imediat pentru că îmi făceam griji că domnul Keefer nu ne va lua în caravană. Dar nu-mi voi mai putea ascunde situaţia multă vreme, aşa că m-am gândit că e mai bine să vă anunţ.

— Eu nu vreau un alt bebeluş la noi, zise Ardith, ridicându-se în picioare. Vreau să-l trimiţi de aici.

— Ardith Chadwick! exclamă mama. Ce copil egoist eşti! Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

Buza lui Ardith începu să tremure şi Dianne văzu că ochii i se umplu de lacrimi.

— Eu nu vreau un alt bebeluş la noi. Pe noi n-o să ne mai iubeşti – o să-l iubeşti numai pe el. Fugi afară din tabără şi dispăru.

— Mă duc eu după ea, zise Dianne, ridicându-se în picioare. Simţi că ar trebui să-i mai spună ceva mamei. Mamă, eu sunt bucuroasă de bebeluş. E ca un dar special

de la Dumnezeu – pentru că tata nu mai poate fi cu noi.

Mama dădu din cap şi, pentru prima dată de la tragedia din New Madrid, Dianne simţi că îi atinsese inima prin vorbele ei.

Cu acest moment încălzindu-i inima, dădu fuga să o găsească pe Ardith. Biata fată îşi amintea probabil că primise mult mai puţină atenţie când venise Betsy pe lume. Probabil că i se păruse că Betsy îi uzurpase poziţia de mezină a familiei. Un alt copil o va împinge şi mai departe de acest loc.

— Ardith! Ardith! Unde eşti? strigă ea, mergând în jurul cercului de căruţe. Niciun răspuns. Câţiva oameni îi spuseră că o văzuseră pe fată, dar nimeni nu observase în ce direcţie se dusese. Soarele apunea, lăsând urme roşiatice şi violete pe cer. Dianne ştia că în curând se va lăsa întunericul.

— Ardith!

O căută mai bine de douăzeci de minute şi tot nimic. Apoi atenţia îi fu atrasă de o mulţime agitată. Poate că cineva o găsise pe Ardith.

Croindu-şi drum către râu, auzi o femeie exclamând isteric:

— O fetiţă a căzut în apă! A luat-o curentul. Am văzut-o cu ochii mei, dar n-am putut s-o salvez.

Dianne simţi că i se face rău. Îşi făcu drum cu greu prin mulţime.

— Rochia şi şorţul ei erau albastre?

Femeia încuviinţă din cap.

— Din câte mi-am putut da seama. Plângea şi eu am încercat să vorbesc cu ea. M-am gândit că poate s-a pierdut. Dar a fugit de mine şi a alunecat în apă.

— E sora mea! strigă Dianne.

O luă la fugă pe malul râului, strigând numele lui Ardith. Dar niciun semn de ea. Disperată, merse mai departe. Trebuia să o găsească. Ardith trebuia să fie în siguranţă.

— Ardith!

Dianne se întoarse ca să ocolească nişte tufişuri şi se pomeni faţă în faţă cu un călăreţ.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cole Selby pe un ton poruncitor.

— Surioara mea, Ardith, a căzut în râu. A văzut-o o femeie. A luat-o curentul, dar n-o văd nicăieri.

— Întoarce-te în tabără. O s-o caut eu, dar... se opri şi Dianne îi văzu privirea în lumina amurgului, să nu-ţi faci speranţe prea mari. Râul este învolburat acum. Un copil n-ar putea înota spre mal.

Dianne îl văzu mânând calul înainte şi se simţi copleşită de un sentiment de neputinţă.

— Să nu-mi fac speranţe prea mari? Cum ar fi putut să nu-şi facă? Cum ar fi putut ca pur şi simplu să nu se mai gândească la asta?

Se întoarse încet la căruţă. Abia putea suporta gândul că va aduce această veste proastă. Se apropie de tabăra lor şi se rugă în gând pentru putere. De obicei nu vorbea prea mult cu Dumnezeu, dar i se părea că e bine să facă asta.

— Te rog, ajută-ne să o găsim pe Ardith, murmură ea, şi Te rog să fie vie şi teafără.

— Mamă! Propriul glas i se părea străin. Mamă, trebuie să vii. Ardith a căzut în râu. Domnul Selby s-a dus după ea.

Fiecare membru al familiei sări în picioare de lângă foc. Chiar şi Betsy veni repede cu întrebări.

— Haideţi. O putem întreba pe femeia care a văzut-o căzând, sugeră Dianne, nedorind să dea detalii. Auzea întruna cuvintele lui Cole în capul ei.

— Ne ducem călare, să vedem dacă-l putem ajuta pe domnul Selby, declară Morgan. El şi Zane fugiră la cai, iar Betsy, Dianne şi mama lor dădură fuga pe malul râului, unde Susannah îi întrebă pe toţi cei care ştiau ceva despre incident.

— Vai, e numai vina mea, şopti ea. I-am zis că e egoistă. Ştiu că probabil numai din cauza şocului a spus ceea ce a spus.

Dianne se uită la mama ei, care îşi frângea mâinile. Agonia de pe chipul ei era mai mult decât putea suporta, aşa că-şi abătu repede privirea în întunericul din jur.

Vreo cincizeci de oameni se strânseră în jurul lor, poate mai mulţi. Griselda Showalter o ţinea strâns pe Susannah şi îi vorbea întruna. Dianne se gândi că măcar o dată flecăreala neîntreruptă a femeii era probabil o binecuvântare.

— Acum am auzit despre sora dumitale, zise Levi, venind lângă Dianne şi Betsy. Ce-aş putea face?

— Aşteaptă împreună cu noi, zise Dianne, neştiind ce altceva să spună.

— Bine, zise el încetişor. Şi o să mă rog.

Dianne se uită în ochii lui plini de milă şi dădu din cap.

— Mulţumesc.

După un ceas, Cole Selby şi gemenii veniră înapoi în tabără. Dar cu braţele goale.

— N-am văzut-o nicăieri, zise Cole descurajat.

Mama lor se desprinse iute de Griselda şi se duse la Cole, care descăleca.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce poţi face? Copilul meu e pe undeva pe acolo.

Cole se încruntă.

— E foarte probabil să fi fost dusă departe de noi. Îmi pare rău.

— Dar n-o putem lăsa aşa. O să-i fie frig. O să-i fie frică. S-ar putea s-o găsească indienii.

Dianne auzi murmurele din jur.

— S-a dus, zise cineva.

— Sigur e moartă.

Dianne se uită la mama, care se prăbuşea. Morgan întinse mâna ca să o prindă şi o ridică în picioare.

— Haide, zise el, să ne întoarcem la căruţă.

Dianne se uită după familia sa, nevenindu-i să creadă. Sigur asta nu era tot ce puteau face. Sigur Ardith nu era moartă. Se uită la domnul Selby, care deja descălecase.

— Nu mai putem face altceva?

— Nu mai e nimic de făcut, răspunse el. M-am dus în josul râului cât am putut de departe. N-avea cum să rămână în viaţă. Ca şi cum şi-ar fi dat seama cât de aspru sună aceste cuvinte, îşi înmuie glasul şi adăugă: Îmi pare rău.

Levi o cuprinse pe Dianne cu braţul.

— Haide, te conduc înapoi în tabăra voastră.

Dianne dădu din cap, dar continuă să se uite la Cole, ca şi cum el i-ar fi putut oferi ceva mai mult ca s-o ajute să meargă mai departe. El nu spuse nimic, ci se întoarse. Caracterul definitiv al acestui gest îi străpunse inima.

CAPITOLUL 10

Caravana de căruţe traversă râul în douăzeci şi doi iunie. Lui Dianne nu îi venea să creadă că plecau de acolo.

Lăsând-o pe Ardith în urmă.

În fiecare zi o luase pe Dolly şi mersese călare pe malul râului umflat şi învolburat, verificând malurile cu un ochi atent, căutând cu disperare ceva care ar putea dovedi că Ardith trecuse pe acolo. Şi de fiecare dată se întorsese acasă înfrântă şi descurajată.

Reverendul Hammond, cu Charity şi Levi, venise să stea cu ei cea mai mare parte a serii – consolându-i şi vorbind despre abilitatea lui Dumnezeu de a întoarce această tragedie înspre bine. Dar Dianne nu putea vedea niciun bine în moartea unui copil. Cu cât încerca mai mult Charity Hammond să-i vorbească din Scriptură, cu atât îi veneau mai multe întrebări în minte. De ce ar lua Dumnezeu viaţa surorii ei? îi pedepsea oare? Era supărat pe decizia lor de a se muta în vest? Sau nici nu-I păsa? Cu două decese în familia ei, simţea că răspunsul era probabil cel din urmă.

Pur şi simplu, Dumnezeu avea lucruri mai bune de făcut. În definitiv, era război. Fără doar şi poate că era ocupat până peste cap cu astfel de treburi. Ce era viaţa unui copil

în comparaţie cu viaţa a sute de mii de bărbaţi? Cu toate acestea, simplul gând o rănea într-un fel pe care nu şi-l putea explica. De ce familia Chadwick nu era la fel de importantă pentru El ca celelalte familii?

În ungherele minţii îşi aminti că mai muriseră oameni pe drum. Din când în când, câte o familie pierduse pe cineva drag. Drumul era deosebit de greu pentru cei bătrâni şi pentru copii. Dar aceia erau nişte străini. Nevoia ei de a înţelege era o chestiune mult mai personală.

Pe măsură ce treceau zilele, Dianne ridică cu mare grijă un zid în jurul inimii ei. Durerea era aşa de mare, încât nădăjduia că o va putea astâmpăra prin izolare. Fraţii ei păreau să facă la fel, vorbind foarte puţin, iar Betsy se agăţa de mama lor pentru a înţelege şi a fi consolată. Însă mama nu avea nicio consolare de oferit şi de multe ori Dianne o găsea pe Betsy plângând singură. Era singura fisură în armură, pe care nu o luase în considerare. Nu putea ignora lacrimile surorii ei.

Aşa că, plină de confuzie, se luptă cu tristeţea care ameninţa să o înghită de vie. Încercă să i se dedice lui Betsy, izolându-se sufleteşte faţă de alţii. La fel şi faţă de Dumnezeu. O indiferenţă rece se instală în sufletul ei, în timp ce se chinuia să facă faţă emoţiilor. Dacă planul lui Dumnezeu era să-i ignore nevoile, atunci poate că şi ea trebuia să-L ignore pe El.

În drum spre Fortul Laramie, dispoziţia ei deveni şi mai sumbră când Susannah căzu la pat, refuzând să mănânce sau să vorbească. Chiar şi Betsy încetă să mai încerce să vorbească cu mama, lipindu-se de Dianne. Lacrimile i se uscară, la fel ca şi întrebările şi comentariile privitoare la Ardith. Lui Dianne nu-i plăcea să o vadă devenind aşa de ursuză, dar abia avea putere de a-şi păzi propria inimă ca să nu i se prăvălească în întuneric. Cum ar fi putut să fie responsabilă şi pentru Betsy?

În ultima zi a lunii, văzu pentru prima oară indieni de aproape. Era un clan paşnic, le spusese domnul Selby, cu

toate că nu spusese care era numele tribului. Erau în mare parte nomazi, mergând prin câmpie în căutare de hrană. Unii veniră chiar să cerşească pâine de la colonişti. Lui Dianne îi fu cumplit de milă de ei, în pofida faptului că încercase să renunţe la emoţii. Întrucât mama nu era prezentă ca să protesteze, oferi un ulcior cu lapte şi câteva bucăţi de pâine prăjită unei mame indience ai cărei copilaşi, patru la număr, păreau aproape morţi de foame.

Femeia zâmbi şi îi oferi în schimb o punguţă de piele. Dianne dădu să refuze.

— N-o insulta, spuse Cole Selby din spate. Primeşte schimbul. Altfel mândria ei va fi rănită.

Dianne nici măcar nu se obosi să se uite în jur. Îi zâmbi şi ea femeii şi luă punguţa. Nu spuse nimic până când femeia şi copiii nu plecară. Pipăind între degete punguţa frumos lucrată, întrebă:

— De ce sunt aşa de flămânzi? Am văzut antilope şi alt vânat. Pe drum erau fructe de pădure. Se întoarse şi văzu expresia severă a lui Cole. Întrebă din nou: De ce?

El ridică din umeri.

— Multe femei şi-au pierdut bărbaţii. Acea mamă e probabil singură, fără un bărbat care să vâneze pentru ea. Dacă ai observat, foarte mulţi dintre indienii pe care i-am întâlnit erau femei, copii şi bătrâni. Ei nu sunt capabili să prindă o antilopă/

— Unde le sunt bărbaţii? Ce s-a întâmplat cu ei?

— Unii au murit de bolile aduse de albi în vest. Alţii au murit în războaiele cu albii. De câţiva ani se duc lupte aprige. Şi vor fi tot mai multe de acum înainte.

— Când vor înceta? Simţea o mare tristeţe când se gândea că acei copii erau în aceeaşi situaţie ca ea: nu aveau tată şi aveau să piardă fraţi la fel ca ea.

— Nu se vor opri până când indienii nu vor fi alungaţi de aici, zise Cole, foarte sigur.

— Eşti de acord cu asta?

Cole clătină din cap.

— Nu. Dar nu-mi amintesc să mă mai fi întrebat şi altcineva ce părere am, în afară de tine. Se întoarse şi plecă fără altă vorbă, iar Dianne rămase să se gândească la încă o realitate a vieţii, de care nu avusese cunoştinţă până acum.

În noaptea aceea se iscă o furtună teribilă. Veni pe nepusă masă, fără a le da timp să-şi protejeze tabăra mai bine decât o făcuseră înainte de a merge la culcare. Întrucât vântul se înteţea şi turna cu găleata, Dianne o luă pe Betsy în braţe şi abandonă patul lor de sub căruţă pentru siguranţa dinăuntru. Se duseră lângă mama lor, care nu spuse nimic. Dianne se întrebă dacă Morgan şi Zane se adăpostiseră. Ei fuseseră cei care veniseră cu ideea ca fetele să se adăpostească. Între timp, ei aveau să ajute cu vitele.

Căruţa se legăna înainte şi înapoi, ameninţând să se răstoarne în orice clipă, Betsy plângea încetişor în braţele lui Dianne, în timp ce mama lor îşi îngropă faţa în pernă şi le întoarse spatele. Dianne se gândi imediat la Ardith. Nu putea să nu se întrebe dacă surioara ei mai era în viaţă rătăcind prin ploaie.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Betsy o întrebă:

— O fi furtună şi acolo unde e Ardith?

Dianne îi dădu la o parte părul rebel.

— Nu cred. Am mers mult de când am plecat din Julesburg.

— Crezi că e cu Dumnezeu? întrebă apoi Betsy, luând-o complet prin surprindere. Prima dată vorbise ca şi cum Ardith ar fi fost în viaţă, iar acum părea să accepte că Ardith nu mai era.

— Sunt sigură că e în grija lui Dumnezeu, oriunde ar fi.

— Oare ea înţelege de ce am lăsat-o în urmă? Adică, dacă e încă la râu.

— Sunt sigură că va înţelege. Şi, în plus, mulţi oameni ştiu despre ea. Am spus oricui am avut ocazia în Julesburg. Dacă o vor găsi, ştiu unde ne ducem. Mama a lăsat toate

informaţiile la şerif. Dacă o vor găsi, o vor aduce la unchiul Bram în Virginia City.

Betsy dădu din cap şi se cuibări în Dianne.

— Sper că o vor găsi.

Dianne îşi înghiţi nodul din gât.

— Şi eu sper asta.

La un moment dat, adormiră amândouă, una în braţele celeilalte. Dimineaţa, când se trezi Dianne, văzu că în jur domnea un calm straniu. Parcă nici nu fusese furtună. Câteva căruţe se stricaseră şi lipseau câteva animale – probabil se speriaseră de puterea vântului şi a ploii şi o luaseră la sănătoasa. Altfel toţi păreau în regulă.

În acea dimineaţă ajunseră la Fortul Laramie. Fortul se afla într-un ţinut deluros, lângă un râu mare. Pe malul apei erau foarte puţini copaci, mai ales mici. Dianne se gândea că cei care veniseră înaintea lor tăiaseră tot ce se putea folosi la foc.

Îşi făcură tabăra lângă fort, pe celălalt mal al râului. Aici se vor bucura de protecţia soldaţilor şi vor afla veşti de la magazinul vivandierei. Călăreţii poştali, care erau mult mai rapizi decât caravanele de căruţe, aduseseră poşta din Est. Multe familii erau încântate să afle veşti de la cei dragi. Morgan se duse să întrebe de scrisori pentru familia lor, dar nu găsi nimic.

Dianne se întristă din această cauză, căci nădăjduise totuşi că Trenton îşi va fi făcut timp să scrie. Îşi făcea griji pentru el. Nu se putea abţine.

Pe 2 iulie, în tabără se auzi că trei copii din caravană făcuseră pojar. Daniel Keefer luă decizia de a rămâne acolo cel puţin încă câteva zile, ca să vadă câţi alţii arătau semne de boală. Asta avea să le permită călătorilor şi să sărbătorească Ziua Independenţei la fort – unde era pusă la cale o petrecere destul de mare.

Dianne îşi văzu de treburile obişnuite, temându-se să afle că mai sunt şi alţi bolnavi. Încercă să-şi ocupe timpul având grijă de nevoile familiei ei. Se ocupă de rufe,

spălându-le în râu şi întinzându-le pe o sfoară legată între două din căruţele lor. Găti şi făcu curat în jurul taberei şi încercă să împlinească orice cerere a mamei. Betsy era ca o umbră, mereu pe urmele ei. Îi plăcea în special să meargă la cai, iar Dianne credea că animalele le ajută pe amândouă să se vindece. Mângâierea botului catifelat al lui Dolly şi ţesălarea cozii ei îi dădea o pace pe care Dianne nu o putea căpăta făcând orice altceva. Şi Betsy, a cărei dragoste pentru animale fusese întotdeauna evidentă, se bucura de aceste momente.

Seara, Dianne asculta sunetele soldaţilor care se pregăteau de noapte. Gărzile care patrulau la posturile lor erau o mângâiere pentru ea, chiar dacă se aflau dincolo de râu. Uneori le privea şi se întreba cine sunt şi de unde vin. Oare se bucurau că sunt aici, în Vest, şi nu în Est, unde războiul era în toi? Aveau familii care le duceau dorul? îşi făceau griji cu privire la indieni şi la zvonurile de război care îi vor aduce unii împotriva altora?

Apoi, noaptea, se făcea covrig sub păturile de sub căruţă şi se minuna când se gândea că sunt aşa de departe de New Madrid şi de tot ce cunoscuse. Adormea gândindu-se la lumea care îi aştepta – rugându-se să fie mai blândă cu ei decât fusese drumul spre vest.

Până în patru iulie se văzu că îngrijorarea lui Keefer era întemeiată. Cel puţin cincizeci de familii aveau pe cineva bolnav de pojar, iar cinci oameni muriseră. Domnul Keefer voia să plece pe cinci şi să lase bolnavii în urmă.

— Mai e o caravană de căruţe la nici două săptămâni în urma noastră. Oricine are bolnavi poate aştepta aici, venind cu caravana aceea când se vor face bine, le spuse călătorilor într-o întrunire obligatorie. Stând în picioare pe capra unei căruţe, îşi ridică mâinile când murmurele mulţimii se înteţiră.

— Linişte. Am de gând să plec cu această caravană spre vest mâine dimineaţă. Aceia dintre voi care aveţi bolnavi în familie vreau să vorbiţi cu ajutorul meu, Cole Selby.

Spuneţi-i numele de familie şi el îl va nota. Apoi va lăsa lista la comandantul fortului. E lucrul cel mai sigur pentru toţi cei implicaţi. Nu vreţi să plecaţi în pustietatea asta şi să vă îmbolnăviţi şi voi.

Dianne îşi făcea griji pentru Betsy. Ea şi băieţii avuseseră deja pojar, dar Betsy nu avusese. Până acum nu arătase niciun semn de boală, dar Dianne ştia că aceste lucruri necesită timp.

— Şi dacă nu vrem să rămânem în urmă? 64 întrebă un bărbat înalt, cu barbă neagră şi deasă. Era la niciun metru de locul de unde urmărea Dianne agitaţia.

— Eu sunt conducătorul acestei caravane. Când v-aţi înscris, aţi fost de acord să faceţi ce vă spun. Dacă decideţi să faceţi altfel, puteţi părăsi caravana, dar câtă vreme sunteţi aici veţi face cum spun eu.

Omul înjură în barbă, dar nu mai zise nimic. Mai urmară câteva întrebări, dar în general oamenii păreau să înţeleagă gravitatea situaţiei. Nu le plăcea să fie lăsaţi în urmă, dar pricepeau că nu era de ales.

Domnul Keefer îşi încheie cuvântarea îndemnându-i, pe cei care puteau, să ia parte la sărbătorirea zilei de 4 Iulie. Câţiva oameni din convoi puseseră la cale o sărbătorire cu multe zile înainte, neştiind că vor putea lua parte la activităţile din fort. Toţi cei care cântau la un instrument erau încurajaţi să vină şi să se alăture formaţiei ad-hoc, iar femeile fură rugate să coacă cele mai dulci prăjituri.

Dianne nu avea nicio dorinţă să meargă la petrecere, dar se văzu încurajată din toate părţile să facă asta.

— Îţi va face bine să fii cu alţi oameni, îi spuse Charity Hammond. Eu pot sta cu mama ta, dacă vrei, iar dacă fraţii tăi nu merg sunt sigură că lui Levi i-ar plăcea să te însoţească.

Dianne clătină din cap.

— Nu. Nu este nevoie. Mamei nu i-ar plăcea să vină cineva să stea cu ea. Va fi bine. Dar poate că o voi lua pe Betsy cu mine. I-ar prinde bine puţină distracţie şi am auzit

că copiii vor juca jocuri şi vor ţine concursuri.

Charity zâmbi şi o bătu uşurel pe umăr.

— Aşa te vreau. Vă va face bine la amândouă. Uite cum facem. N-o să stau cu mama ta, dar o să-i fac o vizită seara. În felul acesta nu va fi singură şi tu vei şti că ea e bine.

Dianne fu de acord şi se duse să o caute pe Betsy. Sora ei fu încântată de ideea unei petreceri. Şi Morgan cu Zane fură de acord cu ideea. Ei deja avuseseră de gând să participe, pentru că Zane voia să vorbească cu soldaţii despre viaţa de la fort şi Morgan îşi pusese ochii pe o fată bălaie, deosebit de drăgălaşă, cu care voia să danseze.

Dianne o urmări pe Betsy participând la întrecerea cu trei picioare. Cu piciorul legat de piciorul altei fetiţe, plăcerea de pe chipul surorii ei era evidentă când începu cursa. Ţopăind, ele chicoteau şi se străduiau să-şi potrivească paşii. Dianne râse şi ea.

— Ce bine e să te aud râzând, zise Faith, venind lângă ea.

Dianne se uită la chipul ei vesel.

— E prima dată când râd de când… Glasul i se frânse. Tăcu şi se uită în altă parte. Scuze.

— Dianne, ştiu că ai inima aproape ruptă în două, dar trebuie să ai speranţă şi curaj. Trebuie să-ţi vezi de viaţa ta, în ciuda celor întâmplate.

— Ştiu, dar pur şi simplu nu pot înţelege de ce s-a întâmplat asta. Oare căderea lui Ardith în râu L-a luat pe Dumnezeu prin surprindere? Se uită la Faith, sperând – aproape rugându-se – ca femeia aceasta mai în vârstă decât ea să aibă un răspuns.

— De ce mă întrebi asta? Dumnezeu nu e niciodată luat prin surprindere.

— Atunci înseamnă că nu i-a păsat.

Faith îi luă mâna într-a ei. Era o mişcare îndrăzneaţă, căci oamenii de culoare nu aveau voie să-i atingă pe albi fără permisiunea lor expresă.

— Copilă, tu chiar crezi că Dumnezeu te-a uitat?

— Nu ştiu cum altfel să văd lucrurile. Gândeşte-te, cât ar fi fost de greu să salveze o fetiţă de la înec?

— N-ar fi fost deloc greu. Cel puţin nu pentru Dumnezeu. Deci de aceea crezi că El o fi dormit sau s-o fi uitat în altă parte. Dumnezeu n-a salvat-o pe sora ta din râu, aşa că te gândeşti că nu-I pasă de tine şi de familia ta. Aşa e?

Dianne ştia că pare o prostie, dar nu avea ce face.

— Ştiu că Dumnezeu are lucruri mult mai importante de făcut decât să-şi facă griji pentru noi. Mai ales cu războiul şi tot ce se întâmplă în Est. Astea sunt mult mai importante.

— De ce spui asta?

Lui Dianne i se puse un nod în gât.

— Aşa trebuie să fie; altfel Ardith ar fi încă aici. îi dădură lacrimile. Tata ar fi încă aici.

Faith o luă în braţe.

— O, Dianne, lui Dumnezeu îi pasă. El nu te-a uitat. Noi nu-I putem înţelege întotdeauna căile, dar copilă, El are ochii îndreptaţi şi spre vrăbii – El ştie şi când cade o pasăre din copac. Nu crezi că El a ştiut şi că i-a păsat când Ardith a căzut în râu sau când tatăl tău a fost ucis?

Dianne dădu frâu liber lacrimilor.

— Dar mă doare aşa de tare şi nu înţeleg.

— Chiar dacă ai înţelege, nu înseamnă că te-ar durea mai puţin, răspunse Faith. Chiar dacă ştii de ce se întâmplă lucrurile, nu întotdeauna ele se îndreaptă.

— Ce faci cu copilul meu? urlă Susannah Chadwick, smulgând-o pe Dianne din braţele lui Faith.

Timp de câteva secunde, Dianne fu prea şocată ca să spună ceva. Mama continua să tune şi să fulgere, urlând după copiii ei. Morgan veni repede.

— Ce-i cu ea?

Dianne clătină din cap, iar mama îi dădu în sfârşit drumul. Faith stătea alături, fără să spună nimic. Nu trecură decât câteva clipe până când Malachi veni lângă ea.

— Ce-aţi făcut cu copiii mei? îi întrebă Susannah pe Faith şi Malachi, pe un ton poruncitor.

— Mamă, ei n-au făcut nimic rău. Betsy se joacă cu copiii acolo – vezi?

Zane veni în spatele lui Morgan.

— Ce-i cu mama? întrebă el, la fel ca fratele său geamăn.

— Unde-i Ardith? întrebă mama lor. Ce-au făcut negroteii ăştia cu Ardith?

Dianne şi fraţii ei se uitară unii la alţii. Morgan luă iniţiativa.

— Mamă, nu-ţi aduci aminte? Ardith a căzut în râu şi s-a înecat.

— Ce prostii îndrugi tu acolo? îţi zic că e la ei. Mama întinse degetul către Faith. Tot timpul a încercat s-o fure pe Dianne. E o vrăjitoare, să ştiţi. Şi acum mi-a furat-o pe Ardith!

Morgan o luă de braţ.

— Haide, mamă. Să mergem la căruţă, ca să te odihneşti.

— Nu vreau să mă odihnesc. Vreau s-o găsesc pe fata mea!

Morgan se uită la Dianne pentru ajutor.

— Mă duc după doctor, zise ea încetişor. Deja în jurul lor se adunase o gloată de oameni.

— Mă duc eu după doctor, zise Levi din mijlocul mulţimii de gură-cască.

Morgan şi Zane fură aproape nevoiţi să o ducă pe braţe pe mama înapoi la căruţă. Betsy venise la Dianne şi stătea agăţată strâns de sora ei, ca nu cumva să se întâmple ceva şi mai oribil.

Dianne se uită la Faith şi Malachi înainte să se ducă după fraţii ei.

— Îmi pare rău, şopti ea. Foarte, foarte rău.

Doctorul militar şi Levi sosiră la căruţă aproape în acelaşi timp cu Dianne şi Betsy. Doctorul intră înăuntru, alungându-l pe Morgan din locul lui de protector de lângă Susannah. Apoi căută să o calmeze pe femeie, în timp ce

Dianne şi fraţii ei se uitau din spate. Turnă un lichid lăptos într-o lingură.

— Acum vreau să iei asta, doamnă Chadwick. Te va ajuta să te odihneşti.

Ea înghiţi preparatul fără prea mare tragere de inimă.

— Vreau să-mi văd copiii.

— Sunt aici, aşteaptă, doamnă Chadwick. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Îşi strânse lucrurile şi ieşi din căruţă, oprindu-se doar cât să îi dea o sticluţă lui Morgan.

— Ai grijă să ia şi restul de laudanum. Dă-i o linguriţă la câteva ore. O va ajuta să doarmă.

Morgan dădu din cap şi îi întinse sticluţa lui Dianne, iar doctorul se întoarse la fort.

— Cred că ar fi mai bine să te ocupi tu de asta.

Dianne se uită la sticluţă.

— Laudanumul e un medicament puternic. Îmi aduc aminte că tata îl ţinea ascuns de soldaţii unionişti. Zicea că oamenilor din oraş le-ar putea fi util dacă războiul vine de-a binelea.

Morgan făcu semn spre căruţa din faţa celei în care dormea mama.

— Am adus o trusă mică cu noi. Mama se gândea să-l vândă în Virginia sau pe drum. Zicea că-i bun pentru tot felul de dureri. Probabil că ar fi trebuit să ne gândim la el mai devreme.

Dianne dădu din cap şi puse sticluţa în buzunar.

— Betsy, pregăteşte-te de culcare. Vin şi eu imediat. Trebuie să văd ce face mama, dacă are nevoie de ceva înainte să ne culcăm.

Betsy făcu ce i se spusese, dar fără tragere de inimă, iar Dianne se urcă în căruţă.

— Mamă? Ai adormit deja?

— Nu. Vreau să le aduci pe Betsy şi pe Ardith aici. Trebuie să vorbesc cu toate trei.

Dianne simţi că îi dau lacrimile.

— Mamă, Ardith nu mai e cu noi. Ai uitat?

Mama se ridică în capul oaselor, cu părul în toate direcţiile. Arăta ca o nebună.

— Nu am de gând să ascult asemenea prostii, Dianne. Opreşte-te acum, până nu iau nuiaua şi ţi-o întorc pe spinare.

Dianne nu ştia ce să spună sau ce să facă. Era clar că mama îşi ieşise din minţi, nevoind să accepte moartea lui Ardith şi devenind tot mai agitată cu fiecare vorbă a lui Dianne.

— Îmi pare rău, mamă. Ce-ar fi să dormi puţin şi vorbim după aceea?

Mama căscă, medicamentul părând să-şi facă efectul.

— Foarte bine. Dar vreau să vorbesc cu voi toate când mă trezesc.

Dianne coborî din căruţă, copleşită de deznădejde. Nu putea să nu se întrebe dacă şi Dumnezeu vedea şi înţelegea această situaţie îngrozitoare. Faith zisese că Lui îi pasă, că vede totul. Se uită la cerul plin de stele, ignorând zgomotele petrecerii de la fort.

— Vezi asta, Doamne? Vezi?

CAPITOLUL 11

New Madrid

Trenton, Robbie şi Gustai se ghemuiră în tufişuri, chiar în spatele depozitului Uniunii. Ziua fierbinte de iulie făcuse loc unei nopţi la fel de zăpuşitoare. Aşteptând în ascunziş, Trenton se întrebă dacă ceea ce erau pe cale să facă era raţional. Îşi şterse sudoarea de pe ochi şi se uită după patrule.

Îşi dăduse seama că patrula unionistă era împărţită în două unităţi. Una pe jos, alta călare. Unitatea călare venea din oră în oră; cea pe jos era mai puţin predictibilă. Păreau să vină la intervale de cincisprezece sau douăzeci de

minute, dar uneori le trebuiau treizeci de minute. Bănuia că întârziau din cauză că verificau zgomotele sau alte probleme, sau poate că se opreau ca să vorbească cu cineva în timp ce-şi făceau rondul. Dar, indiferent de motiv, asta făcea dificilă alegerea unui moment pentru a da lovitura.

Suedezul pregătea explozibilul cu praf negru, iar Robbie şi Trenton trebuiau să stea de pază şi să-şi dea seama când e cel mai bun moment să acţioneze. Depozitul era de fapt o locuinţă abandonată. Trenton nu-i cunoscuse pe cei care locuiseră aici, dar părea o locuinţă destul de drăguţă. Însă probabil că războiul îi făcuse să se mute de lângă râu. Erau multe de temut dacă locuiai lângă Mississippi într-o vreme când acesta era una din cele mai păzite şi esenţiale căi fluviale. Şi, exact aşa cum plănuiau acum Trenton şi camarazii săi, riscul de sabotaj sau de invazie reprezenta o ameninţare cu care nimeni nu voia să aibă de-a face.

— Uite că vin, îi şopti Robbie Suedezului. Toţi trei se lăsară jos, ascunşi de tufişuri. Trenton se pomeni ţinându-şi suflarea când patrula unionistă trecu la nici cinci metri de ei.

— Nu-mi vine să cred cât e de cald, zise unul dintre soldaţi.

— Nici mie. Acasă nu-i niciodată aşa de cald, răspunse celălalt.

— Ce mi-aş dori să fiu acum acasă. Nu-mi plăcea să lucrez cu tata, dar aş da orice ca să fiu acolo în clipa asta.

— Tatăl meu e mort, dar mama şi bunica trăiesc încă. Ce bine le-ar prinde acum ajutorul meu.

Conversaţia dispăru odată cu cei doi. Trenton dădu drumul încet aerului din piept. Nu-şi dorea decât să termine odată cu toată tărăşenia. A căuta să-şi răzbune tatăl era mult mai riscant decât crezuse.

— Nu-mi vine să cred că nu au gărzi permanente la depozit, zise Trenton în şoaptă.

— N-au avut nevoie, şopti Robbie. Până acum nu i-a

ameninţat nimeni, iar cei mai mulţi oameni nu ştiu despre locul ăsta. Cu toate patrulele astea, se gândesc că sunt în siguranţă. Şi asta e în folosul nostru? Trenton dădu din cap, deşi nu era întru totul convins. Îşi făcea griji că au gărzi ascunse.

— Eşti gata, Suedezule? întrebă Robbie, cu glasul cuprins de nervozitate.

— *Ja,* am terminat.

— Bun. Dacă mai dura mult, trebuia să ne facem griji că se întoarce patrula călare.

Trenton aprinse un chibrit ca să se uite la ceas.

— Se vor întoarce în douăzeci de minute – cam în acelaşi timp cu cei care au trecut acum pe aici. Stinse chibritul. Haideţi să punem explozibilul şi s-o ştergem de aici.

/a, cred că-i o idee bună. Accentul greu al Suedezului rămase suspendat în aer preţ de o clipă, înainte ca el să se ridice în picioare. Pun eu explozibilul. Voi doi aţi putea lua o parte din provizii pentru noi. Uite geamul ăla din spate. Aţi putea urca pe acolo, zise el, întinzând degetul spre Robbie. Tu i-ai putea da marfa lu' Trent, iar el ar putea-o ascunde acolo până când o încărcăm pe cai. *Ja*?

— Asta nu era în planul iniţial, îl contrazise Trenton. N-avem mult timp, Suedezule. Trebuie să ne grăbim.

— *Ja,* aşa că treceţi la treabă.

Robbie îl trase pe Trenton de mânecă.

— Haide. Putem să luăm măcar câteva lucruri. N-are ce să fie rău în asta. Ei nici măcar nu vor şti.

Trenton nu putea vedea faţa Suedezului uriaş, dar ştia că omul putea să-l omoare cu o singură lovitură. Probabil că era mai bine să nu-l calce pe nervi.

— Bine. O să luăm cât vom putea.

Robbie şi Trenton se strecurară în spatele depozitului, iar Suedezul se duse să pună explozibilul. Prima problemă întâlnită de Trenton fu uşa din spate, care era bătută în scânduri, şi ferestrele ferecate.

— Acum ce facem? întrebă el, întorcându-se către

Robbie.

Robbie îşi scoase pistolul, apoi îşi dădu jos pălăria de fetru.

— O să sparg sticla.

— Dacă te aud?

— N-or să m-audă, îl asigură el. Punându-şi pălăria pe sticla de lângă zăvor, Robbie apucă pistolul de butoiaş şi lovi în pălărie.

Sunetul înăbuşit de sticlă spartă îi păru o cacofonie lui Trenton. Îi păru chiar şi mai zgomotos când căzu pe podeaua din interior. Se repezi spre poteca de patrulare şi se uită neliniştit în sus şi în jos. Era linişte, ceea ce îl încredinţa că nimeni nu aflase de isprăvile lor.

Când ajunse înapoi în dreptul ferestrei, Robbie era deja înăuntru, gata să-i dea o cutie cu muniţie.

— Uite, ia asta. Repede.

Trenton făcu aşa cum i se spusese. Se duse prin întuneric la locul unde îşi lăsaseră caii. Punând cutia jos, se rugă în şoaptă să nu fie prinşi. I se părea ciudat să facă asta. De ce ar asculta Dumnezeu rugi care cer binecuvântarea hoţiei şi a altor fapte asemănătoare? Îşi aminti când el şi Dianne furaseră fursecuri de unde le lăsase mama să se răcească. Singurul său gând fusese la plăcerea şi avantajul imediat. Acum, singurul lui gând era să trăiască pentru a-i povesti lui Dianne isprava sa. Dar se îndoia că îi va povesti vreodată. Era o faptă prea ruşinoasă.

Se grăbi înapoi spre casă, unde Robbie aruncă pe fereastră un teanc de pături de armată şi altă muniţie. Şi tot aşa timp de aproape zece minute. Trenton era scăldat în sudoare. În parte din cauza efortului, dar mai ales din cauza nervilor. Ştia că vor fi prinşi.

Se apropie de casă a şasea sau a şaptea oară, când Suedezul îşi făcu apariţia.

— Am terminat. Să mergem. Uriaşul întinse mâna şi aproape că îl ridică pe Robbie, scoţându-l pe fereastră.

Se duseră unde aveau priponiţi caii şi începură să

încarce marfa. Aveau arme şi muniţie, pături, gamele şi alte lucruri pe care Trenton nici nu şi le amintea. Cu mâini tremurătoare, legă o parte din mărfuri pe calul său. Patrula trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta – ca să nu mai vorbim de băieţii pe jos. Iar ei încă trebuiau să ajungă la drumul principal şi apoi la scurtătura ce ducea de-a lungul râului, şi toate acestea înainte de a da nas în nas cu călăreţii.

— Să mergem, ordonă Suedezul.

Trioul urcă pe cai şi porni la drum prin întunecimea pădurii. Suedezul părea să cunoască instinctiv drumul. Când ajunseră în luminiş, uriaşul opri calul şi descălecă. Îi dădu frâiele lui Robbie.

— Aşteptaţi aici. O să aprind fitilul.

Respiraţia lui Trenton deveni sacadată, iar inima îi bubuia. Vor fi prinşi asupra faptului. Apoi vor fi spânzuraţi pentru trădare. Strânse frâiele în mâinile umezi şi reci. Abia mai putea să respire şi simţi că ameţeşte.

Suedezul veni înapoi alergând şi luă frâiele de la Robbie.

— O să sară în aer, declară el. Trenton nu era sigur, dar i se păru că Suedezul râde.

Îndemnară caii la drum, abia ajungând la scurtătură înainte de a auzi că se apropie patrula. Însă chiar atunci zgomotul copitelor fu acoperit de explozie. Noaptea se lumină când depozitul izbucni în flăcări, bucăţi aprinse zburând în aer pe măsură ce se aprindea un exploziv după altul. Suedezul le făcu semn să se ascundă în tufişuri, în timp ce patrula călare trecu în galop pe lângă ei. De cum dispărură, Suedezul îşi îndemnă calul pe poteca ce cobora spre râu.

Trenton nu ştia cum să fugă mai repede. Mintea îi era plină de ororile nopţii. Spera că soldaţii care patrulau pe jos nu fuseseră destul de aproape ca să fie răniţi de explozie. Nu voia să fie nici ucigaş şi nici hoţ, dar să fie hoţ era mai uşor de înghiţit.

Se despărţiră pe trei drumuri, aşa cum plănuiseră

dinainte. În cele din urmă aveau să se întâlnească înapoi la ascunzătoare, dar deocamdată trebuiau să se asigure că nu-i poate urmări nimeni. Spre dezamăgirea sa, Trenton îşi dădu seama că mai era o oră până când se putea descotorosi de mărfurile furate, ca să se simtă iarăşi în siguranţă.

După ce se despărţi de Robbie şi de Suedez, se gândi la acţiunile sale, simţindu-se din ce în ce mai scârbit. Asta nu era răzbunarea tatălui său, ci doar o mare prostie. Erau acţiunile unui prost care îşi îngăduise să fie atras în compania unor oameni buni de nimic. Acest gând îl scârbi. De ce era aşa de uşor de atras pe căi greşite?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îl durea mai tare stomacul.

— Sunt un prost, mormăi el.

Nu mersese decât un sfert de ceas, când sări jos de pe cal şi vomă. Stomacul i se strângea şi tot corpul îi tremura aşa de violent încât trebui să se aşeze. Îi venea să plângă, ceea ce nu mai făcuse din copilărie.

Adună-te, îşi porunci el, dar fără mare folos. *Am fi putut fi prinşi*. Se legăna înainte şi înapoi, dorindu-şi ca gândurile agitate să se liniştească.

Respiraţia îi încetini şi ameţeala dispăru. *N-am fost prinşi*. *Probabil că nu vom fi prinşi*.

Inspiră adânc şi bubuitul neîntrerupt al inimii din urechile lui începu să dispară. În locul său apărură zgomotele nopţii – greierii şi lăcustele, clipocitul blând al apei ce se lovea de mal.

Era atât de derutat. Se lăudase în faţa mamei şi a surorii sale că are un plan de a îndrepta lucrurile – de a-i face dreptate tatii. Dar asta nu era dreptate. Nu era nimic satisfăcător în ceea ce făcuse în această seară. Ridicându-se în picioare, se uită pe drumul pe care venise. Nu se auzea nimic, niciun zgomot care să anunţe vreun pericol. Luă frâiele şi se urcă pe cal. Se simţea ca un prost pentru că i se făcuse rău. *Ce fel de bărbat sunt eu*, *dacă nici măcar*

nu-mi pot ţine mâncarea în stomac pentru simplul fapt că lucrurile sunt... *sunt*... *o chestiune de viaţă şi de moarte*?

În această seară luase moartea în serios pentru prima oară. Cel puţin propria lui moarte. Calul mergea înainte, iar el se întrebă în gând cum ar fi să moară acum – aşa de tânăr. Ar regreta că nu îşi va mai revedea niciodată familia – mai ales pe Dianne. Ea ar fi foarte dezamăgită de el dacă ar şti ce face cu viaţa lui.

Bineînţeles că între prietenii lui erau şi aceia care i-ar fi aplaudat isprăvile din această seară. Ei îi urau pe nordişti şi ar fi preferat să-i vadă morţi.

— Dar eu nu simt aşa, murmură el. Am vrut doar să le arăt eu lor pentru ce i-au făcut tatii.

Şi acum că făcuse asta şi tot nu avea sentimentul că a realizat ceva, începu să se gândească ce va face de acum înainte. Era singur-singurel pe lume – cel puţin în această parte de lume. Dianne şi restul familiei erau departe de-acum – foarte aproape de Virginia City. Nu zisese mama că vor ajunge în august?

De un lucru era sigur: dorea să plece din banda lui Wilson. Se săturase de ameninţările lui Jerry de câte ori greşea ceva sau înţelegea greşit. Se săturase să-i audă pe Jerry şi pe Sam certându-se întruna şi de temperamentul irascibil al lui Mark. Nu, după această seară era hotărât să găsească o altă bandă cu care să se asocieze. Altfel se va duce spre vest, ca să-şi găsească familia.

Când sosi la cabană, ajunse la concluzia că cea mai bună cale de a pleca era să plece pur şi simplu. Dacă i-ar fi pomenit lui Jerry de planurile sale, probabil că l-ar fi împuşcat. Nu, se gândea că e mai bine să doarmă pentru a scăpa de extenuarea care ameninţa să-l adoarmă în şa. Dimineaţă îşi va strânge lucrurile şi va pleca înainte să se trezească ceilalţi.

Descărcă marfa furată şi apoi frecă repede calul cu pătura de pe şa. Nu era mare lucru, dar asta era tot ce mai putea face acum din cauza oboselii. Văzu că Robbie şi

Suedezul se întorseseră deja. Caii lor aveau picioarele legate şi păşteau în apropiere.

După ce se îngriji de calul lui, luă marfa şi se duse în casă. Când trecu pragul, găsi o atmosferă de sărbătoare.

— Şi uite şi ultima marfa! declară Jerry când Trenton puse cutia pe masă. Băieţi, aţi făcut treabă bună în seara asta. Lucrurile astea ne vor fi de folos. Păcat că n-aţi luat mai multe.

— Dacă am fi luat, ne-ar fi trebuit o căruţă, zise Trenton, lăsându-se să cadă pe scaunul şubred. Simţi că acesta cedează puţin, dar nu-l băgă în seamă.

— Poate că ăsta e răspunsul, zise Jerry, inspectând ce adusese Trenton. O putem fura oricând ca s-o vindem în altă parte. Împinse cutia înapoi. Dar asta putem decide mai încolo. Acum avem planuri pentru lovitura de la bancă, de mâine dimineaţă.

— Ce tot spui acolo? îl întrebă Trenton. N-am auzit nimic despre o lovitură la bancă.

Faţa cu cicatrice al lui Jerry păru să se împietrească când îl privi fix în ochi.

— Eu conduc banda asta şi, din câte-mi amintesc, nu-mi trebuie aprobare de la nimeni. Mai ales de la tine.

Trenton ştia că Jerry va exploda dacă nu se face nimic pentru a dezamorsa situaţia.

— Nu asta am vrut să zic, Jerry. Dar sunt terminat. Nu ştiam că mai avem şi altă lovitură de dat. Se căzni să menţină o postură relaxată, ca să nu-i pară ameninţător micuţului bărbat.

— Ai grijă să-ţi ţii gura. Data viitoare nu voi mai fi aşa de iertător. Scoase o bucată de hârtie şi o întinse pe masă. Ceilalţi membri ai bandei o luară drept invitaţie de a se apropia.

— Mâine, la prima oră, dăm lovitura la bancă – înainte ca oraşul să fie destul de treaz ca să ştie ce se petrece.

Trenton şi Robbie se uitară unul la altul. Tatăl său era preşedintele băncii cu pricina. Robbie ridică din umeri.

Amândoi ştiau că nu e bine să spună nimic când vorbea Jerry, dar asta era ceva ce avea să pună în primejdie viaţa tatălui lui Robbie. Trebuiau să spună ceva. Căutând o ocazie ca să vorbească, Trenton se simţi uşurat când Jerry întrebă dacă sunt întrebări.

— De ce banca asta? De ce nu alta? Banca asta e condusă de tatăl lui Robbie. N-aş vrea ca el să păţească ceva, zise Trenton, aşteptând consecinţele.

Jerry nu păru deloc supărat.

— Am ales banca asta *din cauza* lu' taică-su. Dacă Robbie ne spune secretele băncii şi-l ţine pe taică-su sub control, n-o să fie nicio problemă. Va fi mai uşor decât să mergem la altă bancă. Mai ales că n-avem timp să studiem şi să învăţăm planul de criză al altor bănci.

— Dar s-ar putea ca ceva să meargă prost, protestă Trenton.

Robbie păru că-şi găseşte limba.

— Mda, nu ştiu ce să zic, Jerry.

— Nu-mi pasă ce credeţi voi, declară Jerry. O să facem asta şi voi o să mă ajutaţi, altfel muriţi amândoi şi taică-su lui Robbie la fel. Aţi priceput?

Trenton înghiţi greu şi se uită la Robbie. De data asta chiar se băgaseră singuri la colţ. Se făcu şi mai mic pe scaun, sperând că Jerry va lua asta ca semn de supunere. Poate că, dacă aveau ocazia, el şi Robbie se vor furişa la noapte şi-l vor avertiza pe domnul Danssen despre jaf.

— Rob, trebuie să-mi spui totul despre banca aia. Vreau să-mi desenezi unde sunt uşile şi ferestrele şi tot ce-i înăuntru. Vreau să ştiu ce rutină are taică-tu când deschide banca şi cine ar mai putea fi acolo.

Robbie luă fără tragere de inimă bucata de hârtie şi creionul pe care i le dădu Jerry. Se uită la Trenton ca şi cum i-ar fi cerut voie, apoi îşi plecă capul şi începu să deseneze. Lui Trenton îi părea rău pentru prietenul său. Amândoi ştiau că Jerry îşi ducea la îndeplinire ameninţările. Mai bine îi omora pe amândoi decât să i se conteste autoritatea.

Gândindu-se la asta în timp ce Robbie răspundea potopului de întrebări ale lui Jerry, tot mai credea că vor avea ocazia să plece pe furiş înainte de venirea zorilor. Încercă să ticluiască un plan în minte, dar începu să moţăie în timp ce Jerry continua să-l chestioneze pe Robbie.

Niciodată nu mi-am închipuit că se va ajunge la aşa ceva, se gândi Trenton, în timp ce mintea i se înceţoşa. *Voiam doar să le arăt yankeilor vreo două şi apoi să termin cu asta*. *N-am vrut să văd pe nimeni având de suferit*...

CAPITOLUL 12

Aceasta era una din acele daţi când Trenton era bucuros că-şi adusese puţine lucruri cu el când intrase în banda lui Wilson. Punându-şi în coburi cămaşa şi pantalonii de schimb, se uita din când în când prudent peste umăr, ca să se asigure că nu-l vede nimeni.

Cam într-o oră aveau să se ducă la bancă. Trenton nu voia ca ceva să meargă rău. Reuşise să-i şoptească la ureche planul său lui Robbie, care dăduse entuziasmat din cap că e de acord. Dacă se ivea ocazia, aveau să plece înaintea celorlalţi membri ai bandei, ca să-l avertizeze pe tatăl lui Robbie. Dacă măcar unul dintre ei putea scăpa ca să-l anunţe, lucrurile puteau să nu ia o întorsătură oribilă în New Madrid.

— Sper că nu ţi-au venit idei să pleci undeva, zise Jerry Wilson, luându-l prin surprindere.

— Merg în oraş cu voi, răspunse Trenton, nădăjduind că nu-i va da de bănuit.

Buza lui Jerry se răsfrânse, făcându-l să semene cu un dulău care se pregăteşte să mârâie.

— Pentru asta n-ai nevoie de haine de schimb.

— Ai zis că s-ar putea să nu ne putem întoarce aici imediat dacă ne urmăreşte potera. Continuă să-şi facă bagajul, sperând că Jerry nu va bănui nimic din acţiunile

sale. Voia să fie sigur că nu-l bănuieşte că-i ascunde ceva.

Jerry îşi frecă bărbia, apoi scuipă tutunul pe jos.

— Sunt cu ochii pe tine, Chadwick. Nu mă călca pe nervi. Dacă tu şi cu Robbie aveţi de gând să faceţi altceva în loc să colaboraţi cu mine, vă omor pe loc.

— Nu-i nevoie să vorbeşti pe tonul ăsta cu mine, zise Trenton, uitându-se încruntat la el. Simţea că tremură din toate mădularele, dar ştia că trebuie să fie ferm în această problemă. Jerry părea să aibă darul de a mirosi slăbiciunea adversarilor săi, iar Trenton ştia că nu vor fi decât probleme dacă îi afla sentimentele de data asta.

— Ai zis deja că-l vei omorî pe taică-su lui Robbie dacă nu ne ţinem de planul tău.

Omul cel scund se aplecă înainte, ameninţător.

— Exact. Şi să nu crezi că nu-i aşa. Scuipă din nou, apoi se dădu înapoi. Ai face bine să stai tot timpul aşa ca să te văd, altfel jur că dau buzna în banca aia şi vâr un glonţ în capul bătrânului lui Robbie.

Cu asta, se întoarse şi merse cu pas apăsat pe podeaua de lemn. Sunetul răsuna în urechile lui Trenton. *Acum ce fac*? Se uită la ceas. Vor pleca la bancă în mai puţin de patruzeci şi cinci de minute. Dacă el şi Robbie voiau să fugă, trebuiau să o facă acum.

Îşi luă coburii şi se uită spre fereastra bătută în scânduri. Nu putea să iasă pe acolo. Va trebui să treacă prin camera din faţă şi printre ei toţi dacă voia să ajungă la calul său. Dar ce ar fi putut spune că să aibă o scuză plauzibilă de a ieşi afară? Jerry deja îl urmărea îndeaproape. Nu era nicio şansă să-l lase să plece undeva.

N-ar fi trebuit să mă întorc aici aseară. *Ar fi trebuit să-i las să creadă că am fost prins*. *Atunci aş fi putut să-mi văd de drum*. Se uită la uşa deschisă, ştiind că, dacă fugea spre ea, îl vor împuşca imediat. Apoi, probabil că-l vor ucide şi pe Robbie, fără nicio părere de rău.

Sudoarea i se prelingea pe ceafa – coburii parcă erau din plumb. Se duse către uşă, dar când ajunse aproape de prag

se opri din nou. Îl auzi pe Robbie certându-se cu cineva – cu Jerry, fără doar şi poate. Robbie nu fusese deloc fericit de acest aranjament şi cine-l putea condamna? El şi tatăl său se certaseră mereu, dar asta nu însemna că Robbie voia să-l vadă mort pe bătrân.

— Nu vreau să fac asta. Oricum tot timpul e plin de soldaţi unionişti la banca lui tata, protestă Robbie. Dacă intrăm acolo, sigur vom fi omorâţi.

— Nu şi dacă eşti tu cu noi. Vom intra acolo ca şi cum am fi în trecere, ca nişte băieţi spălaţi proaspăt ca să meargă la şcoala duminicală.

Trenton ar fi râs la acest gând dacă situaţia nu ar fi fost aşa de gravă. Rămase în uşă, ştiind că dacă Jerry se întorcea îl va vedea acolo. De fapt, nu prea conta, se gândi el. Oricum nimeni din casă nu avea secrete prea mult timp. Pereţii erau subţiri şi nimeni nu respecta intimitatea nimănui.

— Dar, dacă tata e rănit, mama şi sora mea nu vor avea pe nimeni care să aibă grijă de ele.

— Te vor avea pe tine, zise Jerry cu viclenie.

Robbie se aplecă înainte şi îşi ridică pumnul.

— Nu. Probabil că nu mă vor avea, pentru că, dacă îi faci rău tatii, te voi urmări şi te voi ucide.

Trenton ştia că Jerry nu va tolera niciun fel de ameninţare. Doar îl văzuse lăsându-l inconştient pe fratele lui, Sam, pentru mai puţin de atât.

— O să stăm aici să ne certăm sau ne ducem să înşeuăm caii şi să plecăm? N-am chef să intrăm în oraş la prânz! declară el, cu falsă bravadă.

Toţi cei din cameră se opriră din ce făceau şi se uitară la Trenton, tensiunea şi animozitatea îndreptându-se brusc spre el. El strânse şi mai tare coburii în mâna stângă şi îşi puse mâna dreaptă în şold. Simţi pistolul, dar asta nu-i oferi nicio consolare.

— O să mă ocup de voi amândoi după ce terminăm cu asta, zise Jerry, mijindu-şi ochii. Îi făcu semn fratelui său

mai mic să meargă la uşă. Du-te afară şi înşeuează caii. Fii cu ochii pe Chadwick şi ai grijă să nu facă vreo prostie. Robbie va rămâne cu mine.

Sam îşi puse pălăria şi se duse la uşă. Era prima dată când Trenton îl văzu să facă ceva fără să se contrazică.

— Vino, Chadwick, mormăi el.

Trenton nu ştia ce să facă. Nu-i plăcea să-l lase pe Robbie la mila lui Jerry, dar nu ştia ce altceva să facă. Suedezul îl privea ameninţător. Îşi ascuţea cuţitul şi se oprise cu el în aer. Între timp, Mark Wiley se ridică încet în picioare şi îşi luă coburii. Din felul în care îi legăna, Trenton îşi dădea seama că sunt goi.

— Ţi-e frică de un bancher bătrân, Chadwick? îl întrebă Wiley, venind spre el.

Trenton abia îşi dădea seama că îşi pipăia pistolul. Se încruntă la Wiley, dar nu zise nimic. O fi fost Wiley mai mic decât el, dar experienţa îl făcea bătrân şi periculos. În timp ce Jerry era viclean şi îi plăcea să se certe, Mark era iute la mânie şi nu avea nimic sfânt – nici măcar viaţa. Mai ales viaţa.

— Hai, Chadwick. Voi avea grijă să nu păţeşti nimic, zise Wiley, apoi râse ca şi cum ar fi spus cea mai haioasă poantă. Râsul lui răsuna în urechile lui Trenton. Dându-şi seama că nu are de ales, dădu din cap către Robbie şi Jerry şi ieşi după Wiley.

Bandiţii călăriră împreună spre New Madrid. Jerry ticluise un plan ca fiecare să vină din altă direcţie, astfel încât nimeni să nu-i bănuiască. La marginea oraşului, fiecare o luă pe drumul lui, în afară de Robbie. Jerry îl ţinu pe Robbie aproape, lăsându-i lui Trenton sentimentul că în mod sigur se va întâmpla ceva rău.

În timp ce Trenton mergea spre centrul oraşului, dădea din cap în semn de salut spre proprietarii de magazine pe care îi cunoştea. Tatăl său fusese foarte respectat în comunitate – cel puţin până când păruse să se dea de partea yankeilor.

Domnul Daniels stătea sprijinit în mătură în faţa prăvăliei lui de produse agricole când Trenton trecu pe acolo. Îi făcu entuziasmat cu mâna.

— Hei, Trenton. Treci pe aici să jucăm dame, îi strigă el. Îmi poţi spune veştile.

— O să încerc să vin mai târziu, zise Trenton, ştiind că era cu neputinţă să-şi poată respecta vorbele. Bătrânul dădu din cap, apoi îşi văzu de măturat.

Mai încolo, îi văzu pe Jerry şi pe Robbie apropiindu-se de bancă. Calul cafeniu închis al bărbatului scund sforăi neliniştit în căldura dimineţii. Parcă ar fi ştiut ce punea la cale stăpânul său. Trenton îşi opri calul şi coborî.

Se uită cum Sam îşi leagă murgul de un stâlp pentru priponit caii, vizavi de bancă. Dădu din cap către fratele lui, care coborî la rândul său de pe cal şi îi aruncă frâiele lui Robbie. Părea că Jerry plănuise ca Robbie să aştepte afară. Trenton nu putu să nu se întrebe ce determinase această schimbare de planuri.

— Domnule Chadwick!

Trenton îşi ridică privirea şi îl văzu pe căpitanul Seager venind de vizavi. Uniforma bleumarin îi amintea de evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore.

Înghiţind greu, Trenton răspunse:

— Bună dimineaţa, domnule căpitan.

Seager clătină din cap.

— Nu-i aşa de bună, fiule. Am avut ceva necazuri aseară la unul din depozite. Trenton deveni ţeapăn şi aşteptă ca omul să continue. În acest timp, încerca să se uite în spatele lui Seager, ca să vadă ce se întâmpla la bancă.

— Dar nu de aceea te-am oprit. Mă întrebam ce fac mama şi familia dumitale. Ai aflat veşti de la ei?

Trenton clătină din cap.

— Nu. Dar, de fapt, nici nu mă aşteptam. Nu ne-am despărţit în termeni prea buni.

Seager dădu din cap.

— Războiul ăsta a îngreunat situaţia celor mai multe

familii. Sunt sigur că mama dumitale îşi face griji că vei păţi ceva după ce te înrolezi.

Trenton îşi luă ochii de la bancă şi se uită la Seager.

— Mă înrolez?

— Păi de aceea nu te-ai dus cu ei, nu-i aşa?

Trenton nu ştia ce să-i răspundă. Nu putea să-i spună că rămăsese în New Madrid ca să facă prăpăd în armata unionistă.

— Ei bine, nu prea pot spune de ce am rămas. N-am simţit că mă cheamă Vestul, atâta pot să spun. Mama era hotărâtă să se mute la fratele ei, iar eu n-am simţit la fel.

Seager îl fixă ferm cu privirea.

— Poate pentru că în adâncul dumitale ştiai că ţara are mai mare nevoie de dumneata decât familia dumitale. Treci pe la mine mai târziu şi vom vorbi despre înrolare.

Mânia lui Trenton reieşi la suprafaţă ca şi cum atunci se născuse.

— De ce aş face asta? Uniunea l-a ucis pe tata la fel cum îi ucide pe confederaţi.

— Fiule, tatăl dumitale a murit din greşeală – nimeni nu ştie ce glonţ i-a luat viaţa. Nimeni care e de partea Uniunii n-a vrut să-l vadă mort, asta e cert. Era un om bun. Mi-a părut rău să-l văd murind.

— Nu aşa de rău ca surorilor mele sau mamei, răspunse Trenton, cu mâinile făcute pumn.

— Stai aşa, Chadwick… Se auziră focuri de armă. Trenton şi Seager se întoarseră şi îl văzură pe Robbie sărind de pe cal şi dând fuga în bancă.

Seager îşi scoase imediat pistolul.

— Stai aici, îi ordonă el.

Trenton apucă mânerul revolverului. Îşi simţea picioarele ţintuite de trotuarul de scânduri, în timp ce privea scena din faţa lui. Se mai auziră nişte focuri de armă şi apoi tăcere. Seager traversă strada şi ajunse la calul lui Jerry chiar când acesta ieşi din bancă, cu Sam după el. Amândoi aveau basmale legate pe faţă, ascunzându-şi

identitatea. Cămaşa lui Sam lăsa să se vadă sângele prelingându-se pe mânecă.

— Opriţi-vă! porunci Seager.

Trenton urcă pe cal, încă neştiind ce să facă. Voia să-l ajute pe Robbie în caz că focurile de armă însemnau că tatăl lui păţise ceva. În acelaşi timp, niciodată nu mai simţise aşa o frică. *Nu sunt un laş*, îşi spuse. *Atunci nu te mai purta ca un laş*, păru să-i răspundă conştiinţa. Tocmai îşi întorsese calul spre larmă, când Seager strigă din nou.

— Aruncaţi armele şi lăsaţi sacii jos!

Trenton trase frâiele şi îl văzu pe Jerry ridicând pistolul şi trăgând în Seager înainte ca acesta să poată reacţiona. Glonţul îl nimeri în piept. Seager scăpă pistolul şi îşi apucă haina cu mâna, de parcă ar fi vrut să se ţină pe picioare. Fără să mai aştepte nicio secundă, Jerry mai trase o dată, apoi sări pe cal şi o luă la goană pe stradă. Sam o luă după el, oprindu-se doar atât cât să tragă şi el o dată în Seager. Doar nu era să se lase întrecut de fratele lui.

Trenton îi văzu pe oameni ieşind din prăvălii şi nu trecu mult până ce o patrulă de soldaţi veni în goană spre el. *Trebuie să plec*. *Trebuie să o întind de aici înainte ca ei să creadă că am avut vreo legătură cu asta*.

Dar avea o legătură cu asta. Şi trebuia să se gândească la Robbie şi la tatăl său. Ştia că ar trebui să se ducă la prietenul lui, dar părea că nu se putea urni defel. Calul cabră, în timp ce soldaţii treceau pe lângă el. Cineva ieşi din bancă şi anunţă că fuseseră jefuiţi şi că Andrew Danssen fusese împuşcat.

Trenton se gândi că i se va face iarăşi rău. Îşi adună minţile şi mână calul pe o stradă laterală. *Ce să fac*? Merse în cerc pe străzile dosnice. *Cum să-l las singur acolo pe Robbie*?

Rezonabil ar fi fost să plece, pur şi simplu. Să plece din New Madrid şi să nu se mai întoarcă niciodată. Să nu mai dea niciodată ochii cu Jerry şi cu Sam. Să nu mai trebuiască niciodată să încalce legea pentru a rămâne în viaţă. Însă nu

gândea clar, iar reflecţia rezonabilă nu părea posibilă. Poate că Robbie scăpase din oraş şi se întorsese la cabană pentru a-şi răzbuna tatăl. Cam aşa ceva îşi imagina că ar face prietenul său sub impulsul momentului. Simplul gând îi îngheţă sângele în vine. Robbie n-ar avea nicio şansă împotriva lui Jerry sau a celorlalţi.

O să aibă nevoie de ajutorul meu.

Înainte să se poată opri, mână calul în direcţia ascunzătorii de pe râu. Poate că împreună vor putea să se opună restului bandei. Poate că atunci vor putea pleca o dată pentru totdeauna.

Când Trenton intră pe uşă, Jerry cotrobăia energic în sacii cu aur unionist. Prezenţa lui nu-i făcu nici măcar să tresară. Suedezul era de pază pe drum, iar dacă se apropia cineva care nu ar fi trebuit să fie acolo, suedezul s-ar fi ocupat de el.

— Am dat lovitura, băieţi! declară el. Îşi ridică ochii şi întâlni privirea lui Trenton.

— Unde-i Robbie? întrebă el, cu glas gutural şi încordat.

Jerry râse şi turnă sacul cu aur pe masă.

— Probabil că-şi îngroapă bătrânul.

CAPITOLUL 13

Fortul Laramie

Pojarul mai luă multe vieţi din convoi, inclusiv viaţa a doi copii din familia Showalter. Când se adunară ca să-i îngroape copiii, Griselda era ca un zid imbatabil de stăpânire de sine.

— Oare nu-i pasă? îl întrebă Dianne în şoaptă pe Zane când se duseră la înmormântare. N-am văzut-o să verse vreo lacrimă.

— Fiecare jeleşte în felul lui. Probabil că e în stare de şoc, răspunse fratele ei.

— Mama nu s-a purtat aşa şi a avut un motiv mai bun să

fie şocată decât doamna Showalter. Dianne o văzu pe Griselda ordonându-le soţului şi copiilor ei, care plângeau, să stea jos şi să tacă. Atitudinea femeii era aproape enervantă. Era ca un general grăsan cu mica sa armată – lătrând ordine şi încruntându-se pentru a-şi arăta nemulţumirea.

Zane se aplecă spre ea.

— Mama şi-a căutat alinarea în sticluţa cu laudanum. Doamna Showalter pare a şi-o găsi pe a ei dând ordine.

Ca pentru a aduce încă o dovadă, masiva femeie îl prinse pe reverendul Hammond şi părea să-i dea nişte instrucţiuni – probabil despre felul în care se aştepta să fie spus elogiul. Lui Dianne totul i se părea foarte ciudat.

Înmormântarea fu foarte tristă, iar Dianne abia aştepta să se termine şi să poată fugi înapoi în tabăra lor. Copiii familiei Showalter nu fuseseră singurii care muriseră, cu toate că fuseseră printre cei mai mici. Micul Brian avusese doar patru ani, iar Laurabelle numai cinci. Numărul tot mai mare de oameni îndoliaţi adusese peste tabără un spirit apăsător de disperare. În fiecare zi, călătorii se adunau ca să îngroape pe cineva. Dianne se gândea că, cu cei de azi, numărul morţilor ajunsese la cel puţin cincizeci, iar oamenii se îmbolnăveau în continuare.

Chiar şi Daniel Keefer contractase o formă de diaree din cauza căldurii. Stătuse la pat mai mult de o săptămână înainte de a-i trece în sfârşit starea de slăbiciune. Cineva crezuse că fusese lovit de malarie, alţii ziceau că nu-i decât o răceală. În orice caz, asta i-a schimbat planurile privind plecarea rapidă.

Dianne era bucuroasă de întârziere. Zona din jurul fortului era plăcută şi vremea de vară era agreabilă. Şi, în ciuda bolii care făcea ravagii, se simţea în siguranţă aici. Protejată de indieni şi de primejdiile drumului. Aproape că îşi dorea să rămână aici de tot, în loc să înainteze în marele necunoscut.

Reverendul Hammond şi soţia lui era ocupaţi până peste

cap cu îngrijirea bolnavilor. Chiar şi Levi muncea loial alături de ei, neavând prea mult timp ca să o viziteze pe Dianne. Familia Hammond era o mare alinare pentru aceia care aveau suferinzi printre cei dragi. Pastorul se ruga cu oamenii şi îi încuraja, iar Charity avea grijă de ei, cu iscusinţa ei de soră medicală şi dragostea ei blajină. Chiar şi Daniel Keefer beneficie de pe urma slujirii lor şi îl rugă pe reverend să ţină o slujbă regulată duminica pentru întregul convoi de căruţe.

Dianne nu ştia ce să creadă despre stilul de închinare de la frontieră. Nu semăna cu închinarea liniştită şi reverenţioasă din biserica lor din New Madrid. Aici, în câmpie, nevoia de entuziasm a pionierilor conferea bisericii un spirit de aşteptare. Cântau imnuri şi se rugau cu mare ardoare, iar unii chiar spuseseră cum Dumnezeu îi scosese din încercări. După ce acestea se încheiau şi nu mai avea nimeni nimic de împărtăşit, reverendul Hammond se urca într-o căruţă şi îşi deschidea Biblia mare şi neagră.

Acum Betsy se cuibări în Dianne, căscând indiferentă. Dianne era sigură că ar fi preferat să alerge pe câmp sau să se joace cu căţeluşii.

— Bunul Dumnezeu are un plan pentru viaţa voastră, începu pastorul. El îşi vede poporul când suferă, aşa cum suntem noi acum. Unii dintre voi plângeţi pierderea unor oameni dragi. Alţii sunteţi bolnavi şi vă simţiţi prea rău ca să mergeţi mai departe. Unii sunteţi doar descurajaţi şi vreţi să vă întoarceţi de unde aţi venit.

Dianne îi ştia pe cei care simţeau aşa. Îi auzise bombănind în ultimele câteva zile, şi era mai mult decât văicărelile obişnuite. Mulţi dintre tovarăşii ei de drum îşi pierdeau speranţa – pierdeau din vedere scopul. Deznădejdea se împrăştia în tabără. Deznădejde ce era hrănită de îngrijorările şi temerile călătorilor.

— Bunul Dumnezeu are un plan pentru viaţa voastră, repetă reverendul. Unii nu aveţi o părere prea bună despre călătoria de până acum – chiar vă îndoiţi că lui Dumnezeu îi

pasă. Eu sunt astăzi aici ca să vă spun că îi pasă şi că aude strigătele poporului Său.

Dianne îşi dorea ca El să audă strigătele ei. Temerile ei nu porneau de la pojar, indieni sau orice altă problemă legată de drum. Nu, ci se temea de ceea ce se întâmpla în mintea şi trupul mamei sale. Într-un moment părea perfect normală, apoi era copleşită de confuzie. Uneori uita că Ardith era moartă, ca în seara sărbătoririi Zilei Independenţei. Alteori ştia prea bine şi plângea şi suspina, implorând să-i mai dea laudanum. Sticluţa adusă de medic se terminase de mult. Morgan şi Zane discutaseră despre posibilitatea descuierii trusei pe care o aduseseră. La urma urmelor, ce rău putea face dacă îi dădeau încă o sticlă care să-i aline durerea încă o vreme?

Însă lui Dianne i se părea o idee proastă. Deja vânduseră o parte din laudanum doctorului de la fort şi unor oameni din caravană. În ritmul acesta nu le va mai rămâne nimic dacă vreunul dintre ei se rănea sau se îmbolnăvea. Poate că mama jelea şi dorea să scape de adevărul celor întâmplate, dar oare asta era cu adevărat cea mai bună cale de a face faţă situaţiei? Laudanumul era un medicament periculos. Ea auzise avertismentul doctorului când o instruise pe Charity privind îngrijirea bolnavilor.

— Laudanumul poate fi de mare folos, dar prea mult poate ucide, îi spusese el doamnei Hammond.

Cât de mult este prea mult? Nu putea să nu se întrebe. În definitiv, mama folosise o sticluţă întreagă. Oare mama va muri acum pentru că a luat prea mult din acest medicament? De ce nu fusese mai specific? Dianne devenea din ce în ce mai agitată văzând cum se deteriorează sănătatea mamei. Ce vor face dacă moare mama? Cum va supravieţui familia şi cum îl va găsi pe unchiul Bram?

Glasul pastorului îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ştiu că unii dintre voi sunteţi obosiţi şi descurajaţi.

Ştiu că nu vreţi să mergeţi mai departe. Vă temeţi de ceea ce va veni şi vă temeţi de ceea ce este în urmă. Dar nu trebuie să vă fie frică. Tatăl vostru din ceruri veghează asupra voastră. Nu v-a uitat. Vrea să vă ofere adăpost faţă de furtună şi speranţă pentru ziua de mâine.

— Poate că vă întrebaţi cum puteţi avea această speranţă. Deschise Biblia şi o ridică să o vadă toţi. Cartea cea bună spune: *Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Iisus ca Domn*, *şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi*, *vei fi mântuit*. Închise Biblia şi zâmbi cu compasiune. A veni la Domnul nu este încă o sarcină dificilă de adăugat la viaţa voastră deja copleşită de greutăţi. A veni la Domnul necesită numai o mărturisire a inimii. Necesită numai să credeţi în ceva mai mare decât voi înşivă – să credeţi în Dumnezeu şi în ce a făcut El pentru voi.

Dianne nu mai ascultă. Auzise aceste lucruri de când era mică. Ştia totul despre Dumnezeu şi Iisus şi nu voia să audă acelaşi lucru la nesfârşit. Ce voia ea era un răspuns. Un răspuns pentru ce trebuia să facă pentru a îndrepta lucrurile. Un răspuns care părea să o ocolească.

În acea după-amiază, Charity Hammond trecu pe la ei ca să vadă ce face Susannah. Dianne şi Betsy stăteau pe jos, lângă căruţă, când sosi ea. Dianne îi arăta lui Betsy cum să coasă drept şi fetiţa era foarte încântată de ea însăşi.

— Uite, doamnă Hammond, pot să cos!

— Văd, zise femeia, ridicând bucata de pânză. Ce cusături fine ai făcut!

— Oh, şi mai e ceva! Glasul animat al fetiţei era ca un cântec ce plutea în aer.

Dianne se ridică în picioare şi o mustră.

— Nu o deranja pe doamna Hammond. Fără îndoială că voia să-i spună ceva despre căţeluşii sau caii cu care se jucase mai devreme.

— Nu mă deranjează niciodată, zise Charity, aplecându-se. Haide, zi ce voiai să-mi spui.

— Când pastorul Hammond se ruga, L-am chemat pe

Iisus în inima mea, zise Betsy foarte convinsă.

Dianne nici că ar fi putut fi mai mirată. Betsy nici măcar nu-i spusese nimic despre asta până acum. Nu zise nimic, dar văzu un zâmbet larg înflorind pe faţa doamnei Hammond.

— Vai, ce veste grozavă, Betsy Chadwick. Sunt aşa de bucuroasă că mi-ai spus-o.

Betsy strălucea de-a binelea la vorbele lui Charity, dar lui Dianne toată povestea i se părea o prostie.

— Betsy, n-ai decât şase ani. Ce ştii tu despre aceste lucruri? Chipul copilei se pleoşti imediat.

— N-o certa, o mustră blând Charity. Se ridică şi o privi în ochi. Iisus a spus să lăsăm copilaşii să vină la El. Nu e prea mică pentru a auzi glasul lui Dumnezeu în inima ei. Toţi am face bine să-l ascultăm la fel de atent şi să facem ce ne spune acel glas.

Dianne se simţi aspru dojenită. Se uită la sora ei mai mică şi dădu din cap.

— Dacă doamna Hammond zice că e un lucru bun, atunci este. Îmi pare rău că te-am certat.

Betsy zâmbi, părând mulţumită cu asta.

— Am venit să văd dacă mama voastră are nevoie de ceva, le informă Charity. Sper că se simte mai bine.

— Câteodată se simte mai bine. Îi e foarte dor de Ardith. Dar cred că de multe ori uită că Ardith nu mai e.

— Probabil că e ceva normal, copilă. N-aş vrea ca asta să te îngrijoreze prea mult. Niciodată nu e uşor pentru o mamă să piardă un copil. E ceva mai rău decât pierderea soţului sau a părinţilor ori prietenilor. Se va face bine cu timpul. Ai credinţă.

În acea seară, Dianne se gândea la cuvintele doamnei Hammond, stând lângă focul de tabără cu Zane şi Morgan.

— Cum vi s-a părut predica de azi a reverendului? îi întrebă pe fraţii ei.

— Mi s-a părut destul de bună, zise Morgan, terminând de mâncat ultima plăcintă cu mere uscate.

— Sigur, fu de acord Zane. Mi s-a părut că ştie să spună ce trebuie.

— Betsy a zis că L-a chemat pe Iisus în inima ei. Mi-am adus aminte când ne obligau să ne rugăm rugăciunea aia la şcoală duminicală.

Zane dădu din cap.

— Aveam învăţătoarea aia bătrână, care era rea ca un urs bătrân. Cum o chema?

— Domnişoara Cane, răspunse Dianne. Ne zicea că, dacă nu ne împăcăm cu Domnul, vom simţi furia ei înainte ca Dumnezeu să aibă ocazia să se ocupe de noi. Nu m-am gândit niciodată la asta până când am auzit-o pe Betsy azi după-masă. Pe ea n-a forţat-o nimeni să-L roage pe Iisus să o mântuiască – a vrut s-o facă. Doamna Hammond a zis că Betsy L-a auzit pe Dumnezeu în inima ei.

Morgan dădu din umeri.

— Probabil.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe. Zane deschise în sfârşit gura, în timp ce punea lemne pe micul foc, aţâţându-l cu un bâţ.

— Am vorbit cu soldaţii. Mi-au povestit despre viaţa la fort şi ce fac acolo. Cred că după ce ajungem în Virginia City şi voi cu mama vă stabiliţi la unchiul Bram, mă voi înrola.

— Dar de ce să faci aşa ceva? îl întrebă Dianne. Se uită să vadă dacă nu cumva glumea. Poate era doar o glumă. Ştii ce părere aveau mama şi tata despre asta. De aceea a vrut mama să ne mutăm în vest. Nu voia ca voi să mergeţi la război.

— Asta e altceva. Acolo planul e să menţină pacea – nu să facă război. Trec tot mai mulţi colonişti şi după război vor fi şi mai mulţi oameni. Oricum, m-am hotărât.

Dianne clătină din cap şi se uită la Morgan.

— Presupun că şi tu te vei înrola. Mi se pare că voi doi faceţi tot timpul la fel.

— Eu nu – de data asta nu, răspunse Morgan, ridicându-

se în picioare. Sunt prea independent ca să mi se spună tot timpul ce să fac. Nu vreau să fiu un lacheu gătit. Deja i-am spus lui Zane că n-am o părere prea bună despre soldaţie. Nu mi-ar plăcea să-l văd ucis de vreun războinic sioux sau cheyenne, dar nu prea mă mai ascultă.

— Eu sunt un om temător de Dumnezeu şi sunt gata să-mi fac datoria faţă de Dumnezeu şi faţă de ţară. În plus, aşa cum mi-a zis maiorul din fort, e mai bine să mori pe câmpul de luptă, aşa cum ar trebui să moară un creştin, decât să mori ca unul căruia nu-i pasă de relaţia sa cu lumea cealaltă.

— Ce prostie. De ce ar trebui să moară un creştin pe câmpul de luptă? protestă Dianne.

— Aşa scrie în *Manualul* militar, răspunse Zane, ca şi cum asta ar fi lămurit totul.

— Şi tu crezi? Doar pentru că nu ştiu ce soldat a zis că-i adevărat?

— Păi, noi zicem că cuvântul pastorilor e adevărul adevărat. De ce să nu credem că şi armata ar putea avea o bună înţelegere a lucrurilor?

Morgan clătină din cap.

— Cred că toate astea sunt nişte prostii. Eu n-am de gând să mor nici pentru Dumnezeu şi nici pentru altcineva. Am de gând să rămân în viaţă şi să mă bucur de această lume minunată. Chiar atunci trecu pe lângă ei o tânără blondă, cu plete lungi. Dianne o văzuse mai devreme făcându-i ochi dulci lui Morgan. Zâmbi peste umăr şi îşi văzu de drum. Morgan zâmbi şi îi întinse farfuria lui Dianne.

— Şi am de gând să încep chiar acum. Plecă repede ca să o prindă din urmă pe drăguţa domnişoară.

Lui Dianne i se păru destul de nostim că foarte independentul ei frate dorea să se ataşeze de cineva de sex opus. Oare nu îşi dădea seama că o fată ca aceea nu căuta să se distreze, ci căuta un soţ?

Zane căscă.

— Mă duc la culcare. Te descurci?

— Da, murmură Dianne, nu prea sigură că aşa stăteau lucrurile. Atâtea întrebări îi apăruseră în minte. Voia să ştie adevărul, însă nimeni nu părea să ştie răspunsurile. Fraţii ei nu-i puteau oferi nici măcar o clarificare a situaţiei. I se părea straniu că un copil de şase ani putea fi atins aşa de profund de Dumnezeu. Oare Dumnezeu nu vorbea numai bătrânilor cu părul alb?

Chibzui la aceste lucruri toată noaptea. În somnul neliniştit chiar visă despre asta. Cine era ea, ca să zică ce e bine şi ce e rău în felul în care lucra Dumnezeu? Dacă El îi putea vorbi lui Betsy, atunci poate că îi putea vorbi şi ei. Oare Faith nu spusese acelaşi lucru? Gândul la Faith îi aprinse dorul după o prietenă. Prietenele ei de acasă se aveau una pe alta, dar ea nu avea pe nimeni aici cu care să-şi facă confidenţe. Nu-l avea nici măcar pe Trenton. El i-ar fi înţeles îngrijorările. Ar fi avut răspunsuri.

Înainte de sosirea zorilor, soldaţii din fort se treziseră şi se pregăteau pentru ce aveau de făcut. Dianne nu se putu abţine să nu se cuibărească şi mai bine sub pături cu Betsy. Nu trebuiau să se scoale decât peste vreun ceas. Convoiul de căruţe nu pleca azi – de asta era sigură. Daniel Keefer convocase o şedinţă obligatorie pentru bărbaţi – probabil ca să anunţe când vor pleca şi vor lăsa fortul în urmă. Dar nu avea să fie azi, aşa că nu era nicio grabă să se scoale.

Noaptea se dovedise rece şi căzuse o ploaie măruntă, udând şi făcând totul mizerabil. Zilele erau destul de calde, dar pe măsură ce se apropiau de Munţii Stâncoşi aerul devenea mai uscat şi nopţile mai reci. Era mult mai suportabil decât nopţile de vară din New Madrid.

Gândul la New Madrid o făcu să se întrebe ce făceau prietenele ei. Oare se înteţise războiul în oraş? Se duceau lupte în jur? Atâţia oameni crezuseră că luptele vor ajunge în curând la Missouri într-o confruntare majoră. Oare erau câmpuri de luptă presărate cu cei răniţi de moarte chiar acolo, în New Madrid? Oare Trenton era printre cei morţi sau printre cei aflaţi pe moarte?

De multe ori se gândea la el. Vedea ceva sau auzea o întâmplare şi îşi dorea să i-o împărtăşească. Când se ivea ocazia, îi scria o scrisoare şi îi povestea acolo. De fapt, în ultimele trei săptămâni scrisese la aceeaşi scrisoare. Trebuia să-l informeze despre moartea lui Ardith şi despre boala mamei. Îi trebuise mult timp ca să încerce să pună informaţiile pe hârtie fără ca realitatea să pară rece şi indiferentă.

Dar, oricât îi era de greu, azi trebuia să termine scrisoarea. Credea că domnul Keefer le va spune că pleacă mâine – sau poate poimâine. Voia să pună scrisoarea la poştă înainte de a pleca şi se gândea să mai facă o plimbare peste râu la magazinul vivandierei înainte să pornească la drum.

— E timpul să ne sculăm? întrebă Betsy, cu glas adormit.

— Aproape.

— Când vom fi în Virginia?

Dianne chicoti.

— Prostuţo, e Virginia *City*. Virginia e un stat din Est, unde se duce războiul.

— Tot uit. Când vom fi acolo?

— Sper că peste o lună – poate mai puţin. Trebuie să aşteptăm până când convoiul poate porni la drum. Dar cred că domnul Keefer vrea să plecăm într-o zi, două.

Betsy căscă.

— Mă bucur. Vreau căţeluşul, iar mama zice că nu-l pot avea până nu ajungem în Virginia City.

— Bine. Deocamdată, zise Dianne, dând păturile la o parte fără mare tragere de inimă, trebuie să luăm micul dejun. Hai să te pieptăn, să facem focul şi să facem terciul de ovăz.

În pofida ploii mărunte din timpul nopţii, dimineaţa veni cu cer senin şi căldură. Dianne uită repede de frig când terminară micul dejun şi fraţii ei se duseră la întâlnirea cu Daniel Keefer.

— Trebuie să încerc s-o fac pe mama să mănânce, îi spuse Dianne lui Betsy. Puse ultima porţie de terci într-un castron. Poţi să stai aici şi să te joci frumos?

— Îmi dai o bucăţică de măr pentru Dolly? îi place aşa de mult când îi dau mere.

— Ne putem duce mai târziu s-o vedem pe Dolly, zise Dianne, turnând puţin lapte peste cerealele fierbinţi ale mamei. E periculos să te duci singură.

— Te rog. Nu-i departe de aici şi Morgan trece pe acolo înainte de întrunire. Pot să-l prind din urmă. Te rog.

Lui Dianne nu-i plăcea să-i refuze ceva.

— Of, bine atunci. Dar să iei doar o bucată de măr uscat. E mâncarea noastră, ştii asta. Dolly poate mânca iarbă, dar noi nu putem.

Betsy dansă în jurul ei şi bătu din palme.

— O să-i dau doar o bucată.

Dispăru cu mărul pentru Dolly, în timp ce Dianne luă castronul şi se urcă în căruţă, rugându-se ca Dumnezeu să îmbunătăţească starea mamei sale.

— Mamă? Vorbi încet, ca să nu o sperie. Ţi-am adus micul dejun. Mama gemu încetişor şi deschise ochii.

— De ce ai venit?

— Ţi-am adus micul dejun. Trebuie să mănânci.

— Nu mi-e foame.

— Dar mamă, bebeluşul are nevoie să mănânci. Dianne îşi făcea la fel de multe griji pentru copilul nenăscut ca şi pentru mama ei. Bucuria unui nou frăţior o ajuta să nu se mai gândească la pierderea lui Ardith.

Această afirmaţie păru să-şi facă efectul. Susannah se ridică în capul oaselor, căscând şi ştergându-şi somnul din ochi.

— Sunt prea obosită ca să mă ridic.

— Doamna Hammond a zis că ar trebui să te ridici şi să te mişti. A zis că asta te va ajuta să-ţi recapeţi puterile, îi propuse Dianne. Îi întinse castronul cu cereale şi aşteptă să înceapă să mănânce.

Câteva clipe, Susannah nu făcu decât să se zgâiască la castron.

— Nu-mi vine să cred că nu mai e. Când mă gândesc la asta, mă doare inima aşa de tare că sunt sigură că voi muri şi eu.

— O, mamă, zise Dianne, cu lacrimi în ochi.

— A fost vina mea. Dacă nu m-aş fi răstit la ea… Mama împinse castronul înapoi în mâinile lui Dianne. Cum să trăiesc cu vina asta? Se uită la Dianne cu atâta durere, încât aceasta izbucni în lacrimi.

— N-a fost vina ta, mamă. A fost un accident.

— La fel cum a fost cu tatăl tău?

Dianne se uită în ochii ei şi ştiu că asta era singura scuză pe care o va primi pentru toată vina pe care i-o aruncase în cârcă. Dădu încet din cap.

— Da, la fel cum a fost cu tata.

Timp de câteva minute nu mai spuse niciuna nimic. Dianne îşi şterse lacrimile şi se adună. Nu avea niciun rost să plângă de fiecare dată când îşi amintea de aceste pierderi. La ce bun? îşi spunea asta iar şi iar, dar, din motive pe care nu le înţelegea, inima nu o asculta. Poate că de aceea nu-L putea auzi nici pe Dumnezeu. Inima ei nu mai asculta pe nimeni.

— E aşa de grea viaţa aici. Oamenii mor şi sunt răniţi. N-ar fi trebuit să venim. Ar fi trebuit să rămân în Missouri. Ar fi trebuit să păstrez prăvălia. Susannah tăcu, iar privirea îi era sticloasă.

Dianne înţepeni. Spera că acesta nu va deveni un alt motiv pentru care mama să o învinuiască.

— Te rog, mănâncă, mamă. Pentru copilaş.

— Lasă mâncarea aici şi du-te. Vreau să fiu singură. Gata cu orice semn de înmuiere sau vulnerabilitate. Mama îşi ridicase iarăşi zidurile de apărare înjur.

Dianne coborî din căruţă, dorindu-şi să poată spune ceva mai mult. Era uimitor că mama îi oferise puţinul pe care i-l oferise. Fusese o consolare să ştie că nu o mai

învinuia pentru moartea tatii. Acum, de-ar putea să se ierte şi pe ea însăşi.

Îşi petrecu dimineaţa spălând vase şi făcând ordine în tabără. Pregăti o tocană din carne de vită uscată şi o lăsă să se facă în ceaunul de fontă, în timp ce ea se ocupă de cârpitul şosetelor băieţilor. Abia după un ceas îşi dădu seama că Betsy nu se întorsese de la Dolly.

Îngrozită, aruncă la o parte cusătura.

— Betsy! strigă ea. Dând fuga unde băieţii o priponiseră pe Dolly şi ceilalţi cai, nu văzu nici urmă de Betsy. Respiră ceva mai uşurată. Poate că se dusese la una din prietenele ei. Betsy ştia că nu are voie să se ducă nicăieri fără a cere voie, dar poate că uitase, cu toată încântarea produsă de hrănirea lui Dolly.

Se întoarse în tabără, trecând pe lângă boi şi vacile de lapte. În ultima vreme, Zane şi Morgan o ajutaseră cu mulsul de dimineaţă, lăsând numai mulsul de seară în seama ei. Ea le aprecia ajutorul mai mult decât putea spune, căci îi permitea să se odihnească încă puţintel înainte de a începe cu micul dejun şi alte treburi.

În faţă o văzu pe Charity Hammond făcându-i cu mâna şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Întrunirea s-a terminat acum câteva minute. Vom pleca poimâine. Charity părea foarte încântată de veste. Ce te aduce încoace, copilă?

— O caut pe sora mea. Ai văzut-o?

Charity se încruntă şi clătină din cap.

— Doar ştie că nu trebuie să umble brambura, nu?

Dianne dădu din cap, însă expresia feţei lui Charity îi reînvie toate temerile.

— Nu ştiu unde s-o mai caut. Am crezut că s-o fi dus la una din prietenele ei. Cu epidemia asta de pojar, o vreme n-am lăsat-o să stea cu alţii. Azi-dimineaţă i-am dat voie să se ducă să-i dea nişte măr lui Dolly, sperând că aşa mai scapă de plictiseală.

— Păi, poate că s-a dus să vadă căţeluşii. Tabăra

doamnei Delbert e ceva mai sus. Ce-ar fi să ne ducem acolo şi să întrebăm?

Părea soluţia perfectă. Dianne cunoştea dragostea surorii ei pentru căţeluşi. Fără îndoială că acolo se dusese. Cele două femei merseră împreună pe lângă cirezile de animale din tabără. Două sute de căruţe însemnau multe animale, iar armata ceruse să le ţină în partea îndepărtată a taberei. Fără îndoială că vor trebui să-şi vadă de drum în curând, altfel vor trebui să priponească animalele chiar şi mai departe de siguranţă pentru a fi bine hrănite.

— Doamnă Delbert! o salută Charity. Aţi văzut-o pe mica Betsy Chadwick?

Femeia cu chipul rumen zâmbi şi îşi puse pe umăr o rufa udă.

— A fost aici acum vreo jumătate de ceas. A venit să vadă căţeii şi apoi mi-a zis că se duce să hrănească unul din cai. Băiatul meu, Joseph, i-a zis că merge cu ea ca să dea ceva bun catârilor. Catârii sunt mai încolo. S-ar putea să fie încă împreună.

— Mulţumesc! strigă Dianne, iar Charity o luă în direcţia animalelor.

— Tare îi mai place surorii tale să fie cu puii de animale. Probabil că ar fi bună să ţină o fermă de animale.

— Da, iubeşte animalele. Întotdeauna le-a iubit, zise Dianne, zâmbind. Tot timpul aducea acasă câte un animal vagabond. Mama era aşa de supărată pe ea. La un moment dat cred că aveam cel puţin opt pisici.

Charity râse.

— Păi pisicile sunt de mare folos. Mănâncă şoarecii şi îţi încălzesc bine poala. Dianne se uită pe câmp, dar nu văzu nici urmă de Joseph sau Betsy.

— Unde s-o fi putut duce?

Charity îşi duse mâna streaşină la ochi, ca să se ferească de soarele strălucitor.

— Nu-mi dau seama unde. Poate s-a întors la caii voştri.

Pe Dianne o treceau transpiraţii reci. Simţi brusc că

ameţeşte.

— Mi-e teamă, Charity. Se uită la femeia mai în vârstă. Cred că a păţit ceva.

Începu să fugă pe câmp, către un loc unde se aflau câţiva catâri. Nu ştia dacă sunt ai familiei Delbert, dar căută printre ei vreun semn că Betsy fusese acolo. Negăsind nimic, se grăbi, uitându-se încoace şi încolo, fără a vedea vreo urmă de fetiţă.

Observă câţiva bărbaţi lângă râu şi o clipă se temu că Betsy ajunsese prea aproape de apă. Dar bărbaţii râdeau şi păreau să discute despre ceva foarte hazliu. În mod sigur nu erau îngrijoraţi.

Dianne se îndepărtase deja de Charity. Femeia mergea mai încet şi acum se îndrepta spre locul unde stăteau bărbaţii. Poate că le-ar putea cere ajutorul în căutarea lui Betsy. Lui Dianne ideea i se păru binevenită. Cu cât o căutau mai mulţi oameni, cu atât o vor găsi mai repede.

Dar, după câţiva paşi, nu mai avu nevoie de alţi căutători. O găsise pe Betsy. Copilul era întins pe o parte, cu ochii deschişi, privind în gol. O clipă, o clipă foarte scurtă, Dianne crezu că sora ei îi joacă o festă.

— Betsy? strigă ea serioasă, dar cu glas tremurător.

Copilul nu se mişcă – nici măcar nu clipi. Atunci Dianne ştiu care era realitatea. Clătină din cap şi începu să strige. Gândirea raţională îi părăsi mintea.

— Ajutor! Să mă ajute cineva! Nici măcar nu putea atinge trupul ţeapăn al lui Betsy.

Bărbaţii veniră în fugă, împreună cu Charity Hammond. Doi bărbaţi ajunseră primii la Dianne. Văzură imediat cum stau lucrurile şi unul dintre ei o luă pe Betsy în braţe. Pe iarbă, unde fusese capul ei, era sânge.

— E moartă, zise cineva.

Charity veni şi examină fetiţa. Se uită la Dianne cu lacrimi în ochi.

— Îmi pare aşa de rău. Pare că a fost lovită într-o parte a capului.

Dianne nu putea să respire. Tot trupul începu să îi tremure atât de violent încât nu o mai ţinură picioarele. Cineva o prinse şi o ridică în braţe. Uitându-se în sus, văzu expresia îndurerată a lui Cole Selby. După câteva momente, îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL 14

Charity Hammond o ajută pe Dianne să pregătească trupul lui Betsy pentru înmormântare. Iniţial, Dianne se opuse ideii de a spăla şi a îmbrăca un corp fără viaţă. I se părea nefiresc... macabru. Cu toate acestea, era sora ei – Betsy a ei. Tandreţea din inima sa alungă toate gândurile macabre. *E surioara mea – merită grija mea iubitoare*, îşi spuse ea când îi aranja părul.

Mama lor nici măcar nu putea pricepe situaţia. Reverendul Hammond venise să-i dea vestea, în timp ce Charity se îngrijise de o Dianne isterică. Viaţa despre care Dianne crezuse că nu are cum să fie mai rea, devenise brusc o nebunie.

— De ce s-a întâmplat asta? întrebă ea, ridicându-şi privirea de la funda cu care îi legase coada lui Betsy. De ce nu l-a lovit catârul pe Joseph în locul lui Betsy?

— Copilă, moartea e un mister pentru noi toţi. Domnul a dat şi Domnul a luat. Binecuvântat să fie numele Domnului.

Dianne deveni ţeapănă.

— Ce înseamnă asta?

Charity zâmbi cu înţelegere.

— Înseamnă că toată viaţa e în mâinile lui Dumnezeu. Lucrurile pe care El le permite sunt adesea de neînţeles pentru noi. Cu toate acestea, trebuie să recunoaştem că El ştie ce face şi că o face cu un scop. Trebuie să-i binecuvântăm numele în ciuda durerii noastre.

— Asta n-are niciun sens, răspunse Dianne. Se uită la Betsy, acum îmbrăcată şi pregătită pentru înmormântare. Era nefiresc de palidă, dar altfel părea că doarme.

— Cum pot să binecuvântez numele Lui pentru asta?

— O, copilă, mâhnirea ta e aprigă – durerea copleşitoare – dar Dumnezeu înţelege asta. El ştie ce simţi. Te iubeşte şi vrea să te ajute să-ţi porţi povara.

— El mi-a dat această povară, zise Dianne mânioasă. Nu văd nimic iubitor în asta. Ar fi putut ajuta. Ar fi putut s-o facă pe Betsy să simtă nevoia de a veni acasă când micul Joseph a plecat. Ar fi putut să-l lase pe Joseph să fie acolo când a avut loc accidentul, ca să vină şi să mă cheme. Am fi putut-o salva. Dumnezeu ar fi putut face atâta lucru, dar n-a făcut.

Expresia lui Charity o irită pe Dianne. Părea să fie complet împăcată cu toate. Cu mânia lui Dianne – chiar şi cu Betsy zăcând moartă în faţa lor – Charity putea binecuvânta numele Domnului.

Ocolind masa improvizată, Charity o cuprinse de umeri.

— Dacă te superi pe Dumnezeu nu schimbi cu nimic situaţia. N-o să te facă decât să te simţi şi mai rău. Atunci nu vei jeli doar pierderea surorilor tale, ci şi pierderea mângâierii Sale. Şi, Dianne, mângâierea de care ai nevoie în urma acestor tragedii se găseşte numai în El. Niciun om n-o poate oferi. Nimic n-o poate da.

— Mi se pare că e aşa de crud, murmură Dianne. Cum să caut mângâierea la El, când El pare a fi tocmai sursa durerii mele?

Charity o îmbrăţişă strâns.

— Această durere e cea care te împiedică să vezi lucrurile clar. Vreau să te gândeşti o clipă. Se dezlipi de ea şi o întoarse pe Dianne cu faţa la ea. Ai vorbit despre iubirea pe care ai avut-o pentru tatăl tău. Mi-ai zis ce mult te iubea şi cât te făcea să te simţi de deosebită. Dianne dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Apoi mi-ai spus despre alte dăţi când au apărut probleme în viaţa ta. Nu mi-ai spus tu că într-un an, de Crăciun, te-ai rănit când ai căzut pe gheaţă?

— Da, dar ce legătură are cu asta?

— Tatăl tău tot te iubea, chiar dacă te-ai rănit?

— Sigur că tot mă iubea – poate chiar mai mult. îşi dădu brusc seama ce încerca să spună Charity. Tata nu avea nicio putere asupra gheţii. Nu mă putea ţine ca să nu cad. Dar Dumnezeu ar fi putut opri asta. Ar fi putut-o împiedica pe Ardith să se înece. Ar fi putut-o păzi pe Betsy să nu fie lovită.

Charity dădu din cap.

— Da. Da, El avea puterea să facă asta.

— Dar n-a făcut-o, afirmă Dianne, de parcă Charity ar fi uitat.

— Nu, n-a făcut-o. Întinse mâna şi o atinse blând pe obraz. Şi tu trebuie să decizi ce vei face cu această cunoaştere.

Dianne se gândi la aceste cuvinte multă vreme după înmormântare şi în următoarele zile, când erau din nou în drum spre vest. Mergea pe lângă atelajul de boi, ţinându-i în frâu şi chibzuind la tot ce spusese Charity. Negreşit că şi Faith ar fi spus ceva asemănător. Abilitatea ei de a accepta voia şi căile lui Dumnezeu o uimea pe Dianne. Dar cum trăiau aceste femei cu ororile vieţii – fragilitatea corpului şi a minţii omeneşti – binecuvântând în continuare numele Domnului?

Zilele treceau tot fără răspunsuri adevărate. Caravana de căruţe se micşorase cu aproape şaptezeci de căruţe. Caravana despre care Daniel Keefer zisese că e cu două săptămâni în urma lor apăruse la fort în ziua în care trebuiau să traverseze râul şi să meargă spre vest. Un om pe nume John Bozeman conducea o caravană spre nord, prin ţinutul indienilor sioux, şi mulţi dintre oamenii lui Keefer au ales să îl părăsească şi să se îndrepte spre nord cu Bozeman.

Morgan şi Zane discutaseră situaţia cu Dianne şi ajunseseră la concluzia că e mai bine să stea cu domnul Keefer. Când Cole Selby veni să afle dacă pleacă cu convoiul lui Keefer sau se duc spre nord cu grupul lui

Bozeman, Dianne ascultase când fraţii ei îi confirmaseră că vor rămâne.

— Probabil că aşa e cel mai bine, le spusese Cole. Indienii din nord nu sunt prietenoşi cu convoaiele care le traversează teritoriul. Bozeman va fi norocos dacă nu va duce tot grupul la moarte.

— Dar grupul nostru? îl întrebase Dianne.

Cole se uită în ochii ei cu o expresie care înmuie duritatea din inima lui Dianne.

— Am putea da şi noi de indieni ostili, dar domnul Keefer e de părere că cele mai mari primejdii au rămas în urmă. El are prieteni printre triburile dinspre vest. Să sperăm că asta ne va păzi de necazuri.

Acum, mergând cu boii şi trecând pe lângă un mormânt proaspăt, cu un semn încropit din scândură, Dianne nu putea să nu se întrebe dacă cuvintele domnului Selby se vor dovedi adevărate. Oare primejdiile rămăseseră cu adevărat în urmă? Oamenii încă mureau periodic. Acum două nopţi se născuse un copil mort. Moartea era însoţitoarea lor permanentă.

Dianne se uită la cerul fără nori şi apoi la drum. Aerul era plin de praf. Învăţase de mult să-şi lege o batistă peste gură şi nas şi să-şi îndese pălăria de soare pe cap, împotriva prafului, dar azi părea că asta nu e de prea mare folos. Tuşi violent şi încetini boii, ca să pună puţină distanţă între căruţa ei şi a lui Zane.

Se va termina vreodată călătoria aceasta? Descurajată de acest drum fără sfârşit, înţelegea bine dorinţa mamei de a nu face nimic altceva decât să doarmă. Şi ea ar fi vrut să facă asta. Aventura îşi pierduse atracţia. Auzise despre oameni care înnebuniseră în pustiu. Se temea că şi mama ar putea fi una dintre ei… dar poate că şi ea. Acest gând o sperie. Era posibil să-şi piardă legătura cu realitatea – cu viaţa?

— Nu vreau să-mi pierd minţile. Acest gând o înarmă cu hotărâre. *Trebuie să fiu tare*. *Mama are nevoie să fiu tare*.

Copilaşul are nevoie să fiu tare.

— Cum faci faţă?

Dianne tresări şi întâlni privirea lui Cole Selby. El călărea aşa încât să ţină pasul cu ea.

— Presupun că fac tot ce pot.

Cole dădu din cap.

— A trebuit să înduri mai multe decât alţii.

Dianne simţi compasiune în vorbele lui. Poate că domnul Selby nu era totuşi un om aşa de rău. Poate că mândria ei fusese problema de la început. Acum, după ce pierduse aşa de mult, simţea că nu mai are nicio mândrie.

— Apreciez tot ce ai făcut pentru noi. Cred că n-ar fi trebuit să-mi încurajez familia să vină în vest. Dacă n-aş fi făcut asta, poate că surorile mele ar mai fi în viaţă. Clătină din cap şi îşi trase batista de pe faţă. După ce-şi şterse fruntea, scutură batista în speranţa de a scăpa de ceva praf.

— Uneori lucrurile se întâmplă pur şi simplu, răspunse Cole, lucruri pe care ne dorim să le luăm înapoi sau să le împiedicăm să se întâmple. Se uită înainte pe drum, iar Dianne avu impresia clară că el ştia exact ce simte ea.

— Bun, zise Cole, trezindu-se din contemplare, ne vom opri curând pentru prânz. Ai grijă să adapi bine animalele. Mai încolo va fi mai puţină apă.

Dianne încuviinţă din cap şi îşi puse batista la loc, în timp ce el plecă. Era un om aşa de complicat, părând să fie util şi bine informat, dar în acelaşi timp distant şi rece. În mod sigur era mai mult la el decât ceea ce se vedea cu ochiul liber.

Prânzul oferi puţină alinare. Căldura zilei îi apăsa şi, cu prea puţină umbră la dispoziţie, erau nevoiţi să îndure pedeapsa soarelui. Nefericirea lui Dianne fu sporită de apariţia bruscă a Griseldei Showalter.

— Am venit s-o văd pe mama dumitale, anunţă ea.

— Mama nu primeşte vizitatori… începu Dianne.

Griselda o întrerupse imediat.

— Lasă asta. Se va bucura să mă vadă.

— Păi… nu ştiu…

— Copilă, tu nu ştii nimic despre mâhnirea de mamă. Are nevoie de o altă femeie în faţa căreia să-şi descarce sufletul. Acum nu te mai agita şi ajută-mă să urc în căruţă.

Dianne examină chipul hotărât al doamnei Showalter şi decise să facă aşa cum i se spusese. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se certe cu femeia asta. Văzuse cu ochii ei cum îşi trata doamna Showalter copiii.

Pe jumătate împingând, pe jumătate susţinând, o ajută să urce în căruţă. Imediat femeia începu să vorbească cu mama lui Dianne. Poate că avea dreptate. Poate că mama avea nevoie de consolarea şi de sprijinul unei alte femei care suferise pierderea unui copil.

Când prânzul fu aproape gata, Dianne se duse să o scoată afară pe Griselda. Deschise pânza din spatele căruţei chiar la timp ca să o vadă ajutând-o pe Susannah să ia o duşcă bună dintr-o sticlă.

— Ce faci? Ce-i dai?

Griselda puse dopul la sticlă şi o ajută pe Susannah să se întindă înainte de a se întoarce către Dianne.

— O ajut să facă faţă mâhnirii. Pleacă. Cobor singură.

Dianne se zbârli la această concediere. În definitiv, asta era mama ei, nu a Griseldei.

— Prânzul s-a terminat. Acum plecăm.

— Foarte bine. Griselda se duse în spatele căruţei. Voi veni diseară să văd ce face.

— Sunt sigură că trebuie să ai grijă de familia dumitale, spuse Dianne, mânia ei crescând tot mai mult pentru că nu îi răspunsese ce medicament îi dăduse mamei.

Griselda îşi miji ochii, sprâncenele îmbinându-i-se şi arcuindu-se la capete.

— Mie nu-mi dictează una ca tine, copilă. Dacă mama ta ar fi în stare, fără doar şi poate că ţi-ar da o palmă zdravănă peste faţă pentru obrăznicia ta. Ieşi nervoasă, lăsând-o pe Dianne uluită.

O să vorbesc cu Zane şi cu Morgan despre asta, îşi făgădui ea. *Ei o pot păzi pe mama în seara asta*, *ca femeia asta să nu ne facă şi mai multe probleme*.

În seara aceea ajunseră la Dry Sandy Creek. Aici aveau să despartă convoiul. Domnul Keefer îi va lua pe cei care doreau să meargă la Great Salt Lake City şi să se îndrepte spre sud, iar Cole Selby avea sarcina să ducă restul grupului la Fort Hall şi apoi spre nord, în Virginia City.

Apa de aici era sălcie – abia putea fi băută. Lemnul era inexistent şi iarba destul de puţină. Dianne îşi făcea griji pentru vite. Munciseră din greu în ziua aceea şi nu prea aveau ce paşte.

— M-am gândit la tine.

Dianne se întoarse şi o găsi pe Faith la nici trei paşi de ea. Ţinea o oală de lut în braţe.

— Ţi-am adus ceva.

Dianne zâmbi.

— Ce mă bucur să te văd. Am vrut să vin să te găsesc ca să vorbim despre tot ce s-a întâmplat. Dar mama se simte şi mai rău şi munca a fost aşa de grea.

Faith dădu din cap.

— Am auzit de la Malachi. El a vorbit cu fraţii tăi. De aceea ţi-am adus asta. îi întinse vasul. E şuncă afumată şi fasole. Am folosit ultima bucată de carne pe care am cumpărat-o de la prăvălia aia mică din Sweetwater.

— Cum de ţi-ai putut permite? , Dianne luă vasul şi ridică capacul ca să inspire aroma. Preţurile lor mi s-au părut exagerate. De fapt, Zane i-a vândut nişte marfa acelui om. Nu voia să plătească prea mult pentru nimic, dar apoi Zane i-a arătat ce preţuri are la marfa lui şi astfel a cedat şi a plătit.

— M-a ajutat Malachi puţin. Pentru că am stat acolo o vreme, Malachi l-a putut ajuta pe fierar să se ocupe de nevoile convoiului. Omul l-a plătit, aşa că am avut nişte bănuţi în plus. Şunca era prea bună ca să n-o cumpărăm.

— Sunt sigură că o vom savura. Noi avem nişte lapte în

plus, deşi vacile nu mai dau la fel de mult. Cred că drumul şi nutreţul de proastă calitate sunt de vină. Sunt bucuroasă să-l împart cu tine.

— Mulţumesc, ar fi bine, zise Faith, cu o mină serioasă. Mi-a părut tare rău pentru sora ta. Am stat deoparte, ştiind că probabil n-aş face decât s-o supăr pe mama ta. Dar m-am rugat pentru voi toţi.

Lui Dianne îi dădură lacrimile.

— Încă nu-mi vine să cred că au murit amândouă. A fost destul de rău după ce am pierdut-o pe Ardith, dar acum şi Betsy. Am fost ca o mamă pentru ea şi acum nu mai e.

Faith dădu din cap.

— Ştiu. Niciodată nu e uşor să-ţi iei rămas bun.

Dianne se gândi la cuvintele lui Charity din ziua în care o pregătiseră pe Betsy pentru înmormântare.

— Faith, crezi că Dumnezeu tot ne iubeşte, chiar şi când permite să se întâmple aceste lucruri rele?

— Ştiu că ne iubeşte, Dianne.

— Cum, Faith? Cum poţi fi sigură?

Faith zâmbi trist.

— Sclavia.

Dianne clătină din cap.

— Nu înţeleg. Cum poate fi sclavia dovada că Dumnezeu tot te iubeşte?

— Pentru că, în ciuda durerii şi suferinţei aduse de acea situaţie oribilă, am ajuns să aflu că lui Dumnezeu chiar îi pasă de mine – de mine ca persoană. Ştiind asta, şi ştiind că El a fost alături de mine, am putut să trec prin toate lucrurile rele. Am ştiut că nu va fi niciodată o vreme când ceva să poată fi mai rău decât ceea ce am suferit deja. E o libertate în asta, Dianne. Şi o libertate când pui totul în mâna Celui care cunoaşte viitorul. Nu poţi schimba situaţia complăcându-te în tristeţe, dar totul se schimbă când ai încredere în El.

Dianne luă o cratiţă şi turnă şunca şi fasolea în ea, ca să-i înapoieze vasul de lut lui Faith.

— La tine sună aşa de simplu.

— Trebuie să fie greu?

— Probabil că nu. Probabil că eu fac întotdeauna lucrurile mai grele decât trebuie să fie. Încerc să nu fac asta, dar se întâmplă anumite lucruri care mă îngrijorează.

— De exemplu? întrebă Faith cu blândeţe.

Dianne oftă.

— Îmi fac griji pentru mama, Faith. Doamna Showalter a venit s-o vadă la prânz. În primul rând că nu-mi place de femeia aia. E aşa de autoritară şi nesuferită. Se impune cu forţa şi nu o interesează defel părerea altora. Oricum, i-a dat mamei un medicament. Nu ştiu ce era, dar bănuiesc că laudanum. Nu vreau să fac situaţia mai grea decât trebuie să fie. Nu vreau să reacţionez exagerat. Dar simt că trebuie să am grijă ca asta să nu se repete şi nu ştiu exact cum să fac. L-am auzit pe doctor zicând că prea mult laudanum poate omorî pe cineva. Eu speram s-o împiedic pe mama să mai folosească. Dianne ştia că divaghează şi se opri brusc. Scuze. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Păi, i-ai zis doamnei Showalter asta?

Dianne se îndreptă şi clătină din cap.

— Nu-i pot spune nimic acelei femei. Refuză să asculte o îngrijorare sinceră.

— Poate că ar trebui să iei pe cineva cu tine când vorbeşti cu ea. Poate pe doamna Hammond?

Dianne dădu din cap.

— E o idee bună. Ai putea veni şi tu? Am putea să mergem să vorbim cu Charity în timp ce Zane şi Morgan mănâncă.

Chipul lui Faith se înăspri.

— Nu cred că va da ascultare unei femei de culoare.

— Nu-mi pasă. Am nevoie să fii acolo pentru mine, dacă nu din alt motiv.

Faith zâmbi.

— În acest caz, sigur că voi veni. Întinse mâna ca să ia vasul de lut. Nu-ţi face griji pentru spălarea vasului. Mă

ocup eu de asta. Dă-le de mâncare fraţilor tăi şi apoi mergem. Căruţa familiei Hammond nu e foarte departe. Pot să iau mai târziu laptele de la tine.

Dianne făcu aşa cum i se sugerase şi după câteva minute îi explica situaţia doamnei Hammond.

— Sunt sigură că e laudanum sau ceva la fel de rău, zise Dianne. Abia am putut s-o trezesc pe mama. Nu vrea decât să doarmă.

Charity se gândi la îngrijorarea lui Dianne, apoi îşi puse pălăria de soare.

— Haideţi să mergem să vorbim cu Griselda. Sunt sigură că are intenţii bune, dar trebuie să înţeleagă şi îngrijorarea ta.

Cele trei femei îşi croiră drum pe lângă căruţe până când ajunseră la tabăra familiei Showalter. Percy repara un ciubăr. Scăpa o unealtă după alta şi apoi bâjbâia după ele. În mod evident nu se pricepea deloc la ceea ce încerca să facă. Copiii – James, Glen, Grace şi Marysue – erau îngrămădiţi sub căruţă. Părea că servesc cina, dar în ochii lui Dianne toţi semănau cu nişte animale înfricoşate.

— Am venit să vorbim cu soţia dumitale, anunţă Charity.

Percy îşi ridică privirea, cu o frustrare evidentă.

— S-a dus în vizită la cineva.

Dianne dădu să spună că se dusese probabil să o vadă pe mama ei, când corpolenta femeie veni valvârtej în tabără.

— În viaţa mea n-am fost aşa de insultată. Percy, lasă ciubărul ăla– oricum habar n-ai ce faci acolo. Vreau să te duci să vorbeşti cu... Dădu cu ochii de cele trei femei şi se opri în mijlocul frazei.

— Ce căutaţi aici?

Privirea i se opri asupra lui Dianne. În clipa aceea, fata îşi dori să se deschidă pământul şi să o înghită. Griselda Showalter era o forţă de care trebuia să ţii seama, iar ea se temea că va trebui să o înfrunte singură.

Însă Charity păşi între ele.

— Am venit ca să vorbim despre mama lui Dianne. Mai devreme, Dianne te-a văzut dându-i ceva dintr-o sticlă. E îngrijorată din cauza asta şi eu la fel.

Faith o bătu uşurel pe Dianne pe spate, în semn de încurajare. Dianne avea nevoie de asta, întrucât ostilitatea Griseldei crescu.

— N-am făcut decât s-o ajut pe Susannah. E prietena mea şi ştiu prin ce trece. Niciuna dintre voi n-aţi pierdut un copil, aşa că n-o puteţi ajuta la fel ca mine.

Dianne făcu un pas înainte.

— Dându-i laudanum?

— N-o să-i facă niciun rău. Dacă ar fi la fel de puternică ca mine, n-ar avea nevoie de el. Dar e însărcinată şi are o constituţie slabă.

— Dacă o droghezi întruna, va deveni şi mai slabă, protestă Dianne.

— Nu eşti decât un copil. Nu ştii nimic.

Deja Percy se ridicase în picioare şi venise alături de soţia sa, ca şi cum ar fi vrut să o apere, cu un devotament evident. Nu fusese nicio ocazie în care să fie împreună şi Dianne să nu o audă pe femeie înjosindu-l. *Cum de o poate iubi şi sprijini când ea nu face nimic altceva decât să-l rănească*?

Charity interveni din nou, aruncând o privire în spate, spre Dianne, ca şi cum ar fi vrut să o atenţioneze să nu mai spună nimic.

— Griselda, te ştiu femeie rezonabilă. Te rog să nu le mai produci copiilor familiei Chadwick griji în plus. Susannah trebuie să se trezească şi să privească realitatea în faţă. Are nevoie de...

— Are nevoie de laudanum. Ea mi-a zis unde să-l caut. Mi-a cerut să i-l aduc şi asta am făcut. Griselda îşi încrucişă sfidătoare braţele şi le privi arogantă, ca şi cum le-ar fi provocat să îndrăznească să o contrazică.

Dianne îşi aminti de restul de laudanum şi oftă. Oare cât luase mama ei până acum? Mânia o făcu îndrăzneaţă.

Păşind înainte, o dădu la o parte pe Charity.

— Să nu te mai apropii de mama. Dacă mai vii, mă voi duce cu această problemă la şeful de convoi şi voi cere să fii scoasă din convoi!

— Cum îndrăzneşti! Griselda se întoarse şi plecă înfuriată, lăsându-l pe Percy cu gura căscată şi pe copii cu ochii mari de uimire.

— Ce se întâmplă aici?

Dianne se întoarse şi îl văzu pe Cole Selby în spatele lui Faith.

— O droghează pe mama, zise ea, timidă, dar ştiind totuşi că el o va înţelege şi o va ajuta.

— De ce?

— Crede că o ajută pe Susannah să facă faţă durerii, zise Charity înainte ca Dianne să poată răspunde. Cred că de-acum n-o s-o mai facă. Nu cred că a avut intenţii rele.

Cole continuă să se uite la Dianne. Lumina slabă îi făcea cu neputinţă să vadă ce culoare au ochii lui, dar parcă îşi amintea că sunt căprui.

— Îmi cer scuze pentru amestecul soţiei mele, zise Percy Showalter. Voi vorbi cu ea.

Dianne nu-şi putea imagina că asta va fi de vreun folos, dar dădu din cap în semn că-i recunoaşte efortul de a repara situaţia. Era un om aşa dublajul, iar ultimul lucru pe care îl dorea era să-i rănească sentimentele.

— Domnule Showalter, dacă nu te superi, aş vrea ca mâine să mergi cu căruţa mai în faţă. Aşa va fi mai greu pentru doamna Showalter să vină în vizită.

Percy dădu din cap şi îşi aranjă ochelarii pe nas.

— Înţeleg.

Nu părea să mai fie ceva de spus. Dianne le dori noapte bună şi se întoarse în tabăra lor. Zane şi Morgan jucau dame.

— A venit aici, nu-i aşa? îi întrebă ea.

— Incredibil, răspunse Morgan. A tunat şi a fulgerat când eu şi Zane n-am lăsat-o în căruţă. Chiar ne-a ameninţat că

ne trage o mamă de bătaie.
Zane izbucni în râs.
— Îhî. M-am gândit că ar fi haios să o văd că încearcă, aşa că i-am sugerat să înceapă cu Morgan.
Morgan râse pe sub mustaţă.
— O clipă am crezut că o va face. Apoi a plecat mormăind şi boscorodind. Ridică din umeri. Presupun că a păstrat pedeapsa pentru mai târziu.
Dianne clătină din cap.
— Eram în tabăra ei când s-a întors. Era furioasă foc. Voia să-l pună pe Percy să vină să vă dea o lecţie.
Gemenii începură să râdă şi mai tare, apoi se întoarseră la jocul lor.
— Tot respectul pentru omul ăla, zise Zane, mutând piesa contra lui Morgan.
— Da, răspunse Morgan, în timp ce Zane sări peste câteva piese de-ale sale. Frăţioare. Se face prea întuneric ca să mai vedem ceva. Haide să vedem de vite.
— Nu-ţi place deloc să pierzi, răspunse Zane, ridicându-se în picioare. Se aplecă şi strânse jocul. Mâine seară o să începem mai devreme şi n-o să te poţi plânge de lumină.
Plecară ca să se ocupe de animale, lăsând-o pe Dianne singură. Ea se cuprinse cu braţele ca să-şi alunge durerea şi se uită fix la focul mic. Cole Selby îi învăţase pe fraţii ei să facă un foc doar atât de mare cât să gătească şi să se încălzească la el. Zisese că cei mai mulţi făceau focuri mult prea mari. Era o risipă pe care nu şi-o puteau permite aici, unde lemnul şi alţi combustibili se găseau atât de greu.
Zâmbi când şi-l aminti apărând în tabăra familiei Showalter. Îl judecase greşit. Fusese nesuferit şi condescendent în primele ocazii când îl întâlnise. Apoi, când călcase pe şarpe, se purtase cu ea ca cu un copil, dar îi salvase viaţa.
Însă în această seară simţise din nou că el îi simte durerea şi mâhnirea, era la fel de sigură de asta ca de propriul ei nume. Îi văzuse privirea. El înţelesese că

acţiunile Griseldei erau nelalocul lor şi că trebuiau oprite. Zâmbi slab. Poate că avea un apărător în Cole Selby.

CAPITOLUL 15

Caravana de căruţe se apropie de Virginia City pe drumul Corrine. Frumuseţea munţilor ce mărgineau drumul îi dădu mari speranţe lui Dianne că va găsi un sat liniştit de munte care să le fie noul cămin. Însă speranţele ei fură spulberate repede, odată cu prima privire aruncată oraşului. Cuibărită la poalele munţilor Tobacco Root, era o colecţie de firme cu faţade false şi case cu aspect de cocioabă. Corturile înţesau valea de-a lungul pârâului, unde activităţile miniere răscoliseră pământul, lăsându-l rănit şi tânjind după viaţă.

Zona era aproape lipsită de copaci. Dianne presupunea că fuseseră tăiaţi pentru construcţii şi pentru foc. Oricum, peisajul părea sterp, lipsit de vegetaţie. Culoarea spălăcită şi lipsită de viaţă a lemnului bătut de vreme şi a pământului uscat o făcu pe Dianne să se întrebe dacă putea ieşi ceva bun dintr-un asemenea loc.

Cei mai mulţi dintre cei care aleseseră să vină spre nord cu grupul domnului Selby veniseră pentru aur. Doar câteva căruţe cu femei şi copii veneau spre vest cu rude de sex masculin pentru a se alătura soţilor care deja munceau din greu în căutarea aurului. Convoiul luase de pe drum căruţe rămase în urmă de-a lungul căii Corrine ce ducea spre nord. Mulţi bărbaţi veneau din Colorado şi California, unde aurul părea să se fi terminat. În privirea lor se citea o aşteptare prevăzătoare. Cole Selby îi spusese lui Morgan că e privirea speranţei chinuite – dorinţa de a crede că acum vor da lovitura, în tot acest timp amintindu-şi de celelalte dăţi când nu reuşiseră.

De fapt, familiile Chadwick, Showalter şi Hammond erau singurele care veniseră în Virginia City gândindu-se la altceva decât la aur. Griselda auzise că zona e bună pentru

agricultură, dar, după cum părea. Dianne se gândea că cineva o indusese în eroare pe biata femeie. Îi venea greu să creadă că în ţinutul ăsta se putea creşte şi altceva în afară de mâhnire adâncă. Familia Hammond avusese de fapt ca ţintă Oregonul, unde voiau să locuiască cu fiul lor, dar, după ce se rugaseră pentru asta, se simţiseră încredinţaţi că trebuie să stea o vreme în apropiere şi să slujească districtului minier. Şi tânărul lor însoţitor, Levi Sperry, fusese de acord cu această decizie. Dorinţa lui era să se stabilească în zonă, lăsându-i pe singurii părinţi pe care îi cunoscuse vreodată, ca să înceapă o viaţă pe cont propriu. Charity îi mărturisise lui Dianne că e sigură că Levi începea să simtă afecţiune pentru ea şi că asta îi influenţase dorinţa de a se stabili acolo. Dianne avea sentimente contradictorii în ceea ce-l privea. Era drăguţ şi politicos, dar ea nu avea nicio dorinţă să fie curtată de cineva. Viaţa ei era încă prea întoarsă pe dos, iar cu evenimentele din ultimele câteva luni curtatul era ultimul lucru la care se gândea. Cu toate acestea, era bucuroasă că îl are prin preajmă – bucuroasă că toţi prietenii ei erau aproape. Charity o ajuta să menţină un echilibru când Griselda era în ofensivă. Dianne simţea că va avea nevoie de ajutorul ei dacă Griselda se stabilea foarte aproape de casa unchiului Bram. În afară de aceştia, singurii oameni din convoi de care îi păsa lui Dianne erau Faith şi Malachi – dar ei veniseră pentru aur. Dianne nu putea decât să spere că unchiul Bram nu locuia prea departe de locul de minerit. Poate că aşa va avea posibilitatea să se furişeze şi să o viziteze pe Faith din când în când.

Cole îi îndrumă pe căutătorii de aur să coboare în viroagă, ca să vadă ce locuri sunt libere. Lumina zilei ţinea cam până pe la opt la începutul lui septembrie, aşa că aveau timp destul ca să se uite pe acolo şi totuşi să-şi facă tabăra înainte de căderea nopţii. În timp ce restul grupului lor dispărea tot mai adânc în districtul minier, Dianne se simţi puţin cam singură. Familiile Hammond şi Showalter se

duseseră după ceilalţi, simţindu-se mai bine să-şi facă tabăra cu oameni pe care îi cunoşteau.

Însă Susannah Chadwick fusese sigură că fratele ei va fi acolo ca să-i întâmpine şi alese să se despartă de grup. Posomorâtă – dar trează de când cu intervenţia lui Charity pe lângă Griselda – îşi instrui copiii să-şi conducă atelajele în centrul oraşului.

— Îl vom găsi pe Bram, le spuse ea, şi atunci el ne va conduce acasă la el. Slavă Domnului că nu vom fi ca aceşti oameni.

Privirea lui Dianne urmări privirea fără expresie a mamei în timp ce ultima căruţă dispăru din vedere. Fusese cea mai grea călătorie din viaţa ei şi acum se terminase. Cumva acest final părea aproape neinteresant, iar Dianne era destul de dezamăgită de sosirea lui bruscă.

— Să mergem, strigă Susannah din căruţă.

— Unde ne ducem, mamă? întrebă Zane, în timp ce Morgan îşi punea căruţa în faţă.

Mama se uită în jur absentă.

— Nu ştiu. Mergi în oraş. Oamenii de acolo trebuie să-l cunoască pe fratele meu. E un om distins şi reputaţia sa va fi suficientă. Doar e aici de multă vreme, n-a venit cu aceşti nătăfleţi loviţi de febra aurului.

Zane şi Dianne se uitară unul la altul. Pe faţa lui Zane se citea îngrijorarea, dar dădu din cap către mama lor şi se duse după Morgan.

Dianne îşi conduse atelajul după atelajele fraţilor ei şi astfel îşi croiră încet drum pe strada prăfuită. Zgomotul creştea când se apropiară de clădiri. Erau o grămadă de cârciumi şi săli de dans din care muzica, dacă putea fi numită astfel, asalta simţurile trecătorilor. Câţiva bărbaţi, beţi după cum arătau, fluierară şi o strigară pe Dianne într-un mod deloc cuviincios. Ea era uimită că oamenii puteau fi beţi în miezul zilei. Îşi lăsă repede ochii în jos, spre copitele boilor, continuând să înainteze.

N-o să-i bag în seamă. Îşi zise. *Îi voi ignora şi mă vor*

lăsa în pace. Dar nu putea să nu-şi aducă aminte de ziua în care fusese ucis tata. Şi pe oamenii aceia îi ignorase şi ei n-o lăsaseră în pace.

Când ajunseră în cealaltă parte a oraşului, lui Dianne nu îi plăcea mai mult Virginia City. Străzile erau înţesate de un număr uimitor de oameni, dar niciunul nu părea prea prietenos.

Morgan şi Zane îşi opriră căruţele pe marginea drumului, iar Dianne nu putu decât să-i imite. Dacă ar fi fost după ea, ar fi mers mai departe. Era ceva acolo care nu-i plăcea.

— Mamă, am trecut pe lângă poştă, strigă Morgan, venind în spate la căruţa lor. Iar Zane a văzut sediul unui ziar. Am legat atelajele şi ne ducem acolo ca să vedem dacă ştie cineva unde-l putem găsi pe unchiul Bram.

— Bine. Aflaţi unde-i casa lui şi vom merge imediat acolo, fu de acord mama.

Zane venise şi el şi se uită la Dianne.

— Vă descurcaţi amândouă cât suntem plecaţi? Locul ăsta pare plin de scandalagii.

— Vom fi bine, răspunse mama înainte ca Dianne să poată deschide gura. Voi duceţi-vă odată să vedeţi unde stă unchiul vostru.

Zane şi Morgan dădură din cap şi se grăbiră să plece. Dianne îşi ridică privirea şi o văzu pe mama întinzându-şi gâtul ca să se uite după gemeni. Privirea îi trăda neliniştea – disperarea. Lui Dianne îi părea rău pentru ea. Ce greu trebuie să fi fost pentru ea să-şi piardă bărbatul şi două fiice, să fie părăsită de un fiu, apoi să îndure drumul lung până în Virginia City în timp ce purta un bebeluş în pântec.

— Mamă, te simţi bine?

Mama se întoarse şi se uită la ea.

— Sunt bine. Voi fi şi mai bine când îl vom găsi pe Bram. În glas parcă i se simţea frica. Mi-ar prinde bine un ceai tare.

— Sunt sigură că nu va dura mult, încercă Dianne să o încurajeze. Deşi nu fusese niciodată afectuoasă sau

iubitoare, acum Susannah Chadwick era şi mai distantă decât înainte. Dianne simţea o răceală – aproape o ostilitate – îndreptată către ea şi către gemeni. Oare le purta pică pentru că trăiau, când ceilalţi muriseră? îi ura pentru că rezistau, sau pentru că sugeraseră această călătorie grea când Trenton refuzase să vină?

Aşteptară aproape un ceas până se întoarseră gemenii. Nu aduceau veşti bune – vedea asta pe faţa lor.

— Ei? întrebă mama.

Morgan vorbi primul.

— Oamenii îl cunosc pe unchiul Bram, dar nu l-au văzut de luni de zile. Nu ştiu unde locuieşte de fapt, dar nu este aici.

— Cineva a zis că unchiul are o casă la nord de aici, dar nu ştia cât de departe este sau cum se ajunge acolo, adăugă Zane.

Dianne nu era pregătită pentru reacţia mamei. Fără veste, ea sări de pe capra căruţei într-o parte. Morgan abia reuşi să o ajute. Copilaşul nu părea să o încurce, întrucât neliniştea îi dădea putere.

— Trebuie să fie aici. Dianne i-a trimis o scrisoare cu luni în urmă. Ar trebui să fie aici să ne aştepte. Mă voi duce la hotelul pe lângă care am trecut ca să întreb acolo. S-ar putea să fie chiar acum acolo.

— Vin cu tine, mamă, zise Morgan, păşind înainte.

— Nu! Mă duc singură. Stai aici şi ai grijă de căruţe şi de sora ta.

Mama porni val vârtej în jos pe stradă, ca un general gata să cucerească un teritoriu. Zane şi Morgan se uitară la Dianne, în căutare de răspunsuri.

— Ce-o să facem dacă nu-l găseşte pe unchiul? întrebă ea, în loc să ofere soluţii.

— Nu ştiu, răspunse Zane. Dacă o fi plecat cu totul din teritoriu? Dacă s-o fi dus în Missouri când i-ai scris că vom veni în vest?

— O, sigur că n-ar fi făcut aşa ceva, zise Dianne,

întrebându-se cum vor face faţă unei asemenea situaţii dacă era adevărată.

— Păi, după cum se vede, ar putea să fie aşa! răspunse Morgan.

— Deci, ce facem dacă aşa stau lucrurile? întrebă Zane. Eu nu prea am de gând să mă întorc în Missouri.

Morgan dădu din cap.

— Nici eu.

— Nu cred că vreunul dintre noi ar putea face faţă unui drum înapoi – cel puţin nu acum. Mama nu mai poate călători, iar iarna nu e prea departe.

— În munţi se face frig mai repede. În plus, suntem mai la nord, adăugă Zane.

— Oricum ar fi, continuă Dianne, trebuie să vedem ce e de făcut. Avem nevoie de adăpost. Dacă unchiul Bram nu e de găsit, va trebui să căutăm o locuinţă. Avem bani, aşa că plata chiriei n-ar trebui să fie o problemă. Mai avem şi toate aceste mărfuri, plus vite în plus. Cred că va trebui să vindem animalele, în afară de caii noştri şi poate o vacă şi nişte găini. Putem vinde şi căruţele. Poate ţinem una.

— Crezi că mama va fi de acord cu asta? întrebă Zane, grav.

Dianne îşi dădu brusc seama că preluase din nou conducerea.

— Uite, ea n-are cum spera că vom putea hrăni animalele pe timp de iarnă. Avem grăunţe pentru cai şi probabil că putem cumpăra fân şi paie. Dacă nu, ne vom descurca cum vom putea. Dar nu putem ţine toţi boii şi toate vacile de lapte până la primăvară. Cineva le va dori. Îmi aduc aminte că domnul Selby a zis că animalele sunt la mare căutare aici.

— Păi, dacă mama e de acord, cred că-i o idee bună.

Dianne se gândi cum să organizeze vânzarea.

— Mă întreb dacă am putea ţine o licitaţie. Credeţi că e posibil? Am putea vinde vitele, căruţele şi mărfurile la licitaţie. Aşa vom obţine destui bani. Ar trebui să fie destui,

cu ce mai avem, ca să ne ţină până la primăvară.

— Va trebui să păstrăm provizii şi pentru noi pentru iarnă, zise Morgan.

Dianne dădu din cap.

— Deci rămâneţi amândoi până atunci? Băieţii se uitară unul la altul şi îşi dădură pălăriile pe spate la unison. Gesturile lor erau imagini în oglindă ale celuilalt.

— Ce te face să crezi că nu am rămâne? o întrebă Zane.

Dianne oftă şi se rezemă de roata căruţei.

— Uite, de când am pornit la drum, voi doi n-aţi făcut altceva decât să vorbiţi despre faptul că vreţi să mergeţi pe calea voastră. Zane, ştiu că vrei să te înrolezi în armată, iar Morgan, tu pari înclinat să explorezi şi să caşti ochii în dreapta şi în stânga. Nu vă învinovăţesc pe niciunul, dar nici n-am libertatea de a lua asemenea decizii în ce mă priveşte. Eu va trebui să stau locului şi să am grijă de mama şi de bebeluş. Şi nu mă deranjează. Dar iarna vine cu paşi repezi şi nu ştiu cum vom trece prin ea dacă voi doi nu veţi fi aici ca să ne ajutaţi cu lemnele, apa şi animalele pe care le vom păstra. Vreau doar să ştiu dacă veţi sta măcar până trece iarna. Apoi, chiar dacă nu-l găsim pe unchiul Bram până la primăvară, voi puteţi merge pe calea voastră, iar eu voi face alt aranjament.

Fraţii ei păreau surprinşi de atitudinea ei de conducătoare. Şi ea era surprinsă. Din motive pe care nu le înţelegea, a-şi asuma răspunderea pentru familie părea ceva normal pentru ea.

— Eu n-am de gând să vă las singure în iarna asta, zise Morgan ferm. Şi nu cred că Zane are de gând să facă asta, nu-i aşa? Se uită la fratele său, la fel ca Dianne.

— Pot aştepta până la primăvară ca să mă înrolez, dar după aceea chiar aş vrea să-mi croiesc propria cale. Până atunci voi avea aproape nouăşpe ani. Voi fi destul de mare ca să fiu pe cont propriu.

Dianne chicoti, dar cu amărăciune.

— Eu am aproape şaptesprezece ani şi cred că, fie că ne

place, fie că nu, suntem pe cont propriu.

Parcă pentru a-i sublinia spusele, mama se întoarse în acel moment. Furia dispăruse şi în locul ei Dianne vedea că înfrângerea şi tristeţea preluaseră conducerea.

Zane o ajută pe mama să se urce în căruţă. După ce se aşeză, Susannah spuse:

— Nu ştiu ce-o să facem. Bram nu e aici. Nu locuieşte aici; îşi ia doar provizii şi corespondenţa de aici. Se întoarse ca să intre în căruţă.

— Stai, strigă Dianne. Va risca să o mânie şi va insista să discute despre nevoia evidentă de adăpost şi vânzare a vitelor. Nu aveau timp de pierdut.

— Ce e? întrebă mama, absentă.

Dianne văzu cum îi dau iar lacrimile. Nu-i plăcea să provoace şi mai multă durere.

— Noi am discutat – eu şi gemenii. Ne-am gândit că, dacă nu-l găseşti pe unchiul Bram, trebuie să găsim o locuinţă. Trebuie să vindem boii şi o parte din vacile de lapte şi poate toate căruţele în afară de una.

Susannah clătină din cap.

— Nu-mi pasă ce faceţi. Găsiţi o locuinţă sau nu. Pur şi simplu nu-mi pasă. Cu asta, dispăru în căruţă – negreşit pentru a-şi uita nefericirea în somn.

Dianne se întoarse spre fraţii ei. Trebuiau să se mişte repede, înainte ca mama să se răzgândească.

— Zane, du-te înapoi la sediul ziarului. Spune-le că trebuie să dăm un anunţ şi că ne trebuie şi nişte afişe tipărite pe care să le punem prin oraş. Află cât costă asta. Morgan, du-te să vorbeşti cu şeriful sau cu cine o fi responsabil şi vezi care e legea pentru licitaţii. Vezi dacă nu poţi afla şi unde am avea voie să ţinem o licitaţie?

— Ce-o să faci cât suntem noi plecaţi? întrebă Morgan.

— Eu voi începe să trec în revistă stocul şi voi încerca să o consolez pe mama, zise ea cu hotărâre. Părea că zarurile fuseseră aruncate şi sarcina ei era să fie matriarha familiei. Simţi că îi creşte puterea când văzu privirea aprobatoare a

fraţilor ei mai mari. Eu îi voi scrie o scrisoare lui Trenton şi-l voi aduce aici. Până la primăvară sigur se termină războiul şi nevoia lui de a-l răzbuna pe tata va rămâne în urmă. Dacă el poate veni aici până la primăvară, veţi fi amândoi liberi să vă vedeţi de drumul vostru.

CAPITOLUL 16

Trenton încă mai simţea nevoia să se uite peste umăr chiar şi acum, după atâtea săptămâni de când scăpase de banda lui Wilson. Noaptea, când era singur cuc, parcă auzea râsul răutăcios şi cuvintele urâte ale lui Jerry. Acelui om nu-i păsa deloc de nimeni. Fusese bucuros să se descotorosească de Robbie, zicând că era un prost care nu ştia nici măcar cu care parte a pistolului să tragă.

Trenton încercase să-l facă pe Jerry să vorbească despre ceea ce se întâmplase la bancă, dar pe Jerry nu-l interesa decât aurul yankeilor. El îşi declarase dorinţa de a vedea ce fac Robbie şi domnul Danssen, dar Jerry îi spusese verde în faţă că îl împuşcă. Era sigur că Trenton va aduce legea asupra lor, aşa că îi ordonase lui Sam să stea cu ochii pe el, ca să nu poată fugi în oraş.

Însă Sam era un om leneş, iar când el aţipi, Trenton plecă în grabă. Nu ştia unde se va duce. Nu avea bani; Jerry refuzase să-i dea partea din prada de la bancă până când nu era sigur de loialitatea sa. Avea calul, puşca şi pistolul, iar singurul lucru de care simţea că se poate despărţi era puşca. Nu-i adusese cine ştie ce avere când o vânduse unui proprietar de prăvălie din Jefferson City, dar îi oferi o masă bună şi nişte bani în buzunar.

Plecă din sud-estul statului Missouri în Kansas City, unde se vorbea tot mai mult despre război. I se părea ciudat. Războiul invada de fapt New Madridul, în timp ce Kansas City părea la distanţă sigură de lupte, în New Madrid, oamenii păreau să evite chiar şi discuţiile despre război. Ameninţarea era atât de reală, încât nu părea necesar să se

vorbească despre ea.

Însă aici, ziarele proclamau ameninţările şi îngrijorările, dând detalii despre fiecare bătălie de cum deveneau disponibile. Oamenii vorbeau despre război la fiecare colţ de stradă, la masă şi chiar şi în biserică.

Nu mai avea decât câţiva bănuţi în buzunar şi nu ştia ce va face în continuare. Nu avea nicio speranţă să-şi poată lua o cameră la un hotel sau o pensiune.

Încercă să-şi găsească de lucru. Mergând de la o firmă la alta, le spunea că e fiu de proprietar de magazin şi că ştie ce e de făcut – că putea transporta şi aduce marfa, dacă nu altceva – dar nu îl angaja nimeni. Din cauza luptătorilor de gherilă şi a altor huligani de la graniţă, toată lumea părea circumspectă cu străinii şi orice spirit de generozitate se pierduse ca rezultat al războiului. La un magazin de alimente neperisabile, o bătrână îşi făcuse milă de el şi îi dăduse nişte carne uscată şi biscuiţi. Îi spusese că se va ruga pentru el, dar el nu era deloc sigur că Dumnezeu va asculta, cu atât mai puţin să-l şi pese de unul ca el.

După câteva zile fără mâncare, şi cu frigul care se instala, Trenton era sigur că Dumnezeu nu ascultă. Se gândi să-şi vândă lucrurile rămase. Mai avea pistolul, şaua şi calul. Dar un bărbat avea nevoie de toate acestea ca să rămână în viaţă. Cum să ajungă în Teritoriul Montana fără ele?

— *Dacă* mă duc, bombăni.

De câteva săptămâni se gândea să se ducă spre nord. Măcar putea vedea ce fac ai lui, dacă sosiseră cu bine. Nu primise nicio veste de la ei, dar, de fapt, nu se deranjase să întrebe la oficiul poştal din New Madrid înainte de a pleca. Probabil că Dianne îi scrisese, dar el nu va şti niciodată.

Lăsându-şi calul legat la capătul străzii, pomi pe trotuarul de scânduri, îşi văzu reflexia în vitrina unui vânzător de legume. *Nu-i de mirare că nu mă angajează nimeni*. *Arăt ca un bandit*. Cu barba nerasă şi hainele pline de praf, era o apariţie destul de ameninţătoare.

Poate că m-aş putea spăla în râu, se gândi el mergând mai departe pe stradă. Dar chiar când îi veni acest gând, stomacul începu să-i chiorăie tare. Nu putea aştepta aşa de mult. Era mort de foame, iar acum educaţia de la şcoala duminicală fu uitată cu totul, în timp ce contempla gândul de a fura ceva de mâncare.

Intră într-un magazin universal, uitându-se în jur să vadă ce poate lua. Ar fi vrut carne uscată şi poate nişte biscuiţi sau pâine, dar cu acestea era greu să se strecoare afară. Magazinul era aglomerat, ceea ce era în avantajul său. Văzând un castron cu mere pe tejghea, luă două când nu se uita nimeni şi le vârî repejor în buzunar.

Fu năpădit atunci de un sentiment de vină, gândindu-se la mama. Ea ar fi fost îngrozită să ştie cât de jos ajunsese. Aruncase în aer depozitul Uniunii, nu făcuse nimic pentru a opri jefuirea unei bănci, se însoţise cu ucigaşii, iar acum furase.

Ieşi din magazin şi se duse mai jos, la un alt magazin. Aici se izbi din greşeală de o femeie care mergea spre uşă, scăpându-şi cumpărăturile pe jos. Trenton nu intenţionase să facă asta, dar părea a fi un act al providenţei, deoarece, când o ajută să-şi strângă lucrurile, reuşi să strecoare un pachet în buzunar. Sigur era ori carne, ori brânză.

— Unde sunt nasturii mei? întrebă ea, uitându-se pe jos. Am avut un pachet cu nasturi.

Trenton îi întinse o papiotă de aţă.

— Nu ştiu. Mi se pare că ceva a ajuns acolo, zise el, arătând în spatele ei.

Se prefăcu că se uită după nasturii pierduţi, în timp ce o altă clientă intră în discuţie cu femeia. Erau foarte preocupate de o anume doamnă Hancock când Trenton reuşi să se furişeze pe uşă afară.

Ajunse înapoi la calul său, gândindu-se că nu are rost să-şi forţeze norocul. Se va întoarce în pădurea de lângă râu, ca să vadă dacă nu poate împuşca o veveriţă sau un iepure. Atunci ar avea parte de o cină bună.

În timp ce călărea, desfăcu pachetul din buzunar şi descoperi că e o bucată de brânză. Fără să mai aştepte, muşcă o bucată uriaşă. Nimic nu mai avusese un gust aşa de bun. Băgă mâna în celălalt buzunar şi scoase un măr. Muşcând când din măr, când din brânză, începu în sfârşit să se simtă sătul. Dar nu putea să nu se gândească la zilele din trecut şi la mesele gătite de mama. Se gândi şi la patul său cald şi la siguranţa pe care o cunoscuse mereu când era în grija părinţilor săi.

La nouăsprezece ani, Trenton îşi dorea foarte mult să se dovedească ca bărbat, dar de multe ori se simţea neajutorat – copilăros. Ca acum… ar fi dat orice ca cineva să aibă grijă de el.

Pe măsură ce se apropia de râu, aerul devenea greu din cauza umezelii. Răceala îi trecea prin haina subţire, făcându-l să se întrebe dacă nu ar fi mai bine să se ducă spre sud, nu spre nord. Nu avea bani ca să-şi cumpere haine mai călduroase şi nu mai era mult până când zăpada şi vânturile reci deveneau obişnuite, nu doar vestitori ai schimbării anotimpului.

Poate că aş putea merge spre Texas, se gândi el. Auzise tot felul de lucruri despre zona aceea. Se părea că întotdeauna era o fermă de vite sau alta care angaja oameni care să aibă grijă de animale – nu că el ar fi avut vreo experienţă. Mâinile lui aveau ceva bătături căpătate în ultimele câteva săptămâni de călărit, dar nici nu se comparau cu cele ale unui cowboy.

Îşi găsi tabăra şi descălecă. Împiedicând picioarele calului, îşi scoase pistolul ca să-şi verifice muniţia şi se gândi la alternativele pe care le avea. Dacă se îndrepta spre vest, pădurea îi oferea o acoperire mai bună şi mai multe şanse de a găsi veveriţe. Dacă se ducea spre est, terenul era ceva mai deschis şi ar fi fost ideal pentru iepuri.

Gândindu-se că e mai uşor să prindă iepuri, o luă spre pajişte. Merse cam treizeci de minute fără să vadă vreun semn de viaţă. Stejarii şi ulmii de pe marginea râului

fremătau în bătaia vântului, care se înteţea. Trenton îşi închise haina cu ultimii doi nasturi rămaşi.

Se pregătea să renunţe şi să se întoarcă în pădure, când privirea îi fu atrasă de o străfulgerare albă. Urmări mişcarea şi văzu un iepure hoinărind prin iarba înaltă. Se opri într-un mic luminiş. Ochind animalul, apăsă pe trăgaci chiar când iepurele îşi ridică capul ca să adulmece aerul.

Glonţul îi trecu prin gât. Iepurele scoase un ţipăt strident şi căzu. Trenton dădu fuga la el, foarte încântat de isprava sa. Parcă simţea gustul de carne.

Se puse îndată pe treabă, nevoind să cureţe animalul în tabără ca să atragă alte animale. După ce termină, se întoarse în tabără şi se puse pe gătit prada.

În pofida mesei de mai devreme, cu mere şi brânză, îi era din nou foame. Tocmai întorsese iepurele deasupra focului, când un foşnit din tufişuri îi atrase atenţia.

— Bună! se auzi un glas de bărbat.

Întinse mâna după pistol, încă convins că Jerry Wilson îl va prinde din urmă.

— Cine-i acolo?

Un bătrân, care arăta chiar şi mai obosit şi mai tras la faţă decât el, ieşi dintre copaci. Avea o haină până la genunchi, care părea veche de vreo douăzeci de ani. Pe cap avea un joben foarte uzat şi murdar din ceea ce părea a fi fost odată piele de castor de bună calitate.

— Mă numesc Henry DuPont. Am simţit mirosul de mâncare. N-am mai mâncat nimic de multă vreme.

Trenton se relaxă puţin.

— Eşti binevenit să mănânci cu mine. N-am mare lucru, numai iepurele ăsta.

— Sună foarte bine. Omul îşi vârî mâna în haina ruptă şi scoase o punguţă textilă.

— Eu dau sarea. Nu merg nicăieri fără sare. Am descoperit că omul poate mânca aproape orice dacă are puţintică sare să adauge.

Trenton zâmbi.

— Şi eu mănânc destul de sărat. Hai şi încălzeşte-te. Bătrânul veni şchiopătând în tabără, protejându-şi piciorul drept. Trenton nu voia să fie necioplit şi să întrebe, aşa că nu spuse nimic.

— Mergi undeva anume?

Trenton clătină din cap.

— Nu, nu chiar. Am o soră în Teritoriul Montana, dar nu mi se pare perioada potrivită ca să merg în nord. Dumneata?

— Neh, eu merg oriunde văd cu ochii.

Trenton dădu din cap şi roti din nou iepurele. Se rumenea frumos şi zeama picura în focul de dedesubt – sfârâind şi producând cea mai incredibilă aromă.

— Ai fost în război? întrebă Henry.

Trenton îl privi o clipă pe bătrân şi apoi clătină din cap.

— Tatăl meu n-a vrut să mă înrolez. Ridică din umeri. Nu pot zice că am dorit să merg la război.

— Măcar nu eşti dezertor. Nu pot suporta bărbaţii care îşi dau cuvântul şi apoi dau bir cu fugiţii. Am cunoscut destui. Dacă n-are onoare, un bărbat n-are nimic.

Trenton încuviinţă din cap, simţindu-se iarăşi vinovat de furtul de azi-dimineaţă.

— Vremurile grele îl fac pe om disperat, mormăi el.

Henry râse.

— Ce, eu nu ştiu asta? Nu m-am născut cu viaţa asta. Am avut o nevastă bună şi două fiice minunate. Mi-am pierdut nevasta la naştere, când a încercat să-mi dăruiască un fiu. Mama mea dragă a venit să locuiască cu noi după aceea. Le-a crescut pe fete ca şi cum ar fi fost ale ei. Nu le-am mai văzut de ani de zile.

Trenton îi simţi singurătatea din glas.

— Ce s-a întâmplat de ai plecat la drum?

Henry clătină din cap.

— Nu-ţi pot spune. Într-o bună zi m-am sculat, am plecat şi am tot mers.

— Ţi-ai lăsat pur şi simplu casa şi familia?

Henry dădu din umeri.

— După cum am zis, nu-ţi pot spune sincer de ce. Aşa mi s-a părut că trebuie să fac. Am rătăcit prin lume în ultimii douăzeci de ani.

— Mi se pare vreme lungă să fii departe de cei dragi. Eu nu sunt despărţit de ai mei nici de un an şi deja mi-e mai dor de ei decât vreau să recunosc. Mi-e dor şi de confortul de acasă.

Henry îşi întinse mâinile la foc. Lumina se micşora pe măsură ce cerul era acoperit de nori negri.

— Ştiu ce vrei să spui. Nimic nu-i mai bun decât o saltea de pene şi o pătură caldă.

Trenton zâmbi la acest gând. Îşi scoase cuţitul şi încercă o bucăţică de iepure.

— Cred că e făcut.

Mâncară în tăcere, luând toată carnea de pe oase. Trenton îşi aminti de al doilea măr şi i-l oferi lui Henry. Aşa simţea că face o mică penitenţă pentru că-l furase.

— Nu, mersi. Nu-l pot mesteca bine ca să mă bucur de el. Dinţii mei îs aproape duşi.

Trenton puse mărul înapoi în buzunar chiar când începură să cadă primii stropi de ploaie. Henry se uită în sus.

— Ştiu o peşteră cam la patru sute de metri în amonte. Dacă ne grăbim, nu ne vom uda.

Trenton îşi strânse lucrurile şi le legă de cal. Henry îl conduse printre copaci, trebuind să aştepte până când Trenton găsea o cale ca să vină călare. Ajunseră în sfârşit la peşteră, recunoscători că ploaia nu începuse încă de-a binelea.

Trenton îşi legă calul şi îşi duse lucrurile în grotă. Henry deja strângea lemne pentru foc, iar Trenton se grăbi să îl ajute.

— Peştera va fi puţintel mai caldă, mai ales cu un foc bun.

— Am fost precaut cu focurile, recunoscu Trenton. N-am

făcut foc decât acum, când am avut nevoie de el pentru iepure. M-am temut să nu atragă bandiţii de la frontieră.

— S-ar putea. Băieţii cunosc zona asta ca pe propriul buzunar. De găsit, ne pot găsi, asta-i sigur. Da’ n-avem noi prea multe ce le-ar trebui lor. Afar’ de calu’ dumitale.

Trenton dădu din cap.

— Oare încape şi el în peşteră?

— Sunt sigur că-l putem înghesui şi pe el, zise Henry. Da’ s-ar putea să nu-i placă. Îl putem băga întâi pe el, apoi să ne facem focul la gura peşterii. Aşa nu se va speria prea tare.

Petrecură seara într-o atmosferă prietenească, discutând despre vreme şi iarna care venea. Henry scoase un pachet de cărţi din buzunar şi i le arătă lui Trenton.

— Joci?

Trenton clătină din cap.

— Mama era de părere că cărţile sunt uneltele diavolului.

Henry începu să amestece cărţile.

— Mulţi oameni cred asta, da’ eu nu ştiu de ce. Omul nu se aşază să joace fără să ştie că şansele sunt împotriva lui. Doar nu-l păcăleşte nimenea.

Împărţi cărţile.

— Nu jucăm pe bani, asta-i sigur, aşa că de ce nu joci câteva partide cu mine? Trece timpul mai uşor.

— Ce jucăm?

Henry zâmbi.

— Poker. Ce altceva?

Jucară câteva ore, oprindu-se doar cât să mai pună lemne pe foc. Afară, vremea se înrăutăţi şi se făcu mai frig, ploaia fiind atât de torenţială încât la un moment dat nu se mai putea vedea dincolo de gura peşterii.

Trenton părea să aibă o afinitate naturală pentru poker. După ce înţelese regulile, câştigă un joc după altul, luându-l prin surprindere şi pe Henry.

— Eşti bun, băiete. Poate prea bun. Probabil că ai putea

câştiga binişor dacă ai învăţa să citeşti oamenii destul de bine. **

— Cum adică? ** întrebă Trenton. Îi plăcea jocul. Strategia îi ţinea mintea ocupată şi îl ajuta să uite de griji.

— Sunt două feluri de oameni care joacă poker. Ai ce vin aşteptându-se să câştige şi ăi ce vin nădăjduind să câştige. Nădăjduitorii nu ajung niciodată departe. Nu înţeleg mintea care-i mână pe ăi ce aşteaptă să câştige. Jucători profesionişti sunt destui. O vreme am fost şi eu unul. Există jocuri obişnuite în care poţi spune că e o seară bună dacă faci zece dolari. Apoi sunt jocuri cu miză mare unde sunt la bătaie mii.

Trenton deveni atent la gândul atâtor bani.

— Cum se poate? **

Henry dădu din umeri.

— Bănuiesc că sunt mulţi bogătani care nu ştiu ce altceva să facă cu banii lor. Rânji. Eu sigur îi pot ajuta să-i cheltuiască.

Trenton râse.

— Şi eu.

Henry deveni serios şi împărţi iar cărţile.

— Ştiu unde ai putea intra într-un joc serios. Ai putea face treizeci, chiar şi cincizeci de dolari înainte să se termine seara. Dacă joci aşa de bine.

— N-aş putea face asta. Mama şi-ar pune coada pe spinare şi ar veni înapoi tocmai din Teritoriul Montana ca să mă tragă de urechi dac-aş îndrăzni să joc.

— Îţi zic că nu-i aşa păcat cum zice ea. Cum ar putea fi asta jaf sau înşelăciune, dacă omul vine de bunăvoie la masă – ştiind că şansele sunt împotriva lui?

Trenton se gândi atent la asta pentru un moment. Omul avea dreptate, iar jocul *era* plăcut. Cu ce era diferit de a-ţi petrece seara jucând un alt joc acceptat de societate?

— Chiar dacă aş vrea să încerc, zise el în cele din urmă, n-am niciun ban.

— Ai un pistol, arătă Henry. Ai chiar şi un cal cu şa. Le-ai

putea vinde pe toate sau una dintre ele, apoi le poţi cumpăra din nou după ce ai câştigat o sumă frumuşică.

Trenton clătină din cap şi luă cărţile împărţite de Henry.

— Nu le pot risca. S-ar putea să nu câştig. În definitiv, sigur sunt destui care ştiu mult mai multe ca mine despre joc.

— Da, aşa-i. Aici intervin eu. Te pot învăţa tot ce trebuie să ştii. Cum să citeşti un om. Cum să ţii socoteala cărţilor – asta-i bine în special dacă joci două şi una.

Trenton începu să vadă că bătrânul se gândea la ceva anume.

— Şi ce-ai vrea în schimb?

Henry îşi mângâie barba albă şi sfrijită şi ridică din sprânceana groasă.

— Păi, cred că douăş’cinci la sută din joc ar fi cinstit. Am putea călători împreună să vedem ce se întâmplă. Dacă nu merge, nu ne supărăm.

Trenton se luptă cu acest gând timp de un minut. Ştia ce ar zice mama dacă fiul ei cel mare ar deveni cartofor, dar nu ştia dacă are de ales. Nimeni nu-l angaja pentru muncă cinstită.

Apoi se gândi la Dianne şi ştiu că dezamăgirea ei ar fi mai mult decât şi-ar dori să vadă vreodată. Ea avea speranţe mari pentru el, să iasă ceva din el. De câte ori nu vorbiseră până târziu în noapte despre lucrurile pe care le-ar putea încerca. Ea era de părere că el ar fi un bun om de afaceri, dar nu în domeniul prăvăliilor. Îl vedea mai mult având o companie de transport de bunuri sau de livrări. Aşa ar fi fost afară în majoritatea timpului, bucurându-se de o viaţă care măcar dădea impresia de libertate.

Se uită la cărţile pe care le avea în mână. Doi popi, un zecar, un şase şi un cinci. Nu prea grozave, dar o pereche era mai bună decât nimic. Poate că el şi Henry ar putea face pereche bună. Era ceva – ceea ce era mai mult decât avea acum.

— Presupun că nu fac niciun rău dacă încerc. Ceva mic

pentru început, ca să fiu sigur că-mi iau înapoi pistolul.

Henry râse şi dădu din cap.

— Ştiam eu c-o să vezi că merită.

CAPITOLUL 17

Fraţii Chadwick vândură tot ce nu le trebuia ca să treacă de iarnă. Licitaţia mersese bine, pentru că erau mulţi căutători de aur disperaţi după bunuri şi provizii. De fapt, licitaţia nu durase nici măcar un ceas, atât de dornici erau oamenii să cumpere repede.

La licitaţie, Dianne reuşi chiar să vorbească cu o femeie care ştia o locuinţă pe care o puteau închiria. Nu era prea grozavă, îi zisese ea lui Dianne, dar era mult mai bine decât să locuiască toată iarna într-o căruţă. Dianne se repezise să prindă ocazia, însă fusese cam descurajată când văzu locuinţa pentru prima dată.

Nu era decât o cabană cu o singură cameră, aflată în nordul oraşului. Nu erau ferestre, dar nici nu era mare nevoie de ele – găurile din pereţi erau destul de mari ca să bagi pumnul prin ele.

Dianne nu fusese mulţumită de situaţie, dar altceva nu era disponibil. Hotelul era plin, iar pensiunile nu aveau camere libere de luni de zile. Cu iarna care bătea la uşă şi bebeluşul care trebuia să se nască în decembrie, ştia că asta era singura lor speranţă.

Muncind ca să transforme cabana într-un cămin, prinsese o parte din prelata de la căruţă pe pereţi, ca să oprească pătrunderea intemperiilor. Cu toate acestea, era frig, iar preţul cărbunelui sau al altor combustibili pentru a încălzi mica baracă o speria că vor termina curând banii puşi deoparte.

— Cum se simte marna? întrebă Morgan, când el şi Zane veniră la cină în seara aceea.

— Toată ziua n-am reuşit s-o fac să vorbească cu mine, zise Dianne, punând nişte biscuiţi pe marginea sobei

micuţe. Erau arşi pe fund, dar temperatura din cuptor părea imposibil de reglat.

— Crezi că are nevoie de doctor? întrebă Zane. Băieţii stăteau pe banca butucănoasă aflată în cealaltă parte a mesei.

— Mi-aş dori să ştiu, zise Dianne, aducându-le câte un castron cu tocană. Cum a fost azi la muncă? Era bucuroasă că gemenii putuseră găsi de lucru prin oraş. Acum lucrau amândoi la o companie de transport de mărfuri, încărcând şi descărcând diverse bunuri.

— E un loc de muncă, zise Morgan.

Dianne puse biscuiţii pe un platou şi îi aduse la masă.

— Vor avea de lucru pentru voi şi la iarnă?

Zane ridică din umeri.

— Greu de spus. Am auzit când spuneau că aurul nu e aşa cum ar trebui.

— Au găsit aur undeva în nord. Viroaga Ultima Şansă, parcă aşa îi ziceau, adăugă Morgan.

Zane rupse o bucăţică dintr-un biscuit.

— Unul a zis că oraşul ăsta n-o să funcţioneze mult ca tabără de căutători de aur.

— N-aş putea spune că asta m-ar întrista, declară Dianne, aşezându-se vizavi de ei. În viaţa mea n-am văzut atâţia oameni de nimic. Azi-dimineaţă m-am dus la prăvălie ca să vând ouă şi era să fiu acostată. Se pare că ouăle sunt la mare preţ pe aici. Se uită în colţ, unde patru găini destul de mulţumite stăteau în lăzi puse unele peste altele.

— Cred că n-ar trebui să mergi în oraş fără unul dintre noi. Sunt o grămadă de scandalagii cărora nu le pasă deloc de politeţuri.

— Sunt convinsă că ai dreptate, dar sincer, unele lucruri nu pot aştepta. Uite – e aproape şapte şi jumătate. Prăvălia e închisă de peste o oră. N-ar fi fost de niciun folos să aştept. Aveam nevoie de alimente pentru cină.

— Păi, pe viitor, sugeră Morgan, dacă ne poţi aştepta pe unul dintre noi va fi probabil mai bine.

Dianne încuviinţă din cap şi începu să mănânce. Se uită la patul din cealaltă parte a camerei, unde dormea mama. Îşi făcea mai multe griji pentru ea decât putea să le arate fraţilor ei. Mama părea să nu fie deloc interesată de viaţă. Dianne trebuise adesea să o forţeze să mănânce, stând lângă ea şi hrănind-o cu lingura până când refuza să mai ia vreun dumicat.

— Cred că vaca de lapte va fata la primăvară, zise Zane, luând-o pe Dianne prin surprindere. Asta ar trebui să ne aducă mai mult lapte.

— Şi un viţel de vândut, răspunse Dianne. Tot timpul îşi făcea griji pentru banii de care vor avea nevoie ca să supravieţuiască. Aveau destui, chiar din belşug în acest moment, dar preţurile erau scandaloase şi exista posibilitatea să nu-şi găsească unchiul.

— Ce ne vom face, întrebă ea brusc, dacă unchiul Bram nu apare?

Zane se uită la Morgan şi apoi la Dianne.

— Păi, noi am vorbit despre asta acum câteva zile. Mi se pare că tu şi mama ar trebui să vă întoarceţi în Missouri. Poate că nu în New Madrid, dar undeva cu destul oraş şi altele de felul ăsta ca să trăiţi confortabil.

— Cum să ajungem acolo şi cum ne vom permite o locuinţă după ce vom ajunge? întrebă Dianne fără ocolişuri.

— Morgan şi cu mine v-am trimite bani. S-ar putea chiar să daţi de Trenton şi el ar putea avea grijă de voi amândouă. N-ar fi uşor, dar poate că ar fi mai bine decât să fiţi nevoite să staţi aici.

Dianne se gândi la lungul drum înapoi spre Missouri.

— Nu cred că mama ar putea îndura călătoria. Mai ales cu un bebeluş. Cred că va trebui să ne gândim la alte posibilităţi. Poate că am putea construi o cabană mai bună – afară din oraş. Voi aţi putea învăţa cum şi am putea face o casă obişnuită. Eu ştiu să cos destul de bine şi pot face orice lenjerii şi perdele de care am avea nevoie. Am păstrat destule materiale când am ţinut licitaţia. Mi se pare că

acolo e destul cam pentru orice am avea nevoie.

— Mă îndoiesc că va fi aşa de uşor, răspunse Morgan.

Părul blond şi murdar îi cădea în bucle încâlcite până aproape la umeri. Era prima dată când Dianne se gândi că trebuie să se tundă. Se uită la Zane. Era imaginea în oglindă a fratelui său. Chipul lor îşi pierduse inocentul aspect băieţesc. În locul lui apăruse o expresie aspră, roasă de griji.

— Păi, poate că nu va trebui să ne facem griji pentru asta. La urma urmelor, dirigintele poştei a zis că unchiul Bram vine întotdeauna după corespondenţă şi provizii în această perioadă a anului. Îşi face provizii înainte de iarnă şi apoi revine la primăvară. Oricum, omul a promis să-i transmită mesajul că am sosit. Dianne nu putea decât să spere că nu va uita.

— Pe asta ne bazăm, zise Zane, ridicându-se ca să-şi mai pună o dată în farfurie. Dacă unchiul Bram vine şi ia lucrurile sub control, atunci nu vom mai avea de ce să ne facem griji.

Dianne dădu din cap. Atâtea depindeau de unchiul Bram – un om pe care nu-l întâlnise niciodată – ale cărui scrisori care povesteau despre sălbăticia din nord o fascinaseră încă din copilărie.

A doua zi, Dianne trecu în revistă o parte din bunurile lor personale. Nu-şi dăduse seama ce puţine aveau. Aduseseră foarte puţine lucruri pentru casă, în afară de cele câteva articole pe care le avea în cufărul ei de cedru. Nu le consideraseră necesare. Se gândiseră că unchiul Bram avea vase, lenjerii şi pături. În afară de lucrurile pe care le folosiseră pe drumul spre vest şi pe care acum le foloseau în viaţa cotidiană, nimic nu sugera că această cabană era o locuinţă.

Dianne se gândi să ia o parte din hainele surorilor ei şi nişte material în plus ca să facă nişte carpete din zdrenţe, aşa cum o învăţase Faith. La început se gândise să întindă pe jos prelata căruţei, dar avuseseră nevoie de ea pentru

pereţi. Se obişnuise să umple crăpăturile chiar şi cu ziarul *Montana Post* – după ce îl citeau din scoarţă în scoarţă – dar cabana tot era insuportabil de rece noaptea.

Se duse la cufărul unde fuseseră împachetate rochiile lui Ardith şi se emoţionă când dădu cu ochii de păpuşa surorii sale. Frumuşica cu faţă de porţelan pe care Ardith o poreclise Miss Kilpatrick, după învăţătoarea ei din clasa a treia, era singurul obiect de lux pe care se hotărâse Ardith să-l ia pe drum. Dianne atinse cu gingăşie buclele aurii care se revărsau de sub o bonetă de un albastru pal.

Îi era tare dor de surorile ei, mai mult decât putea spune. Durerea din inimă o copleşea când lăsa amintirile să persiste prea mult.

— *Cine va avea grijă de copilaşii mei*? întrebase Ardith cu o îngrijorare disperată.

Dianne încă îi vedea chipul îngrijorat când stătea între păpuşile ei şi încerca să decidă cine putea veni şi cine trebuia să rămână în urmă.

— Îmi doresc să-i fi făcut loc în cufărul meu ca să le aducă pe toate, şopti Dianne şi strânse păpuşa la piept. O, Ardith – scumpa mea surioară. Dacă te-aş fi putut găsi.

Puse păpuşa deoparte şi scoase rochia de stambă roşie a lui Ardith. Era foarte uzată, dar era bună pentru a fi făcută fâşii pentru o carpetă. Următoarea fu o rochie imprimată de culoare maro, care nu-i plăcuse niciodată lui Ardith, dar care fusese foarte utilă pentru uz zilnic. Astfel rămase doar rochia cea mai bună de duminică, pe care Dianne nu se putu îndura să o rupă. O puse pe Miss Kilpatrick deasupra rochiei roz pal şi închise capacul cufărului.

Apoi se duse la cufărul lui Betsy. Era mai mic, cam jumătate cât al ei, dar părea destul de mare pentru fetiţa de şase anişori. Înăuntru găsi păpuşica lui Betsy, Millie. O primise când împlinise doi ani şi fuseseră de nedespărţit. Până acum.

Îşi şterse lacrimile care i se prelingeau pe obraji. *Erau doar nişte copilaşi*. *N-au făcut niciun rău*. *De ce au murit*? O

strânse pe Millie la piept, aşa cum făcuse şi cu Miss Kilpatrick, ca şi cum aceste obiecte fără viaţă o puteau aduce mai aproape de ceea ce pierduse.

În cufăr, Dianne găsi cele trei rochii de fiecare zi ale lui Betsy. O îngropaseră în rochia cea mai bună de duminică, aşa că toate acestea trei, uzate de activităţile unui copil zvăpăiat, erau perfecte pentru proiectul ei. O puse pe Millie înapoi în cufăr, peste pălăria de soare şi şalul lui Betsy. Mai era şi o hăinuţă de care Dianne îşi aminti că fusese dar de Crăciun anul trecut.

Închise capacul şi se uită la rochiile de lângă ea. O parte din ea ar fi vrut să le pună la loc şi să nu le rupă. O altă parte ştia că sunt inutile acolo unde stăteau. Nu erau destul de bune ca să fie vândute şi, în plus, nu suporta gândul ca alte fetiţe să poarte rochiile surorilor ei. Carpetele îi vor aminti de Ardith şi de Betsy în fiecare zi – mult mai bine decât să putrezească într-un cufăr.

După câteva zile, Dianne stătea la masă, rupând materialul în fâşii pe care să le împletească, când mama scoase un geamăt cumplit şi se ridică în capul oaselor. Dianne lăsă lucrul deoparte şi se ridică în picioare.

— Mamă, te simţi bine? Să te ajut cu ceva?

— Ce faci? întrebă mama năucă. Se chinuia să se ridice.

Dianne se duse repede la ea.

— Ţi-e foame? Am nişte supă de cartofi. Am păstrat-o caldă pe marginea sobei.

— Nu, nu mi-e foame. Unde sunt băieţii?

Mama arăta îngrozitor. Cearcănele întunecate de sub ochi se întinseseră în jurul ochilor şi îi dădeau un aspect cadaveric, pe lângă tenul bolnăvicios. Şi era foarte trasă la faţă.

— Morgan şi Zane sunt la muncă. Vor veni acasă diseară.

Mama abia părea să perceapă informaţia.

— Ai primit vreo veste de la fratele meu?

Dianne clătină din cap.

— Nu. Îmi pare rău. Am întrebat la poştă, dar nu au nicio veste.

— Atunci du-te iar, zise mama pe un ton hotărât. O ignoră şi trecu pe lângă ea ca să meargă la cufărul ei. Ridică cu greu capacul.

Dianne veni la ea.

— Stai să te ajut. Ce cauţi?

— N-am nevoie de niciun ajutor, zise mama, continuând căutarea.

Când scoase o sticlă închisă la culoare, Dianne simţi că-i dispare speranţa că mama s-ar putea face bine.

— Mamă, n-ar trebui să iei laudanum. Dianne se întrebase unde dispăruseră sticlele. Când ţinuseră licitaţia, un medic local se oferise să cumpere orice medicamente ar fi adus cu ei. Fusese deosebit de mulţumit să primească laudanum, însă Dianne fusese şocată să constate că lipsesc multe sticle. Întinse mâna cu blândeţe şi repetă:

— N-ar trebui să iei laudanum.

— Tu n-ar trebui să vorbeşti aşa cu mine. Fac ce vreau. Mama se retrase brusc.

Dianne se gândi că nu are ce face decât să se întoarcă la lucrul ei. Mama avea momente lucide stranii, ca acesta, iar când acestea apăreau, nu avea niciun rost să-i pună sub semnul întrebării acţiunile sau faptele. Era într-o lume numai a ei.

— Te-am mai întrebat o dată. Ce faci? zise mama, venind la masa unde lucra ea.

— Fac o carpetă din zdrenţe. Podeaua de pământ e foarte rece şi, pentru că eu şi băieţii trebuie să dormim pe jos, m-am gândit să fac ce pot ca să fie mai confortabil. Încă n-am multe zdrenţe, dar m-am gândit să caut în oraş. S-ar putea să folosesc şi o parte din materialele noi, dar e păcat să le irosesc aşa.

Mama luă singura rochie pe care Dianne nu o făcuse încă fâşii.

— Ce caută asta aici? A cui e?

— E a lui Betsy, mamă. Nu-ţi aduci aminte?

Mama luă rochia, o duse la sobă şi deschise uşa.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. O aruncă în sobă înainte ca Dianne să o poată opri.

Dianne rămase stupefiată. Mama închise uşa şi o privi ciudat.

— Ai o imaginaţie bogată, Dianne. Ai face bine să nu mai inventezi asemenea prostii.

— Ce prostii? Ţi-am zis doar că rochia a fost a lui Betsy.

— Cine e Betsy? Prietena ta imaginară?

Dianne înţepeni. Nu ştia ce să zică.

— Betsy, mamă. Nu-ţi aduci aminte? Surioara mea, Betsy.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mama se întoarse să se ducă în pat. Dar mai întâi scoase dopul din sticlă şi sorbi îndelung din laudanum. Aşa, asta mă va ajuta cu durerea de cap.

Dianne se zbătu să-şi reţină lacrimile, mai înspăimântată decât se putea spune. Să o vadă pe mama ofilindu-se şi pierzându-şi legătura cu realitatea era mai rău decât să o piardă într-o moarte bruscă.

— Acum du-te la poştă şi adu acasă scrisoarea lui Bram, porunci mama, făcându-se covrig în pat. Trebuie să fie acolo. Sau poate că ne aşteaptă chiar el acolo. Grăbeşte-te.

Dianne îşi puse lucrurile deoparte şi îşi luă haina. Ştia că nu are niciun rost să se ducă, dar se gândi să ia o scrisoare pe care avusese intenţia să o trimită. Nu îi scrisese Ramonei de când ajunsese în teritoriu şi voia foarte mult să-i spună toate veştile. Bune şi rele.

— Mă întorc cât pot de repede, zise ea, luându-şi punga. Mama nu dădu niciun semn, dar Dianne nici nu se aşteptase la asta. Se uită în pungă şi găsi aproape treizeci de dolari. Întotdeauna lua aşa de mulţi bani, pentru că nu se ştia niciodată când putea fi un nou transport de fructe sau alte mărfuri rare. Iar preţurile erau mereu piperate. Strânse băierile pungii şi se uită din nou la mama. Deja

închisese ochii ca să doarmă.

— O să mă grăbesc, mamă.

Afară, aerul era rece şi înviorător. Încă nu era prea frig, dar noaptea era altceva. Noaptea nu putea să se încălzească deloc. Nici chiar dormind între Morgan şi Zane nu avea destulă căldură. Când se gândi la asta, îşi strânse şalul pe ea. Poate că îl putea pune pe unul din băieţi să mai facă un pat. Sigur puteau da bani pentru ceva aşa de important. În plus, după ce se uitase la structura grosolană a patului în care dormea mama, era aproape sigură că îl poate face chiar ea.

Strada principală din Virginia City forfotea de oameni. Majoritatea erau bărbaţi şi mulţi erau beţi. Părea o ocupaţie normală într-un oraş minier. Dianne îşi croi drum către poştă, sperând că va găsi totuşi o scrisoare. Însă nu avea prea multe motive să creadă că va găsi, aşa că atunci când diriginţele clătină din cap, nu fu chiar aşa de dezamăgită.

— Trebuie să trimit această scrisoare, îi spuse ea omului din spatele tejghelei.

— Mă voi ocupa de ea.

Dianne dădu din cap.

— Mulţumesc. Nu părea să fie nevoie de vreo conversaţie de politeţe, aşa că se întoarse şi porni spre casă. Descurajată de turnura situaţiei, se lupta să nu cedeze deprimării. Se gândi iar la discuţia cu Zane şi Morgan. Ce vor face dacă mama nu se făcea bine? Dacă năştea copilul şi murea? Dianne va trebui să aibă grijă de un prunc. Nu avea cum să ajungă în Missouri cu un bebeluş după ea.

— Dianne! O, Dianne, eşti chiar tu!

Dianne îşi ridică privirea şi o văzu pe Faith venind spre ea. Femeia plânsese – încă plângea.

— Ce s-a întâmplat, Faith?

— Malachi. L-au bătut nişte bărbaţi. Acum e la spitalul din cort şi ar putea să moară.

— Nu!

— Are nevoie de mai multe îngrijiri decât pot eu plăti. Nu ştiu ce-or să facă când mă voi întoarce şi nu le voi putea da banii pe care mi i-au cerut. Te rog să te rogi pentru noi.

— Sigur că nu vor refuza să trateze pe cineva numai pentru că nu poate plăti. Ce fel de lume ar fi asta dacă s-ar întâmpla aşa ceva?

— Pot şi vor refuza asta unui negru, spuse Faith cu amărăciune. Nu le pasă de cei ca noi.

— Vai, Faith, îmi pare aşa de rău. Dianne o îmbrăţişă.

— Nu poate să moară, Dianne. Am nevoie de el. Îl iubesc. Se retrase. Vai, îmi pare rău. Auzi ce zic. Ştiu că Domnul va avea grijă, dar şocul a fost aşa de mare. Am crezut că ce-i mai rău a rămas în urmă, dar... Nu mai continuă, ci îşi şterse lacrimile. Domnul va avea grijă. Îmi voi găsi tăria în El.

Dianne îşi aminti brusc de banii din pungă.

— Am nişte bani în plus. O să ţi-i dau pentru îngrijirea lui Malachi. Deschise punga şi scoase nişte bani. Uite. Să nu spui nimănui de unde îi ai. Dacă ajunge vorba la Griselda şi ea îi spune mamei, necazurile nu vor avea sfârşit.

— Nu pot să-i iau, zise Faith, încercând să dea banii înapoi. Nu te pot băga în bucluc.

— Uite, noi avem destui ca să dăm şi la alţii. Nu ştiu cât îţi vor ajunge ăştia, dar măcar le va arăta că poţi plăti pentru îngrijirea lui Malachi. Atunci nu vor refuza să-l ajute.

Faith începu iar să plângă.

— Nu ţi-i pot da înapoi. Nu până când nu se face bine Malachi, ca să poată găsi aur.

Dianne clătină din cap.

— Asta nu contează. Ceea ce contează e să se facă el bine. Încearcă să-mi trimiţi vorbă, ca să ştiu cum se simte. Te poţi duce la compania de transport unde lucrează fraţii mei.

Faith dădu din cap.

— Aşa voi face. Îţi promit. Se uită la bani şi apoi iar la Dianne. Niciun alb n-a fost aşa de bun cu mine cum ai fost

tu, Dianne. Mă voi ruga ca Dumnezeu să te binecuvânteze aşa cum m-ai binecuvântat tu pe mine. Acesta e un răspuns la rugăciune.

Dianne o privi cum fuge în direcţia spitalului. Chiar şi acum, cu Malachi snopit în bătaie, ea tot credea că Dumnezeu era alături de ea ascultând şi ajutând. Încă îi auzea cuvintele *„Acesta e un răspuns la rugăciune”*. Oare era adevărat? Motivul real pentru care ieşise pe străzile din Virginia City era să dea de Faith, nu să primească o scrisoare de la unchiul? Acest gând i se părea foarte ciudat.

CAPITOLUL 18

Bram Vandyke avea statura unui om care impunea respect. Având cam un metru nouăzeci, cu umeri lăţi şi braţe groase, vânjoase, era genul de bărbat pe care majoritatea celorlalţi bărbaţi ori îl evitau, ori se împrieteneau cu el.

Intrând maiestuos în oficiul poştal, plesni tejgheaua cu mâna.

— Am venit după corespondenţă, îi spuse dirigintelui.

— Domnule Vandyke! Vai, nu v-am mai văzut de la începutul verii. Cum stau lucrurile, sus, în nord? întrebă omul, aducându-i doar două scrisori.

— Vitele sunt bine. Mă bucur să spun asta. Am avut necazuri cu un grizzly în iunie, dar era o femelă cu puii şi cred că s-au dus pe dealuri când au văzut că am de gând să lupt pentru vitele mele. Dirigintele râse şi Bram continuă.

— Nu ştiu cum vor fi vitele peste iarnă, dar am avut un sezon bun cu ele. Se uită la scrisorile pe care le avea în mână, ambele din Missouri. Plăti dirigintelui şi o deschise imediat pe prima. Aruncându-şi repede ochii peste ea, văzu că cumnatul lui fusese ucis. A doua scrisoare era chiar şi mai şocantă. Era scrisă de nepoata sa, Dianne, şi îi spunea că familia se hotărâse să vină în vest – ca să locuiască cu el.

— Rudele dumitale au întrebat de dumneata, îl informă dirigintele. Parcă ar fi aşteptat ca Bram să citească vestea înainte de a anunţa acest lucru surprinzător.

— Deci au venit, care va să zică? Bram împături scrisorile şi le vârî în buzunar. Ştii unde sunt?

— Sigur că da. M-au pus să făgăduiesc că te trimit acolo în clipa în care te văd. Aş zice că sunt destul de disperaţi.

Bram se simţea la fel de disperat. Ce va face cu această turnură de situaţie? Era imposibil să explice viaţa sa din ultimii câţiva ani. Sora lui nu va înţelege niciodată.

Dirigintele poştei îi oferi detaliile, explicându-i unde poate găsi familia şi cum se ajunge cel mai uşor acolo. Bram renunţă la planul de a merge la cumpărături şi se duse imediat să caute familia. Dacă era norocos, nu era nevoie ca ei să afle despre viaţa lui. Putea pur şi simplu să-i pună într-o diligentă care ducea la Great Salt Lake City şi de acolo se puteau întoarce acasă. Aşa spera.

Ajunse la mica cabană şi se strâmbă. Nu era decât o baracă, nevrednică nici de animale, cu atât mai puţin de sora lui manierată. Ce mult trebuie să o fi mâhnit să stea într-un asemenea loc.

Bătu la uşă, speriat de ce ar fi putut găsi. Îi părea rău că Ephraim murise, dar pur şi simplu nu putea prelua sarcina de a avea grijă de sora lui şi de familia ei.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o tânără bălaie, care îl privi de parcă venise să o jefuiască.

— Cred că tu eşti Dianne, zise el repede. Eu sunt unchiul Bram.

Ei i se lumină faţa.

— Unchiule Bram! Vai, ce fericită va fi mama să te vadă. Totul va fi bine acum, că ai venit. Intră. Intră? Flecăreala ei animată îl făcu să se simtă şi mai stânjenit. Era evident că îl vedea ca pe un salvator.

Bram se aplecă pentru a intra în cabană. Lumina lămpii dădea camerei o strălucire aurie, dar înăuntru era rece. Observă podeaua de pământ şi mobilierul grosolan. Apoi

văzu că nepoata sa se dusese la o femeie care zăcea în pat. Doar nu era bolnavă Susannah.

— Mamă, a venit unchiul Bram!

— Bram? Vai, a venit în sfârşit? Sora lui se căzni, cu ajutorul lui Dianne, să se ridice în picioare. Atunci văzu că e însărcinată. *Doamne*, *ce mă fac acum*? *Cum o pot ajuta*? Se chinui să nu se strâmbe când Susannah veni spre el. Părea să se împleticească la fiecare pas. Oare era beată?

— O, Bram, chiar eşti tu? M-am rugat să vii. Te-am aşteptat aşa de mult şi mi-a fost aşa de teamă.

El se foi stingher.

— Ce faci aici?

— N-ai primit scrisoarea noastră? întrebă Susannah, părând doar puţintel mai dezmeticită.

— Abia acum am primit-o. Vin în oraş doar de vreo două ori pe an. Am venit în mai, dar scrisoarea nu era aici.

— O, măcar asta explică de ce n-ai fost aici ca să ne iei. Nu avem unde să ne ducem în afară de tine, ca să ai grijă de noi. Ephraim e mort şi Trenton m-a părăsit. Şi, după cum vezi, voi avea un copil.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă el.

Susannah clătină din cap.

— Nu ştiu.

Bram se uită la Dianne. Fata părea stânjenită, dar răspunse:

— Băieţii lucrează la una din companiile de transport. Fetele au murit pe drumul încoace.

— Îmi pare rău să aud asta. Ţara asta nu e blândă. Se uită iar la sora sa. Ce ciudat că numai de Ephraim zisese că a murit.

— Păi acum, dacă ai venit, totul va fi bine. Pot avea grijă de tine după ce vine copilul. Îţi pot găti şi face curat, ca să ai un cămin plăcut.

— Uite, asta n-o să meargă. Am doar o căbănuţă care e foarte departe de aici.

Chiar atunci se deschise uşa şi doi bărbaţi blonzi, leiţi

unul cu altul, dădură buzna înăuntru.

— Am terminat devreme, anunţară ei la unison, apoi se opriră, uitându-se la Bram. Cine e?

— E unchiul Bram, îi informă Dianne. Tocmai a sosit.

Băieţii, de fapt bărbaţii, veniră şi dădură mâna cu el.

— Mă bucur să te văd, domnule. Sunt Morgan Chadwick.

— Iar eu sunt Zane. Tare mă bucur că ai venit în sfârşit.

Bram clătină din cap. Trebuia să-i facă să priceapă.

— Nu cred că vei mai fi aşa de fericit când vei auzi ce am de spus. Tocmai îi spuneam mamei tale că nu vă pot lua la cabana mea. E la peste patruzeci de kilometri de aici şi e mult prea mică pentru ca noi toţi să putem locui confortabil. Se întoarse către Susannah, care părea destul de şocată. În plus, cu tine în starea asta, şi arătă către burta ei rotunjită, n-ar avea cine să te ajute, în afară de soţia mea.

— Soţia? îl întrebă Susannah, pe un ton aproape mânios. Habar nu am avut că te-ai însurat. În toţi aceşti ani n-ai menţionat-o nici măcar o dată.

— Ne-am căsătorit abia acum vreo cinci ani. Îmi pare rău că nu ţi-am spus. Susannah clătină din cap şi începu să meargă prin cameră, nesigură pe picioare.

— Nu ne poţi întoarce spatele. Am bătut atâta drum. Eşti fratele meu şi trebuie să ne iei la tine. Unde altundeva să ne ducem? Ce să facem?

Bram se uită la fiecare copil în parte. Dianne părea să-l privească cu atâta încordare, încât se simţi nevoit să i se adreseze ei.

— Îmi pare rău, Dianne. Dacă aş fi ştiut mai devreme, probabil că aş fi putut sugera o soluţie mai bună, dar asta nu va merge.

Dianne păşi înainte şi o cuprinse pe mama ei de umeri.

— Trebuie să meargă. Nu mai avem nicio altă opţiune. Avem nişte bani…

— Da. Da, asta e. Avem bani ca să-ţi dăm, o întrerupse mama ei. Sigur nu te vei putea plânge că nu ne facem partea. Putem plăti pentru noi.

— N-am zis că nu vă veţi face partea, Susannah. Doar că nu este ceva ce pot explica sau nădăjdui că vei înţelege. Viaţa mea nu va fi pe placul tău.

— De ce nu? Ai zis că te-ai hotărât să te stabileşti undeva şi să creşti vite. Ce aş putea avea împotriva unei afaceri aşa de cinstite?

— Nu e vorba de afacere, ci de condiţii. Nu vei avea confortul pe care l-ai avut în Missouri. Aici viaţa e grea; proviziile nu vin regulat. Eu reuşesc să vin aici de două ori pe an după provizii, şi chiar şi atunci pot lua doar mica varietate care e disponibilă. Ca să nu mai vorbesc de vreme. Iernile sunt reci aici. Foarte reci. Temperatura poate scădea până la minus patruzeci de grade şi ninsorile sunt cumplite. N-ai putea suporta aşa ceva.

— Crezi că vom putea suporta mai bine în cabana asta? întrebă Dianne, surprinzându-l cu îndrăzneala ei.

— Am observat că e într-o condiţie foarte proastă, recunoscu Bram.

— Păi nu cred că vom găsi ceva mai bun, continuă Dianne. Încă de când ne-am mutat aici am pus un anunţ la magazinul general, pentru a găsi o locuinţă mai bună.

— Am prieteni în oraş. S-ar putea să pot rezolva ceva. Ce-ar fi să întreb? Nu vreau să trebuiască să staţi aici, asta-i sigur, dar nici nu vă pot lua cu mine. La primăvară vom discuta din nou şi vom vedea ce e de făcut. Până atunci va veni copilul şi veţi şti mai bine ce vreţi să faceţi. Eu bănuiesc că veţi dori să vă întoarceţi în Missouri.

— Nu cred că vorbeşti serios, declară Susannah, sărind din îmbrăţişarea lui Dianne. Să-mi duc băieţii înapoi la război? Să le risc viaţa? Să risc din nou viaţa noastră, a tuturor, în preria aia uitată de Dumnezeu? îl lovi cu pumnii în piept. Bram abia simţi atacul ei prin haina groasă de bivol pe care o purta. Cu toate acestea, îi prinse mâinile şi o potoli.

— Nu fac asta ca să vă fac rău, ci ca să vă protejez. Trebuie să înţelegeţi asta, iar restul să-l puneţi în mâna lui

Dumnezeu.

Susannah începu să plângă isteric.

— Nu mă poţi lăsa aici. Nu poţi! Nu poţi pleca pur şi simplu – sunt sora ta.

— Nu te părăsesc, zise el, uitându-se dincolo de ea, la Dianne care încă îl urmărea cu privirea. Părea complet dezgustată de el. O privire rapidă aruncată spre gemeni îi arătă că simţeau la fel. Trebuie să înţelegi. Nimic din ce vă trebuie vouă nu există în zona în care locuiesc eu. Nu-i doctor, nu-s prăvălii, nimic. Tu şi copilul veţi avea nevoie de mai multă grijă decât puteţi primi la mine acasă. E pentru binele tău şi al copiilor tăi. Acum lasă-mă să mă duc să văd dacă nu vă pot găsi o locuinţă mai bună. După cum am auzit, mulţi au plecat de aici. Poate că banca are ceva disponibil. Îi dădu drumul surorii sale, care plângea, iar Dianne o luă imediat în primire.

— Haide, mamă. Te vei îmbolnăvi negreşit. Lasă-l pe unchiul Bram să se ducă să vadă ce poate rezolva.

Susannah nu zise nimic, ci plânse până ajunse înapoi la pat şi continuă să plângă chiar şi după ce Dianne o înveli.

— Copilul! gemu mama printre suspine. Cred că vine copilul.

— Morgan, du-te de adu doctorul. Am auzit de-o doctoriţă, mi se pare că o cheamă McNulty. E pe strada Wallace. Vezi dacă poate veni. Spune-i că-i plătim oricât cere.

Morgan dădu fuga pe uşă afară şi dispăru înainte ca Bram să se poată oferi să facă el asta. Tot ce voia era să i se permită să plece. Să plece din această cabană prăpădită şi de la sora lui. Şi din calea privirii acuzatoare a nepoatei sale.

— O să mă întorc, zise el în final, neştiind ce altceva să facă.

— Cum zici, murmură Dianne.

Tonul ei sugera că el minte. Bram se încruntă.

— O să mă întorc. Asta promit.

CAPITOLUL 19

Flora McNulty o examină pe Susannah, în timp ce Dianne stătea la capul patului, gata să o ajute cu orice era nevoie.

— Cred că va fi bine, o anunţă doctoriţa. Se mai întâmplă şi astfel de lucruri. Cred că, dacă mama va sta în pat şi se va odihni, şi copilul va fi bine. Se uită la Susannah, care plângea, şi zâmbi. Haide, nu te necăji aşa. Trebuie să te relaxezi şi să nu mai plângi. Observă sticla de lângă ea. Ce-i asta?

— Laudanum, zise Dianne încetişor. A luat cam mult de când surorile mele au murit pe drum încoace.

Dr. McNulty dădu din cap.

— Probabil că n-ar strica să ia în continuare. Dacă o ajută să se odihnească, am putea împiedica venirea prematură pe lume a bebeluşului.

Asta nu era tocmai ce ar fi vrut Dianne să audă, dar dădu din cap.

— Dacă situaţia se înrăutăţeşte, trimite iar pe unul dintre fraţii dumitale. Altfel, ţine-o în pat şi ai grijă să mănânce consistent şi să bea multe lichide. E cam slabă şi asta nu e bine. Bebeluşul are nevoie de hrană, şi mama la fel. Doctoriţa întinse mâna şi o lovi uşurel pe Susannah pe mână. S-o laşi pe fiica dumitale să aibă grijă de dumneata. Ai auzit?

Susannah se uită la perete, refuzând să răspundă. Dianne îi dădu doctoriţei nişte bani.

— E destul?

Femeia mai în vârstă dădu din cap.

— E bine. Mulţumesc. Se ridică în picioare şi îşi împacheta echipamentul înainte de a-şi lua paltonul. Ziua era destul de rece şi Dianne nu putu să nu se întrebe dacă unchiul ei va reuşi să le găsească o locuinţă mai călduroasă.

După plecarea doctoriţei, Dianne îşi chemă fraţii înăuntru. Ei aşteptaseră afară, ţesălând caii şi având grijă de celelalte animale, ca să le mai treacă timpul.

— Cum se simte? A venit copilul? întrebă Zane când intrară în cabană.

— Nu, doctoriţa e de părere că, dacă mama ia laudanum şi se odihneşte, copilul nu va veni decât la soroc. Dar, până atunci, trebuie să stea la pat.

— Asta n-o să fie greu pentru ea, afirmă Morgan, sarcastic. Doar n-a făcut altceva de când am plecat din Julesburg.

— Oricum, trebuie să rămânem aici, în Virginia City. Chiar dacă unchiul Bram vrea să plecăm, nu putem – nu acum.

— Eu nu-l înţeleg, zise Zane, clătinând din cap. Îmi venea să-i trag un şut, dar în anumite privinţe avea dreptate.

— Ştiu. Nu pot să nu mă gândesc că e la mijloc ceva ce nu ştim, spuse Dianne. Părea aşa de stingherit.

— Ei, trebuie să recunosc că a fost şocant să vină în oraş şi să ne găsească pe toţi aici, interveni Morgan. Nu-mi place ce s-a întâmplat, dar nu pot spune că-l învinovăţesc. Poate că eu şi Zane am putea vorbi cu el de la bărbat la bărbat, ca să vedem care e problema.

Dianne încuviinţă din cap.

— Poate.

A doua zi, unchiul Bram reveni pe la prânz, cu Levi Sperry alături de el. Dianne nu mai fusese de mult aşa de bucuroasă să vadă pe cineva.

— Nu ştiam că mai eşti aici. Am auzit că reverendul şi Charity au plecat până la urmă în Oregon, zise Dianne, salutându-l pe Levi.

— Au de gând să se întoarcă aici. Mie mi-a plăcut aici şi am vrut să rămân. Ştiam că-mi va plăcea aici chiar înainte să ajungem. Pur şi simplu părea locul potrivit pentru mine.

— L-am angajat pe Levi să lucreze pentru mine, o

informă Bram.

— Pe Levi poţi să-l iei, dar rudele dumitale nu? întrebă Dianne, apoi se întoarse fără să aştepte un răspuns. Am cafea fierbinte, dacă vrei.

— Nu, mulţumesc, răspunse Bram. Uite, v-am găsit o locuinţă mai bună. E mai mare, mai călduroasă şi mai bine făcută. Am trimis-o pe nevastă-mea să facă curat.

— Soţia dumitale e aici, în Virginia City, şi n-ai adus-o să-i faci cunoştinţă cu noi? întrebă Dianne. Care e problema, ţi-e ruşine cu noi?

— Nicidecum, răspunse Bram, părând cam stingherit. Doar că n-am vrut s-o împovărez pe mama voastră în starea ei. Are şi aşa destule greutăţi.

Dianne dădu din cap, dar fără a fi convinsă.

— Aşadar, când ne mutăm?

— Imediat – chiar acum, spuse unchiul.

— Mi-am adus căruţa. Nu cred că aveţi prea multe de luat. Se uită prin cameră. Asta-i tot?

— În afară de animale, îi răspunse Dianne.

— N-ar trebui să fie greu. Se întoarse către Levi. Ajută-i pe băieţi să urce cuferele şi lucrurile în căruţă, apoi eu o voi scoate afară pe Susannah, iar tu poţi aduce salteaua, ca s-o pui în căruţă, să se poată odihni pe drum până acolo.

Dianne se uită la fraţii ei, ca să vadă ce zic, dar toţi păreau mulţumiţi de decizie. Ce altceva puteau face? Mama nu putea călători, şi oricum Bram refuzase să-i primească. Îşi înăbuşi mânia şi se duse la dulapul improvizat în care ţinea vasele. Fără să stea prea mult pe gânduri, pusese toate lucrurile lui Ardith în cufărul lui Betsy, apoi folosise cufărul gol pentru veselă. Acesta era cam tot bagajul pe care îl avea de făcut. Chiar şi mâncarea se găsea în lăzi stivuite lângă perete.

Băieţii goliră repede casa. Înainte ca Dianne să ştie ce s-a întâmplat, Levi legase lăzile cu găini pe cai, iar gemenii legaseră vaca de lapte. Dându-i frâiele cailor, Levi îi zâmbi lui Dianne.

— Mă bucur să te revăd, domnişoară Dianne.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Levi. Doar că mi-aş fi dorit să fie în împrejurări mai fericite. De unde îl cunoşti pe unchiul Bram?

— A trimis vorbă că are nevoie de un ajutor. Acum îmi plăteşte doar cazarea şi masa, dar mi-a promis că la vară îmi va da şi nişte bani.

— Înţeleg. Pentru ce are nevoie de un ajutor?

Levi ridică din umeri.

— Presupun că pentru vite. Nu prea ştiu tot ce vrea să fac.

Dianne dădu din cap.

— Îmi pare rău că nu vom fi şi noi acolo. N-ar fi trebuit să angajeze pe nimeni dacă ne-ar fi luat la el. Fraţii mei ar fi mai mult decât bucuroşi să-l ajute cu vitele.

— Nu înţeleg. N-o să locuiţi acolo? Credeam că de aceea aţi venit aici.

— Şi eu credeam că vom locui cu el. Se opri şi se uită la unchiul ei, care verifica ce e în căruţă. El e de părere că va fi prea greu, mai ales pentru mama. Presupun că are dreptate – cel puţin până când vine copilul pe lume. Dar nu-mi pot închipui că e mult mai bine să stăm aici.

— Asta e tot? le strigă Bram.

— Aşa cred, răspunse Dianne. Îşi privi fraţii şi, când ei îi dădură afirmativ din cap, se duse înapoi în casă. Să mă mai uit o dată prin casă până o duci dumneata pe mama.

Era bucuroasă să plece din mica cabană, dar inima îi era plină de nelinişte la gândul că rămâneau în Virginia City. Ar fi dorit să stea de vorbă pe îndelete cu unchiul despre asta, dar el nu părea să dorească aşa ceva.

Ieşi după bărbaţi afară din cabană, unchiul Bram ducând-o pe mama, iar Levi salteaua. Mama era într-o stare de amorţeală de la laudanum, dar asta nu o împiedica să îi mulţumească lui Bram că se răzgândise.

— Ştiam că vei veni după noi, murmură ea când Bram o aranjă confortabil în căruţă.

— Tu odihneşte-te aici, zise el. Când îşi ridică ochii, Dianne îl privea insistent. Spera că se simţea vinovat pentru ceea ce era pe cale să facă. Dar el doar clătină din cap, ca şi cum nu putea explica situaţia.

O luară spre vest cam o jumătate de kilometru, rămânând tot în partea de nord a oraşului. Bram opri căruţa în faţa unei cabane cu aspect simplu, ca o cutie. Dianne văzu un mic şopron în spate, care avea să fie perfect pentru animale. Lângă uşa de la intrare a cabanei se afla o stivă mare de lemne, pe care fu surprinsă să o vadă.

— Are două camere şi o verandă închisă în spate. Veranda ar trebui să fie destul de bună pentru găini, zise Bram, coborând din căruţă. În spate e un şopron nu prea mare, dar cred că, dacă voi, băieţi, veţi pune un gard din ţăruşi în jurul lui, animalele vor sta bine. Am aranjat să vi se aducă fân şi paie, care nu sunt uşor de găsit prin părţile astea, dar am prieteni care îmi erau datori.

Dianne descălecă de pe Dolly şi îi întinse frâiele lui Morgan.

— Eu vreau să stau cu mama, îi zise încetişor. Când îşi va da seama că Bram nu ne-a dus la el acasă, va trebui să ne ţinem bine.

— Ştiu! răspunse el. Plecă cu animalele, iar Dianne se duse la unchiul ei.

— Eşti sigur că nu te vei răzgândi? îl întrebă ea.

— Nu pot, Dianne. Nu-ţi pot explica, nu pot decât să-ţi spun că-mi pare rău şi să-ţi amintesc că oricum doctorul nu ar fi de acord cu asta. Trebuie să te gândeşti la sănătatea mamei tale. Aici veţi fi în siguranţă. Îi aveţi pe gemeni, iar mulţi scandalagii pleacă la Ultima Şansă. În casa asta veţi sta la căldură şi va fi o locuinţă bună peste iarnă. Altfel n-aş fi luat-o.

— Cât ne va costa? întrebă Dianne, cu glas lipsit de emoţie.

— Nimic. Am plătit-o deja. Se uită la ea şi chipul i se înmuie. O iubesc pe mama voastră. Vă iubesc pe toţi şi nu

vreau să vi se întâmple nimic rău. Într-o bună zi, sper că curând, veţi înţelege exact de ce a trebuit să procedez aşa.

Cu asta, se duse la căruţă şi o luă pe Susannah în braţe.

— Am ajuns deja? întrebă ea cu glas pierit.

— Da, răspunse el. Levi, lasă salteaua pentru mai târziu. În casă e un pat.

Dianne îi deschise uşa unchiului ei, recunoscătoare că era mult mai robustă decât cea de la vechea baracă.

Înăuntru îi aştepta o surpriză plăcută. Cineva se îngrijise destul de mult de această locuinţă – pereţii erau tapetaţi cu hârtie de ziar, iar podeaua nu era din pământ, ci din scândură.

— Vrei să deschizi cealaltă uşă? zise Bram, făcându-i semn către cealaltă parte a camerei.

Dianne se duse repede să o deschidă şi văzu un mic dormitor. Înăuntru era un pat destul de mare, deja aşternut cu pături, pe care ea le putea împărţi cu mama, şi o noptieră pe care se aflau un castron şi un ulcior.

Bram o puse pe Susannah în pat.

— Mă duc să-i ajut pe băieţi să descarce.

Dianne nu zise nimic, alegând în schimb să netezească cuverturile în jurul mamei. Susannah zâmbi mulţumită.

— Ţi-am zis că va veni, murmură ea şi adormi din nou.

Lui Dianne îi era aşa de milă de ea. La trezire o aştepta încă o dezamăgire adăugată pe lunga listă de evenimente de coşmar. Cum va putea face faţă? Deja era temătoare şi plină de mâhnire. Dacă ar fi crezut că şi fratele ei a părăsit-o la fel ca Trenton şi ceilalţi, Dianne se temea de ce ar fi putut face.

Plecând de lângă ea, se duse în camera din faţă şi văzu că bărbaţii lucraseră repede. Cuferele erau puse frumos într-o parte, iar lăzile cu alimente erau stivuite lângă zona de bucătărie. O masă cu scaune solide, frumos finisate, se aflau lângă un perete, iar nu departe se găsea o bucătărie mică cu două dulăpioare şi o suprafaţă de lucru. Exista şi o chiuvetă pentru vase şi o găleată de apă care aştepta să fie

folosită. Mai încolo, o sobă mare de fier utila camera. Era folosită fără îndoială pentru încălzire şi gătit. Căldura pe care o dădea era uşor de simţit chiar şi din cealaltă parte a încăperii. Soţia unchiului Bram avusese grijă, de bună seamă, să încălzească casa pentru noii ei locatari.

Şi restul încăperii o luă prin surprindere. Acolo se găseau un balansoar şi o bancă cu spătar de lemn. Iar încăperea era destul de spaţioasă, destul de mare pentru ca Morgan şi Zane să poată dormi pe jos – sau chiar să pună acolo unul sau două paturi. Mai era şi o fereastră cu obloane solide de lemn, care să ţină frigul afară sau să lase să intre lumina. Una peste alta, părea un loc foarte plăcut de locuit.

Văzu uşa de lângă sobă şi se duse să vadă ce era acolo. Aşa găsi veranda despre care vorbise unchiul Bram. Era o anexă foarte bună, într-adevăr. Era un loc bun pentru găini şi pentru a spăla şi a usca rufele iarna. Deschise uşa de la verandă şi îl văzu pe unchiul arătându-le gemenilor cum să facă un gard.

— Va fi scump să găsiţi ţăruşi gata făcuţi, le spunea el, dar dacă mergeţi călare spre nord-vest, veţi găsi copaci şi vă puteţi face singuri. Va fi greu, mai ales că vine iarna, dar veţi avea nevoie de ei ca să nu vă fugă animalele. Mai spuse ceva ce ea nu putu auzi, apoi îşi luă rămas bun de la băieţi şi dădu ocol cabanei, ca să ajungă în faţă.

Dianne închise uşa şi se rezemă de ea. Oftă, ştiind că aproape tot ce aveau de făcut avea să fie greu. Se întrebă cum vor avea destul cărbune şi destule lemne, cum îşi vor permite nutreţ pentru animale fără a-şi folosi toate economiile.

Ducându-se la uşa de la intrare, se gândea că ar trebui să îi spună unchiului ei la revedere. Dar nu voia să spună lucruri pe care le-ar putea regreta, aşa că se hotărî să vorbească cât mai puţin posibil. Deschise uşa şi ieşi afară. Acolo, în partea opusă căruţei, îl văzu pe unchiul ei vorbind foarte solemn cu o femeie cu pielea închisă la culoare. Femeia era mult mai scundă decât unchiul Bram şi în mod

clar era de origine indiană. Dianne se duse la ei şi amândoi părură surprinşi când se apropie.

— Unchiule Bram, am venit să-mi iau rămas bun, zise ea fără emoţie. Mulţumesc pentru că ne-ai ajutat să găsim locuinţa aceasta. Sper că vom putea face faţă până la primăvară.

Nu se putu abţine şi arătă spre femeie.

— Cine e? Ştia că se poartă necioplit, dar în clipa aceea nu se simţea deloc caritabilă.

Bram se uită la femeie, apoi iar la Dianne. Înainte de a răspunde, privi în pământ.

— Ea e Koko. E o parte din motivul pentru care nu v-am putut explica totul.

Dianne o privi pe tânăra femeie în ochi. Koko avea ochi căprui, care păreau să înţeleagă totul dintr-o privire, şi o expresie plină de compasiune, care sugera că ştie cât era de grea situaţia pentru Dianne.

— Eu sunt Dianne Chadwick. Sunt nepoata dumnealui.

Koko se uită la Bram, care încă se uita fix în pământ.

— Koko e soţia mea, Dianne, zise el cu glas limpede.

— Nu! Strigătul venea din spatele lui Dianne. Mama stătea la numai câţiva paşi de ea, dar cum de găsise puterea sau cum de îşi venise în fire ca să iasă afară Dianne nu putea pricepe.

— Mamă, ar trebui să fii în pat.

— Nu poţi să fii însurat cu o squaw păgână! strigă mama, venind către ei. Nu voi accepta aşa ceva. Trebuie să te descotoroseşti de ea.

Bram clătină din cap.

— Vezi? îi spuse mai mult lui Dianne decât altcuiva. De aceea nu puteţi veni să locuiţi cu mine. Mama ta n-ar accepta-o niciodată pe soţia mea, iar eu n-o voi părăsi.

Dianne o prinse pe mama ei când se aruncă asupra lui Koko.

— Nu eşti binevenită aici, urlă ea. Păgâno! L-ai vrăjit pe fratele meu. Ei bine, nu-l poţi avea! Dianne, du-te după

tata. El va rezolva problema asta. Dianne o ţinea strâns de braţ.

Morgan şi Zane îşi făcură apariţia chiar atunci.

— Duceţi-o pe mama înapoi în casă, porunci Dianne. Morgan veni şi o luă pe Susannah în braţe. Ea se împotrivi şi ţipă.

— Ephraim, vino încoace! Trebuie să mă ajuţi!

— Ce-i cu ea? De ce îl strigă pe tata? întrebă Zane, în timp ce Morgan porni spre casă.

— Ea e soţia unchiului Bram, Koko, zise Dianne în chip de explicaţie. Dintr-odată totul căpătă sens.

CAPITOLUL 20

Crăciunul se apropia, dar nici vorbă de sărbătorire. Dianne nu se gândise prea mult la această perioadă de sărbători, doar cât să se întrebe de ce oare îi adusese Dumnezeu familia la acest final. În străfundurile minţii nu putea să nu-şi amintească de vremuri mai bune, de sărbători fericite cu un pom de Crăciun şi daruri. Aproape că simţea aroma turtei dulci făcute de mama şi gustul punciului de merişoare. Iar, dacă putea suporta durerea, putea auzi şi chicotele vesele ale surioarelor ei când dansau prin casă aşteptând surprizele Crăciunului.

Cu siguranţă Virginia City nu avea nimic de felul acesta pentru ea acum. Fraţii ei fiind ocupaţi să lucreze ca vizitii, ducând mărfuri între Great Salt Lake City şi Virginia City, Dianne rămânea foarte adesea singură cu mama. Era o viaţă singuratică. Pe drum auzise povestiri despre femei care înnebuniseră trăind în sălbăticie. Acum putea înţelege. Fără a avea un suflet cu care să vorbească ore în şir, zile la rând, neavând altceva de făcut decât să coasă, să gătească şi să facă curat, nu avea un viitor spre care să poată privi.

Ştia că mama va naşte curând. Dianne aranjase ca doctoriţa să vină şi să o consulte şi totul părea să fie bine. Acum nu mai trebuiau decât să aştepte, lucru pe care

Dianne nu îl făcea prea bine.

Lucrând la o cuvertură pe care o concepuse pentru fraţii ei, se gândi la Crăciun şi oftă. Nu vor avea brad şi nici cadouri. Ei, ea făcuse câte o cămaşă nouă pentru Zane şi Morgan, dar nu prea semăna cu un cadou adevărat. Îi făcuse şi mamei o cămaşă de noapte nouă, dar i-o dăduse mai devreme pentru că cea veche se destrăma. Mama nici măcar nu băgă în seamă darul. Pe de altă parte, mama nu mai băga în seamă prea multe.

Aruncând o privire pe fereastră, văzu că începuse iar să ningă. Se întrebă dacă animalele aveau destul nutreţ şi destulă apă, în caz că vremea se va înrăutăţi. Se uită la ceas şi se hotărî să mai lase să treacă un ceas ca să vadă ce se va întâmpla. Încă nu ştia cum să citească vremea de la munte. În Missouri vedea anumite semne şi ştia că va ploua sau va fi furtună. Putea să-şi dea seama cu precizie cât de repede se va înrăutăţi vremea. Dar aici, la munte, forţele naturii nu păreau să facă niciodată ce credea ea că vor face.

Rămase cosând şi gândindu-se la viaţa ei. Se întrebă dacă prietenele ei din Missouri erau în siguranţă. Nu primise nicio veste de la ele şi îşi făcea griji că războiul le luase viaţa. Se întreba şi dacă Faith şi Malachi supravieţuiseră accidentului lui. Pur şi simplu nu avusese nicio ocazie de a afla.

O bătaie la uşă o sperie. Lăsă cusătura la o parte şi se duse să vadă cine e. Spre mirarea ei, era Griselda Showalter. Oricât ar fi dispreţuit atitudinea zgomotoasă şi îngâmfată a femeii, fu bucuroasă să o vadă.

— Doamnă Showalter, ce drăguţă eşti că ai venit la noi.

— Am venit s-o văd pe mama dumitale, declară ea, trecând pe lângă Dianne în felul ei obişnuit. Unde e? Se simte bine? A venit copilaşul?

Dianne închise uşa, dar nu înainte de a observa stratul gros de zăpadă de pe cărarea ce ducea la uşa lor. Dacă Griselda era aici, o putea lăsa pe mama ca să se ducă să

vadă de animale – poate chiar să facă un drum până în oraş.

— Nu, n-a venit copilul, răspunse ea. Să îţi iau haina şi pălăria.

Griselda se despărţi în grabă de ele.

— Văd că vă merge destul de bine aici. Ştiu că fraţii dumitale lucrează la compania de transport, aşa că-mi închipui că aduc bani destui. Sigur, aţi avut bani de la început. Familia dumitale a fost probabil cea mai bogată din convoi.

— Păi am avut destul cât să ne descurcăm, dar cu siguranţă nu suntem bogaţi, zise Dianne, nedorind să piardă timpul discutând cu ea despre bani. Să te conduc la mama. Dar cum ne-ai găsit?

— Am întrebat. Dirigintele poştei ştia unde aţi plecat, aşa că mi-a zis. N-am avut timp să vin până acum. Prea multe de făcut de când s-a îmbolnăvit Percy.

— Îmi pare rău să aud că domnul Showalter e bolnav. Sper că nu e ceva grav, zise Dianne, bătând la uşa deschisă a dormitorului mamei. Mamă, ţi-am adus un musafir. Uite, e doamna Showalter.

Mama deschise ochii.

— E aici?

Dianne dădu din cap.

— Stai să te ajut să te ridici în capul oaselor.

— Prostii, zise Griselda. Am eu grijă de ea. Du-te şi vezi-ţi de treburile dumitale.

Lui Dianne nu-i plăcea să fie trimisă la plimbare, dar trebuia să se ducă la animale.

— Mă duc în spatele casei ca să văd de animale, în caz că ai nevoie de mine, îi spuse Griseldei.

Femeia nu îi răspunse nimic, ci se duse imediat la Susannah şi o ridică, proptindu-i perna şi flecărind în felul ei obişnuit.

— Vai, arăţi şi mai rău decât ultima dată când te-am văzut, începu ea. Jur că eşti numai piele şi oase. Nu-ţi dă de

mâncare fata aia? Trebuia să mă gândesc să-ţi aduc nişte supă. O supă bună de pui te-ar pune imediat pe picioare.

Dianne îi ignoră vorbele şi dădu fuga să vadă ce fac găinile de pe veranda din spate. Era frig acolo, dar găinile tot făceau ouă, iar asta era tot ce conta. Zane îi sugerase să pună lăzile cu alimente şi lemnele de foc în jurul găinilor, ca să le mai ferească de frig. Ele păreau destul de mulţumite cu asta şi, cu toate că Dianne avea sarcina neplăcută de a curăţa după ele, veranda era un coteţ bunicel. După ce le dădu boabe şi apă, se grăbi afară.

Acolo ningea şi mai tare şi vântul se înteţise. Cerul era ca de plumb şi nici măcar nu putea vedea oraşul peste vale din cauza zăpezii şi a norilor joşi.

Se căzni să spargă gheaţa din albia cu apă, o sarcină ingrată şi fără sfârşit care trebuia făcută cel puţin de două ori pe zi. Dacă nu făcea asta, gheaţa devenea groasă de câţiva centimetri, făcând imposibilă spargerea ei fără un ciocan.

Puse fân cu furca în iesle, apoi se duse la vaca de lapte şi la Dolly. Din fericire, fraţii ei îşi luaseră caii şi boii. Compania de transport le plătea o sumă frumuşică pentru că le folosea atelajul şi căruţa. Aşa aveau nişte bani în plus. Mai însemna şi că Dianne nu trebuia să-şi facă griji pentru hrana şi adăpostul lor.

Dolly necheză încet şi îşi frecă botul de mâna lui Dianne, căutând bunătăţi.

— Îmi pare rău, fetiţo, nu ţi-am adus nimic, îi şopti Dianne la ureche. Mângâie coama iepei şi o cuprinse de grumaz. Eşti singura mea prietenă din tot Teritoriul Montana.

În drum spre casă, nu vedea bine din cauza zăpezii. Se gândi că Griselda ar face bine să plece repede, altfel se putea rătăci. Se duse în dormitor, unde femeia vorbea încet cu mama ei.

— Doamnă Showalter, mă tem că ninsoarea se transformă în viscol. Cred că ar fi bine să te duci acasă

înainte de a nu se mai vedea nimic.

Griselda se uită la ea, apoi, dând scurt din cap, se ridică în picioare.

— Cred că fata are dreptate.

— Mamă, mă duc să aduc apă şi să pun de ceai. Să îţi aduc lucrurile, doamnă Showalter.

Se gândi că femeia va spune ceva dispreţuitor, cum îi era felul, însă Griselda se întoarse din nou spre mama ei.

— Susannah, îmi pare rău că nu te simţi bine. Voi veni iar în vizită.

— Indienii sunt peste tot, mormăi mama incoerent. Mi-au luat copiii. Trebuie să-i găsesc. Trebuie să-mi găsesc copilaşii.

Griselda îşi luă la revedere de la ea, apoi o urmă pe Dianne în camera din faţă.

— E de multă vreme aşa?

— Doar de când unchiul Bram a refuzat să ne ia la el şi a apărut aici cu nevasta sa indiancă.

— Vai! Ce scandalos. De ce să aleagă o indiancă în locul rudelor lui? O lăsă pe Dianne să o ajute să se îmbrace cu paltonul în timp ce continuă. Nu-i de mirare că mama dumitale s-a prostit cu totul. Îi dai ceva care s-o ajute?

— Încă ia laudanum. Doctoriţa s-a gândit că o va ajuta să stea calmă.

Griselda dădu din cap.

— Exact aşa aş fi făcut şi eu.

Dianne îşi înghiţi cuvintele. Ar fi vrut să spună că poate mama n-ar delira şi n-ar vedea niciun indian dacă n-ar lua acest medicament.

— Sunt sigură că s-a bucurat de vizita dumitale. Sper că vei veni s-o mai vezi. Şi era adevărat. Ar fi fost plăcut ca Griselda să vină şi să-i dea timp destul ca să meargă în oraş şi să facă cumpărături.

— Nu trebuie să mă conduci la uşă. Vezi-ţi de treburile dumitale.

— Aş putea să te conduc o parte din drum, propuse

Dianne, sperând că nu-i va accepta oferta.

— Nu e nevoie. Am umblat peste tot pe aici. N-am nevoie de nimeni ca să mă ţină de mână.

Dianne nu dorea să o supere şi mai tare, aşa că luă găleata şi ieşi afară. Clătină tristă din cap amintindu-şi vorbele mamei. Tânjea după vremurile când avea mintea clară şi se întreba dacă va mai avea vreodată mintea sănătoasă. Se mai întreba şi ce va face dacă rămânea în această stare de confuzie.

„Poate că e doar din cauza laudanumului”, îşi spuse, chinuindu-se să scoată apă cu pompa. „Poate că, după ce va veni copilul, nu va mai fi tristă – va dori să înfrunte viaţa şi să trăiască de dragul lui”. Dar nu ştia dacă poate spera asta. Mama nu părea destul de puternică nici măcar ca să se ridice în capul oaselor în pat fără ajutor, dar să mai aibă grijă şi de un copil.

Când reuşi în sfârşit să umple găleata, înaintă greu prin zăpadă până la cabană. Era recunoscătoare că îşi făcuse treburile şi că ştia că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Dacă vaca sau Dolly sufereau, nu va fi din cauză că ea nu a căutat să le ţină în siguranţă.

Intră pe veranda din spate, tremurând din cauza vântului îngheţat care îi lovea spatele. Închizând uşa, lăsă găleata jos şi îşi dădu jos paltonul şi ghetele. Îşi agăţă boneta groasă de lână pe uşă, lângă palton. Zane bătuse nişte cârlige pentru haine tocmai în acest scop. Era mult mai uşor pentru ea când oamenii îşi lăsau lucrurile pline de noroi pe verandă, în loc să lase urme prin casă. Era mult mai uşor şi să cureţe zăpada topită de aici decât de prin toată cabana.

Acest gând îi aminti de Griselda. Femeia cărase multă zăpadă în casă. Dianne îşi aminti că îi văzuse urmele până în dormitor. Oftă. Se gândi că nu ar strica să dea cu mopul prin toată casa, pentru că oricum podeaua era deja udă.

Duse apa lângă sobă şi o puse pe marginea sobei ca să se încălzească. Se întoarse ca să vadă ce are de făcut şi

observă că uşa din faţă era larg deschisă. Deja zăpada se adunase pe prag.

— Ce ciudat. Dădu zăpada afară cu mătura, apoi închise uşa şi o zăvorî. Înăuntru se făcuse foarte frig şi, observând uşa deschisă la dormitorul mamei, se gândi că ar fi bine să-i mai ducă încă o pătură, ca să nu răcească.

Ducându-se la cufăr, scoase o pătură groasă de lână, una pe care o folosiseră în căruţă şi era într-o stare mai proastă decât altele, aşa că Dianne o pusese deoparte până vor avea nevoie de ea. O duse la mama, apoi rămase înţepenită în loc. Patul era gol.

— Mamă! Aruncă pătura deoparte şi se uită prin mica odaie, uitându-se chiar şi sub pat, în caz că mama căzuse din pat şi ajunsese cumva acolo.

Nici urmă de ea. Se duse repede în camera din faţă şi se uită în jur. Nu era aici, asta era clar. Nu era nici pe veranda din spate. Ducându-se încet înapoi în camera din faţă, dădu cu ochii de uşa de la intrare.

— O, nu, zise ea, uitându-se afară. Nu se poate!

CAPITOLUL 21

Trenton se uita în oglindă la costumul pe care îl proba. Liniile drepte ale costumului de stofa neagră i se potriveau de parcă ar fi fost făcut pentru el. Vesta cu dungi gri şi cămaşa albă, nouă, îi dădeau un aspect de demnitate rafinată bărbatului care cu numai câteva săptămâni în urmă ajunsese aşa de disperat încât trebuise să fure ca să mănânce.

— Parcă a fost croit pentru dumneata, domnule Chadwick, spuse vânzătorul, privindu-l din spate. Nu e nevoie de multe modificări.

Trenton era de aceeaşi părere.

— Voi avea nevoie şi de nişte cămăşi în plus.

— Bineînţeles. Aşteaptă aici, mă duc să le pregătesc.

Trenton îl privi dispărând în spate. Henry îi sugerase să

îşi înnoiască garderoba pentru a putea avea acces la jocuri mai bune. Se puteau câştiga mult mai mulţi bani la poker decât îşi imaginase Trenton. Era uimit că, pe vreme de război, atât de mulţi oameni erau mai mult decât dispuşi să se despartă de banii lor. Dar se despărţeau. În cea mai mare parte a timpului, Trenton nu trebuia să facă altceva decât să joace bine şi să fie atent. Henry avusese dreptate. Majoritatea oamenilor erau uşor de citit. Făceau anumite mişcări neînsemnate când aveau o mână bună şi altele când nu aveau nimic.

În acelaşi timp în care trebuise să înveţe cum să-i citească pe alţii, trebuise să exerseze din greu cu Henry şi ca să înveţe să-şi ascundă propriile reacţii. Şi nu-i fusese uşor.

— Nu-ţi abate privirea, zisese Henry, ci, când îi intimidezi pe jucători cu privirea, s-o faci cu un aer ce sugerează că ai prefera să fii acasă, făcând baie. Să pari plictisit, neinteresat – asta îi face să se întrebe ce pui la cale, iar când sunt ocupaţi îngrijorându-se cu privire la ce gândeşti tu cu adevărat, nu pot fi prea atenţi la joc.

Trenton crezuse că astea sunt nişte mari prostii, dar devenise priceput într-un timp destul de scurt şi, făcând asta, îşi dublase câştigurile. Banii în plus îl făcuseră să se răzgândească destul de repede în privinţa lui Henry DuPont.

— Iată cămăşile, domnule. Le-am împachetat. Le poţi lua acum sau poţi veni după ce ajustăm costumul.

Trenton clătină din cap.

— Nu. Plec din oraş şi n-am timp de ajustări. Se potriveşte destul de bine aşa cum este.

Vânzătorul, un bărbat solid cu capul pleşuv şi ochelari cu rame de aur, dădu din cap.

— Dacă aşa doreşti, e în regulă.

Trenton zâmbi.

— Aşa doresc. Îi plăcea să spună asta şi să facă aşa cum voia. Se simţea important pentru prima oară în viaţă.

Oamenii îi acordau atenţie, păreau să ştie că e o forţă de care trebuie să ţină seama. Acum hainele îl vor ajuta şi mai mult.

Plăti cumpărăturile, îşi puse pălăria cu boruri largi pe care o cumpărase cu o zi înainte şi dădu din cap către vânzător.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Simţindu-se ca un om nou, se întoarse la hotel. Henry îl aştepta acolo, îmbrăcat şi el în haine noi.

— Măi să fie, ce pereche mai facem noi doi, declară Henry când intră Trenton pe uşă. Jur că ai putea să te aşezi ca să joci un meci cu preşedintele.

Trenton izbucni în râs.

— Mă îndoiesc că preşedintele Lincoln joacă cărţi.

— Dacă ar juca cu tine, ar pierde. De asta sunt sigur. Henry se duse la fereastră şi se uită afară.

— Am bilete pentru vaporul fluvial. A trebuit să plătesc în plus pentru mârţoaga aia a ta. Dar până la urmă s-a aranjat.

— Când plecăm? întrebă Trenton, aruncând pachetul cu cămăşi în geanta de voiaj.

— La miezul nopţii, răspunse Henry. Avem timp destul ca să joci câteva jocuri dacă vrei. Ştiu de un joc la Hotelul Seymour. Miza e mare doar cu invitaţie.

— Şi ne-am făcut rost de o invitaţie?

— Da, domnule, răspunse Henry, mândru de sine. Am lăsat să se înţeleagă că eşti nepotul unui senator al statului New York.

— Aha. Un nepot bogat şi naiv care mai nou a devenit interesat de poker, fără îndoială.

Henry râse.

— Mai sunt şi alte feluri?

Trenton se uită la cei doi bărbaţi care încă nu renunţaseră. Cel din dreapta avea un tic nervos în obraz, care începea de fiecare dată când avea mai mult decât o pereche. Cel din faţa lui era ceva mai şmecher, în general

îşi ţinea capul în jos şi ochii pe cărţi. Părea să se străduiască extrem de mult ca să nu se dea de gol.

— Ei, caii sau fold? întrebă Trenton, căscând de parcă ar fi fost totuna pentru el.

Ambii bărbaţi se foiră puţin înainte să renunţe la joc. Trenton îşi arătă cărţile, avea trei nouari, şi îşi luă câştigul. Era prea simplu. Nici măcar nu fusese nevoie să trişeze sau să folosească un pachet de cărţi marcat.

— Ştiţi, le spuse bărbatul din stânga lui Trenton tovarăşilor săi, se aude că se fac planuri pentru calea ferată transcontinentală. Se pot face bani frumoşi dacă te implici în câteva orăşele de-a lungul liniei. Eu am o mare sumă de bani investită în câteva.

— Cum ai aflat unde vor fi acele locuri? îl întrebă cel de vizavi. Linia nici măcar n-a fost finalizată, din câte ştiu eu. Apar complicaţii care îi fac să schimbe lucrurile pe ici, pe colo.

— Sunt isteţ, răspunse primul, râzând. Se aplecă înainte, de parcă ar fi spus un mare secret. Vă spun, calea ferată e viitorul.

Trenton încercă să îşi imagineze linii de cale ferată făcând legătura între toate locurile din ţară. Părea ceva imposibil, mai cu seamă în lumina discuţiilor pe care le auzise despre munţii din vest. Cum vor reuşi să pună o cale ferată peste Munţii Stâncoşi?

Ideea de a călători de la un capăt la altul al ţării în mai puţin de o săptămână, în loc de câteva luni, îl fascina. Îşi închipui că se duce în Teritoriul Montana ca să o viziteze pe Dianne, călătorind elegant cu trenul, nu cu diligenţa sau călare.

Dacă voi ajunge vreodată în Montana, se gândi el. Spera sincer să pornească în direcţia aceea până la primăvară. Heniy era hotărât să meargă în Omaha, cu toate că în nord era neîndoielnic mai frig. Prima parte a iernii fusese blândă – ceva ploaie şi temperaturi scăzute, dar nu multă zăpadă şi cu siguranţă nu suficient de frig pentru îngheţ. Trenton nu îl

contrazisese; în definitiv, era mai aproape de Montana. Dar, când Henry începuse să spună că după aceea vor merge în Chicago şi New York, Trenton îl refuzase pur şi simplu.

Henry împărţi cărţile pentru runda următoare, râzând şi povestind despre vremea când lucrase, ca băiat, la un canal din Est. Trenton nu-i acordă prea multă atenţie. Ceilalţi nu ştiau că ei călătoresc împreună, iar el prefera ca lucrurile să rămână aşa.

Runda merse la fel de uşor ca celelalte, până când rămaseră numai Trenton, Henry şi bărbatul cu ticul nervos. Trenton nu avea nicio carte bună în mână, nici măcar o pereche, dar învăţase de la Henry că blufând se ridică deseori potul.

— Băieţi? zise Henry. Ridic la douăzeci de dolari.

— Păi e cam mult, domnule.

Henry ridică din umeri şi Trenton se uită la cel din dreapta sa, ca să vadă ce reacţie are. Minutele treceau, ticul şi broboanele de transpiraţie de pe buza superioară devenind mai vizibile.

Trenton se gândi că are culoare, pentru că la un moment dat îi văzuse cărţile, când se mişcase din greşeală ca să-i facă loc ospătarului care aducea băutura. La început avusese trei cupe şi era destul de sigur că de atunci mai trăsese şi altele. Credea că Henry ştie asta, sau că bănuieşte, dar bătrânul nu dădea înapoi, aşa că se gândi că are cărţi şi mai bune.

— Caii, îi zise omul în sfârşit.

— Fold, declară Trenton.

— Jocul ăsta e prea tare pentru mine.

Henry râse.

— Bebeluşii n-ar trebui să fie lăsaţi să joace cărţi. Bărbaţii de la masă râseră, în afară de cel cu ticul.

Henry îşi arătă cărţile.

— Domnilor şi doamnelor, îi zise el, arătând trei popi şi două dame. Full.

Bărbatul se albi la faţă când îşi arătă cărţile. Trenton

observă că avea culoare completă, dar nu era chintă şi nici chintă roială. Henry câştigase acest joc.

— Trişezi! afirmă bărbatul, ridicându-se brusc în picioare. Îl luă de braţ şi trase de manşeta îndoită. Butonul cu care era prinsă manşeta zbură pe masă şi, spre dezamăgirea lui Trenton, două cărţi căzură din mâneca desfăcută. V-am zis eu!

Bărbaţii de la masă, toţi oameni de afaceri destul de bogaţi, nu aveau chef de stat la taclale.

— Chemaţi poliţia. Să fie dus la puşcărie.

Trenton se ridică în picioare.

— Îl duc eu acolo. Bătrân nătâng.

Dar ospătarul se dusese deja să anunţe oamenii legii, aşa că cei de la masă nu se grăbeau să-l predea nimănui.

— Poate să aştepte, anunţă bărbatul cu ticul. Vreau să mă asigur că poliţistul aude ce am eu de spus.

— M-aţi înţeles greşit, băieţi. N-am trişat. Sincer. Asta e prima mână pe care am câştigat-o. Ştiţi asta.

Se uitară unii la alţii, ca şi cum s-ar fi gândit la spusele lui, apoi clătinară toţi din cap.

Cât ai bate din palme apăru un poliţist, care notă numele şi adresa fiecăruia de la masă. Când îl arestă pe Henry şi coborî scările, Trenton se ridică în picioare.

— Ei bine, trebuie să recunosc că jocul ăsta a fost mai palpitant pentru mine decât orice altceva din ultimul timp, dar am nevoie de somn. Dimineaţă am o importantă întâlnire de afaceri.

Bărbaţii îi urară noapte bună, părând să nu le pese mai mult de ce are el de gând să facă decât le păsa de ce avea să se întâmple cu Henry DuPont. Trenton alergă prin holul hotelului şi ieşi în stradă, întâlnindu-se cu poliţistul chiar când dădeau colţul clădirii.

— Aş putea vorbi cu dumneata o clipă? îl întrebă Trenton, apropiindu-se de el. Învăţase destul de la Henry ca să vadă pe faţa poliţistului ceva care îl asigură fără urmă de îndoială că omul era abordabil.

După un sfert de ceas, Trenton era mai sărac cu douăzeci de dolari şi Henry era liber. Se duseră la hotel în grabă, cât putea de repede bătrânul.

— Am face bine să mergem la vapor, îi spuse Trenton lui Henry. Nu cred că vom mai putea veni în St. Joseph.

— Îmi pare rău, băiete. Îmbătrânesc. Fac greşeli. Glasul îi era trist.

— Acum nu contează, Henry. Ceea ce contează e să o ştergem de aici şi să nu fim prinşi. L-am asigurat pe poliţai că mâine, în zori, vom fi de mult plecaţi de aici şi aşa am de gând să fac.

Odată aflaţi pe vapor, Trenton se despărţi de Henry. Bătrânul avea momente de beţie şi această seară nu era o excepţie. Fără îndoială că întâlnirea cu legea îl speriase şi voia băutură ca să-şi liniştească nervii.

Nu era surprinzător să vadă vaporul plin până la refuz, în pofida preţului enorm al biletelor. Uneori vapoarele aveau voie să meargă fără nicio problemă, iar alteori nu. Trenton citise chiar despre un vas care fusese în pericol să fie aruncat în aer de bandiţii de la frontieră. Tragedia fusese preîntâmpinată de soldaţii unionişti, dar primejdia era reală.

În lunile care trecuseră de la moartea tatălui său, Trenton ajunsese să privească războiul şi lumea cu alţi ochi. Se maturizase puţin – poate nu suficient, dar experienţa îl învăţase ceva despre sine însuşi. Şi anume că nu avea niciun scop pentru viaţa sa. Prietenii lui spuseseră cu mândrie că vor intra în armata confederată. Erau încântaţi să meargă la război – să trăiască sau să moară pentru convingerile lor.

Trenton nu avea asemenea aspiraţii. Nu avea de gând nici să se întoarcă la viaţa de proprietar de magazin. Jocurile de noroc i se potriveau, dar vina pe care o simţea îl făcea să simtă nevoia de penitenţă zilnică. Încercase întotdeauna să îi ajute pe nefericiţii săraci, dându-le monede sau mâncare pentru a-şi linişti conştiinţa. Dar nici chiar asta nu ajutase. Nu avea niciun scop pentru viitor. Nu

avea niciun plan de a merge undeva anume într-un moment anume. Nu făcea decât să se lase dus de curent – fără să ştie ce-i va aduce ziua de mâine. Poate că unora le plăcea această libertate, dar lui i se părea ca o piatră de moară legată de gât.

Negreşit Dianne ar fi râs de el. Asta după ce îşi revenea din şocul produs de ceea ce făcea el. Ea avusese întotdeauna scopuri şi planuri, fie pentru jocurile pe care le jucau, fie când vorbea despre viitor. Era un lider înnăscut; păcat că nu se născuse bărbat. Nimănui nu-i păsa de părerile unei femei – nici măcar ale uneia aşa de deşteaptă şi de capabilă ca sora lui.

Iarăşi se simţi copleşit de vină, dându-şi seama că imediat venea Crăciunul şi el nu încercase deloc să ia legătura cu familia lui. Nici măcar nu se deranjase să vadă ce fac, să afle dacă au ajuns cu bine. Ştia că numai el şi nimeni altul nu era de vină pentru asta, dar încerca mereu să-şi liniştească conştiinţa făgăduindu-şi că va scrie curând – că le va trimite chiar bani în caz că nu le mergea bine. Dar nu o făcuse niciodată. Iar acum venea primul Crăciun departe de ei şi ei nu vor şti unde e el şi cum îi merge, iar el nu va şti nimic despre ei. Nu era de mirare că Henry se îmbăta.

— Am pus Sudul pe fugă, îl auzi Trenton pe un bărbat de la bar. Războiul trebuie să se termine curând. Cred că după Anul Nou. Rebelii ăia nu mai pot rezista mult. Nu după ce i-am zdrobit la Nashville.

— Am auzit că au fost peste douăzeci şi trei de mii de rebeli şi tot i-am bătut, răspunse celălalt. Iar Sherman se îndreaptă spre mare, omorând orice băiat din Dixie pe care-l întâlneşte în cale.

Primul încuviinţă din cap.

— Sudul ar fi trebuit să-şi dea seama când l-am reales pe bătrânul Abe cel Cinstit. Nu e confederat care să nu ştie că sunt terminaţi.

Trenton se întrebă dacă era adevărat. Dacă războiul se

termina, ce însemna asta pentru el – pentru ţară? îi plăcea compania lui Henry în cea mai mare parte, dar, când se îmbăta ca acum, nu-l putea suferi. Şi mai era teama foarte reală că Jerry Wilson şi banda lui l-ar putea găsi dacă rămânea prea aproape de New Madrid.

Gândul acesta îl făcea întotdeauna să se simtă ca un prost, ca un laş. Nu ştia dacă tatăl lui Robbie supravieţuise jafului de la bancă. Nu îi plăcea că nu ştie asta, dar nu putea risca să scrie o scrisoare ca să îi întrebe pe ai lui. Oricum nu rămânea niciodată prea mult în acelaşi loc pentru a primi un răspuns, dar îl vedea pe Jerry intrând în posesia informaţiilor şi ajungând exact în locul unde era el. Jerry se pricepea la asta.

— Pentru victorie, spuse cu glas tare bărbatul din spatele lui Trenton. Trăiască Uniunea. în sală se auziră urale, iar Trenton se îndreptă spre uşă.

Se uită în urmă, la oamenii care sărbătoreau. Apoi îi veni în minte căpitanul Seager încleştându-şi mâna la piept şi căzând mort pe Main Street. Această imagine, împreună cu cea a tatălui său într-un sicriu simplu de pin, nu îi dădea niciun motiv să se alăture bucuriei. Războiul nu era decis de cuvinte precum *victorie* şi *înfrângere*, ci de sângele oamenilor care credeau că luptă pentru ceva important. Dar în final convingerile lor nu mai contau. Erau morţi şi altcineva va trăi ca să lupte pentru o nouă cauză.

Proştii, se gândi el, ieşind din încăpere. *Iar eu sunt cel mai mare dintre ei*.

CAPITOLUL 22

Viscolul continuă în timpul serii şi Dianne fu nevoită să stea locului în cabană. Spera că mama îşi venise suficient în fire ca să se adăpostească la vecini, dar se îndoia. Auzea întruna ultimele ei cuvinte: „*Trebuie să-mi găsesc copilaşii*”.

Puse lemne pe focul din sobă şi aprinse lampa ca să mai alunge din întunecime. Afară vântul bătea cu putere, lovind

obloanele, scuturând chiar şi cabana. Totul se ţinea bine, dar disperarea ei creştea. Ce făceau Dolly şi vacile? Cum se descurcau fraţii ei? Unde era mama?

Pe la ora zece, fără a avea vreo nădejde că viscolul se va astâmpăra, luă Biblia familiei şi se aşeză la masă. Se luptase cu conştiinţa toată seara. Cuvintele pe care le auzise de la Faith se întorseseră ca să o bântuie.

— *O*, *Dianne*, *lui Dumnezeu îi pasă*. *El nu te-a uitat*. *Noi nu-Iputem înţelege întotdeauna căile*, *dar copilă*, *El are ochii îndreptaţi şi spre vrăbii – El ştie şi când cade o pasăre din copac*. *Nu crezi că El a ştiut şi că i-a păsat când Ardith a căzut în râu sau când tatăl tău a fost ucis*?

— Sau că mama s-a pierdut în viscol? se întrebă ea, răsfoind paginile Noului Testament. Se opri şi se uită la uşa de la intrare. „Dacă ea s-ar întoarce teafără şi fericită. Dacă Ardith şi Betsy s-ar întoarce la noi, întregi şi vindecate". Clătină din cap. *Dacă tot îmi doresc ceva*, *mai bine aş începe cu tata*. Oftă şi se uită iarăşi în Biblie.

Cuvintele din capitolul douăzeci şi patru din Luca îi atraseră atenţia. *Au intrat înăuntru*, *şi n-au găsit trupul Domnului Iisus*. *Fiindcă nu ştiau ce să creadă*, *iată că li s-au arătat doi bărbaţi*, *îmbrăcaţi în haine strălucitoare*. *Îngrozite*, *femeile şi-au plecat feţele la pământ*. *Dar ei le-au zis*: *Pentru ce căutaţi între cei morţi pe Cel ce este viu*? *Nu este aici*, *ci a înviat*.

Reciti pasajul, neştiind de ce o impresionase aşa. Oare ea îşi căuta viaţa printre cei morţi? Lucrurile care o bântuiau – greşelile trecutului şi pierderile pe care le suferise – îi legau inima ca şi cum era şi ea moartă cu ceilalţi?

— Nu ştiu ce să fac pentru a îndrepta lucrurile, zise cu voce tare. Mă simt pierdută şi aşa de singură. Mi-e aşa de frică.

Şi oamenilor din Scriptură le fusese frică. Se gândi la perioada Crăciunului şi la versetele pe care le citea tata cu familia în fiecare an. Şi acelea erau tot din Luca. Dădu încet

paginile până când găsi versetele în capitolul doi. Le auzise de atâtea ori încât aproape că le ştia pe de rost.

Nu vă temeţi: *căci vă aduc o veste bună*, *care va fi o mare bucurie pentru tot norodul*: *astăzi*, *în cetatea lui David*, *vi S-a născut un Mântuitor*, *care este Hristos*, *Domnul*.

Un salvator, se gândi ea. Cineva care să o salveze. De asta avea nevoie. Toţi aveau nevoie de asta – fiecare dintre ei. Aveau nevoie să fie salvaţi de tragediile fără sfârşit pe care viaţa le arunca asupra lor. Aveau nevoie de un mântuitor care să-i scape de necazurile aduse de boală, foamete, greutăţi şi moarte.

Oare Iisus era acel Mântuitor? Să fi fost aşa de simplu?

El venise ca prunc, atât de mic şi de pur. Îngerii îi anunţaseră naşterea – păstorii veniseră să îl vadă, chiar dacă se temeau.

Se gândi la toate povestirile biblice din copilărie. Cunoştea misiunea lui Iisus… dragostea Sa pentru oameni… dorinţa Lui de a le arăta adevărul.

Adevărul Lui.

Adevărul lui Dumnezeu.

— De ce-L caut pe Cel viu printre cei morţi? murmură ea.

„L-am chemat pe Iisus în inima mea”. Cuvintele lui Betsy îi răsunau clar în amintire. Oare era chiar aşa de uşor? Putea să-L cheme pe Iisus în inima ei – în inima ei frântă? Oare voia El o asemenea inimă?

Îi dădură lacrimile în timp ce se ridică de la masă şi îngenunche pe podea, lângă scaun.

— Doamne, nu ştiu cât mai putem duce. Nu ştiu cât mai pot eu duce. Plânse încetişor, cu faţa îngropată în palme. Te rog ajută-mă. Te rog ia inima mea şi fă-o întreagă. Nu pot suporta această durere – această tristeţe. Nu vreau să-L caut pe Cel viu printre cei morţi – vreau doar să te caut pe Tine. Să Te cunosc.

Rămase acolo, rugându-se o vreme. Cu fiecare moment

care trecea, simţea că poverile vieţii ei se ridică încet, încet. Faith şi Charity avuseseră dreptate. Lui Dumnezeu Îi păsa – chiar Îi păsa.

Se făcea târziu şi până la urmă Dianne se duse la culcare. Istovită, adormi imediat şi nu se trezi până când nu se coborî peste ea o tăcere stranie. Deschise ochii speriată şi se ridică în capul oaselor. Furtuna se oprise.

Dormise îmbrăcată, aşa că se grăbi să îşi ia paltonul şi ghetele. Se va duce să o caute pe mama şi spera să o aducă acasă în siguranţă. Dar, când deschise uşa, un troian de peste un metru îi bloca calea. Nici chiar asta nu părea important. Mătură repede zăpada, împingând-o în troienele şi mai mari de pe marginea cărării.

— Ce faci afară aşa de devreme? strigă Zane. El şi Morgan veneau dinspre drum.

— Vai, ce mă bucur să vă văd! strigă ea, uitând de măturatul zăpezii. Aruncă mătura şi alergă în braţele lor. Aşa mă bucur că n-aţi păţit nimic.

— Era să fim prinşi de viscol, recunoscu Morgan. Dar ne-am adăpostit în afara oraşului, când am văzut că nu mai putem înainta.

— Credeam că nu se mai opreşte ninsoarea, adăugă Zane.

Dianne făcu un pas înapoi.

— Mama a dispărut. Nu-mi place că trebuie să vă spun asta aşa, dar e adevărat şi trebuie s-o găsim.

— A dispărut? Cum? Unde? întrebă Morgan.

Dianne ridică din umeri.

— Nu ştiu. Griselda a venit să o viziteze, aşa că eu am ieşit să văd de Dolly şi de vacă. Asta a mers bine şi până atunci ninsoarea se înteţise, aşa că i-am sugerat Griseldei să plece. I-am zis mamei că mă duc să aduc apă pentru ceai şi că mă întorc imediat, apoi am condus-o pe Griselda.

— A luat-o pe mama cu ea? întrebă Zane.

— Nu. Ştiu asta pentru că m-am oferit să o conduc pe Griselda acasă, iar mama era în pat. Când m-am întors de

afară, după ce am luat apă, uşa de la intrare era deschisă. Cred că mama s-a dus să le caute pe Ardith şi pe Betsy. Sunt moartă de îngrijorare. Ştiu că nu şi-a luat paltonul şi nici cizmele. Iar o podidiră lacrimile. O, Zane, Morgan… nu ştiu ce să fac. Nici măcar nu ştiu unde să o caut.

— O să-i întrebăm pe vecini. O să vorbim cu şeriful şi vom lua nişte oameni ca s-o căutăm dacă nu-i prin apropiere. Tu stai aici şi aşteaptă.

— Dar asta-i tot ce am făcut, protestă ea. Nu pot veni şi eu să o caut?

— Cineva trebuie să stea aici, Dianne, zise Zane, preluând conducerea. Vom trece pe acasă din când în când. Tu aşteaptă aici.

Ea dădu din cap, ştiind că nu rezolva nimic dacă îl contrazicea.

— Să-mi daţi de ştire imediat ce… o găsiţi.

Gemenii dădură solemn din cap.

— O să te anunţăm.

Cole Selby scrâşni din dinţi când tatăl său se apropie de el la magazinul universal. Nu îl văzuse de aproape un an şi nici acum nu avea chef de compania lui.

— Cole, ce bucurie să te văd. Unde ai fost, băiete?

— De ce? Mă caută comitetul vigilenţei pentru dezertare?

Hallam Selby îl luă de braţ şi îl trase la o parte, departe de ceilalţi clienţi.

— Nu vorbi despre asta. Ai mai multă minte.

Cole se încruntă.

— Ce vrei?

— Vreau să ştiu ce se întâmplă. De ce nu te-ai întors? Unde ai fost?

— Am fost ocupat cu munca. M-am angajat la un şef de convoi primăvara trecută. Le-am văzut pe mama şi pe fete, iar cum aştept să treacă iarna, făcând ce pot până la primăvară, când voi putea lucra cu alt convoi.

— Ai văzut-o pe maică-ta? Ce face?

— De ce? Ce-ţi pasă? Cuvintele lui Cole erau tăioase – amare.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, băiete. Sunt tatăl tău şi ar trebui să mă respecţi.

Cole miji ochii.

— Ştim amândoi că odată cu Carrie s-a dus orice speranţă de aşa ceva.

— Haide, nu te purta aşa de urât. Ştii că a fost un accident. Nimănui nu-i pare mai rău de moartea ei decât mie.

Cole strânse pumnul, apoi se gândi mai bine. Nu avea rost să-şi ducă la capăt intenţia de a-şi pocni tatăl drept în faţă. Inspiră adânc şi se forţă să se relaxeze.

— Tot ce ştiu e că Carrie e moartă. Nu prea contează ce simţi dumneata.

Tatăl lui se foi stânjenit şi îşi scărpină barba.

— Mama ta e bine?

— Destul de bine. E fericită, ceea ce e mai mult decât pot spune că am văzut până acum. Casa arată grozav şi fetele au curtezani. Toate sunt foarte fericite – aşa că lasă-le în pace.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac, băiete.

Cole se întoarse să plece, dar tatăl său îl prinse de braţ.

— Aş avea nevoie de tine la concesiune. De ce nu vii să mă ajuţi?

Cole se uită fix la mâna tatălui său, apoi la faţa bătrânului.

— Mă miră că, cu toate spânzurările de care am auzit, mai ai timp să sapi după aur?

Tatăl său se aplecă spre el şi îi spuse încet:

— Ţi-am zis să nu vorbeşti aşa cu mine?

— Cole? Zane Chadwick veni la ei din cealaltă parte a magazinului. Mama a dispărut şi facem o echipă de căutare. Ne poţi ajuta?

— Sigur că da. Ce s-a întâmplat?

— Mama şi Dianne erau acasă aseară şi mama a plecat când Dianne s-a dus după apă. I-am întrebat pe vecini, dar n-a văzut-o nimeni.

— Atunci hai să trecem la treabă.

— Pot aduce nişte prieteni de-ai mei ca să vă ajutăm? se oferi Hallam Selby.

— V-aş fi foarte recunoscător, domnule! zise Zane, dând să plece.

— Dar ai grijă să n-o spânzure, mormăi Cole suficient de tare ca să-l audă numai tatăl său. Nu îi aşteptă reacţia.

Cole căută ore întregi împreună cu ceilalţi voluntari. În mica comunitate, când se auzea că cineva e în primejdie, oamenii se adunau ca să vadă ce se poate face. Acest lucru era dovedit de toţi cei care căutau pe străzi, prin troiene, şi care dădeau la o parte cu lopata mormanele de zăpadă care se formaseră lângă garduri şi ziduri. Se zvonea în şoaptă că nu mai e nicio speranţă pentru femeia rătăcită. Lui Cole nu îi plăcea să le ia în serios vorbele, dar ştia ce se poate întâmpla cu un trup lăsat în voia forţelor naturii într-o noapte de iarnă în Montana. Fusese destul de rău când locuise la concesiunea minieră. Se bucurase de adăpostul unui cort şi de pături din belşug şi tot îngheţase de moarte. Nu, femeia era aproape sigur moartă.

Gândurile i se îndreptară în mod firesc către Dianne Chadwick. Surorile ei muriseră pe drum şi de fiecare dată el avusese, în mod foarte neplăcut, un rol în căutarea sau descoperirea lor. Dar, în pofida necazurilor, nu mai văzuse un om aşa de tare ca Dianne. Primea loviturile vieţii şi reuşea să meargă mai departe. Nu că putea accepta pur şi simplu tot ce îi ieşea în cale, dar avea o capacitate incredibilă de a se împăca cu fiecare situaţie şi de a-şi reveni suficient pentru a merge mai departe. Era o lecţie pe care el ar fi făcut bine să o înveţe.

Cole înaintă pe câmpul deschis şi începu să urce spre Boot Hill. Nu credea că Susannah Chadwick ar fi putut ajunge atât de departe, însă exista posibilitatea şi el trebuia

să verifice.

Examină fiecare troian, lovindu-l uşor cu piciorul, dar fără folos.

Zăpada era din ce în ce mai mare, fiind mai greu de înfruntat, iar cu lumina care se împuţina şi lăsarea serii, se hotărî să se întoarcă în oraş ca să vadă dacă se aflase ceva.

Stomacul îi chiorăi tare. Îşi dădu seama că nu mai mâncase de la micul dejun. Se duse la prăvălia lui Armstrong, unde se înţeleseseră să se întâlnească cu toţii. Spera că va auzi că Susannah fusese salvată – aproape că se rugă să fi fost găsită într-o cabană din vecinătate sau chiar dusă la spital.

— Au găsit-o? întrebă el când intră în mica prăvălie.

— Din câte am auzit, nu, răspunse vânzătorul.

Cole dădu din cap şi aruncă o privire în jur.

— Ai carne de vită uscată, din aia adusă din Salt Lake?

Omul clătină din cap.

— Mă tem că nu. S-a vândut de cum am scos-o la vânzare.

Cole se hotărî să sară peste masă. De cum se va anunţa terminarea căutării pentru azi, se va duce la mica cafenea de la capătul străzii şi va servi ceva fierbinte. Oricum îi va cădea mai bine, se gândi el.

Ridicându-şi gulerul, ieşi în stradă, aventurându-se din nou în aerul rece de iarnă. Nici nu trecuse de câteva clădiri, când auzi agitaţie ceva mai încolo. Se grăbi, nădăjduind că sunt veşti bune.

— Au găsit-o, îi zise un om de prin partea locului când se apropie de mulţimea adunată.

— A murit îngheţată.

Lui Cole i se strânse inima. Se gândi imediat ce greu îi va fi lui Dianne să primească această veste.

— Au dus-o la pompe funebre, dar vor trece câteva zile ca s-o dezgheţe, zise omul, mestecând tutun. Am mai văzut asta acum vreo câţiva ani. Nu l-au putut dezgheţa pe omul acela. Au făcut un foc şi…

— Mersi, mormăi Cole şi trecu pe lângă bătrân.

Ştia că trebuie să îi găsească pe Zane şi pe Morgan, ca să îi anunţe dacă nu aflaseră deja. Se duse pe jos până la pompele funebre, nu departe, şi îi găsi acolo pe băieţi.

— Acum am auzit, le spuse, luându-şi pălăria de pe cap.

Zane dădu din cap.

— Noi ne pregăteam să-i spunem lui Dianne. Pe chipul lui nu se vedea nicio emoţie, dar glasul i se frânse.

— Se va învinovăţi, zise Morgan, clătinând din cap.

Ieşiră afară şi lui Cole i se păru normal să meargă cu ei.

— Îmi pare rău că n-au fost veşti mai bune.

Zane ridică din umeri, dar Cole nu ştia dacă era din cauza frigului sau a indiferenţei la cuvintele sale.

Merseră tăcuţi până la căbănuţă. Cole simţea o nefericire tot mai mare. De ce trebuia să fie ţara asta aşa de crudă cu oamenii? De ce trebuiau oamenii să sufere şi să îi piardă pe cei dragi?

Uşa cabanei se deschise şi Dianne ieşi afară. Cole se gândi că se uitase pe fereastră ori că cineva îi dăduse deja vestea. Se uită la fiecare dintre ei, privindu-i în ochi şi cercetându-le chipul. Asta fu îndeajuns, izbucni în lacrimi şi îşi îngropă faţa în palme. Cole nu ştiuse până atunci că ajunsese să ţină la ea. Dar nu voia să ţină la ea.

Fără veste, fără vorbă, făcu stânga împrejur şi plecă cât putu de repede fără să fugă.

— N-o să simt nimic nici pentru ea şi nici pentru altă femeie, mormăi el. Nu-mi pot permite să simt ceva pentru nimeni.

CAPITOLUL 23

Trecuseră două luni de când mama fusese găsită moartă. Martie se apropia, dar vremea rece şi zăpada păreau să nu aibă sfârşit. Pentru Dianne zilele treceau greu şi greu de suportat. Se gândi că, fără compania Bibliei, ar fi înnebunit. Dumnezeu părea singurul ei refugiu şi tovarăş,

mai ales când Zane şi Morgan erau plecaţi, câteodată cu săptămânile, pe ruta de transport al mărfurilor.

Îi implorase nu o dată să renunţe la slujba lor şi să găsească o cale de a da de unchiul lor. Era sigură că unchiul Bram îi va lua la el, acum că mama murise. El nu ar fi vrut ca ei să trăiască singuri în acest oraş minier dur. Mai ales dacă asta însemna ca Dianne să petreacă aşa de mult timp singură.

Încerca să nu îi sufoce cu temerile ei, dar credea că Zane şi Morgan trebuie să înţeleagă. Într-o seară, după cină, când băieţii erau acasă, le ceru ferm să rămână la masă până când le spune ce are de spus.

— Oraşul acesta nu e un loc sigur pentru mine. Vreau să merg să locuiesc cu unchiul Bram. Voi doi puteţi face ce vreţi, dar trebuie să mă ajutaţi să ajung acolo.

— La primăvară vom lua legătura cu el, îi spuse Morgan. Va veni după corespondenţă şi atunci vei avea ocazia să-i vorbeşti.

— În plus, adăugă Zane, probabil că nimeni de aici nu ştie cum să ajungă la el acasă, ca să nu mai vorbim că nimeni n-ar risca să meargă pe viscol doar ca să transmită un mesaj, dacă nici măcar nu-i o chestiune de viaţă şi de moarte.

Morgan dădu din cap.

— Îhî, fii raţională, Dianne.

— Credeam că sunt raţională. Nu pot sta închisă în cabana asta zi de zi până la primăvară, când o da dezgheţul, iar să mă duc în oraş e mereu un risc. Majoritatea oamenilor sunt cetăţeni cumsecade, care respectă legea, dar sunt o groază de bărbaţi care îşi petrec timpul cu băutura şi jocurile de noroc.

— Păi, e greu să cauţi aur iarna. Unii muncesc zi şi noapte ca să dezgheţe mici suprafeţe pentru a găsi un pic pentru bani de tutun şi mâncare. Alţii au renunţat, îi spuse Zane, de parcă ea n-ar fi ştiut asta deja.

— Da, iar unii dintre ei au ajuns la disperare – sătui de

frig şi de lipsa proviziilor. Încă sunt o grămadă de hoţi şi de scandalagii. Nu-i sigur să mă duc în oraş singură, dar voi doi sunteţi plecaţi cu zilele, chiar cu săptămânile cu munca voastră.

— Iarna a încetinit lucrurile foarte mult. Nu mergem nici pe departe aşa de des, protestă Morgan.

— Poate că nu aşa de des, dar în mod sigur sunteţi plecaţi perioade mai lungi. Vă puteţi închipui cât mă simt de singură? îi întrebă Dianne. Stau aici zi de zi, fără nimic altceva decât amintiri şi frig.

— Ne pare rău, zise Zane, clătinând din cap, dar munca e stabilă şi bună, iar dacă eu şi Morgan vrem să pornim pe drumul nostru la vară, trebuie să avem bani destui ca să cumpărăm provizii.

— Avem banii rămaşi de la vânzarea lucrurilor noastre, se plânse Dianne. Puteţi lua de acolo ce vă trebuie.

Morgan şi Zane se uitară unul la altul, apoi Zane răspunse:

— Noi speram să folosim banii ăia ca să te trimitem înapoi în Missouri.

— În Missouri? Ce să caut în Missouri? îi întrebă ea. Nici măcar nu ştim dacă Trenton mai e în oraş. Nu prea se cuvine ca eu să mă duc să locuiesc singură, deşi se pare că chiar asta fac aici, în Virginia City. Vorbea cu amărăciune, cu toate că se străduise mult să nu simtă asta.

— Uite, ai prietene în New Madrid. Oamenii ţin la tine şi probabil că te-ar primi la ei. Mai ales dacă ai bani să le dai, afirmă Morgan ferm. Îşi dădu pe spate părul murdar şi se ridică în picioare. Măcar gândeşte-te la asta.

Dianne nu îi contrazise, fiindcă părea că nu sunt dispuşi să o asculte. Acea conversaţie, de la care trecuse o săptămână, părea să claseze acest subiect ca inabordabil.

Era mâhnită de situaţia ei, dar se împăcă cu ea în ciuda atitudinii fraţilor ei. Îşi făcu de lucru cu tot ce găsea de făcut – cârpit, copt, cusut la o pătură nouă. În pofida îngrijorării pe care i-o provocau scandalagii, se ducea zilnic

în oraş, se ducea la poştă după scrisori, apoi se ducea la magazinul de textile ca să vadă dacă mai veniseră mărfuri noi prin trecătorile înzăpezite.

Astăzi se simţea deosebit de binecuvântată pentru că găsise câteva cărţi şi, deşi aveau nişte preţuri scandaloase şi erau evident folosite, disperarea o făcu să cumpere trei. Nu fusese niciodată o împătimită a lecturii, dar timpul petrecut singură îi mărise semnificativ abilităţile.

— Când le termini, le cumpăr bucuros înapoi, îi spuse vânzătorul. Oamenii vor fi bucuroşi să le ia.

— Voi ţine minte asta, zise ea, numărându-şi banii.

Puse cărţile într-un sac vechi de faină, pe care îl folosea ca sacoşă de cumpărături. Aşa îşi ducea mai uşor cumpărăturile, deşi uneori ar fi preferat un coş mai trainic.

Ieşind din magazin, se întrebă când va veni primăvara în Virginia City. Tânjea după nesfârşitele zile de vară în care o va bătea soarele. Ridicându-şi faţa spre cer, încercă să-şi închipuie cât de bine va fi.

— După ce te zgâieşti acolo, sus? o întrebă un bărbat.

Dianne îşi coborî privirea şi văzu trei bărbaţi în faţa ei. Cel care vorbise avea părul roşcat, încâlcit, care îi ieşea de sub căciula de blană murdară. Nu părea prea bătrân – probabil că nu era mai mare decât fraţii ei.

— Mă uitam după soare, zise ea.

— Dacă cauţi să te încălzeşti o ţâră, te-aş putea ajuta, îi zise unul dintre tovarăşii la fel de murdari ai primului. Râse de parcă ar fi spus o glumă bună şi îi dădu un cot celui de lângă el.

— Nu, mulţumesc. Trecu pe lângă ei şi merse mai departe.

— Stai aşa. Suntem oameni cumsecade. Poate că n-am mai făcut o baie de o veşnicie, dar asta nu înseamnă că nu putem fi sociabili. Eu ştiu chiar şi să dansez, declară roşcovanul, venind lângă Dianne.

Ea ar fi râs, dacă nu şi-ar fi amintit în mod dureros de ziua în care tata fusese împuşcat şi ucis. Situaţia fusese

mult prea asemănătoare.

— Scuze. N-am timp de discuţii şi nici de dans. Trebuie să pregătesc cina pentru fraţii mei.

— Oh, sigur că ei se pot lipsi de tine, deschise gura în sfârşit şi al treilea camarad. Plin de îndrăzneală, întinse mâna ca să apuce sacul de faină al lui Dianne. Îţi pot duce ăsta şi…

— Dă-mi-l înapoi! strigă Dianne, întinzând mâna după sac. Bărbaţii râseră şi îşi aruncară pachetul de la unul la altul.

— Dacă vii acasă cu noi, ţi-l dăm înapoi.

— I-l daţi înapoi acum!

Dianne se opri imediat la auzul acelui glas. Se întoarse şi îl văzu din nou pe Cole Selby venindu-i în apărare. Se opri, neştiind ce ar trebui să facă. Cei trei erau destul de aproape ca să-i facă rău dacă doreau. Roşcovanul ţinea sacul de faină, în vreme ce ceilalţi doi păreau destul de interesaţi să afle ce voia Cole.

— Eşti frati-su?

— Nu-i treaba ta cine sunt eu. Acum dă-i sacul înapoi şi du-te înapoi în gaura din care te-ai târât afară, îi porunci Cole, dându-şi puţintel pe spate pălăria de fetru maro.

Pe Dianne o luă cu furnicături. Se gândi din nou la tata. Însă Cole părea complet în largul său. De fapt, veni mai aproape de ea, ajungând astfel aproape de bărbaţi.

Fără veste, roşcovanul lăsă sacul să cadă pe jos şi îi trase un pumn. Cole îl evită cu uşurinţă, dând-o pe Dianne la o parte în acelaşi timp. Dianne căzu pe spate, aterizând pe trotuar într-o manieră nedemnă de o doamnă.

Cei trei bărbaţi tăbărâră asupra lui Cole, fără să le pese că trei la unu era o luptă nedreaptă. Cole făcu tot ce putu ca să se ferească, dar pumnii îi nimereau din când în când faţa. Şi el lovea tot ce putea, umplându-i unuia nasul de sânge, iar pe altul lăsându-l destul de ameţit.

Dianne se strâmba la fiecare pumn, rugându-se ca nimeni să nu scoată o armă de foc. Se îndepărtă de bătăuşi

şi se ridică în picioare, uitându-se mereu la Cole.

— Ce se petrece aici? tună o voce.

Dianne se uită în spatele lui Cole şi văzu un om voinic venind spre ei.

— Băieţi, nu v-am zis să nu faceţi necazuri?

Dianne nu ştia cine era omul acesta, dar cei trei care îi provocaseră atâta supărare păreau să tremure în prezenţa lui. Se opriră imediat din bătaie şi luară poziţie de drepţi.

— M-au acostat şi omul acesta mi-a sărit în ajutor, interveni Dianne, sperând că Cole nu va trebui să facă faţă unei lupte şi mai grele.

Roşcovanul părea că ar prefera să se deschidă pământul şi să îl înghită.

— N-am vrut să facem niciun rău, tată. Doar ne distram cu doamna.

— Nu ne distrăm cu doamnele, răspunse omul. Se întoarse spre Dianne şi o salută, ducându-şi degetele la pălărie. Îmi cer scuze, doamnă. Băieţii mei suferă de mojicie gravă. Măicuţa lor, Dumnezeu s-o odihnească, a murit de tânără.

Se uită la cei trei şi se încruntă.

— Cred că se cuvine să vă cereţi scuze.

Roşcovanul luă de pe jos sacul de faină şi i-l întinse lui Dianne.

— Scuze, doamnă. Îşi lăsă capul în jos şi se duse în spatele tatălui său. Veniră şi ceilalţi doi, roşind tare şi nesemănând deloc cu pungaşii de mai devreme.

— Scuze, ziseră ei la unison.

Omul uriaş se întoarse către Cole.

— Domnule, îmi pare rău că băieţii mei ţi-au spart buza. Eşti liber să le dai câte un pumn la fiecare.

Dianne ar fi vrut să râdă văzând expresia şocată de pe faţa fiilor lui. Îl văzu pe Cole încruntându-se şi clătinând din cap.

— Nu sunt adeptul violenţei. Doar că n-am vrut ca doamna să aibă de suferit.

Omul uriaş dădu din cap.

— Eşti un om onorabil. Apoi se întoarse şi îi apucă de urechi pe doi dintre băieţi. Când ajungem acasă, vom avea o discuţie despre felul în care ne purtăm în oraş. Jur că, dacă biata voastră mamă ar fi în viaţă şi ar vedea aşa ceva, v-ar trage o mamă de bătaie.

Continuă să le ţină teorie în continuare, în timp ce se îndepărtau. Dianne chicoti, dar de cum se întoarse spre Cole şi îi văzu buza umflată şi sângerândă se opri.

— Vino cu mine. Te voi trata.

— Nu e nevoie, zise el încetişor. Se şterse cu mâna la gură.

— M-aş simţi mult mai bine dacă m-ai lăsa să curăţ rana. În plus, poţi să-ţi duci galanteria până la capăt conducându-mă acasă, zise ea, luându-şi cărţile în mână.

El încuviinţă din cap.

— Te conduc acasă, dar…

Dianne zâmbi.

— Am nişte tocană pe foc. Poate ai vrea să rămâi şi să iei masa cu mine. I se părea ciudat să propună aşa ceva, dar dădu la o parte orice senzaţie de indecenţă.

— Nu trebuie să te deranjezi, răspunse Cole. Stai să te ajut să duci sacul. Aşteptă până ce ea îi întinse sacoşa.

Dianne îşi dădu seama că el ar fi vrut să accepte, aşa că porni spre cabană.

— Zane şi Morgan sunt la muncă şi e greu de spus când se vor întoarce. Într-un mediu mai civilizat sunt sigură că nu s-ar cuveni nicidecum să iei masa singur cu mine, dar chiar nu-mi pasă ce gândeşte lumea. Îţi faci griji pentru asta?

— Mie nu-mi pasă ce gândesc alţii, răspunse el, ţinând pasul cu ea.

— Bun. De mai bine de două săptămâni n-am avut cu cine să vorbesc. Compania de transport nu poate garanta dacă vor reuşi să treacă munţii şi să se întoarcă în Virginia City. Uneori băieţii sunt plecaţi o veşnicie, aşa mi se pare.

— Unul dintre ei ar trebui să fie aici, cu dumneata.

— Sunt de aceeaşi părere. Şi le-am zis asta. Întrucât zăpada era mai înaltă pe strada ei, Dianne încetini pasul. Fără a-i cere permisiunea, Cole o prinse de cot. Dar şi banii ne prind bine. Nu doar atât, dar cred că Zane şi Morgan ar înnebuni dacă ar trebui să stea închişi în cabană toată ziulica.

— Înţeleg asta. Nici eu nu prea am răbdare să aştept dezgheţul de la primăvară.

Dianne urcă pe mica cărare ce ducea la cabană.

— Ai vreo idee când se va încălzi?

— Nu. Anul trecut pe vremea asta eram cu convoiul de căruţe. Cel puţin îl ajutam pe Daniel să ajungă în St. Louis.

Dianne se opri şi îl privi un moment.

— Ai dreptate. Nu mi-am dat seama că a trecut aproape un an de când am plecat din Missouri şi din calea războiului.

— Războiul e pe cale să ia sfârşit! zise Cole când ea se întoarse să deschidă uşa. Poate că acum vom putea avea o vreme de pace şi prosperitate în ţara asta. Poate că atunci te vei simţi liberă să te întorci acasă.

Dianne îi ţinu uşa deschisă şi îl aşteptă să intre înainte să-i răspundă.

— Eu nu am o casă – nu una adevărată. Familia mea e aici, în afară de fratele meu cel mai mare, Trenton. Nu am veşti de la el, aşa că nici măcar nu ştiu dacă mai e în viaţă. îşi dădu paltonul jos şi îi făcu semn lui Cole să facă la fel. Aroma tocanei era îmbietoare. Sărise peste micul dejun în acea dimineaţă şi acum era moartă de foame.

— Mai întâi vreau să-ţi tratez faţa şi apoi putem mânca, îi zise ea lui Cole. Asta, dacă nu te temi de mâncarea gătită de mine. Acum o fac mai bună decât o făceam pe drum.

Cole zâmbi.

— Erai cât se poate de necoaptă. Nu aveai unde să te duci decât în sus în privinţa îmbunătăţirii abilităţilor dumitale!

Dianne îi zâmbi. Nu era deloc un mocofan irascibil, cum crezuse ea. Poate că lunile de iarnă din Montana îl ajutaseră

să se maturizeze. Sau poate că ea era cea care se maturizase.

— Cred că frontiera are calitatea de a ne face să creştem, zise ea, gânditoare.

— Mda, aşa cred şi eu, zise el, devenind iar serios.

Ea scoase un scaun. Nu voia să-i dea timp să se răzgândească. Or fi avut ei neînţelegeri, dar era bucuroasă de companie.

— Stai aici până aduc nişte gheaţă.

Aşteptă ca el să se aşeze şi abia apoi ieşi afară. Nu se obosi să-şi ia paltonul şi, când vântul se înteţi, îşi regretă îndată decizia. Frigul era altfel aici, în munţi. Era un frig mai uscat decât cunoscuse în Missouri, dar te pătrundea până la oase. Tremurând, luă un vas mic de metal şi dădu fuga înapoi în casă.

Cole o aştepta pe scaun. Ea zâmbi şi ridică vasul.

— Îl ţin afară pentru asemenea situaţii. Zane şi Morgan se rănesc tot timpul şi uneori gheaţa e utilă. Luă o daltă şi un ciocan şi începu să spargă gheaţa din vas.

— Că veni vorba de fraţii dumitale, cum se simt în Montana?

Dianne se gândi o clipă la această întrebare.

— Nu ştiu dacă e vorba de Montana în mod specific sau doar de cerul liber şi de munţi, dar amândoi tânjesc după independenţă, iar eu n-o pot încuraja – nu încă. Am încă nevoie de ei.

Cole dădu din cap.

— Sigur că da. Se întâmplă des să ai probleme când mergi în oraş?

— Nu des. Sunt cazuri când scandalagii ies puţin de sub control. Nu vor să facă rău realmente – cel puţin aşa cred. Strânse bucăţelele de gheaţă şi le puse într-un prosop de vase curat, apoi legă colţurile. După aceea, luă un castronaş şi turnă puţină apă în el din rezervorul de pe sobă. Luând un alt prosop curat, veni la masă.

— Sper că n-o să te doară prea tare, zise ea, înmuind

cârpa uscată în apă. Îi atinse faţa cu delicateţe. Prea fierbinte?

— Nu, e bună.

Ea continuă să cureţe zona din jurul buzelor, apoi zâmbi cu satisfacţie.

— Cred că ajunge. Luă prosopul cu gheaţă şi i-l întinse. Pune-l pe buză până pregătesc masa.

— Nu trebuie să faci asta. Pot să mănânc ceva în oraş.

— Prostii. Mâncarea e gata şi îţi sunt datoare.

— Nu-mi eşti datoare, zise el ferm. Am făcut ce ar fi făcut orice om de treabă. N-ar trebui să fii nevoită să te aperi singură.

— Păi, sunt multe alte lucruri pe care n-ar trebui să le fac, zise ea, luând două castroane şi o farfurie din dulapul de bucătărie. Şi multe alte lucruri pe care-mi doresc să nu mai trebuiască să le fac din nou. Zâmbi, mai mult pentru ea însăşi decât pentru el. Dar asta-i viaţa.

Puse tocana în castroane şi le puse pe masă. Apoi deschise cutia de pâine şi scoase o jumătate de pâine. După ce o puse pe farfurie, luă tacâmurile şi veni la masă.

— Nu am unt şi nici gem.

— Nici nu-mi trebuie, răspunse Cole, dând gheaţa la o parte. Îmi place să înmoi pâinea în tocană.

Dianne îşi dădu imediat seama că nu se gândise la ceva de băut.

— Pot să fac cafea, dar va dura puţin.

— Apa e suficientă.

Ea dădu din cap.

— Bine. În felul acesta nu ni se răceşte tocana.

Aduse paharele cu apă şi apoi se aşeză.

— Te deranjează dacă aduc mulţumiri?

Cole clătină din cap şi închise ochii. Dianne murmură o scurtă rugăciune de mulţumire. Îşi simţea inima plină de recunoştinţă pentru acest răgaz de la ziua altfel plictisitoare. Voia să-i mulţumească cu glas tare lui Dumnezeu pentru că îl trimisese pe Cole să o viziteze, dar

se mulţumi să facă asta doar în mintea ei.

După ce termină, fu mirată să îl vadă pe Cole luând cuţitul ca să taie pâinea. Îi întinse o felie şi zâmbi.

— Arată bine. Tu ai făcut-o?

Ea dădu din cap.

— Ţi-am zis că m-am perfecţionat.

El muşcă din pâine şi dădu din cap.

— Nu cred că am mâncat pâine mai bună.

Mâncară într-o tăcere plăcută şi numai după ce Dianne îi reumplu de două ori castronul lui Cole reluară conversaţia.

— Presupun că nu ai de unde să-l cunoşti pe unchiul meu, Bram Vandyke?

Cole dădu castronul la o parte.

— Ba da, îl cunosc. M-a angajat ca să-l ajut să ducă nişte vite acasă în toamna trecută.

Dianne simţi o nouă rază de speranţă. Poate că el îi va putea trimite vorbă unchiului ei. Era clar că fraţii ei nu considerau că situaţia e destul de gravă ca să se gândească la asta.

— I-ai putea duce un mesaj din partea mea?

Cole se încruntă.

— Nu prea cred. Nu sunt sigur că aş şti exact cum să găsesc iar drumul către casa lui.

— Te-aş putea plăti. De fapt, te-aş putea plăti foarte bine. Am reuşit să păstrăm cea mai mare parte din banii pe care i-am făcut când am vândut mărfurile şi animalele.

— Nu e vorba de plată, zise Cole serios. Chiar nu cred că i-aş putea găsi casa.

— Nu vrei să te gândeşti măcar? Ştiu că e periculos şi n-aş vrea nici măcar să încerci dacă riscul e prea mare, începu ea, dar sunt disperată. Fraţii mei nu înţeleg, dar eu cred că e important ca unchiul Bram să ştie că a murit mama. Cred că e important şi să ştie că sunt aici singură în cea mai mare parte a timpului. Sigur el n-ar permite ca asta să continue dacă ar şti.

— De ce nu încearcă fraţii dumitale să-i trimită vorbă?

— Ei cred că e o prostie. Unchiul Bram nu poate face nimic în legătură cu mama şi nici nu poate veni la o înmormântare care a avut deja loc. Ei sunt de părere că, dacă el tot va veni încoace în mai sau iunie ca să-şi ia provizii şi corespondenţa, ar trebui să aşteptăm până atunci. Dar asta înseamnă peste două sau poate chiar trei luni.

— Sunt de acord că nu ar trebui să stai singură aici, dar până i-aş duce eu mesajul şi el ar face ceva, probabil că ar fi tot aia.

— Te rog, zise Dianne, ştiind că seamănă cu un copil care imploră să i se facă pe plac. Te plătesc cu oricât îmi ceri. Se ridică în picioare şi se duse în dormitor ca să-şi ia economiile. Venind înapoi, deschise mica cutie de lemn ca să-i arate banii.

— N-ar trebui să ţii atâţia bani în casă, o avertiză Cole. Mai ales că eşti singură. De ce nu îi ţii la bancă?

— Nu am de gând să stau aici destul de mult ca să am nevoie de o bancă, zise Dianne. Uite, vreau doar să vezi că-mi permit să te angajez. Eu o să tot întreb până când cineva o să fie de acord să o facă.

Cole dădu afară cu zgomot aerul din piept.

— O s-o fac eu, dar numai dacă pot afla mai multe despre cum să ajung acasă la unchiul dumitale. Cunosc câţiva cowboy care au lucrat pentru el odată cu mine. Poate că m-ar putea ajuta.

Atunci Dianne ştiu că Dumnezeu îi auzise rugile.

— Spune-mi cu cât vrei să te plătesc. O să scriu o scrisoare pentru unchiul şi-ţi voi da şi bani de cheltuială.

Cole se uită la cutia cu bani.

— Ai o puşcă în casă?

— Nu, recunoscu Dianne. Zane şi Morgan le iau pe ale lor cu ei.

— Ai nevoie de puşcă dacă vei ţine atâţia bani cu tine.

Dianne clătină din cap.

— Nu ştiu nimic despre puşti.

— Te-aş putea învăţa. Ţi-aş putea alege şi o puşcă. Doar nu e vorba că nu-ţi permiţi una.

Ea zâmbi.

— Păi, dacă nu te deranjează, ar fi bine. Deşi mă îndoiesc foarte tare că aş putea împuşca pe cineva – mai ales pentru bani.

— Nici eu n-aş vrea să împuşti pe cineva, recunoscu el. Ar fi destul dacă i-ai putea speria. Dar, dacă ţi-ar fi ameninţată viaţa şi n-ar fi nimeni care să-ţi sară în ajutor, ar trebui să ştii cum să foloseşti o puşcă, cum să tragi ca să omori. Ţi-ar putea salva viaţa.

Dianne se gândi la tinerii care o acostaseră mai devreme. Nu l-ar fi putut împuşca pe niciunul dintre ei, indiferent cu ce ar fi ameninţat-o.

— Nu cred că aş putea omorî pe nimeni, Cole. Aş prefera să mor eu.

Cole îşi aminti de mina serioasă a lui Dianne Chadwick multă vreme după ce plecă de la masa ei. Declaraţia ei, că ar prefera să moară decât să-şi apere viaţa, era surprinzătoare pentru el. Oare şi Carrie simţise la fel? Oare era mai fericită pentru că murise încercând să-şi apere tatăl decât să nu fi încercat deloc?

Se învinuia pentru că îi îngăduise lui Dianne să i se strecoare în inimă. Nu voia să ţină la ea, numai că se părea că de fiecare dată când dădea de ea se găsea într-un impas sau altul. Cum puteau fi atât de proşti fraţii ei încât să o lase să se apere singură? Poate că ar fi trebuit să stea de vorbă cu ei.

— Iar acum vrea să mă angajeze ca să-i duc vorbă unchiului ei, mormăi el în barbă. Şi eu am zis c-o fac. Sunt prost de zece ori pentru asta.

Dar zâmbetul ei drăgălaş şi rugăminţile disperate câştigaseră şi, oricât de mult se gândea la Carrie şi la faptul că jurase să nu mai ţină la altă femeie, ştia că dăduse de bucluc când era vorba de Dianne Chadwick.

CAPITOLUL 24

Lui Cole nici acum nu îi venea să creadă că îi îngăduise lui Dianne să-l convingă să îi ducă vorbă lui Bram Vandyke. Însă drumurile erau destul de practicabile, căci vânturile calde şi o săptămână însorită topiseră cea mai mare parte a zăpezii. Temperaturile erau încă destul de scăzute, însă Cole folosi lucrul acesta în folosul său, deoarece pământul rămase îngheţat în loc să fie noroios şi greu de circulat.

Cu îndrumări de la unul din cowboy-i cu care lucrase pentru Bram, găsi cu uşurinţă drumul spre ferma Vandyke. Când intră călare în curtea principală, Bram îi făcu cu mâna de unde lucra la un ţarc împreună cu încă cineva.

— Cum de ai ajuns aici? îl întrebă omul uriaş.

Cole descălecă şi îi strânse mâna înmănuşată.

— Voiam să vorbesc cu dumneata.

— Păi e aproape ora prânzului, zise Bram, întorcându-se spre celălalt. Ţi-l aminteşti pe Cole Selby, nu-i aşa Gus?

— Sigur că da. Omul îi întinse mâna.

Gus Yegen era mâna dreaptă a lui Vandyke. Anii de muncă de cowboy şi supraveghetor la o mare fermă de animale din Texas îl făceau un tovarăş de nădejde pentru uriaşul olandez care nădăjduia să-şi facă o fermă în Montana.

— Mă bucur să te văd, Gus, zise Cole.

— Cred că Koko are mâncarea aproape gata. Ce-ar fi să ne ducem în casă, ca să vorbim despre ceea ce te-a adus până aici?

Cole observă câteva schimbări de când fusese aici în toamnă. Erau ridicate câteva ţarcuri de vite şi un grajd din buşteni şi scânduri.

— Văd că ne observi munca, zise Bram cu mândrie. Abia am reuşit să le ridicăm înainte de prima zăpadă însemnată.

— Arată bine. Solide. I se părea că arată mai solide decât cabana de buşteni spre care se îndreptau chiar acum. Se întrebă dacă Dianne avea vreo idee despre condiţiile de

trai ale unchiului ei. Oare i se va părea îngrozitor să fie blocată aici în mijlocul pustietăţii, la patruzeci sau cincizeci de kilometri de orice oraş adevărat?

Simţurile îi fură asaltate de aroma îmbietoare a mâncării de cum deschise Bram uşa, iar grija pentru Dianne îi părăsi gândurile. Îşi aminti că soţia lui Bram gătea bine, iar stomacul îi chiorăi tare când intrară în casă. După ce luase un mic dejun rece pe drum, era mai mult decât pregătit pentru un potol cald.

— Koko, uite cine a venit, anunţă Bram. E Cole Selby. Ne-a ajutat anul trecut să aducem vitele.

Femeia cu părul negru zâmbi şi veni să îl întâmpine. Era îmbrăcată ca orice femeie pionier – o fustă şi o bluză simple, cu un şorţ care le acoperea pe amândouă – numai că trăsăturile de indiancă ieşeau tare în evidenţă. Avea părul prins în două cozi împletite, iar pometţii înalţi şi pielea măslinie îi dădeau un aspect exotic. Era o femeie frumoasă, se gândi Cole, mai apropiată de vârsta lui decât de a lui Bram Vandyke. Ştia că mulţi bărbaţi din sălbăticie se căsătoreau cu femei native, uneori mult mai tinere, dar tot i se părea ceva destul de şocant. În Est căsătoriile mixte nu ar fi fost acceptabile, dar aici, în Vest, păreau ceva destul de obişnuit.

— Mă bucur să te revăd, domnule Selby, îl salută Koko Vandyke.

Cole îşi scoase pălăria cu respect.

— Şi eu, doamnă. Îmi amintesc de mâncarea bună.

Bram râse şi îşi scoase mănuşile şi pălăria.

— Cole, dumneata şi Gus vă puteţi agăţa hainele pe uşă. Koko veni la soţul ei şi îi luă pălăria şi mănuşile, apoi aşteptă ca el să se dezbrace de paltonul greu.

Gus şi Cole făcură aşa cum li se spusese, apoi se duseră la masă. Deja Bram se aşezase şi Koko punea încă un tacâm pe masă.

— Sper că-ţi place friptura de elan, zise Bram.

— Nu-mi pot imagina ceva mai binevenit după un drum

lung, răspunse Cole.

Koko le puse la fiecare câte o friptură zdravănă în farfurie. După aceea, aduse o enormă cratiţă de fontă cu cartofi prăjiţi. Bram i-o luă din mână şi începu să se servească, în timp ce Koko aduse un platou cu felii de pâine şi un castron cu mazăre.

După ce fiecare îşi umplu farfuria, Bram mulţumi pentru masă şi apoi îi invită să mănânce după pofta inimii. Nu aveau timp de conversaţie până când nu îşi potoleau cât de cât foamea.

Cole observă cum avea Koko grijă de fiecare dintre ei în timp ce mânca şi ea. Le turna cafea în căni la primul semn că era nevoie de acest lucru şi se duse să mai aducă pâine când Gus luă ultima felie de pe platou. Era o femeie bună şi blajină. Nu mai văzuse la nimeni aşa o inimă gata să le slujească altora. Îşi aminti de când fusese prima dată la familia Vandyke că lui Koko nu părea să îi pese dacă sunt doi oameni sau zece pe care să îi hrănească şi de care să se îngrijească. Părea doar că se bucură că este nevoie de ea. Ce diferenţă faţă de mama lui, care, deşi era bucuroasă să primească banii oaspeţilor ei, nu era prea fericită că trebuie să aibă de-a face cu ei.

Când termină de mâncat, Bram se făcu comod şi îşi aprinse un trabuc.

— Acum spune-mi de ce ai bătut drumul până aici. Ai nevoie de o slujbă?

Cole lăsă furculiţa jos şi clătină din cap.

— De fapt, am fost angajat de nepoata dumitale, Dianne Chadwick. Am o scrisoare pentru dumneata. Scoase scrisoarea din buzunar şi i-o întinse peste masă.

— Ştii ce scrie aici? îl întrebă Bram, uitându-se curios la el.

— Ştiu care e intenţia scrisorii, recunoscu Cole. Dianne mi-a vorbit pe îndelete despre situaţie.

— Înţeleg. Ce-ar fi să-mi spui ce scrie aici? O spuse ca pe o poruncă.

Cole dădu din cap.

— Mă tem că nu sunt veşti bune. Sora dumitale a murit înainte de Crăciun. Se pare că s-a rătăcit prin viscol şi n-a fost găsită decât a doua zi.

Bram îşi plecă capul şi se uită la masă. Koko veni lângă el. Îi atinse umărul cu blândeţe, iar el îi luă mâna într-a lui.

— Am crezut că îi va fi bine acolo. Credeam că are mai multă minte decât să-şi rişte viaţa în felul ăsta.

— Probabil că ar fi avut, dacă n-ar fi fost drogată cu laudanum. Nu era în toate minţile.

— Şi copilul? întrebă Bram, uitându-se iar la Cole.

El clătină din cap.

— Încă nu născuse.

Bram dădu din cap, ştiutor.

— Probabil că e mai bine aşa. Copiii ăia ar fi avut mult de furcă dacă ar fi trebuit să aibă grijă de un bebeluş.

Cole îi admira tăria, dar vedea că are ochii umezi.

— Dianne vrea să vină să locuiască cu dumneata. Fraţii ei şi-au pus în cap să devină independenţi până la vară, iar ea e singură singurică. Nu e o situaţie bună pentru o femeie singură, dacă pot spune asta. Chiar săptămâna trecută a trebuit să-i sar în ajutor când a fost… ăăă… acostată de trei bărbaţi. Nu se obosi să spună mai mult. Ştia că Vandyke înţelege la ce poate duce o asemenea întâmplare.

— Mă bucur că ai fost acolo ca s-o ajuţi. Cum de-mi cunoşti familia?

— Am fost ajutorul şefului de convoi care i-a adus în vest. Am fost acolo când au murit surorile lui Dianne. Pe cea mare n-am găsit-o. A fost dusă de râu. Cea mai mică a fost lovită în cap de un catâr. Se pare că l-a speriat. Eram acolo când a găsit-o Dianne.

— Fata aia a avut partea ei de nefericire, asta-i sigur, murmură Bram. Dar n-am loc pentru ea şi fraţii ei aici. Uită-te şi dumneata. Avem camera asta şi un dormitor. Asta-i tot.

— Te-aş putea ajuta să extinzi casa, se oferi Gus.

— Şi eu te-aş ajuta bucuros, răspunse Cole. Şi sigur fraţii lui Dianne ar contribui dacă ar şti că asta înseamnă să o vadă bine îngrijită pe Dianne. S-ar putea să dorească chiar să locuiască şi ei aici. E mult mai frumos aici decât în Virginia City. Poate că le-ar plăcea să fie fermieri.

— Ajutorul lor mi-ar prinde bine, asta-i sigur. În afară de Gus n-am decât vreo doi oameni care lucrează pentru mine. Sunt la nord de aici cu vitele. La primăvară, când va da dezgheţul, va fi muncă destulă aici şi aş avea nevoie de mai multe ajutoare. Bram se ridică în picioare şi trase din trabuc câteva minute.

Koko se duse înapoi la locul ei.

— Bram, n-o poţi lăsa acolo, să se descurce singură. E din Est. Nu ştie cum să trăiască aici. Oamenii vor profita de ea. Ştii că aşa e.

Bram se uită în ochii ei.

— Da, cred că ai dreptate. Se întoarse spre Cole. Nu e vorba că n-o vreau aici. Trebuie să înţelegi. Doar că ştiu că nu e făcută pentru viaţa pe care o ducem noi. Nici mama ei nu era făcută pentru viaţa asta – ştiam asta. E unul din motivele pentru care i-am zis că nu poate veni aici. Ar fi pierit după o lună fără magazine unde să meargă şi oameni cu care să vorbească. Celălalt motiv… ei bine… e că avea prejudecăţi. Ştiam că n-ar fi putut trăi în aceeaşi casă cu Koko.

— Păi, să-mi fie iertată îndrăzneala, începu Cole, dar vei vedea că Dianne nu are nici prejudecăţi şi nici slabă nu e. Ea a fost stâlpul familiei ei de când o cunosc. Cea mai bună prietenă a ei din caravană era o fostă sclavă. Nu doar atât, dar, indiferent ce vei decide, ea n-are de gând să se întoarcă în Missouri. Asta mi-a spus clar.

Bram râse în barbă.

— Aşa ţi-a zis? Păi se pare că-i o fată pe cinste.

Cole dădu să confirme asta, apoi se gândi mai bine.

— E hotărâtă.

— Să-ţi zic cum facem. Dacă-i poţi aduce aici, să zicem

în mai, eu voi avea copacii doborâţi, gata de construcţie. Spre sfârşitul acestei luni sau în aprilie, eu şi Gus va trebui să ajutăm la aducerea vitelor de unde sunt acum la iernat – asta, dacă nu se lungeşte iarna. Ar trebui să avem cireada aici în mai şi atunci ne putem dedica timpul extinderii casei. Ce zici, Gus?

— Mie-mi sună bine.

Cole se uită la supraveghetor. Îi plăcea de Gus Yegen. Era un om încărunţit, bătut de vreme, de vreo patruzeci şi ceva de ani, care cunoştea viaţa. Cu toate acestea, era prietenos şi nu se ferea să-şi spună părerea când era nevoie.

— În iunie trebuie să mergem după vacile alea, adăugă el.

— Da, şi ar fi bine să-i avem pe Morgan şi Zane ca să ne ajute, răspunse Bram. Dar dumneata, Cole? Ai vrea să te angajezi?

— Nu sunt sigur. Ezit să mă angajez, pentru că s-ar putea să merg cu o altă caravană de căruţe. Trebuie să vorbesc cu Daniel Keefer săptămâna viitoare.

Bram trase tare din trabuc.

— Mi-aş dori să te gândeşti să te angajezi la mine. Am de gând să fac din locul ăsta o fermă de mâna întâi. Mi-ar prinde bine un om ca dumneata.

— O să mă gândesc la asta, răspunse Cole, dar se întrebă dacă putea accepta o slujbă care l-ar ţine zi de zi lângă Dianne. Însă poate că va fi mult prea ocupat cu munca pentru a se preocupa de nepoata şefului.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, zise Faith când Dianne intră în mica lor baracă.

— Mie nu-mi vine să cred că te-am găsit în sfârşit! Te-am căutat peste tot. M-am gândit că într-o zi aşa de frumoasă voi face tot ce e nevoie ca să te găsesc, zise Dianne privind cercetător faţa slăbită a lui Faith. De ce n-ai venit să mă vezi?

— Malachi a fost multă vreme foarte bolnav. Nu-l puteam lăsa singur. Apoi, când a început să se întremeze, aveam atâtea de făcut. Faith îşi tamponă faţa cu o batistă roşie uzată. Părea suferindă şi istovită.

— Am adus câte ceva, în speranţa că te voi găsi, zise Dianne, ridicând sacul de faină. Aveam multe resturi de material şi m-am gândit că le-ai putea folosi pentru carpete de zdrenţe. Am şi o pâine proaspătă, nişte zahăr şi o jumătate de kilogram de cafea. Mi-am adus aminte că ziceai că lui Malachi îi place să bea o cană de cafea dimineaţa.

— N-am băut cafea de atâta vreme că nu ştiu ce-o să zică Malachi, spuse Faith, aşezându-se pe o ladă mică.

Dianne se uită în jur şi nu văzu prea multă mobilă. O saltea de paie lângă un perete, vreo două lăzi şi o sobă mică, mititică. Se uită la Faith, care ridică din umeri.

— Cred că ne merge destul de prost, începu ea, dar măcar suntem liberi. Malachi zice că mai bine trăieşte pe o haldă de gunoi în Montana decât să se întoarcă la situaţia de dinainte să fim eliberaţi de domnul Lincoln.

Dianne se simţea prost, pentru că ştia că ei şi fraţilor ei le merge mult mai bine.

— Îmi pare rău, Faith. Mi-am dorit ca acesta să fie un nou început pentru tine.

— Ştiu. Dar Dumnezeu are un plan şi eu am încredere în El.

Dianne observă că Faith îşi tamponează iarăşi faţa cu batista.

— Eşti bolnavă, Faith?

— Voi avea un copil. Zâmbi, numai că nu era nicio bucurie în cuvintele ei.

Dianne îi zâmbi şi ea.

— Ce veste minunată. Cred că Malachi e fericit.

— Da, e, dar e şi îngrijorat. Acum e plecat, încercând să găsească un loc mai bun de locuit. Cei mai mulţi nu vor să închirieze oamenilor de culoare, aşa că e greu să găsim

ceva.

— Foarte mulţi oameni au plecat când s-a anunţat că e aur la Ultima Şansă. Ar trebui să fie ceva mai bun, zise Dianne, clătinând din cap.

Chiar atunci uşa se deschise larg şi intră Malachi.

— Jur că nu-i nicio dreptate în… Se opri la mijlocul frazei când dădu cu ochii de Dianne. Ei, bună, domnişoară Dianne. Ce mai faci? îi zâmbi larg.

Lui Dianne îi veni repede o idee.

— Sunt bine, Malachi. Dar aş putea fi şi mai bine. Şi el şi Faith o priviră miraţi, dar înainte să-i poată pune întrebări Dianne continuă grăbită: Locuiesc într-o cabană, în majoritatea timpului singură. Mă simt foarte singură, dar nu e doar asta – am nevoie de ajutor cu animalele şi cu altele.

— Ce s-a întâmplat cu fraţii şi cu mama dumitale? întrebă Faith.

— Mama a murit înainte de Crăciun. Zane şi Morgan lucrează la o companie de transport de mărfuri şi sunt mai mult plecaţi. Am o cabană mică, doar două camere şi o verandă în spate, dar voi aţi putea sta în dormitor, iar eu în camera din faţă.

— Domnişoară Dianne, oamenilor nu le-ar plăcea să trăim sub acelaşi acoperiş. N-ar vedea cu ochi buni albii şi negrii stând laolaltă, îi spuse Malachi.

Dianne îşi îndreptă umerii, ştiind că nu va fi uşor să-i convingă.

— Nu mi-a păsat niciodată ce cred oamenii. Sunteţi prietenii mei şi aş vrea să vă mutaţi cu mine.

— Nu putem primi pomană, domnişoară Dianne.

— Nici nu vă cer asta, Malachi. Am nevoie de ajutor. Abia fac faţă cu spartul lemnelor pentru sobă. Mă oboseşte ceva îngrozitor. Apoi mai sunt animalele. De cele mai multe ori băieţii iau boii cu ei, dar uneori nu îi iau şi eu trebuie să le rănesc boxele. Ca să nu mai spun că trebuie să le dau nutreţ. În plus, mi-ar prinde bine ajutorul lui Faith cu cuvertura pe care o fac. Nu va trebui să staţi mult dacă nu

vreţi, dar mie mi-ar prinde bine ajutorul vostru. La vară sper să mă duc să locuiesc cu unchiul meu şi atunci n-o să mai am aceste probleme.

Malachi şi Faith se uitară unul la altul. Dianne vedea că el nu voia să spună da, dar că în acelaşi timp ştia că le-ar prinde bine la amândoi.

— Te rog. Spera că tonul ei îl va înmuia.

— Presupun că am putea veni pentru puţin timp, zise Malachi în final.

Dianne zâmbi şi dădu repede din cap către Faith.

— Mulţumesc. Cât de repede puteţi veni?

— Păi, nu ne ţine nimic aici, declară Faith. Ce-ar fi să mergem acum? Se uită la soţul ei, aşteptând un răspuns.

— Sigur, zise Malachi, dând din cap. Dacă matale eşti de acord, domnişoară Dianne.

— Mie mi se pare perfect.

Următoarele câteva săptămâni trecură repede. Zane şi Morgan veneau acasă doar pe fugă. Fură de acord din toată inima cu noul aranjament, iar până ei discutau veştile despre război cu Malachi, Faith şi Dianne pregăteau cina. Dianne era aşa de bucuroasă de compania lui Faith. Îi lipsise o femeie cu care să stea de vorbă.

— Când trebuie să vină copilul? întrebă Dianne, în timp ce se uită la cartofii de pe sobă.

— Din câte-mi pot da seama, la toamnă, răspunse Faith. Mă bucur că nu va veni iarna, dar ar fi fost mai bine să vină vara. Ar avea mai mult timp să se înzdrăvenească înainte de venirea iernii.

Dianne nu se gândise niciodată la asta. Ei avuseseră întotdeauna destul – o casă caldă şi sigură şi mâncare pe masă. Bebeluşii se năşteau în toate anotimpurile şi nimeni nu se gândea la vreme. O tulbura profund faptul că Faith trebuia să-şi facă griji pentru asemenea lucruri.

Duminică se duseră la biserică împreună. Dianne nădăjduise că atitudinea de prejudecată şi condamnare nu

ajungea şi la slujbele de duminică, dar văzu că chiar şi în casa lui Dumnezeu existau inimi împietrite. Ce nu îşi dăduse seama decât prea târziu era că foarte mulţi dintre locuitorii din Virginia City erau foşti cetăţeni ai Confederaţiei. Nu aveau nicio toleranţă pentru negrii eliberaţi şi au făcut foarte clar acest lucru stând cât mai departe posibil de Dianne, Faith şi Malachi.

Ei îi părea rău pentru ei, dar nici Faith şi nici Malachi nu spuseră o vorbă despre asta. Abia în duminica următoare, când Faith îi spuse că nu vor veni la biserică, înţelese cât de profund fuseseră răniţi.

În acea duminică, plecând de la biserică, încerca să se gândească la o cale de rezolvare a problemei, când Griselda Showalter veni la ea.

— Ce faci cu oamenii ăia de culoare? pretinse ea să afle.

Dianne încercă să-şi ascundă surprinderea.

— Te referi la Faith şi Malachi?

— Ştii exact la ce mă refer. Cum de-i poţi primi în casa dumitale? Mama dumitale n-ar fi tolerat niciodată aşa ceva. Era o adevărată doamnă sudistă. Ţi-a spus să nu te însoţeşti cu ei.

— Ea nu mai e cu noi, îi preciză Dianne, ca şi cum Griselda uitase.

— Nu-i poţi primi să locuiască cu dumneata.

Dianne îşi îndreptă umerii.

— Pot să fac exact aşa cum vreau. Unchiul meu este cel care ne-a asigurat casa, iar el nu ar dezaproba situaţia. Se aplecă spre Griselda, incapabilă să reziste tentaţiei de a adăuga: Ştii, e însurat cu o indiancă.

Griselda păru foarte şocată.

— N-ai niciun pic de decenţă.

Dianne nu mai suporta compania femeii.

— Nu, dumneata eşti cea care n-ai pic de decenţă. Faith şi Malachi sunt copiii lui Dumnezeu, la fel ca noi. Trăiau în sărăcie şi eu aveam nevoie de ajutorul lor. Ne-am ajutat unii pe alţii, exact aşa cum ar trebui să facă nişte buni

creştini.

— Vai, aşa ceva! Griselda plecă cu paşi apăsaţi, lăsând-o pe Dianne să plece liniştită acasă.

Dianne ştia că precum Griselda gândeau majoritatea oamenilor din oraş, dar nu putea înţelege de ce există aşa o ură între oameni. Cole Selby zisese odată că culoarea pielii pare a isca mai multe probleme decât orice altceva.

— *Păcat că Dumnezeu nu ne-a făcut pe toţi pătaţi cu un curcubeu de culori*, spusese el. Apoi se plânsese că chiar şi atunci cineva ar fi găsit o metodă de a face diferenţa dintre pete.

O adiere blândă se juca cu fundele pălăriei lui Dianne. Gândul la Cole îi îndreptă privirea dincolo de vale, spre munţi. Vânturile calde şi uscate topiseră mare parte din zăpadă şi nu se putea abţine să nu se întrebe când se va întoarce Cole. Se gândi la bărbatul care o salvase aşa de des de pericole. Oare ajunsese cu bine la fermă? Oare unchiul Bram acceptase propunerea ei?

Încă se gândea la aceste lucruri când intră în cabană. Însă toate gândurile îi fugiră din minte când îi găsi pe Faith şi pe Malachi cu bagajul făcut, gata de plecare.

— Unde vă duceţi?

Faith veni la ea, iar Malachi ieşi afară.

— Malachi a auzit de aur găsit în nord. Un loc numit Viroaga Ofirului. Ne ducem acolo.

— Dar cum rămâne cu starea ta – cu copilul?

Faith zâmbi.

— Când îmi va veni vremea, Dumnezeu îmi va trimite ajutorul de care am nevoie. Întotdeauna mi l-a trimis. Uite cum te-a trimis pe dumneata în viaţa noastră. Chiar când aveam cea mai mare nevoie de ajutor, ai fost acolo. Acum amândoi ne-am înzdrăvenit şi în ultimele două săptămâni n-am avut altceva decât un pat bun de dormit şi mâncare hrănitoare. Acum avem putere să mergem mai departe.

— Dar mi-aş dori să nu mergeţi aşa departe, îi zise Dianne, cu lacrimi în ochi. Nici măcar nu ştiu unde este

Viroaga Ofirului.

Faith o îmbrăţişă.

— Ştiu. Dar aşa e cel mai bine. Nu suntem doriţi aici şi oamenii te vorbesc de rău. Nu putem lăsa asta să continue.

— Nu-mi pasă ce gândesc oamenii, îi zise Dianne, dezlipindu-se de ea. Dacă credeţi că trebuie să plecaţi din cauza asta…

— Ne ducem în nord pentru că Malachi zice că ne ducem în nord, răspunse Faith, zâmbind. Doar îl ştii pe soţul meu. Când îi intră ceva în cap, gata. Unde merge el, merg şi eu.

Dianne îşi şterse lacrimile cu mâneca hainei.

— O să-mi fie dor de tine. O să încerci să vii să mă vezi, nu-i aşa? Voi sta la unchiul meu. Îl cheamă Bram Vandyke şi ferma lui e undeva pe râul Madison.

— Nu ştiu, Dianne. Numai Dumnezeu ştie dacă ne vom revedea.

Căldura din privirea ei o făcu pe Dianne să plângă iar. Se mai îmbrăţişară o dată, apoi Faith se duse la uşă. Dianne se duse după ea şi îi făcu cu mâna lui Malachi, care stătea în capătul aleii.

— La revedere, Malachi. Mulţumesc pentru ajutor. Mi-aş dori să mai puteţi sta o vreme.

— La revedere, domnişoară Dianne. Ai grijă de matale.

Plecară şi Dianne rămase uitându-se după ei. Nu ştia cum vor putea ajunge în Viroaga Ofirului. Nu ştia cât de departe este sau peste ce vor da când vor ajunge acolo. Tot ce ştia era că are inima frântă de această pierdere.

CAPITOLUL 25

Zane îi trimise vorbă vineri că el şi Morgan vor fi acasă la cină. Dianne se bucură de această veste. I se părea că sunt plecaţi de multă vreme. Voia să le spună despre Faith şi Malachi şi să afle ştirile pe care le aduceau ei de pe drum. Singura ei dezamăgire era că Cole nu se întorsese încă. Dar dezamăgirea dispăru repede când deschise uşa şi

îl găsi gata să bată.

Râse de această coincidenţă.

— Voiam să mătur aleea.

— Nu pare să fie nevoie, zise el, dându-şi jos pălăria.

— Ce mă bucur că te-ai întors. Ai avut probleme? L-ai văzut pe unchiul meu? A fost de acord? întrebările curgeau ca apa care clipoceşte peste pietrele unui pârâu.

Cole râse.

— Văd că nu eşti deloc nerăbdătoare să afli detalii despre călătoria mea.

Dianne îl prinse de braţ şi îl trase în cabană.

— Fraţii mei vor sosi într-o oră. Poţi lua cina cu noi şi ne poţi povesti totul, dar deocamdată spune-mi ce poţi.

Cole râse iar în barbă.

— Păi, pe scurt, a zis că poţi să vii.

Dianne se uită la el o clipă.

— A fost de acord? Oftă, fără să-i aştepte răspunsul. M-am rugat să accepte. Nu eram sigură ce voi face dacă nu-şi va face milă de noi. Zane şi Morgan s-au gândit că ar trebui să mă întorc în Missouri. Au întrebat chiar şi de vapoare cu aburi de la Fort Benton, ca să nu trebuiască să călătoresc cu un convoi de căruţe sau cu diligenţa. Vor să mă stabilesc în Est, să mă mărit şi să fiu o doamnă cuviincioasă. Zâmbi. Dar nu pot face asta.

— De ce nu?

Întrebarea lui subită o luă prin surprindere. Păru să-şi aducă aminte de maniere şi întinse mâna după pălăria lui.

— Dă-mi şi paltonul. Trebuie să rămâi la cină. Cole se supuse.

Dianne agăţă lucrurile într-un cuier de lângă uşă.

— Aşa cum ţi-am mai spus, nu am de gând să fac acel drum lung înapoi spre Missouri. Nu mai e casa mea.

— Dar Montana e un ţinut aspru. Nu prea sunt multe aici de interes pentru femei.

— E pământul, zise ea, uitându-se în ochii lui. Dorinţa unchiului meu de a începe o fermă mă fascinează. Aş vrea

să iau parte la asta.

Cole îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ştii ceva despre munca cu vitele şi caii? Nu e o muncă uşoară.

— Am grijă de vacă şi de caii noştri în fiecare zi, răspunse Dianne, simţind că el insinuează că e o muncă peste puterile ei. Am învăţat multe de când am plecat din Missouri. Nu poţi nega asta.

— Nu neg nimic, dar uită-te la dumneata. Câţi ani ai?

Dianne simţi că i se încing obrajii sub privirea lui cercetătoare.

— Am făcut şaptesprezece în noiembrie.

Cole clătină din cap.

— Am o soră de vârsta asta. Îşi petrece timpul cu petreceri şi cumpărături. N-ar trebui să-ţi faci griji pentru asemenea lucruri grele.

— E viaţa pe care o aleg, zise Dianne.

El intră în cameră şi luă un scaun de bucătărie. Pentru o clipă păru că face asta ca să nu se ducă lângă ea. Dianne se mustră pentru imaginaţia ei bogată.

— Femeilor nu le merge bine aici. Ai văzut cât a fost de greu în convoi. Ai pierdut şi dumneata trei membri ai familiei – patru, dacă pui la socoteală şi copilul din pântecul mamei dumitale. E un ţinut aspru, care nu oferă decât muncă grea.

Poate că Missouri era mai confortabil datorită luxului său, dar e ceva aici. Nu găsi cuvinte. Ce voia să spună? Cum putea explica faptul că acest pământ o cucerea treptat – ocupând în inima ei un loc pe care nu avusese de gând să-l ofere nimănui, cu atât mai puţin unui loc.

— Simt prezenţa lui Dumnezeu aici, murmură ea în final. Ai putea spune că îi aud glasul aici.

— Eu am crescut mergând la biserică şi nu-mi aduc aminte că trebuie să fii într-un anumit loc ca să fii cu Dumnezeu, o contrazise Cole.

— Nu, cred că nici eu n-am auzit asta. Dianne oftă şi se

duse să vadă de mâncare. Deschise cuptorul şi văzu că pesmeţii sunt făcuţi. Îi scoase afară şi îi puse la o parte, să se răcească. Apoi ridică capacul de pe papricaşul pe care îl pusese să se facă la foc mic.

— Ce bine miroase, zise Cole. Îşi drese glasul şi adăugă: N-am vrut să te jignesc sau să te supăr.

Dianne se uită la el cam surprinsă.

— Nu sunt jignită şi nici supărată. Doar că nu ştiu cum să spun ce simt în privinţa asta. Nu mă aştept ca oamenii să înţeleagă. Majoritatea oamenilor de aici au venit cu un singur ţel în minte: aurul. Eu n-am venit pentru asta. Eu am insistat să venim – mi-am îndemnat familia să facă această mutare. Mama avea nevoie de cineva mai puternic decât mine ca s-o ajute să treacă peste nefericirea provocată de pierderea tatii. Avea nevoie de cineva care s-o protejeze şi să se îngrijească de nevoile ei.

— Băieţii erau destul de mari ca să fie luaţi la război şi ştiam că tata nu n-ar fi vrut asta. Ştiam că dacă-l va pierde pe vreunul în luptă mama va muri şi totuşi tocmai lucrul care credeam că ne va salva pe toţi a luat viaţa multora din cei dragi mie.

— Şi tot vrei să rămâi? o întrebă Cole. Părea foarte dornic să-i audă răspunsul, de parcă trebuia să înţeleagă ceva important pe baza deciziei ei.

— Da. Dianne nu îşi abătu privirea. Era un bărbat frumos. Tinereţea şi vigoarea lui erau evidente în constituţia şi postura lui. Însă barba nerasă şi aspectul tăbăcit al pielii îl făceau să arate ros de griji, mai bătrân decât îi era vârsta.

— Câţi ani ai, domnule Selby? Nu ştia de ce îl întreabă asta şi nici de ce îl întreabă aşa de oficial.

— Douăzeci şi unu. De ce?

Dianne ridică din umeri.

— Mă întrebam doar cum se face că un om ca dumneata nu s-a însurat şi nu s-a aşezat încă la casa lui.

Fără să facă pauză, Cole izbucni.

— Aş fi fost însurat până acum dacă tata n-ar fi omorât-o pe logodnica mea.

Dianne simţi că i se opreşte suflarea. Dădu să zică ceva, dar cuvintele nu veneau. Chiar atunci fraţii ei intrară valvârtej pe uşă, iar ea ştiu că această discuţie va trebui să aştepte.

— Ce bine miroase aici, declară Zane, apoi dădu cu ochii de Cole. Hei, mă bucur să te revăd. Ce te aduce încoace? El şi Morgan veniră să dea mâna cu el.

— Credeam că v-a spus sora voastră. Toţi trei se uitară la Dianne.

— N-am vrut să le fac speranţe deşarte, îi zise ea, întorcându-se repede să ia vase pentru masă. Putem vorbi la masă.

— Sună cam ameninţător, îi zise Zane, destul de precaut.

— Mda, când începe Dianne să pună ceva la cale, ajungem să ne mutăm în cealaltă parte a ţării, adăugă Morgan.

Dianne se gândi că nici nu îşi dă el seama cât e de aproape de adevăr. Crezu că vor urma şi alte proteste, dar când bărbaţii se întoarseră la discuţii despre lucruri care îi interesau, respiră uşurată. Nu putea decât să se roage ca gemenii să vadă lucrul acesta ca pe ceva bun. Poate vor fi chiar de acord să meargă cu ea şi să aştepte o vreme înainte de a se muta pe cont propriu.

Punând repede masa, mintea ei se întoarse la declaraţia lui Cole, că tatăl lui îi omorâse mireasa. O trecu un fior la gândul unui lucru atât de atroce. Ce se întâmplase? Ce l-o fi apucat pe omul acela? Voia cu disperare să-l întrebe pe Cole mai multe despre asta, dar ştia că nu se cuvine să facă asta în faţa fraţilor ei.

— Înţeleg că afacerea cu transportul mărfurilor merge bine, zise Cole, ducându-se după fraţii ei la masă.

— Afacerea e foarte bună. Nici n-ai idee. Nevoia de provizii în această parte a ţării e ceva cu care nici măcar nu

poţi ţine pasul. Dacă am fi avut trenuri, am mai fi putut-o acoperi cât de cât, declară Zane.

— Trebuie să ţineţi minte că mii şi mii au venit aici pentru aur şi orice altceva mai pot găsi. Din păcate, se gândesc să trăiască de pe urma pământului, fără să ia în considerare iernile lungi, interveni Morgan.

— Aşa e, fu de acord Zane. Compania de transport ar putea aduce câte un vagon de bunuri în fiecare zi şi tot n-ar satisface necesarul bieţilor oameni care au venit aici ca să-şi caute norocul.

Dianne ascultă în continuare conversaţia despre miile care plecaseră din noua capitală Virginia City ca să-şi încerce norocul în alte locuri aurifere. Se gândi la Faith şi Malachi şi se întrebă dacă vor putea găsi destul aur ca să supravieţuiască.

Îşi făcu de lucru aducând cafeaua şi ceştile la masă, apoi puse pesmeţîi pe un platou şi îi aduse la masă. În cele din urmă, se duse să aducă cratiţa cu papricaşul şi fu mirată să-l vadă pe Cole, care venise să o ajute.

Privirile li se întâlniră şi preţ de o clipă Dianne văzu o durere nedisimulată în ochii lui. El se uită la ea ca şi cum ar fi vrut să spună multe, apoi clipa trecu. Faţada dură pe care o vedea de obicei reveni la locul ei şi intimitatea dispăru.

Veniră la masă şi mulţumiră, apoi Dianne se oferi să le umple castroanele înainte ca discuţia să continue.

— Cine ar fi crezut că vei deveni o bucătăreasă aşa de grozavă? o tachină Zane.

— Mda, îmi aduc aminte de clătitele arse şi de siropul pe care îl fierbeai până îl ardeai, zise Morgan, râzând.

— Şi nu uita de prăjitura pe care a făcut-o pe drum. Tare şi arsă pe dinafară şi crudă pe dinăuntru, adăugă Zane.

Dianne râse. Ştia că ei erau foarte mulţumiţi de felul în care evoluaseră lucrurile. Nu prea putea ţine mâncare pe masă când erau ei acasă. Mâncau tot ce le apărea în cale şi nu se plângeau niciodată.

Cole se înfrupta cu găluşte, dând din cap în timp ce

mesteca. Îi zâmbi scurt, dar ea nu ştia dacă era amuzat de fraţii ei sau îi plăcea mâncarea.

— Vă întrebaţi de ce este Cole aici, începu Dianne. A venit pentru că l-am trimis cu o misiune pentru noi – de fapt, pentru mine.

Zane se uită o clipă la ea înainte să se întoarcă iar la mâncare.

— Ce fel de misiune?

— L-am rugat să-i ducă o scrisoare unchiului Bram.

Zane lăsă lingura jos.

— Credeam că ne-am înţeles că nu e nevoie de asta. Unchiul Bram oricum ar fi venit aici într-o lună sau două. Zane se uită la Cole. Trebuie să facă întotdeauna ce vrea ea.

— Nu-i adevărat, declară Dianne. Doar că mi se părea important să ştiu dinainte răspunsul unchiului Bram. În felul acesta putem fi gata de plecare când vine el.

— Eu n-am de gând să plec, anunţă Morgan. Sunt mulţumit să rămân aici.

Dianne îşi îndreptă umerii şi îşi ridică sfidătoare bărbia.

— Ei bine, eu nu sunt. Încă câteva luni aici şi voi ajunge să mă mărit cu unul din acei pierde-vară doar pentru ca să am companie. Bărbaţii râseră cu toţii la această remarcă, dar ea vorbea foarte serios.

— Cole, ce-ar fi să ne spui ce-ai aflat la fermă?

Cole mai luă câţiva dumicaţi înainte să lase lingura jos.

— Păi, la început domnul Vandyke n-a fost deloc de acord cu ideea. Cabana sa are numai două camere şi îşi făcea griji că voi, oameni de la oraş, n-aţi fi niciodată în stare să înduraţi viaţa grea de la fermă.

— Nu-i cinstit să zică aşa ceva, îl întrerupse Morgan. El nici măcar nu ştie de ce suntem noi în stare.

Cole dădu din umeri.

— Eu doar vă spun cum a fost. Nu e că nu vă voia acolo ca familie a lui, şi a recunoscut că i-ar prinde bine mai multe ajutoare la fermă. Dar îşi făcea griji că vi se va

întâmpla ceva rău sau că veţi muri de extenuare. Îşi făcea griji că lui Dianne îi vor lipsi magazinele şi oamenii şi nu voia să fie de acord cu venirea voastră doar ca să aflaţi că niciunul dintre voi nu poate face faţă.

— Aş vrea să-i arăt câte ceva despre a face faţă, spuse Zane, mânios.

— Păi, acum ai ocazia, răspunse Cole. Îşi puse zahăr în cafea, apoi sorbi lung din ea.

Morgan era foarte interesat.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, unchiul vostru a fost de acord să veniţi, dar are nevoie de ajutor ca să extindă cabana. Are de gând să doboare copacii înainte să sosiţi şi apoi va avea nevoie de noi toţi ca să lucrăm la extinderea cabanei. I-am zis că nu sunt sigur dacă voi, băieţii, veţi fi interesaţi sau dacă ştiţi să faceţi această muncă, dar…

— O să-i arătăm noi, spuse Zane, lovind cu pumnul în masă. Suntem din aceeaşi stofa ca el. Suntem la fel de puternici şi capabili ca oricine. Se întoarse spre Morgan. Ne pot angaja oricând înapoi la compania de transport.

Cole se uită la Dianne şi îi făcu cu ochiul. Abia atunci îşi dădu ea seama că jucase un joc cu fraţii ei. Ştiuse tot timpul că succesul atârna de convingerea fraţilor ei să meargă acasă la unchiul Bram. Ştiuse din ce-i spusese ea mai înainte că nu-şi vor lăsa niciodată de bunăvoie slujba bună şi libertatea – nu fără un motiv serios. Iar acum aveau unul. Cole îi lovise în punctul sensibil – mândria lor. Îi venea să chicotească, dar preferă să îşi îndrepte atenţia spre mâncare. Cole Selby o salvase încă o dată de la un eşec sigur. Trăgea nădejde că va putea găsi o cale de a-l răsplăti pentru ingeniozitatea sa.

Omaha

Trenton se uită la Henry DuPont şi ştiu în inima lui că zilele îi sunt numărate. Şi Henry ştia asta şi de aceea se

aflau acum pe doc.

— Eşti sigur că asta vrei să faci, Henry?

— Aşa e cel mai bine. Acum eşti în stare să-ţi porţi singur de grijă, iar fiica mea va fi fără îndoială surprinsă să mă vadă, dar cred că se va bucura.

Trenton fusese foarte surprins când Henry, după o săptămână de beţie, se trezise şi declarase că se întoarce în Indiana ca să-şi petreacă acolo ultimele zile. Despărţirea era dulce-amară. Pe de o parte, Trenton era bucuros că scapă de beţiile lui Henry, dar pe de altă parte îi părea rău că-şi pierde tovarăşul de drum. Când era treaz, Henry era un prieten minunat şi o sursă de informaţii, iar Trenton ştia că zilele lui vor fi mai triste din cauza acestei pierderi.

— Dacă nu vrea să aibă nimic de-a face cu dumneata, eu voi sta o vreme aici, în Omaha. Am de gând să-i scriu surorii mele şi să stau locului până aflu veşti de la ea. Aşa ar putea trece câteva luni, îi spusese Trenton lui Henry.

— Păi, cu toate planurile pentru calea ferată din acest oraş, n-ar trebui să duci lipsă de jocuri. Dacă-ţi aduci aminte ce te-am învăţat, o să-ţi fie bine.

Se auzi ultima strigare de îmbarcare şi Henry îşi luă bagajele.

— Ai grijă de tine, Trenton.

Trenton dădu din cap.

— Şi dumneata. îşi dădu seama cu mare tristeţe că nu îl va mai vedea niciodată pe bătrân. Poate că Henry îl învăţase unul sau două obiceiuri proaste, dar îl învăţase şi să aibă un pic de stimă de sine – lucru de care dusese mare lipsă înainte.

Aşteptă până când se asigură că Henry s-a îmbarcat cu bine, apoi se duse în oraş. Aerul era greu şi umed. Se întrebă dacă venea furtuna. Spera că ploile se vor astâmpăra. Avea în plan o noapte de poker. Ştia că i se termină banii, mai ales după ce îl ajutase pe Henry să-şi cumpere biletul spre casă.

Nu conta. Ştia că există bani care se pot câştiga.

Întotdeauna se găsea câte unul dispus să-şi piardă salariul sau economiile cu jocurile de noroc. El se străduia să nu se simtă vinovat pentru asta. Dacă nu câştiga el, ar fi câştigat altul. Oamenii cu voinţă slabă erau mereu gata să facă prostii. Asta în mod sigur nu era vina lui.

În faţa lui, pe stradă, se stârnise o agitaţie. Se duse mai aproape, curios să vadă ce se întâmplă.

— S-a terminat! S-a terminat războiul! se auzi.

— I-am bătut pe confederaţii ăia iubitori de sclavi. Poate că bătrânu’ Abe îi va arunca pe toţi în puşcărie! Bărbaţii ovaţionau şi femeile plângeau.

Era un moment în care timpul se oprise; sfârşitul unei epoci, fără îndoială, căci viaţa nu va mai fi niciodată la fel. Un frate luptase împotriva altui frate. Ţara fusese ruptă în două şi era nevoie de o cusătură solidă ca să le lipească iar laolaltă.

Se gândi la această veste şi îşi simţi din nou inima îndoită. Deşi era bucuros să afle că războiul s-a terminat, ştia că pierderea de vieţi frânsese inima mamei sale. Ea nu înţelesese niciodată de ce Sudul nu putuse fi lăsat în pace ca să trăiască aşa cum considera de cuviinţă. Doar nu le cerea nimeni celor din Nord să-şi ia sclavi pentru ei, zisese ea nu doar o dată.

Oamenii începură să danseze pe străzi pe măsură ce spiritul de petrecere se înteţi. În cea mai mare parte, cetăţenii susţineau Uniunea. Trenton se îndoia serios că vreun confederat ar fi îndrăznit să-şi recunoască poziţia tocmai în această seară.

Băutura va curge în semn de celebrare şi banii la fel. Trenton ştia că anunţul le va da oamenilor un sentiment de exaltare care se va traduce în excentrice acte de generozitate. Iar el avea de gând să fie de partea celor care iau. Croindu-şi drum către cârciuma sa favorită, intră pe uşă în încăperea deja înţesată şi plină de fum. Pianistul cânta o versiune săltăreaţă a cântecului „Camptown Races”, iar clinchetul paharelor şi strigătele petrecăreţilor jucau rol de

percuţie pentru concertul său.

— Mai avem loc pentru încă unul, strigă de la o masă din spate Bob Aldersson, proprietarul hotelului la care îşi luase Trenton cameră.

— Sărbătoriţi sfârşitul războiului? întrebă Trenton cu un zâmbet. Îşi dădu pălăria jos şi o aruncă cu precizie în cuierul de lângă scări.

— Să fii sigur că da, răspunseră cu entuziasm Bob şi ceilalţi. Hai să joci câteva runde cu noi. Simt că Doamna Noroc e cu mine în seara asta.

Trenton zâmbi.

— Şi eu la fel. Împărţiţi cărţile şi să vedem la care ne zâmbeşte doamna.

Noaptea trecu repede pentru Trenton şi, aşa cum se gândise, banii trecură între diversele mese de joc într-o furie de victorii şi pierderi. Se descurcase mai bine decât se aşteptase. Banii îi vor ajunge o vreme.

Mergând pe străzile întunecate în primele ore ale dimineţii, Trenton încercă încă o dată să-şi ignore conştiinţa. Îi trecu prin minte să-şi ia o slujbă la căile ferate, dar când se gândi la pericolul atacurilor indienilor asupra supraveghetorilor şi la lungile ore de muncă istovitoare sub razele arzătoare ale soarelui din Nebraska, i se păru preferabil să joace cărţi.

Un ţipăt de femeie se ridică în văzduh şi un moment Trenton nu fu sigur dacă era doar un joc plăcut jucat de una din femeile uşoare sau dacă cineva era realmente în primejdie. Ţipătul se auzi din nou, doar că mai înăbuşit.

Întorcându-se, văzu un grup de oameni. Era întuneric şi nu se vedea bine, dar când femeia strigă iar simţi că trebuie să intervină.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el, ducându-şi mâna la pistol.

— Întinde-o de aici. Nu-i treaba ta, strigă un bărbat peste umăr.

— Ajutor! strigă femeia, zbătându-se în mâinile celor

care o prinseseră.

— Daţi-i drumul, porunci Trenton. Daţi-i drumul imediat

Bărbaţii se întoarseră spre el. Văzu că erau patru. Se apropiară repede de el, făcându-l să dea înapoi câţiva paşi. Nu avea de gând să îi împuşte, dar ştia că trebuie să se apere.

— O să-ţi dau o lecţie ca să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, îl informă omul aflat cel mai aproape de el.

Deja unul din ceilalţi reuşise să se furişeze în spatele lui. Îl apucă din spate şi îi ţinu ferm braţele în timp ce primul bărbat îi dădu un pumn ameţitor în faţă.

Trenton lovi cu picioarele, dar unele din loviturile sale nu îi nimereau din plin pe atacatori, iar cele care îi nimereau nu păreau să aibă vreun impact. Probabil că bărbaţii aceia erau foarte rezistenţi la durere. În câteva clipe, Trenton era aproape inconştient. Când omul îi dădu drumul, Trenton se prăbuşi la pământ, gemând şi scuipând sânge.

— Unde s-a dus? întrebă unul.

Trenton ştia că, dacă femeia mai era acolo, era condamnată să sufere soarta pe care i-o meniseră acei bărbaţi. El nu mai putea să o ajute.

Luptându-se să rămână conştient, auzi un alt glas care anunţa că femeia fugise. Răsuflă uşurat, dar cu durere.

— Fir-ar să fie. Omul veni la Trenton şi îl lovi tare cu piciorul în coaste.

— Nu eşti decât un băgăreţ care nu ştie nimic. Dacă-mi mai ieşi vreodată în cale, te omor.

Bărbaţii plecară, fiecare oprindu-se ca să-l lovească cu piciorul. El se încovrigă pentru protecţie, dar fără prea mare folos. Durerea îl străfulgera ca un foc şi nu părea să se vadă vreo scăpare.

După ce bărbaţii plecară, încercă din greu să se ridice în capul oaselor. Era recunoscător că măcar nu avuseseră de gând să-l jefuiască. Avea încă banii bine ascunşi în cizmă. Neputând să-şi oprească gemetele în timp ce încerca să se târască spre zidul celei mai apropiate clădiri, simţea că

moartea ar fi un prieten binevenit.

— Te simţi bine? se auzi încet o voce de femeie.

Ea ieşi din întuneric şi se furişă pe lângă zid până ajunse la el.

— Mă numesc Annabelle. Lucrez la Cârciuma Looloo. Mulţumesc că m-ai scăpat de ei.

— Presupun că măcar le-am abătut atenţia.

— Niciodată nu s-a luptat cineva aşa pentru mine. S-au luptat ca să mă câştige, asta-i sigur, dar nu s-au luptat *pentru* mine.

El nu îi putea vedea faţa, dar ea mirosea a parfum ieftin, fum şi whisky. Nu tocmai genul de femeie pe care mama lui i-ar sugera să o răzbune. Cu toate acestea, un gând alerga prin mintea lui în timp ce ea încerca să îl ajute să se ridice în capul oaselor. Dacă n-ar fi fost afară aşa de târziu, jucând cărţi, nu ar fi fost aici ca să o salveze. Poate că acest act de eroism va ispăşi păcatul serii petrecute la cârciumă.

— Nu mi-am făcut decât datoria de gentleman, zise el, râzând atât cât îi permitea durerea.

— Păi acum lasă-mă pe mine să-mi fac datoria, zise Annabelle, ajutându-l să se ridice în picioare. Să te duc acolo unde stai şi să te oblojesc. Mă pricep puţin la îngrijirea bolnavilor.

Trenton nu se îndoia că aşa este, dar se întrebă dacă îngrijirile ei erau cele de care avea cea mai mare nevoie acum. Însă, neavând altă soluţie, îi arătă unde e hotelul, neputând să se abţină să nu se sprijine tare de ea.

— Să te ducem la culcare, zise ea, respirând greu din cauza greutăţii lui.

Trenton intră în panică. Dacă îl va jefui? N-avea de gând să îşi piardă toţi banii câştigaţi cu greu în mâinile unei doamne a nopţii.

— Nu-mi... da... cizmele jos, mormăi el. Cizmele... nu. Abia respira, dar trebuia să se asigure că ea înţelege.

— Voi, bărbaţii, gâfâi ea. Toţi sunteţi la fel. Vreţi să muriţi cu cizmele în picioare. Ajunse în faţa hotelului şi se

opri ca să se odihnească, rezemată de cadrul uşii. Ei bine, n-o să mori. Nu dacă pot face ceva în privinţa asta.

CAPITOLUL 26

Dianne văzu ferma Vandyke pentru întâia oară într-o frumoasă după-amiază de mai. Peisajul se întindea în faţa lor pe o pânză de catifea verde bogată. Pinii verzi şi vegetaţia luxuriantă dădeau farmec peisajului, iar râul Madison şerpuia prin vale cu clipociri de cristal lichid. Priveliştea îi tăia suflarea. După dealurile sterpe şi dezolante din Virginia City, capodopera artistică a pământului unchiului ei aproape că îi aduse lacrimi în ochi.

— E ceva demn de admirat, zise Cole, oprind boii. Fusese de acord să conducă atelajul, iar gemenii insistaseră ca Dianne să meargă în căruţă. Nu se putea spune ce ar putea întâlni pe drum şi se gândeau că e mai în siguranţă acolo decât călare pe Dolly.

Dianne se uită în direcţia în care se uita Cole şi dădu din cap. Apoi se întoarse către fraţii ei. Şi ei păreau la fel de captivaţi.

— Niciodată n-am văzut ceva aşa de frumos, murmură ea, ştiind în inima ei că e mult mai mult de atât.

Văzând vitele ca nişte puncte pe câmp, auzind cântecul păsărelelor şi muzica vântului printre copaci, Dianne simţea că a ajuns în sfârşit acasă. O nevoie care fusese îngropată atât de multă vreme în adâncul ei părea să se trezească şi să se întindă… desfăşurându-se încetişor. Inima ei era fericită şi o clipă se simţi ridicată dincolo de momentul prezent. Aici va trăi. Aici va muri.

Către vest, cerul dădea semne de ploaie, dar deasupra lor strălucirea soarelui şi albastrul fascinant aproape că te orbeau. Dianne îşi dorea să fi avut în loc de bonetă o pălărie cu boruri largi, la fel ca fraţii ei şi Cole. Poate că va vedea ce se poate face în această privinţă după ce se vor aşeza la locul lor.

Mergeau în tăcere, ajungând la cabană, grajd şi ţarcuri. Dianne îl lăsă pe Cole să o ajute să coboare, uitându-se deodată la tot ce era înjur. Era mai mult decât ar fi putut spera sau şi-ar fi putut imagina.

Bram Vandyke ieşi din cabană, cu tânăra sa soţie indiancă alături de el. Dianne o considera foarte frumoasă. Era îmbrăcată cam la fel ca în ziua aceea din Virginia City. O fustă şi o bluză simple o arătau a fi o femeie minionă, cu câţiva centimetri buni mai scundă decât Dianne şi cu cel puţin treizeci de centimetri mai scundă decât Bram. Koko Vandyke îi zâmbi drăgălaş şi veni să o îmbrăţişeze, urându-i un călduros bun venit.

— Mă bucur mult că ai venit să locuieşti cu noi.

Dianne dădu din cap şi se dezlipi de ea.

— Şi eu la fel. N-am mai văzut ceva atât de frumos ca această vale.

Bram zâmbi cu mândrie.

— Lucrarea lui Dumnezeu în cea mai bună formă. Poţi vedea de ce m-am îndrăgostit de ea.

— Da, răspunse Dianne. Fără îndoială.

Gemenii veniră în faţă şi dădură mâna cu unchiul lor.

— Am venit să ajutăm, dar foarte probabil că nu vom rămâne, îl informă Zane.

— Mă bucur de ajutor. Pe măsură ce cireada va creşte vom avea nevoie de mai multe ajutoare, aşa că, dacă vă hotărâţi să rămâneţi, vă voi plăti şi vă voi asigura casă şi masă.

— Ne vom gândi la asta, răspunse Morgan.

Cole veni în faţă.

— Văd că dumneata şi Gus aţi tăiat copacii. Se uitară cu toţii la o grămadă de buşteni aflaţi în spatele casei.

— Ne-a ajutat şi Levi. De fapt, uite-l că vine. Vi-l amintiţi, nu-i aşa?

Dianne se întoarse ca să-l salute pe Levi Sperry. Ştia că fusese îndrăgostit de ea şi se întrebă dacă timpul îi atenuase sentimentele. Vânjos şi bronzat, era numai

muşchi şi avea un aer de încredere în sine care o făcu să zâmbească.

— Domnişoară Chadwick, zise el, apoi se întoarse imediat către fraţii ei. Zane. Morgan. Toţi trei dădură din cap înainte ca Levi să se mai uite o dată la Dianne.

Ea simţi că se încălzeşte sub privirile lui, chiar dacă nu erau pofticioase.

— îţi place să lucrezi pentru unchiul meu? îl întrebă ea, sperând să mai scape de senzaţia de disconfort.

— E o slujbă bună – o viaţă bună aici, zise el, dându-şi pe spate pălăria neagră de fetru.

Dianne nu putu să nu observe genele negre şi dese care îi încadrau ochii de un căprui închis. Mama ei spusese odată că asemenea gene sunt o risipă la un bărbat. Gândul acesta o făcu să zâmbească.

— Ei bine, avem foarte multe de făcut într-un timp scurt, zise Bram, rupând vraja momentului. Cred că noi, bărbaţii, putem dormi în grajd. Dianne şi Koko, voi puteţi folosi casa.

— Nu te pot da afară din propria dumitale casă, unchiule Bram, spuse Dianne.

— Fără contraziceri. Deja m-am gândit bine la asta. Zâmbi pentru a-şi înmuia asprimea din glas. Cred că ne va lua o lună ca să facem totul. Vom adăuga două camere într-o parte a casei – aici, zise el, arătând capătul de est al cabanei. Mă gândesc că ar putea fi nişte camere de dimensiuni considerabile. Dacă tot munceşti, să merite efortul.

— De acord, spuse Cole.

— Mi se pare rezonabil, răspunse Zane, examinând cabana de parcă ar fi încercat să vadă toate detaliile lucrării.

— Putem începe mâine, după ce v-aţi odihnit. Eu şi Gus vă putem arăta cum vom face. Am pus ţăruşi acolo unde vom ridica zidurile. Mă gândesc să construim pe cabana actuală şi apoi, când camerele vor fi gata, să tăiem o uşă pentru trecerea în anexă. Va fi nevoie de ceva muncă în

plus ca să se potrivească capetele între ele şi să ţinem frigul afară, dar m-am gândit şi la asta. Nu va fi nimic deosebit, dar în anii care vor veni sper să construim ceva chiar mai bun. Mă gândesc că, după ce teritoriul va fi colonizat mai serios, va fi mai uşor să găsim provizii. Deja s-au înfiinţat nişte fabrici de cherestea şi se extrage piatră din cariere. Se opri şi o cuprinse pe Koko cu braţul. Am de gând să fac o casă grandioasă pentru noi, în care să locuiesc cu familia mea.

— Mi se pare că această discuţie mai trebuie să aştepte, zise Gus, arătând cerul către vest. Cred că o să plouă. Cel mai bine ar fi să descărcăm căruţa şi să deşeuăm caii.

Lucrară toţi în tăcere, însă Dianne rămase cu gândul la cuvintele unchiului ei. Avea de gând să facă o fermă uriaşă – una care să rivalizeze cu marile ferme din Texas. Cole îi spusese că Bram Vandyke avea mult pământ. Era greu de imaginat cât teren cuprindea ferma Vandyke, dar Dianne era destul de sigură că atât cât putea vedea cu ochii era pe pământul unchiului ei.

Fulgerul lumină valea şi Dolly se sperie, începând să salte în timp ce Dianne o dezlega de căruţă.

— Uşurel, fetiţo, îi şopti ea. O trase mai aproape şi îi mângâie capul cu blândeţe, şoptindu-i în tot acest timp la ureche. Iapa se linişti şi se duse după ea în boxa din grajd.

— Te descurci bine cu ea, zise Koko, venind lângă Dianne în timp ce aceasta dădea frâul jos. Indienii Picioare Negre cred că animalele sunt mesageri între oameni şi forţele divine. Oamenii care sunt acceptaţi de animale sunt onoraţi.

— Este un căluţ cuminte. Ne potrivim, asta-i sigur.

— Îţi plac animalele, nu-i aşa?

Dianne se uită la Koko şi zâmbi.

— Le iubesc. Nu credeam că va fi aşa. Când am învăţat să mulg, eram îngrozită de vaci. Şi găinile mă speriau. Râse când îşi aduse aminte de asta. Îmi amintesc când am strâns ouăle prima dată. Eram hotărâtă să fac treabă bună, dar şi

găinile păreau la fel de hotărâte să mă ţină departe de cuibul lor. M-au ciupit şi m-au zgâriat până când am lăsat-o baltă şi am decis să nu mai mănânc ouă vreodată.

Koko izbucni în râs.

— Şi cum de te-ai răzgândit?

Dianne mângâie botul lui Dolly şi zâmbi.

— Am ajuns să înţeleg ce rol important au ouăle în viaţa mea. Întotdeauna am fost o persoană hotărâtă, aşa că m-am întors la găini, le-am speriat ca să fugă şi am adunat ouăle. Tot ce trebuia era să-mi pun în minte să fac asta.

— Aşa cum ţi-ai pus în minte să vii aici? întrebă Koko.

Dianne se simţi brusc stânjenită.

— N-am avut intenţia să vă deranjez cu prezenţa mea.

O clipă Koko păru derutată, apoi clătină din cap.

— Nu, nu aici. Voiam să zic în Montana. Eşti foarte binevenită aici, să ştii asta. Se uită peste umăr, apoi îşi coborî glasul. Mă simţeam singură aici fără compania altor femei. Când locuiam în nord, lângă marile cascade, poporul mamei mele era destul de aproape ca să pot merge în vizită. Dar aici nu mulţi vorbesc cu mine, cu atât mai puţin să mă numească prietenă.

— Eu sper că vom fi prietene minunate, declară Dianne. Când ne-am mutat aici, le-am lăsat în urmă pe dragile mele prietene din Missouri. Apoi, după ce mi-am pierdut mama şi surorile, am crezut că niciodată nu voi mai dori să stau de vorbă cu nişte femei, dar am constatat că e foarte greu să nu ai companie feminină.

— Avem multe în comun, zise Koko. Deschise o portiţă care dădea spre ţarc. Uite, acum poate sta aici sau ieşi afară.

Dianne ieşi din boxă şi Koko veni după ea. Închiseră poarta, în timp ce Dolly se uita la ele de parcă o trataseră cu indiferenţă prin plecarea lor. Dianne băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de măr uscat.

— Uite, fetiţo. N-aş uita de bunătăţi pentru tine.

Acum, cu iapa mulţumită, se întoarseră în casă. Bărbaţii

păreau prinşi cu transportul ultimelor lăzi din căruţă – trimiţând o parte din posesiunile familiei Chadwick în grajd şi o altă parte în casă.

— Sunt atât de bucuroasă că nu te deranjează venirea noastră aici, îi spuse Dianne lui Koko când intrară pe uşa cabanei.

— Eşti o binecuvântare pentru mine. Într-un fel, un răspuns la rugăciune, răspunse Koko.

Dianne rămase uimită o clipă.

— Te… rogi?

Koko râse şi sunetul râsului ei era delicat şi uşor ca nişte clopoţei bătuţi de vânt.

— Sigur că mă rog. Unchiul tău m-a ajutat să îl cunosc pe Domnul Iisus ca Mântuitor. Mă rog tot timpul.

Dianne dădu din cap, şuviţele de păr blond venindu-i pe faţă.

— Atunci chiar suntem surori.

Luna trecu repede şi, în afară de nişte ploi scurte, construcţia camerelor înaintă fără pauză. Zi de zi bărbaţii decojeau buştenii, îi crestau, îi nivelau şi îi umpleau acolo unde era necesar. Spre încântarea lui Dianne, tăiară chiar şi deschizături pentru ferestre. Sigur că nu vor avea sticlă o vreme, dar cu obloanele frumoase făcute de unchiul Bram, tot va putea deschide ferestrele ca să lase să intre lumina soarelui şi să vadă frumuseţea munţilor şi să le închidă pentru a ţine afară aerul rece al nopţii.

Între bărbaţi se formă o camaraderie. De multe ori seara, după cină, se aşezau şi spuneau întâmplări, glume şi se tachinau unii pe alţii în legătură cu munca ce mai trebuia făcută. Pentru prima oară în ani de zile, Dianne se simţea în largul ei şi complet fericită. Ei, poate nu chiar complet. Încă îşi făcea griji pentru Trenton şi unde ar putea fi. Încetase să îi mai scrie scrisori după ce prietena ei Ruthanne îi scrisese ca să îi comunice că se zvonea că plecase din oraş, dar nu se ştia unde. Ramona îi scrise ca să o anunţe că părinţii ei

auziseră că plecase în Texas, dar Dianne nu putea fi sigură de nimic.

Uneori se gândea la surorile ei şi ducea lipsa râsetelor şi bucuriei lor. Când senzaţia de dor părea covârşitoare, se ducea la cufăr şi le scotea păpuşile. Când le vedea, când le atingea, simţea că poate merge mai departe.

Cel mai greu îi era când se gândea la mama. Crezuse că mama va trăi mai mult decât ei toţi. Susannah Chadwick fusese o doamnă aşa de elegantă, dar în acelaşi timp avusese o putere şi o hotărâre în ea care l-ar fi făcut mândru pe orice sudist. Nimeni nu se gândise că va avea probleme mintale. Pur şi simplu nu păruse ceva probabil, având în vedere natura ei.

Erau zile când Dianne simţea pierderea mamei mai mult decât în altele. Câteodată unchiul Bram făcea un gest pe care şi mama îl făcea sau povestea o întâmplare din copilărie pe care o recunoştea, fiindcă şi mama o povestise. Uneori putea vedea chiar şi ceva din expresia mamei pe faţa unchiului.

Cu toate acestea, nu avea prea mult timp pentru mâhnire. Îşi petrecea aproape fiecare zi muncind cu Koko. Femeia aceasta ştia lucruri incredibile despre tăbăcirea pieilor, grădinărit, punerea curselor şi conservat. Dianne învăţa în fiecare zi ceva nou şi, cu toate că învăţarea din cărţi fusese grea, aceste cunoştinţe practice erau mult mai uşor de asimilat.

— Prinzi repede, îi spuse Koko, în timp ce lucrau la o piele de căprioară.

— Vreau să fiu utilă, recunoscu Dianne. Iar munca e extrem de interesantă.

— Aproape tot ce facem aici e necesar pentru a rămâne în viaţă aşa de departe de civilizaţie.

— Îmi dau seama de asta, fu de acord Dianne. Chiar şi în timpul războiului, datorită alianţelor făcute de tata am avut în general o provizie bună de mărfuri în magazin. Sigur că ne descurcam fără anumite lucruri. Toată lumea făcea aşa,

dar nu se compară cu viaţa de aici. Deveni gânditoare. E greu să-mi amintesc de o vreme în care n-a fost război, iar acum, că s-a terminat, mă întreb ce se va întâmpla.

— Bram zice că mulţi se vor muta în vest. Teritoriile vor oferi o scăpare de durerea care a avut loc în Est. Cei cu inima frântă se vor muta la frontieră, împreună cu cei care doresc un nou început.

— Da, având în vedere Legea fermelor despre care vorbea unchiul, sunt sigură că aşa va fi.

— Doamnelor, azi păreţi foarte ocupate, strigă Bram când veni călare cu Gus dinspre vest.

— Plecaţi azi? întrebă Koko.

Dianne îşi ridică surprinsă privirea spre ei.

— Plecaţi? Unde?

Bram descăleca.

— Am vorbit cu fraţii tăi şi cu Cole. Au fost de acord să se ducă cu Gus în Virginia City şi să aducă vitele şi caii pe care i-am comandat astă-iarnă.

— Fraţii mei au fost de acord cu asta? Mie nu mi-au zis nimic.

— Păi nu prea ai petrecut timp cu ei, zise Bram. Îi dădu frâiele cailor lui Gus şi veni lângă nevasta sa. Ce-o să faci din asta? o întrebă el.

Koko îşi văzu în continuare de lucrul ei.

— Mănuşi de lucru, răspunse ea, fără să se oprească. Oamenii cei noi vor avea nevoie de ele, iar ale tale se uzează rapid. Voi face câte perechi voi putea şi apoi va trebui să-mi aduci o altă piele. Îşi ridică ochii şi zâmbi.

Dianne se ridică în picioare. Abia îi ajungea unchiului ei până la umeri, îşi scutură fusta de praf şi îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Şi dumneata pleci?

Bram clătină din cap şi îşi scoase o batistă din buzunar. Îşi şterse ceafa în timp ce vorbea.

— Nu. Cineva trebuie să rămână aici şi să vadă de treburi. Eu voi rămâne aici şi Levi la fel, împreună cu vreo

doi alţi băieţi. De fapt, ei sunt acum în pădure, mai doboară copaci.

Dianne dădu din cap. Se simţea mai bine ştiind că vor mai fi câţiva bărbaţi prin preajmă. Zane, Morgan şi Cole veniră din grajd, ducându-şi caii. Discutau absorbiţi despre ceva, dar de la distanţa asta nu auzea ce spun. Cole îşi ridică ochii şi o fixă cu privirea câteva momente. Dianne zâmbi. Dorise să-l cunoască mai bine şi să aibă ocazia să-l întrebe despre tatăl lui şi viitoarea mireasă. Dar, ca şi cum el ar fi evitat deliberat acest lucru, nu se afla niciodată în preajma ei fără ca unul din fraţii ei sau unchiul Bram să fie prezenţi. Era enervant.

— Sunteţi gata, băieţi? îi întrebă Bram când se apropiară.

Zane dădu din cap, dar se uită la Dianne.

— Îmi pare rău că n-am avut ocazia să-ţi spunem despre asta.

— Şi mie. Presupun că eu aflu ultima. Se strădui să nu pară supărată. Nu voia ca Cole să creadă că se poartă ca un copil. Era treabă de făcut şi vite de adus. Dacă voia să-şi dovedească rezistenţa în acest ţinut izolat, va trebui să poarte poverile care îi ieşeau în cale.

— Nu uita să te interesezi să cumperi o altă căruţă, îi spuse Bram lui Gus.

— Da, şefu'! Gus se uită înapoi la băieţi, în timp ce Bram veni şi luă frâiele calului său. Era un murg frumos care îi plăcu lui Dianne de cum îl văzu prima oară. Unchiul îl considera irascibil şi plin de furie, dar lui Dianne i se părea uimitor de calm şi de blând. Koko spusese că acest cal nu reacţionase faţă de nimeni aşa cum reacţionase faţă de Dianne – chiar şi unchiul Bram fusese impresionat.

— Mă duc să văd cum se descurcă băieţii cu copacii, îi spuse el lui Koko. Urcă pe murg, iar ceilalţi luară acest gest drept îndemn de a încăleca la rândul lor.

— Vă pot pune mâncare la pachet dacă aşteptaţi, zise Koko, lăsând jos unealta cu care lucra. Se ridică în picioare

şi aşteptă să vadă ce doreşte Bram să facă.

— Neh. Eu o să mă întorc cât ai zice peşte, iar băieţii şi-au luat mâncare cu ei. Dacă-mi va fi tare foame, o să iau de la ei. Râse, iar ceilalţi râseră împreună cu el. Toţi ştiau că Bram Vandyke era un suflet blajin care s-ar fi lipsit primul de ceva dacă asta însemna ca nevoile altuia să fie împlinite.

Dianne întâlni din nou privirea lui Cole. El dădu din cap, apoi îşi îndemnă calul la drum.

— Aveţi grijă, strigă Dianne către fraţii ei, dar gândindu-se şi la Cole. Nu ştia de ce, dar simţea că el nu e prea preocupat de propria siguranţă.

Bărbaţii nu erau plecaţi decât de trei ceasuri, cu toate acestea Dianne le simţea plecarea ca pe o pierdere într-un mod pe care nu-l putea explica. Lucra cu Koko la saltele pentru paturile de funie pe care le făcuseră bărbaţii înainte de plecare. Când se vor întoarce băieţii, spera că vor fi mulţumiţi să găsească paturi comode în care să doarmă.

— Unde dorm angajaţii? o întrebă ea pe Koko, dându-şi brusc seama că nu se gândise niciodată la asta.

— În cea mai mare parte a timpului, ei dorm în grajd. Deocamdată. De aceea mai taie copaci. În plus faţă de defrişarea terenului şi obţinerea lemnului pentru foc, Bram s-a gândit că trebuie să construim şi o baracă înainte de venirea iernii. Levi şi ceilalţi vor lucra la asta cu Bram. Să sperăm că vor avea o bună parte din lemnul necesar înainte ca Gus şi fraţii tăi să se întoarcă din Virginia City.

Dianne dădu din cap.

— Cred că e bine aşa. Se uită la materialul întins pe masă. Va trebui să facem mai multe saltele.

Koko izbucni în râs.

— Da. Aşa cred. Vom avea destulă treabă cu toţii. Avem aşa de puţine luni în care să ne asigurăm cele necesare înainte de sosirea iernii.

— Întotdeauna ai locuit în zonă? o întrebă Dianne, apucându-se iar de lucru.

— Tata era un alb care avea un punct de comerţ în nord. Am crescut acolo cu el, cu mama şi fratele meu.

— Nu ştiam că ai un frate.

— Numai unul, dar unul ajunge. E cam zăpăcit, spuse Koko.

Dianne înţelegea.

— Şi eu am un frate în Missouri… sau poate în Texas. Oricum, el a fost întotdeauna zăpăcitul familiei.

Koko dădu din cap.

— Da, mi-a povestit Bram despre el. Îl cheamă Trenton.

— Da. Mi-e tare dor de el. Am fost întotdeauna mai apropiaţi unul de altul decât de oricare dintre ceilalţi. Gemenii era mereu împreună şi surioarele mele erau prea mici ca să înţeleagă o parte din frustrările şi greutăţile noastre. Dianne oftă. Pe vremea aceea credeam că avem atâtea griji. Clătină din cap. Eram aşa de naivi.

— Omul nu poate cunoaşte decât lucrurile cu care are de-a face, zise Koko. Greutăţile noastre par întotdeauna mai grele decât ale oricui altcuiva şi mâhnirile noastre mai adânci. Aşa suntem.

— Cred că da. Dianne se opri şi se întinse pentru a-şi alina durerea de spate. O admira aşa de mult pe miniona Koko. Părea atât de mulţumită să lucreze cu mâinile ei şi să trudească pentru binele celor din jur. Şi aspectul ei i se părea curat şi ordonat. Îşi purta părul aproape mereu împletit în două cozi legate cu cureluşe de piele. Asta îi dădea un aspect clar de indiancă, dar îi ţinea părul sub control. Spre deosebire de părul blond şi uşor ondulat al lui Dianne. Indiferent cât îl aranja, spre sfârşitul zilei i se desprindeau şuviţe din el.

Din conversaţiile lor, Dianne află că mama lui Koko era din tribul pikuni sau peigan, ce făcea parte din confederaţia Picioarelor Negre. Erau multe triburi de Picioare Negre – bloods sau kainai, pikuni, siksika şi chiar un trib numit Picior Negru, care făceau parte din familia mai mare a Picioarelor Negre. Unii ziceau că siksika şi Picior Negru fac de fapt

parte dintr-un singur grup, dar alţii pretindeau că sunt strict separate. Pentru Dianne era şi derutant şi fascinant. Descoperi că doreşte să afle mai multe despre descendenţa lui Koko.

— Ai zis că se apropie ziua de naştere a gemenilor, zise Koko, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Da, pe nouă iunie. Vor împlini nouăsprezece ani şi nu cred că vor sta multă vreme pe aici. Amândoi duc dorul libertăţii

— Atunci poate că n-ar trebui să spun asta, dar Bram i-a făcut să promită că stau un an la fermă.

Dianne se simţi din nou trădată. De ce nu-i spuseseră fraţii ei nimic despre asta? Nu că ar fi avut nevoie de aprobarea ei, însă i-ar fi plăcut să le cunoască planurile.

— Mi-ar plăcea să-i văd că rămân aici, spuse în cele din urmă.

— Avem nevoie de ajutor, asta-i sigur. Pe măsură ce Bram aduce mai multe vite, vom avea din ce în ce mai multe probleme.

— Ce vrei să spui? întrebă Dianne.

Koko se uită la ea.

— Întotdeauna există probleme când dublezi munca sau, în cazul nostru, o triplezi. Există urşi şi pume, furtuni şi incendii de pădure. Şi nu poţi scăpa de oamenii care doresc să ia ceea ce nu li se cuvine de drept.

— Dar... Se opri, simţindu-se stânjenită din cauza legăturilor familiale ale lui Koko. Dar indienii? Vor fura vite?

— Dacă sunt flămânzi şi vitele sunt la îndemână, da. Nu pot spune că toţi indienii sunt demni de încredere, aşa cum nu pot spune nici că toţi albii sunt demni de încredere. Există triburi care fac război cu albii. Tribul crow este foarte furios pe albi pentru că au venit aici. Bram mi-a zis că au ucis mulţi călători la est de aici.

Dianne se cutremură.

— Noi ne-am temut de atacurile indienilor când am venit în vest. Dar şeful de convoi părea să ştie multe despre cum

să ne ţină în siguranţă. A zis că nu are niciun sens să ni-i facem duşmani pe indieni, împresurându-i. Presupun că trebuie să ţin minte că există oameni cu intenţii rele de ambele părţi şi poate că triburile sunt uneori justificate când atacă.

— Aşa e. Înainte ca albii să se mute spre vest, diversele triburi se luptau unul cu altul. Lupta e inevitabilă. Crescând cu tată alb şi mamă indiancă şi trăind la punctul de comerţ, am primit o educaţie destul de amplă în modul de a fi al oamenilor.

— Mi se pare că eşti şi destul de şcolită, adăugă Dianne. Vorbeşti corect şi ştiu că ştii să citeşti şi să scrii.

— Mama a dorit ca eu şi fratele meu să putem trăi în lumea albilor. L-a implorat pe tata să aducă un profesor, dar el a considerat că asta e o prostie. El ne-a învăţat multe şi apoi a venit un om mai în vârstă din Est. Era un om educat, care se săturase de viaţa pe care o ducea şi venise în vest ca să fie liber. Tata i-a permis să stea la noi câtă vreme ne şcolea. El a fost de acord şi aproape cinci ani ne-a dat lecţii în fiecare zi. Cel puţin în fiecare zi în care eram la prăvălie.

Pe faţa lui Koko apăru o expresie visătoare.

— Uneori, când poporul mamei mele era în apropiere, ne duceam să stăm cu ei săptămâni în şir. Îmi plăceau acele perioade şi acolo am învăţat multe despre vechile căi. Desigur, şi mama mă învăţa mereu câte ceva. Zicea că într-o zi voi fi soţie, aşa că trebuie să ştiu multe pentru a face o casă bună.

— Cum l-ai întâlnit pe unchiul Bram? o întrebă Dianne.

Koko râse.

— El e omul care a venit din Est. El a fost profesorul meu până când părinţii mei au fost ucişi de un grup de assiniboin. După aceea, Bram a încercat să ne ajute cu punctul de comerţ, însă fratele meu nu era interesat. Avea cincisprezece ani şi nu voia decât să meargă cu tribul mamei ca să răzbune moartea părinţilor noştri. Venea şi

pleca şi apoi, la două zile după ce am împlinit douăzeci de ani, a plecat definitiv. Eu şi Bram ne-am căsătorit a doua zi după aceea. Am ţinut punctul de comerţ o vreme; apoi el s-a decis că e mai bine să-l vindem şi să venim să locuim aici.

Dianne era uluită. Nu ştiuse cum ajunsese unchiul ei să se căsătorească sau ce făcuse în anii petrecuţi în Vest. Îi scrisese mamei ei scrisori minunate, dar nu pomenise nici măcar o dată de această mică familie pe care o luase ca a lui.

— Mă bucur că aici te-ai putut căsători cu unchiul. În Est nu s-ar fi tolerat aşa ceva.

— Nici aici nu se tolerează întotdeauna, recunoscu Koko. De fapt, majoritatea oamenilor ar spune că nici măcar nu suntem căsătoriţi, fiindcă niciun pastor creştin n-a vrut să ţină ceremonia. Zâmbi destul de trist. Sper că nu vei considera că am greşit, dar suntem căsătoriţi într-o ceremonie Pikuni.

Dianne chibzui puţin la asta.

— Tata era englez şi mama olandeză. Ştiu că nu s-au căsătorit în aceleaşi ceremonii sau cu aceleaşi reguli puse asupra familiilor lor de ţara din care au venit. Mama mi-a spus asta o dată, când am vorbit despre nunta lor. Şi sunt convinsă că foarte puţini se căsătoresc aşa cum se vor fi căsătorit Maria şi Iosif sau alţii din Biblie. încerca să dea la o parte orice argument pe care îşi imagina că l-ar putea aduce prietenele ei albe şi familia ei, dar ştia că era probabil în zadar. Din punct de vedere legal nu ar fi fost recunoscuţi ca soţ şi soţie. Nu în lumea omului alb.

Mai târziu, când se lăsa seara, Dianne încă chibzuia la asta în timp ce o ţesăla pe Dolly. Încerca să-şi imagineze greutăţile pe care le-ar fi avut dacă ar fi avut pielea de altă culoare, ca Faith sau Koko.

— Nu-i corect, Dolly. Oamenii ar trebui preţuiţi doar pentru că sunt oameni. Iar dacă doi oameni sunt îndrăgostiţi şi vor să se căsătorească, n-ar trebui să fie treaba altcuiva.

Auzi un foşnet în spatele ei şi simţi că i se ridică părul de pe ceafă. Dolly necheză încet şi veni mai aproape de stăpâna ei. Dianne îşi ridică repede ochii şi se întoarse brusc, ca să-şi dovedească că nu-i altceva decât vântul.

Dar se înşela foarte tare.

La nici trei metri de ea se aflau vreo şase războinici indieni care o priveau foarte plini de interes – chiar curiozitate. Dianne nu ştia cine sunt sau din ce trib fac parte. Fără să se gândească ce face, scoase un ţipăt şi trecu peste gardul ţarcului. Fără a se obosi să se uite în urmă, alergă cât o ţinură picioarele.

CAPITOLUL 27

Dianne nici n-apucă să ajungă la cabană, când Koko dădu buzna pe uşă afară. Avea în mână o puşcă cu două butoiaşe, iar Dianne se ascunse repede în spatele ei, căutând protecţie. Când îşi dădu seama cine sunt intruşii, Koko se opri. Se uită în curte, apoi la Dianne.

Dianne trăgea cu ochiul din spatele ei şi arătă grupul de războinici îmbrăcaţi în piele care veneau spre cabană.

Koko începu să râdă şi lăsă puşca jos.

— Nu te teme! E fratele meu, George – sau la Mulţi-Cai, cum îi place să i se spună. Ceilalţi sunt prietenii lui pikuni.

Dianne se îndreptă de spate şi veni din spatele lui Koko în timp ce conducătorul grupului se îndrepta spre ele. Avea părul lung, negru, împletit lejer şi dat pe spate. Ochii lui de abanos o examinau scrutător pe Dianne, cu o încordare care o făcu să-şi dorească să fugă şi să se ascundă. Aceşti oameni nu semănau deloc cu indienii pe care îi văzuse în câmpie. Aceia fuseseră fie bătrâni şi bolnavi, fie foarte tineri. Puterea şi aspectul acestor şapte bărbaţi – bărbaţi sănătoşi, puternici – erau foarte intimidante.

— Aţi plecat la vânătoare de bivoli? întrebă Koko.

Dianne ieşi din spatele ei, căznindu-se să pară curajoasă. Dar îi era greu, ca să nu spunem mai mult, să

pară liniştită în faţa unui grup aşa de impresionant.

— Nu suntem la vânătoare, răspunse în final fratele lui Koko. De fapt, avem nevoie să stăm undeva la noapte. Îţi voi explica mai târziu. Ne poţi ajuta?

Tonul lui era îngrijorător şi Dianne simţi clar că sunt în impas. Încercă să-i examineze fără a fi observată. Erau îmbrăcaţi în piele, unii cu haine, şi toţi aveau arme.

— Puteţi dormi în grajd. Când se întoarce Bram, îi spun că aţi venit. Aţi mâncat?

Ia Mulţi-Cai se întoarse şi le spuse ceva bărbaţilor. Dianne era fascinată de limba lor. Nu o auzise nici măcar o dată pe Koko vorbind în limba ei de baştină.

Unul câte unul, bărbaţii porniră spre grajd. Când nu mai era niciunul acolo, Ia Mulţi-Cai se întoarse din nou spre sora lui.

— Am dat de bucluc – răpitorii albi vin după noi.

— Răpitorii albi? întrebă Dianne fără să se gândească.

— Soldaţii, zise Koko, fără să se uite la ea. Ce-aţi făcut de aţi adus armata după voi, George?

Fratele ei era amărât.

— Contează?

Koko îşi încrucişă braţele.

— Da, contează. Dacă aduci necazul peste casa asta, va trebui să-mi dai socoteală. Vreau să ştiu totul – acum.

Dianne nu o văzuse niciodată atât de hotărâtă pe Koko. Micuţa femeie era plină de foc. Dianne aruncă o privire spre fratele lui Koko, aşteptând să afle ce probleme are şi de ce apăruse pe nepusă masă la ferma Vandyke.

— Făceam parte dintr-un grup de războinici. Am ucis nişte tăietori de lemne albi lângă Marias. Spuse asta aşa de natural încât Dianne nu se putu abţine să nu icnească. Făcu un pas înapoi, uluită de această informaţie. Ia Mulţi-Cai se uită în ochii ei cu o privire dură şi rece. Dianne îl privi şi ea, incapabilă să facă altfel.

— De ce?

Întrebarea simplă a lui Koko părea aşa de nepotrivită.

Dianne ar fi vrut să arunce nişte diatribe cu multe cuvinte spre el, dar sora lui întrebă doar de ce. Părea nerezonabil – ilogic.

La-Mulţi-Cai se uită iar la sora sa.

— A început la fortul Benton. Nişte albi s-au enervat din cauza unor cai dispăruţi. Au dat vina pe pikuni. şi pe drept cuvânt, dar pe grupul nepotrivit. Noi mergeam la vânătoare de bivoli, aşa cum facem în fiecare an pe vremea asta. Albii ne-au găsit tabăra şi ne-au prins în ambuscadă. I-au omorât pe trei dintre noi, iar pe restul i-au bătut până i-au lăsat lăţi. După aia n-a mai putut fi vorba de pace între albi şi cei responsabili. Noi ne-am aruncat asupra tăietorilor de lemne şi ne-am răzbunat.

— Înţeleg, Glasul lui Koko era de un calm de moarte. Şi, având mâinile pătate de sânge, ai venit aici. Ca să-mi pătezi uşa şi să aduci ruşinea asupra omului care a avut grijă de tine după ce ne-am pierdut părinţii.

— Nu-i nicio ruşine să-mi răzbun fraţii. Ochii lui la Mulţi-Cai se mijiră şi fălcile i se încleştară.

— Dormiţi în grajd şi dimineaţă să nu vă mai văd, îi spuse Koko, apoi se întoarse ca să intre în casă.

Dianne ar fi vrut să o urmeze, dar picioarele îi erau mult prea grele ca să se mişte. Se uită la la Mulţi-Cai, cu inima bătându-i de frică. Se va arunca după sora lui ca să-i facă rău? Atunci ea ce se va face?

Spre uşurarea ei, omul se întoarse şi porni spre grajd. Minutele trecură şi el dispăru din vedere până când ea găsi în sfârşit puterea de a se mişca.

Koko pregăti cina în tăcere şi, cum Bram nu se întoarse până la şapte, cele două femei se aşezară să mănânce fără el.

— Crezi că unchiul Bram e în primejdie? întrebă Dianne.

— Uneori dă de probleme. Mi-a zis să nu-mi fac griji pentru el decât dacă lipseşte mai mult de o săptămână.

— O săptămână! Dar un om ar putea… Lăsă cuvintele nerostite. Era evident că amândouă sunt foarte conştiente

ce se putea întâmpla.

Dianne mai luă câteva îmbucături înainte de a spune:

— Îmi pare rău că am făcut aşa o scenă mai devreme. Mi-a fost tare frică.

Koko clătină din cap.

— Nu-i nimic. Nu ştiai nimic despre ei. N-aveai cum să te aştepţi la asta, iar eu tocmai îţi spusesem că tribul Crow a ucis albi în est. Dacă trebuie cineva să-şi ceară scuze, eu sunt aceea.

— Prostii. Ar fi trebuit să fiu mai calmă. Rupse o bucăţică de pâine şi ciuguli din ea gânditoare. A mai... adică... a mai ucis şi înainte? Dianne nu mai cunoscuse pe nimeni care să recunoască deschis că a omorât oameni.

Koko dădu din cap.

— Asta înseamnă să fie războinic – să ducă un război pe care crede că trebuie să-l ducă.

— Dar să omoare oameni nevinovaţi...

— Trebuie să înţelegi că niciun alb nu e nevinovat pentru ei. Albii au venit pe teritoriul lor – pe pământul lor – la cirezile lor de bivoli. Albii au atacat şi i-au alungat pe Picioare Negre din patria lor. Albii le-au ucis femeile şi copiii – bătrânii şi tinerii. Aşa că Picioarele Negre, Crow, Sioux – toţi au declarat război în felul lor.

— Deci nu vezi nimic greşit în ce a făcut la Mulţi-Cai?

Koko dădu farfuria la o parte.

— Evident că nu e viaţa pe care aş fi ales-o pentru el, dar Dianne, te rog nu-l judeca prea aspru. A fost acuzat pe nedrept şi tratat mai rău decât un câine. Nu o dată, ci de multe ori. Nu poate trăi în lumea albilor chiar dacă tatăl nostru a fost alb. Nimeni dintre albi nu l-ar primi, din cauza sângelui său. Pikuni îl acceptă ca fiu al mamei noastre. Calea e aleasă pentru el.

Clătină din cap.

— Nu e prea diferit de războiul vostru din Est. Bram mi-a povestit totul despre lupte. Mi-a citit din ziar, când a putut obţine unul. Albi luptând unul împotriva celuilalt pentru că

nu au fost de acord cu modul în care oamenii îşi duceau viaţa. Aici triburile luptă între ele cam din aceleaşi motive. În Est i-aţi avut pe negri care erau dispreţuiţi şi urâţi. Albii au fost aspri şi cruzi – chiar tu mi-ai spus când ai povestit despre prietena ta, Faith.

Dianne ştia că e adevărat. Doar că nu privise situaţia cu indienii ca un război onorabil. Exista vreun motiv să-i considere mai răspunzători pe la Mulţi-Cai şi pe prietenii lui pentru că erau ucigaşi decât pe soldaţii unionişti şi confederaţi care se făceau vinovaţi de acelaşi lucru?

Nu voia să o jignească pe Koko, aşa că nu mai spuse nimic, dar în noaptea aceea dormi foarte puţin, întrucât se gândi la bărbaţii care se odihneau în grajd. Criminali. Războinici. Oameni care îi urau pe albi.

Dimineaţa, îşi dădu seama că nu se mai întorsese ca să o termine de ţesălat pe Dolly. Bietul cal fusese lăsat în ţarc, iar ţesala şi peria abandonate pe jos. Neîndoielnic că Dolly fusese tulburată şi de Pikuni care se odihneau în grajd, fiindcă o găsi păşind prin ţarc când se întoarse să vadă ce face.

— Sărăcuţa de tine, zise, lăsând jos puşca pe care o luase cu ea. Poate că Koko se simţea în largul ei cu fratele ei şi cu prietenii lui din grajd, dar nu şi ea.

Mângâind grumazul lui Dolly, se uită la uşa grajdului. Oare plecaseră*? încă dormeau? Dorea să ştie, dar nu voia să intre ca să vadă cu ochii ei. Aşadar, dându-şi temerile la o parte, se uită după ţesală şi perie, încercând să se gândească doar la Dolly.

— Ai cal bun, se auzi un glas din spate.

Dianne se întoarse şi văzu că unul dintre războinici se uită la ea şi la Dolly. Ea se uită la el un moment, întrebându-se ce are de gând să facă.

— Eu iau cal, zise el, încrucişându-şi braţele la piept.

— Ba nu-l iei, declară ea. Se duse unde îşi lăsase puşca rezemată de stâlpul gardului şi o luă. Nu avea de gând să împuşte pe nimeni, însă puşca o făcea să se simtă mai în

siguranţă.

— Nu-mi poţi lua calul.

— El cal bun – mie trebuie cal.

Dianne clătină din cap.

— Nu! Aproape că strigă.

Omul porni spre cal şi Dianne se puse între el şi Dolly. Sări pe buturuga pe care Bram o lăsase acolo intenţionat, ca ea să o folosească la încălecat.

Sus pe buturugă, cu puşca ridicată, aşa o găsiră ceilalţi. La Mulţi-Cai izbucni în râs când o văzu şi le ordonă oamenilor în limba Picioarelor Negre. Oamenii plecară unul câte unul, inclusiv cel care o voia pe Dolly.

— Nu-ţi mai e frică? o întrebă fratele lui Koko.

Dianne râse nervos.

— Sunt îngrozită. Până în măduva oaselor. Dar n-o să-mi luaţi iapa. A devenit prietena mea. Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze asta, Dolly veni lângă ea şi îşi frecă uşor botul de ea.

— Cum te cheamă? o întrebă el, mai relaxat.

— Dianne. Dianne Chadwick. Bram Vandyke e unchiul meu.

— Atunci eu o să-ţi spun Femeia-Vitează, declară la Mulţi-Cai, zâmbind strâmb. Eşti o femeie pe cinste. Cu asta, se întoarse şi plecă spre pădure, ca să-şi ajungă prietenii.

Dianne aşteptă câteva minute înainte să coboare. Inspiră adânc şi apoi expiră încet. Se gândi la faptul că fraţii ei o voiau înapoi în Missouri. Cel puţin acolo nu trebuia să-şi facă griji pentru invazia războinicilor tribali.

În după-amiaza aceea, veniră Bram şi Levi. Una din iepe fătase în noaptea precedentă. Avusese probleme şi Levi se nimerise acolo chiar la timp.

— Acum sunt bine şi iapa şi mânzul, le spuse Bram soţiei şi nepoatei sale. N-ar trebui să mai fie probleme, dar Levi mă va ajuta să stau cu ochii pe ele.

— George a fost aici când erai plecat, zise Koko,

ducându-se în casă după soţul ei. Dianne se hotărî să intre cu ei. Era nerăbdătoare să audă ce îi va spune Koko lui Bram şi cum va reacţiona el dacă îi dezvăluia toate amănuntele.

— Vrei să-ţi pregătesc ceva de mâncare? îl întrebă Koko.

Bram se aşeză ca să-şi dea jos cizmele.

— Neh. Vreau doar să mă spăl şi să dorm. Am mâncat destul cu băieţii. Au pus destulă mâncare pentru o armată. Acum spune-mi despre George. De ce a venit?

— Are probleme. Soldaţii îi urmăresc, pe el şi pe prietenii lui. Au ucis nişte tăietori de lemne lângă râul Maria.

Bram aruncă cizma jos.

— De ce?

Dianne stătea ascultând discuţia – parcă vorbeau despre un copil neascultător care spărsese fereastra vecinului. Unchiul Bram nu părea deloc speriat sau mâniat de această veste.

Koko îi relată toată povestea, apoi adăugă:

— I-am pus să plece de dimineaţă. Le-am zis să nu se întoarcă, dacă asta înseamnă că soldaţii sunt după ei. Le-am zis că nu trebuie să aducă necazul peste noi.

Bram dădu din cap.

— N-o să le fie bine. Faptul că indienii ucid albi va isca din ce în ce mai multe probleme pentru ei. Guvernul e deja certat cu ei şi nu mai e mult până când cineva să ia o decizie subită cum că toate triburile trebuie închise – duse acolo unde nu mai pot face rău albilor.

Dianne nu se putu abţine.

— Chiar ar face asta, unchiule?

— Mă tem că deja se face aşa. Bram căscă. Mai vorbim despre asta după ce dorm un pic.

Dacă unchiul ei şi Koko mai discutară despre la Mulţi-Cai, Dianne nu fu informată. După două săptămâni, fraţii ei şi Cole se întoarseră împreună cu cincizeci de bovine din rasa Texas longhom, cinci cai de povară şi o căruţă nouă

plină până la refuz cu provizii.

— Ce privelişte plăcută, spuse Bram. Gus descălecă şi veni să-şi salute şeful.

— Ţi-am mai adus trei băieţi ca să ne ajute. M-am gândit că ne-ar putea ajuta cu construcţia barăcii.

— Cât le-ai zis că le dăm? întrebă Bram, uitându-se cum oamenii duc vitele dincolo de curtea principală, în cel mai mare dintre cele trei ţarcuri.

— Le-am zis că pentru început casă şi masă, recunoscu Gus. M-am gândit că vom şti după o lună sau două dacă merită să cheltuim banii pe ei.

Bram începu să râdă tare şi îi dădu o palmă pe spate.

— Întotdeauna ştii exact ce e de făcut.

— Erau destul de disperaţi – de mult n-a mai mâncat niciunul o masă ca lumea. Şi nu păreau să fie beţivani, aşa că m-am gândit că merită riscul.

În seara aceea, Bram îi invită pe Cole şi pe Gus să ia cina alături de familie. Dianne era bucuroasă pentru asta, dar nu prea ştia de ce. Ştia că se va bucura să afle despre călătorie, dar şi fraţii ei i-ar fi putut povesti asta, lăsându-l pe Cole surghiunit să ia cina cu restul băieţilor.

Cole părea puţin mai bronzat decât la plecare, dar mâna lui obosită şi tristeţea din priviri fură cele care îi atraseră atenţia lui Dianne. Poate că de aceea voia ca el să fie cu ei la masa de seară. Părea aşa de pierdut. Aşa de exclus.

— Doamnele au avut parte de ceva palpitant când am fost noi plecaţi, începu Bram, oprindu-se doar până îşi aprinse trabucul favorit. Fratele lui Koko şi un grup de războinici Pikuni au venit la fermă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Zane. Dianne ştia că el era la curent cu conflictele cu indienii din câmpie. Îl interesau problemele de orice fel cu indienii.

— În primul rând, au speriat-o de moarte pe sora voastră, explică Bram. Dianne simţi că i se aprind obrajii. Ştia că Koko probabil îi dăduse detalii despre fuga ei cu

ţipete.

— Dar s-a descurcat bine, continuă Bram. Când unul dintre războinici a declarat că îi ia calul, mica noastră Dianne a luat puşca şi s-a urcat pe butucul de pe care urcă pe cal. Fluturându-şi puşca şi pumnul ca John Brown, aboliţionistul, i-a spus foarte apăsat că n-o să-i ia ei calul.

La aceste cuvinte, toţi izbucniră în hohote de râs.

— Nu mi-am fluturat pumnul la el, spuse ea în defensivă. Asta nu făcu decât să declanşeze o altă explozie de râsete. Nici măcar Cole nu se putu abţine să nu râdă pe sub mustaţă. Până la urmă nu avu ce face, aşa că începu şi ea să se amuze.

— Fratele meu i-a dat un nume nou, zise Koko după ce deveni serioasă. I-a zis Femeia-Vitează.

— Cred că mai bine i-ar fi zis Femeia-Cacialma, spuse Zane, clătinând din cap. Nu-mi pot închipui că ar avea tupeul să împuşte pe cineva – nici măcar de dragul lui Dolly.

— S-ar putea să fiţi surprinşi ce poate face fetiţa asta când îşi pune ceva în minte, zise Bram cu mândrie.

— Nu mă îndoiesc, spuse Cole, făcându-i cu ochiul lui Dianne în semn de sprijin. Aş face bine să-mi iau rămas bun. Voi pleca dis-de-dimineaţă.

— Nu rămâi? întrebă Koko.

— Nu, doamnă. Am promis că mă voi întoarce în oraş. Tata are ceva de discutat cu mine – a zis că-i urgent.

Dianne îşi îndreptă umerii. Voia să îi pună un milion de întrebări, dar nu spuse nimic. Cum putea întreba când toţi ceilalţi stăteau şi se uitau şi ascultau?

Cole se ridică în picioare.

— Noapte bună.

Dianne îl privi cum pleacă, împotrivindu-se dorinţei de a alerga după el şi de a cere lămuriri. De ce se întorcea la tatăl său? Era complet nedrept să îi spună că tatăl său îi omorâse logodnica, iar apoi să nu-i mai spună niciodată de ce sau cum se întâmplase.

Cole nu putea suferi Virginia City – cu atât mai mult concesiunea minieră în care el şi tatăl său lucraseră ca să facă avere. Acum erau mai puţini oameni aici, dar mai multe echipamente improvizate. Aurul fiind mai greu de găsit, mulţi dintre albi plecaseră mai departe. Acum destul de mulţi lucrători erau de origine asiatică. Aşa mergeau lucrurile, i se spusese lui Cole. Chinezii veneau mereu în urma nerăbdătorilor albi. Părea să nu îi deranjeze să ia rămăşiţele celorlalţi. Se descurcau destul de bine, bănui Cole, observând îmbunătăţirile.

Sigur că pe concesiunea tatălui său nu era nicio îmbunătăţire. Era tot aceeaşi cocioabă dărăpănată pentru care îşi dăduseră cortul. Legându-şi calul, nici nu se obosi să bată la uşa clădirii şubrede. Dacă bătea vântul mai tare, ar fi întors-o cu susul în jos. Ce ar face o bătaie mânioasă la uşă?

Hallam Selby se întoarse de la mica sobă de tablă, unde îşi punea cafea.

— Cole! Nu mă aşteptam să te întorci aşa de repede.

Cole intră înăuntru.

— Nu voiam să mai amân. Ce vrei de la mine?

— Vrei nişte cafea? Tatăl său ridică ibricul.

— Nu, zise Cole, luându-şi un scaun. Îl întoarse cu spatele în faţă şi se aşeză ca pe cal. N-am mult timp la dispoziţie. Vreau să ştiu ce era aşa de important încât să trebuiască să vin. Ai zis că e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Aşa şi este, declară tata. Îşi duse cana de cafea la masă şi se aşeză în faţa lui Cole. M-am gândit mult de când ai plecat. Ştiu că mă urăşti şi nu te învinovăţesc, dar vreau să spun cum stau lucrurile şi aş vrea să mă asculţi numai de data asta. Dacă şi după aceea tot nu vrei să ai nimic de-a face cu mine, nu te voi mai deranja.

Cole nu avea nicio dorinţă să audă nimic din ce are de spus tatăl său. Dar se gândi că nu are de ales.

— Spune ce ai de spus.

Tata dădu din cap.

— N-am vrut niciodată ca să i se întâmple ceva rău acelei fete.

— Carrie.

— Da, Carrie. Nu m-am gândit că se va întâmpla aşa ceva sau că va fi vărsat sânge nevinovat. Nu e zi în care să nu mă gândesc la fetele mele şi ce aş simţi dacă cineva… dacă cineva…

— Le-ar reteza viaţa cu sânge rece?

Hallam dădu din cap.

— N-am vrut să-i iau viaţa, dar sunt vinovat. N-o pot aduce pe Carrie înapoi. Mi-aş da viaţa în schimb dacă aş putea.

— E uşor să spui asta, când ştii că e imposibil, zise Cole, dezgustat. Ai terminat?

— Arată-mi puţin respect, băiete. Îţi tolerez atitudinea pentru că ştiu că, dacă aş fi în locul tău, aş spune probabil lucruri şi mai rele – poate aş face lucruri şi mai rele. Adevărul este că vreau să mă ierţi. De curând am început să mă duc la biserica metodistă din oraş şi pastorul a vorbit cu mine şi m-a făcut să văd că, fără Dumnezeu, nu sunt nimic.

Cole se abţinu să spună că, în mintea lui, Hallam Selby deja era exilat în această categorie. Fierbea la gândul de a-i oferi iertare tatălui său. Omul acesta nu merita nimic.

— Vreau să mă întorc în Topeka şi să mă împac cu mama ta, dar nu fără a îndrepta lucrurile cu tine.

Cole se ridică în picioare.

— Nu poţi îndrepta lucrurile cu mine, aşa că las-o baltă.

Hallam se juca cu cana, uitându-se la cafea.

— Aş vrea să vii cu mine. Aş vrea să avem un nou început ca familie.

Cole îşi strânse pumnii, dar rămase cu braţele de-a lungul corpului.

— Nu merg nicăieri cu dumneata. Deci te supără

conştiinţa. Şi ce-i cu asta? Ce importanţă are asta pentru mine? Poate că Dumnezeu poate ierta şi uita, dar nu El e cel care a avut de gând să se însoare cu Carrie. Nu El e cel care a ţinut-o în braţe când şi-a dat ultima suflare. Porni valvârtej către uşă, apoi se opri şi se întoarse spre tatăl său. Poate că Dumnezeu poate ierta şi uita, dar eu nu pot. Nici acum şi nici altcândva.

Sentimentul de vină îi înţepa inima când se urcă pe cal. Întorcând animalul ca să meargă în oraş, ştia că ar trebui să se întoarcă şi să-şi ceară scuze. Ştia că ar trebui să-l ierte pe tatăl său; în definitiv, fusese un accident. Cu toate acestea, în mintea lui persista gândul că tragedia nu s-ar fi întâmplat dacă tata şi prietenii lui nu ar fi luat legea în mâinile lor. Carrie ar fi fost şi azi în viaţă dacă ei nu ar fi făcut nimic.

— Carrie, şopti el. Dar îşi dădu seama că nu mai simte aproape nimic. Timpul îi amorţise durerea din inimă şi amuţise amintirile zilelor mai bune.

Nici măcar nu-şi mai amintea cum arăta – nu întru totul. Chipul ei se ştersese puţin câte puţin cu fiecare lună care trecuse, iar în locul lui apărea conturul unei blonde vioaie ai cărei ochi păreau să îi străpungă sufletul.

— Dianne.

Se îndreptă în şa, plin de hotărâre.

— N-o s-o fac, declară el. N-o s-o iubesc. N-o s-o mai revăd. Chiar de va trebui să mă duc până în Texas, n-o să mă mai pun în situaţia de a avea de-a face din nou cu ea.

CAPITOLUL 28

Luna mai era o lună a schimbărilor în Montana. Putea fi cald şi plăcut într-o zi, iar a doua zi să aducă cincisprezece centimetri de zăpadă. În cei trei ani de când plecase din Missouri pentru a veni în vest, Dianne Chadwick se schimbase foarte mult.

Spălând vasele de la micul dejun, se gândi la viaţa ei din

Montana. Acum avea nouăsprezece ani. Parcă trecuse o viaţă de când venise la ferma unchiului ei, atâtea evenimente avuseseră loc. Chiar ferma era dovadă acestui lucru. Dianne putea vedea asta de la fereastra bucătăriei nou construite.

Când sosiseră la fermă, fuseseră binecuvântaţi să aibă un grajd măricel şi trei ţarcuri. Acum aveau două grajduri – unul devenise grajd şi potcovărie pentru herghelia tot mai mare de cai. Celălalt fusese dat vacilor de lapte, cu o anexă adăugată într-o parte, ca coteţ de găini.

Pe lângă acestea, mai erau ţarcuri mai mari şi două bărăcuţe. Bram nu se oprise acolo. Mai adăugase o verandă cabanei, astfel încât Koko să poată lucra afară şi dacă ploua. Nu îi plăcea să fie închisă în casă, mai ales acum, că era în ultimele zile ale primei sarcini.

Dianne abia aştepta naşterea copilului. Casa avea nevoie de copii. Ea avea nevoie de copii. În anii de când îşi pierduse surorile, ajunsese să înţeleagă că copiii au un fel de a privi viaţa care înveseleşte sufletul. Însă ce o înspăimânta în legătură cu sosirea copilului lui Koko era că nu aveau moaşă – nimeni nu o putea ajuta cu naşterea. Koko o învăţase pe Dianne, spunându-i ce se va întâmpla şi ce trebuia să facă pentru a o ajuta, dar părea ceva copleşitor. Era o chestiune de viaţă şi de moarte, iar ea habar nu avea dacă era în stare să facă asta.

Sigur, unchiul Bram şi gemenii vor fi aici. Dianne fusese plăcut surprinsă că Zane şi Morgan aleseseră să rămână cu Bram aşa de multă vreme. Însă Zane începuse din nou să facă aluzii că s-ar putea să se înroleze în armată, ca să lupte în războaiele cu indienii, iar Morgan era fascinat de tot ce putea citi despre expediţia lui Lewis şi Clark în Pacificul de Nord-Vest.

Sunt bărbaţi în toată firea. Îşi reaminti sieşi. *Bărbaţii în toată firea merită să-şi trăiască viaţa*, *să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie*. *În mod cert nu vor putea face asta aici*. *Cel puţin să-şi găsească soţii*. *Vor trebui să*

meargă altundeva şi atunci există posibilitatea să nu se mai întoarcă.

Gândul de a-i pierde o necăjea, dar nu mai mult decât pierderea lui Trenton. În trei ani fuseseră doar două scrisori. Una din Omaha, de unde îi scrisese că fusese cât pe ce să fie omorât de nişte cuţitari, când încercase să salveze o damă de consumaţie. Femeia îl îngrijise până când se înzdrăvenise, neacceptând niciun ban de la el. A doua scrisoare venise din Texas. Trenton îi spusese că frigul crâncen din Nebraska îl mânase spre sud şi că, odată pornit în acea direcţie, mersese întruna. Văzuse Golful Mexic şi fusese foarte impresionat. Timp de trei săptămâni dormise pe plajă, adormind seară de seară în sunetul valurilor care se spărgeau de ţărm. Lui Dianne i se păru o idee foarte atrăgătoare şi se întrebă dacă va vedea oceanul într-o bună zi.

Lui Trenton îi păruse rău să afle despre moartea mamei şi a surorilor lui. O compătimise pe Dianne pentru că fusese obligată să se maturizeze atât de repede şi se întrebase dacă găsise un bărbat cu care să se aşeze la casa ei şi să întemeieze o familie.

Dianne nu putu să nu zâmbească amintindu-şi asta. Spălă ultima ceaşcă de cafea, apoi se puse pe şters vase. În timp ce ştergea farfuriile, se gândi la bărbaţii care lucrau acum pentru unchiul Bram. Sigur că era Levi, iar el părea mereu interesat de ea, însă adevărul era că ea nu avea nicio dorinţă să-i împărtăşească sentimentele. Ceilalţi erau amabili şi politicoşi – unchiul Bram n-ar fi acceptat altfel. Dar, cu toate că erau respectabili şi de multe ori o făceau să râdă, ea avea loc pentru un singur bărbat în inima ei.

— Visezi cu ochii deschişi? o întrebă Koko, venind din dormitor.

Dianne zâmbi.

— Cred că da. Mă gândeam la viaţa mea de aici – la venirea în vest şi la tot ce s-a întâmplat. Lăsă jos prosopul de vase şi scoase un scaun de sub masă. Cum te simţi?

— Obosită, dar cred că copilul va veni curând, aşa că încerc să-mi păstrez puterile.

Dianne îşi muşcă buza şi se întoarse cu spatele.

— Vrei nişte ceai? întinse mâna după o ceaşcă curată.

— Ştiu că eşti îngrijorată, dar să nu fii. Va fi bine. Am văzut cum nasc femeile din poporul mamei mele. Dumnezeu ne va ajuta să trecem cu bine prin asta.

Dianne se duse lângă ea şi se aşeză pe un scaun. Întinzând mâna ca să ia mâinile fine ale lui Koko într-ale ei, spuse:

— Ştiu că Dumnezeu ne va ajuta să trecem cu bine prin asta. Simt adevărul acestor cuvinte. Doar că mă simt foarte nepregătită pentru această sarcină. Dacă fac ceva greşit şi ajung să-ţi produc mai multă durere sau chiar îţi fac rău?

— A avea încredere în Dumnezeu înseamnă să mergi înainte în locurile nevăzute, spuse Koko, ridicând din sprâncenele negre şi din umeri. Nu putem evita ce va veni. Bebeluşii nu se opresc. Aşa că, indiferent ce temeri ai, nu putem schimba nimic.

Dianne se gândi la vorbele ei şi încuviinţă din cap.

— Voi încerca să te ajut cât pot de mult.

Koko îi strânse mâna.

— Ştiu că aşa vei face. Acum suntem surori – timpul şi dragostea au făcut asta.

— Da, zise Dianne, privind-o în ochii plini de căldură. Suntem surori.

Koko se ridică în picioare şi îşi lipi mâna de abdomenul umflat.

— Cred că copilul va veni până la căderea serii.

Dianne simţi că îi dispare calmul.

— Până la căderea serii? Ai zis că curând, dar nu credeam că te referi la ziua de azi. În tonul ei era un început de isterie, pe care se luptă să o învingă.

Koko o bătu uşurel pe umăr.

— N-am vrut să te sperii. Durerile au început azi-noapte, iar apa mi s-a rupt azi-dimineaţă. Acum durerile devin mai

puternice.

— Cum poţi sta acolo spunându-mi asta? o întrebă Dianne. Haide, să te ducem în pat.

Koko râse, dar îi îngădui să o ajute.

— Să stai lungită în aşteptarea copilului nu este felul oamenilor adevăraţi. Mama făcea o haină de bivol când fratele meu a decis să vină pe lume. Îmi aduc aminte. A pus haina la o parte, apoi şi-a luat toate uneltele de născare şi l-a născut pe fratele meu.

— Cred că erai foarte mică, zise Dianne, plecând de lângă ea ca să dea jos cuverturile de pe pat.

— Aveam doar trei ani, dar îmi amintesc bine.

Koko se aşeză pe marginea patului, în timp ce Dianne îi aduse cămaşa de noapte.

— Te ajut să te îmbraci cu cămaşa de noapte, apoi adun lucrurile de care avem nevoie. Să trimit pe cineva după unchiul Bram?

— Nu. El are munca lui, eu pe a mea. Va veni destul de curând.

Dianne o puse în pat, în pofida protestelor ei. O femeie care năştea un copil merita să facă asta în confortul propriului pat, aşa credea. La urma urmelor, era o muncă grea şi odihna nu venea uşor.

Koko moţăi pe parcursul după-amiezii şi până la începutul serii. Când bărbaţii se întoarseră de la treburile lor, Dianne avea cina gata, dar îi alungă pe toţi afară ca să se bucure de ea în minunatul aer liber.

— N-avem nevoie de voi, băieţi, ca să ne încurcaţi, declară ea. Avem lucruri importante de făcut.

Bram păru şocat că e dat afară din casa lui, dar apoi râse de atitudinea ei de şefa.

— Vei fi o nevastă bună într-o bună zi, o tachină el. Sau un şef de convoi.

Dianne nu se supără de gluma lui. Îi zâmbi şi îi întinse farfuria.

— Dacă avem nevoie de voi, vă chemăm. El ieşi fără a

protesta.

Dianne intră iar în casă şi luă apă caldă de pe sobă. Koko îi explicase că vor avea nevoie de ea pentru curăţare. Când o aduse în cameră, mai-mai să o scape jos. O găsi pe Koko stând pe vine la capul patului, contractându-şi muşchii abdominali cât o ţineau puterile.

— Ce faci? o întrebă Dianne, pe un ton aproape acuzator.

— Nasc, zise Koko printre dinţii încleştaţi.

Şi, înainte ca Dianne să o mai poată întreba ceva, Koko aduse pe lume un băieţel care zbiera. Ţipătul viguros al copilului îl aduse pe Bram în casă. Nu trecu de uşa închisă, dar strigă:

— Băiat sau fată?

— E băiat, îl informă Dianne.

Bram scoase un chiot şi strigă:

— E băiat!

Koko râse, dar semăna mai mult cu un geamăt.

— Mi-a zis el că va fi băiat.

— Păi, mă întreb ce ar fi făcut dacă era fată – ar fi trimis-o înapoi? zise Dianne, spălând cu multă grijă bebeluşul.

Copilaşul se potoli şi se uită la Dianne cu nişte ochi mari şi negri. Ea nu putu să nu zâmbească.

— Aşa-i că eşti o minunăţie? Ceva din ea se trezi la viaţă în acel moment. Fineţea pielii copilului, structura delicată a trupşorului său… toate erau aşa de fermecătoare – aşa de minunate.

La câteva ceasuri după naşterea lui James Nicolaas Vandyke, Dianne se aşeză pe verandă, legănându-se. Gândul la copil şi la naşterea sa era încă puternic în mintea ei. Tânjea să aibă familia ei – un soţ de care să aibă grijă şi cu care să-şi împartă viaţa. Tânjea după întoarcerea lui Cole Selby.

Cum pot simţi aşa faţă de el, *când ştiu că lui nu-i pasă deloc de mine*? *Cum îmi pot petrece restul vieţii întrebându-*

mă cum ar fi să fac parte din viaţa lui, să mă iubească?

Nu-l mai văzuse din ziua aceea de mai, cu doi ani în urmă. Nu avea de unde să ştie unde se dusese sau ce făcea. Unchiul Bram îi oferise o slujbă, dar el refuzase, şi cu asta basta. Se întorsese în Virginia City ca să se întâlnească cu tatăl său, iar Dianne nu îl mai văzuse.

Uitându-se peste valea luminată de razele lunii, spre munţii încununaţi de zăpadă, încercă să nu se gândească la nefericirea ei. O viaţă nouă tocmai venise în casa lor – nu avea niciun motiv de tristeţe. Şi nu avea niciun motiv să continue să tânjească după Cole Selby. Dacă voia un bărbat şi o familie, atunci trebuia să şi-l scoată pe Cole din cap şi din inimă şi să caute asta în altă parte.

— Ce băiat pe cinste ai ajutat să vină pe lume, zise unchiul Bram când veni să stea lângă ea.

— Nu-i altul mai bun. Zâmbi văzând expresia radioasă de mândrie de pe chipul unchiului ei.

— De ce eşti aici, afară, singură singurică?

— Mă gândeam. Micul Jamie e aşa de dulce, aşa de deosebit.

— Jamie? zise Bram, frecându-şi bărbia.

— Sper că nu te superi. James sună prea adult pentru un omuleţ aşa de mic.

— Îmi place Jamie. Sună bine.

— Sunt sigură că mama ar fi fost bucuroasă că i-ai dat şi numele bunicului Nicolaas. Ştii că şi Trenton, fratele meu, are al doilea nume la fel.

— Da, acum îmi aduc aminte. Tata era un bărbat pe cinste şi merită această onoare, zise unchiul Bram, gânditor.

— Şi dumneata eşti un bărbat pe cinste. Vreau să-ţi mulţumesc că ne-ai lăsat să venim să locuim cu dumneata. Îmi place aici. Iubesc ferma şi pământul. Îmi place să lucrez cu animalele. Dar, mai presus de toate, vă iubesc pe dumneata şi pe Koko. A fost aşa de greu când i-am pierdut pe mama şi pe tata, dar voi mi-aţi uşurat situaţia.

— Mă bucur că eşti aici. Şi Koko te iubeşte. De multe ori am vrut să-ţi mulţumesc pentru că eşti aşa de bună cu ea. Are o inimă aşa de plăpândă. Ştiu că mama ta i-ar fi frânt-o de multe ori, iar eu nu puteam permite aşa ceva.

— Nu te învinovăţesc, zise Dianne încetişor, amintindu-şi de mânia mamei. Cred că mama se temea – se temea de ceea ce nu înţelegea sau cu care nu era familiarizată.

— Da. Cred că ai dreptate. Susannah nu i-a suportat niciodată pe cei care erau altfel. Fie că erau oameni cu pielea de altă culoare, fie că erau mai înstăriţi sau mai săraci.

— Dar pe dumneata te iubea, unchiule Bram. Nu mă îndoiesc de asta. Vorbea despre dumneata tot timpul. Scrisorile dumitale erau ca apa rece într-o zi caniculară.

— Şi eu am iubit-o. Îmi pare rău că ne-am despărţit certaţi. N-am vrut să o rănesc şi mă simt responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat. Se opri o clipă, ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite. Nu ştiu dacă vei înţelege asta sau nu, dar când un bărbat se căsătoreşte cred că trebuie să-i fie loial în primul rând soţiei sale. Cred că asta ne-a chemat Dumnezeu să facem – să ne lăsăm mama şi tatăl – sau surorile. Mama ta voia ca eu s-o dau la o parte pe Koko, să-mi ţin în mare cinste familia de sânge. N-am putut face asta. N-ar fi fost corect în ochii lui Dumnezeu. Sper că într-o zi vei înţelege şi mă vei ierta.

— Nu e nimic de iertat, unchiule Bram. Deja înţeleg şi nu pot decât spera că într-o zi voi găsi un bărbat aşa de iubitor şi de devotat ca dumneata.

Bram se aplecă înainte şi deveni serios.

— Făgăduieşte-mi ceva.

— Dacă pot.

— Făgăduieşte-mi că, dacă se întâmplă ceva cu mine, vei fi alături de Koko şi James.

— Sigur, zise ea, fără a-i înţelege îngrijorarea. Ei sunt familia mea acum şi familia ţine veşnic.

Bram oftă tare.

— Trebuie să ştiu că nu-i vei lăsa… ei bine… că nu vor trebui să… se întoarcă la Pikuni.

Dianne clătină din cap.

— Nu, decât dacă Koko ar simţi sincer că aşa e mai bine. Dar de ce să simtă aşa? Va avea această fermă minunată şi noua casă pe care vrei să i-o construieşti.

Bram nu spuse nimic, aşa că ea se folosi de ocazie ca să-i ceară o favoare în schimb.

— Mi-ar plăcea să merg cu dumneata în Virginia City săptămâna viitoare. Dacă nu-ţi faci griji pentru că Koko va fi aici fără mine, aş aprecia dacă voi putea veni.

— Cred că se poate aranja. A trecut multă vreme de când n-ai mai plecat de aici. Ţi-e dor de oraşele mari din Est?

Dianne chicoti.

— Nu prea. Câteodată mi-e dor de confortul lor, dar nimic mai mult. Îmi place viaţa de aici. Nu-mi pot închipui că aş vrea să locuiesc altundeva. Dacă şi când voi găsi un bărbat care să mă ia de nevastă, sper că el va fi mulţumit să rămână aici. De fapt, poate că voi găsi un bărbat în Virginia City. Unul care să lucreze pentru dumneata şi în acelaşi timp să se arate interesat de mine.

— În caz că n-ai observat, domnişorico, am o întreagă echipă de bărbaţi care n-ar face altceva decât să se arate interesaţi de tine, dacă le-ai acorda vreo atenţie.

Dianne râse şi se ridică în picioare.

— M-am uitat la cireada aia, unchiule Bram. Nu e nimic în ea care să-mi fie pe plac.

Bram se ridică în picioare şi o îmbrăţişă delicat.

— Atunci mergem să ne uităm în altă parte. Dacă găseşti unul care corespunde aşteptărilor, îl aducem acasă şi îl modelăm.

Dianne se ridică pe vârfuri în timp ce Bram se apleca. Sărutându-l delicat pe obraz, Dianne şopti o rugăciune de mulţumire pentru dragostea unchiului ei.

— Te iubesc, unchiule Bram.

— Şi eu pe tine, draga mea. Acum ai face bine să te duci la culcare. Dimineaţă vom începe să lucrăm cu calul roib şi ştiu că vrei să iei şi tu parte.

— Neapărat. Ne vedem dimineaţă. Se duse în casă, gândindu-se la drumul în Virginia City. *Voi pune flori pe mormântul mamei şi voi căuta să mai cumpăr materiale*. *Apoi îmi voi găsi un bărbat de mâna întâi*.

CAPITOLUL 29

Virgini a City crescuse întrucâtva ca număr de clădiri şi ca nivel de civilizaţie, însă lui Dianne i se părea că populaţia se diminuase considerabil. Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva ispita terenurilor aurifere din nord era cea care păgubise capitala teritoriului de locuitori. Era de aşteptat, se gândi ea. La urma urmelor, cei mai mulţi veniseră aici de la terenurile aurifere din California, agitaţi şi disperaţi să găsească locul acela în care să se poată îmbogăţi uşor – fără a trebui să muncească. Era normal să plece iar după ce aflaseră că poveştile nu erau adevărate.

Istorisirile pe care le auzise pe drumul spre vest fuseseră suficiente ca să-i distreze pe oameni ceasuri la rând. Simpla idee de a găsi pepite de mărimea unui pumn îi făcuse pe oameni să-şi schimbe cât ai bate din palme destinaţia din Oregon în Montana.

— Se pare că au plecat şi s-au urbanizat, spuse Bram gânditor, în timp ce conducea căruţa pe Wallace Street. Mai puţini pierde-vară pe stradă, asta-i sigur, deşi văd că a mai apărut o crâşmă.

Stând lângă unchiul ei, Dianne se uită în stânga şi în dreapta, absorbind peisajul şi făcând comparaţii în mintea ei. Unchiul avea dreptate. Străzile păreau mult mai puse la punct şi veciea multe case drăguţe cu şindrilă, care nu existaseră când locuise ea în oraş.

— Se pare că afacerile de la gater sunt înfloritoare, zise Morgan, părând a intui la ce se gândeşte Dianne. Zane şi

Morgan îi însoţiseră, Zane pentru a obţine informaţii despre înrolarea în armată, iar Morgan pentru a afla toi ce se putea despre teritoriu.

— Ar fi bine să mergem la hotel, ca să vedem dacă găsim camere, zise Bram. Apoi făcu semn spre partea din spate a căruţei. Ştiu că abia aştepţi să pui florile alea pe mormântul mamei tale, aşa că ce-ar fi să te duci la cimitir, iar eu să mă ocup de hotel?

Dianne dădu din cap.

— Să iau căruţa sau să călăresc pe Dolly?

— Drumul e cam abrupt. Eu aş lua-o pe Dolly dacă aş fi în locul tău. Băieţi, duceţi-vă cu ea, ca să nu fie singură.

Zane şi Morgan dădură din cap.

— Ne-am gândit să ne aducem şi noi omagiile, adăugă Zane.

— Bine. Atunci n-o să-mi fac griji pentru fata noastră. Cine ştie ce fel de huligani i-ar putea ieşi în cale. Dianne nu era deloc îngrijorată. Oraşul părea mult mai liniştit decât atunci când locuise ea aici şi petrecuse atâta timp singură.

— Băieţi, voi mergeţi la grajdul cu chirie şi spuneţi-le de ce avem nevoie.

— Sigur, unchiule. îşi întoarseră caii la unison şi porniră spre grajduri.

Unchiul Bram opri căruţa în faţa hotelului.

— Să văd dacă au camere până când pui tu şaua pe Dolly, îi zise lui Dianne, ajutând-o să coboare din căruţă.

Dianne se puse imediat pe treabă, ridicând şaua din căruţă de parcă n-ar fi fost mai grea decât un coş de picnic. În ultimii ani devenise mai puternică. Putea face multe lucruri care i se păruseră imposibile când sosiseră aici. Să-şi înşeueze calul era unul dintre ele.

— Au locuri destule, anunţă Bram, întorcându-se chiar când Dianne lua florile de câmp pe care le culesese pentru mormântul mamei. Du-te, iar când te întorci întreabă de camera ta. Va fi lângă cea în care voi sta eu cu băieţii.

Dianne luă hăţurile lui Dolly.

— Nu vom sta mult. Mie mi-e cam foame, aşa că pun rămăşag că băieţilor le e tare foame. Văd că hotelul are şi o ospătărie. Crezi că am putea lua cina acolo în seara asta?

Bram zâmbi.

— Şi eu m-am gândit la asta. Ce-ar fi să faci ce ai de făcut, apoi să te întorci şi să te speli? Eu îi voi anunţa că vrem să luăm masa în graba mare. Se uită pe drum. Ce bine. Zane şi Morgan vin încoace.

Dianne încălecă pe Dolly.

— Haideţi, băieţi, ar fi bine să pornim.

Merseră călare la cimitir, discutând despre oraş şi toate schimbările din el. Lui Dianne i se părea un picuţ mai atrăgător decât atunci când locuiseră aici, dar numai la margine. Încă nu erau prea mulţi copaci, cu toate că se părea că unii oameni plantaseră puieţi, sperând să refacă pădurea care înconjurase cândva oraşul.

Micul cimitir era cuibărit pe dealurile de la nord de oraş. Acolo drumurile erau într-adevăr abrupte şi nu foarte practicabile. Însă Dolly, la fel de sigură pe picioare ca întotdeauna, se descurca de minune, iar lui Dianne nu îi fu greu să-şi menţină poziţia şi să rămână cu florile din poală.

— E un loc aşa de singuratic, zise Morgan când se apropiară de grupul de morminte.

— Da, dar priveliştea e destul de impresionantă de aici, de sus, zise Dianne, descălecând. Dolly necheză încetişor, ca şi cum ar fi fost de acord. Dianne lăsă jos hăţurile, ştiind că iapa nu va pleca de acolo. Timp de doi ani, se străduise din greu ca să o înveţe că acesta e semnalul ca să stea pe loc. Iapa învăţase binişor.

Dându-şi jos pălăriile, Morgan şi Zane rămaseră pe cai, în tăcere, în timp ce Dianne duse florile la mormântul mamei lor. Dădu la o parte grohotişul şi observă că noua piatră de mormânt, pe care o comandaseră astă-toamnă, când veniseră în oraş, fusese pusă la locul ei.

— Arată bine, nu-i aşa? întrebă Dianne, uitându-se la fraţii ei.

— Da, arată bine, murmură Zane şi Morgan încuviinţă din cap. Amândoi păreau să se simtă foarte stingheri în această misiune.

Lui Dianne îi fu milă de ei. Puse florile la baza pietrei funerare şi şopti o rugăciune înainte de a încăleca din nou. Vântul îi dădu jos de pe cap pălăria cu boruri late, dar cureluşele de piele legate lejer sub bărbie o ţinură să nu zboare, aşa că îi căzu pe spate. Şuviţele de păr bălai îi veniră pe faţă.

Ea oftă şi se uită în jos, către oraş.

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem. Coborâră dealul la pas. Dianne voia să mai spună ceva, dar nu o făcu. Şi gemenii rămaseră tăcuţi. Parcă o uşă se închisese definitiv peste acea parte a vieţii lor şi nu aveau nicio dorinţă să o redeschidă. Dianne se întreba dacă se simţeau vinovaţi pentru cele întâmplate. Nu vorbiseră niciodată despre asta. Nici măcar o dată de când le murise mama.

— Ştiţi, începu ea, cred că, în ciuda tuturor celor întâmplate, pierderea fetelor şi a mamei, tot a fost bine să venim în vest.

Băieţii nu ziseră nimic, aşa că ea continuă.

— Mă simţeam foarte vinovată pentru moartea mamei, dar am ajuns să-mi dau seama că totul se întâmplă la momentul rânduit de Dumnezeu. Nu pot ţine pe cineva în viaţă dacă Domnul îl cheamă acasă. Şi nu pot schimba lucrurile după ce s-au întâmplat.

— Dar uneori e greu de înţeles de ce Dumnezeu face lucrurile aşa cum le face, zise Morgan. N-aş putea spune că aş face la fel dacă aş putea da timpul înapoi. Poate că aş fi venit singur, dar n-aş fi fost niciodată de acord să vă aduc pe voi, fetele.

— Nici eu, spuse Zane abia audibil. Montana nu pare un loc bun pentru femei.

— Păi eu sunt de altă părere, zise Dianne. Simt că Montana e căminul pe care nu l-am cunoscut. Mi se pare bine să trăiesc aici şi voi fi la fel de mulţumită să mor tot

aici.

Ajunseră la hotel şi băieţii duseră caii la grajdul cu plată, iar Dianne intră înăuntru. Într-o bună zi le va arăta gemenilor că Montana e locul perfect pentru ea. Nu ştia exact cum îi va putea convinge, dar le va arăta.

— Sunt Dianne Chadwick. Unchiul meu a aranjat o cameră pentru mine, zise ea în semn de salut către recepţioner. Se numeşte Bram Vandyke.

Recepţionerul, probabil cu vreo zece ani mai mare decât ea, zâmbi şi se aplecă peste tejghea.

— Da, a aranjat, dar nu mi-a zis ce tânără drăguţă eşti. Eşti măritată?

Dianne ştia că cel puţin cincizeci de holtei stau la coadă pentru fiecare femeie necăsătorită din Montana, ca să-i facă curte. Nu voia să îi rănească sentimentele, dar el în mod sigur nu se potrivea cu ce-şi dorea ea la un soţ.

— Nu, dar mă grăbesc să mă spăl şi să mănânc ceva. îi zâmbi şi adăugă: Aşa că, dacă mi-ai da cheia şi mi-ai arăta unde e camera, ţi-aş fi recunoscătoare.

Recepţionerul o privi o clipă, ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă merita osteneala să mai încerce să-i spună vorbe dulci. Probabil se gândi că nu, pentru că întinse mâna după cheia aflată într-o cutie din spatele lui.

— Ai nevoie de ajutor cu bagajele dumitale? o întrebă pe un ton care mai trăgea nădejde.

— Nu, cred că unchiul meu s-a ocupat de geanta mea. În plus, cei doi fraţi ai mei vin după mine. Vor aduce ei dacă am uitat ceva.

El dădu din cap, dar păru foarte dezamăgit.

Dianne se grăbi să ajungă în camera ei şi descuie uşa, ca să descopere că unchiul Bram deja deschisese uşa dintre cele două camere. Geanta ei era pe podea, la capul patului, iar draperiile fuseseră trase ca să lase lumina să intre.

— Unchiule Bram? strigă ea, iţindu-şi capul prin uşa dintre camere.

— Sunt aici. Îmi spăl murdăria de pe gât. Era aplecat

peste un lighean, cu apa picurându-i de pe gât şi de pe barbă.

— Cred că ar fi bine să fac şi eu la fel, zise ea. Dă-mi câteva minute şi voi fi gata.

Închise uşa dintre camere şi se duse la geantă. Scoţând o bluză curată, îi netezi cutele. Oricâtă grijă ar fi avut, nu prea avea ce face ca să rămână curată şi aranjată pe drum. Koko îi spusese că de aceea era aşa de bună pielea de căprioară şi, într-adevăr, jacheta din piele de căprioară pe care i-o făcuse nu avea nevoie decât să o scuture de praf, dar altfel arăta foarte bine.

Umezirea bluzei cu puţină apă ajută cât de cât la eliminarea unor încreţituri, dar Dianne tot nu era mulţumită. Cu toate acestea, se dezbrăcă repede de bluza pe care o purtase pe drum şi, după ce se spălă, se îmbrăcă cu bluza cea nouă, aşa şifonată cum era. Tocmai se pieptăna, când auzi o bătaie în uşa dintre camere.

— Intră, strigă ea.

— Eşti gata, surioară? Mi-e o foame de lup.

Era Morgan, care o privea cu o expresie aşa de jalnică încât o făcu să râdă.

— Sunt gata. Luă o cureluşă de piele şi îşi legă părul la spate. Nu mă mai obosesc să-mi prind părul în coc, declară ea, ducându-se după fratele ei. N-aş vrea să fiu acuzată că aţi murit de foame din cauza mea.

Găsiră locuri în ospătărie şi comandară tocană de vită şi pesmeţi. Masa le fu pusă repede, împreună cu cafea fierbinte, care lui Dianne i se păru mult prea tare.

— Deja am auzit veşti, zise Bram, în timp ce se serveau din bucate. Recepţionerul mi-a zis că oraşul caută să obţină patentul federal. Pentru asta e nevoie de refacerea limitelor oraşului. Nu ştiu cât va dura, dar se consideră necesar, având în vedere numărul tot mai mare de oameni care se mută în teritoriu.

— Dar acum sunt mai puţini oameni aici decât înainte, zise Dianne. Cel puţin aşa mi se pare.

— Da, mulţi mineri s-au mutat de aici, dar fondatorii oraşului speră să atragă oameni care să rămână şi să nu fie tentaţi să plece de fiecare dată când se descoperă o nouă vână de aur.

— După cină, eu vreau să mă duc să aflu cum să mă înrolez în armată, anunţă Zane.

Dianne dădu să zică ceva, dar în schimb auzi un glas binecunoscut salutându-i.

— Bună seara, domnule Vandyke, Zane, Morgan.

Cole Selby se opri când Dianne îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui.

— Domnişoară Chadwick.

— Cole! Ce mă bucur să te văd, zise Bram, ridicându-se în picioare şi dând mâna cu el. Ce mai faci? N-am mai aflat veşti de la dumneata de… cât timp… doi ani?

— Cred că cel puţin de doi ani, recunoscu el.

— Ai venit să iei cina? Dacă da, ce-ar fi să stai cu noi la masă?

— N-aş vrea să vă deranjez.

— Prostii. Ia-ţi un scaun.

Dianne ascultă conversaţia fără a scoate o vorbă. Cole părea ceva mai slab, cu părul ceva mai lung, dar era acelaşi bărbat chipeş. Înghiţi greu, dar parcă avea bumbac în gură. Se gândi la ambiţia ei de a veni în Virginia City pentru a găsi un bărbat care ar fi avut potenţialul de a-i fi soţ. Şi acum iat-o, faţă în faţă cu singurul bărbat care îi făcuse gândurile să o ia în această direcţie, dar el părea să nu fi fost niciodată tentat să gândească la fel despre ea.

Cole făcu aşa cum îi spusese Bram şi se aşeză între Morgan şi Zane.

— Sunteţi de mult în oraş? întrebă el, uitându-se din nou la Dianne.

— Nu. Abia am ajuns. Trebuia să venim după nişte provizii şi să găsim nişte băieţi care ar vrea să lucreze pentru mine.

— Aş vrea să fiu luat în considerare pentru slujba asta,

zise Cole, luând-o prin surprindere pe Dianne, care icni abia perceptibil.

Toţi se uitară la ea de parcă s-ar fi înecat.

— Scuze, reuşi ea să spună. Am fost necuviincioasă, dar trebuie să recunosc că am fost surprinsă.

— Şi eu sunt surprins, declară Bram. Mereu ţi-am zis că te-aş reangaja cât ai zice peşte, aşa că ce te-a făcut să stai aici, în Virginia City, când ştiai că eu ţi-aş da o slujbă?

Cole se uită la masă şi clătină din cap.

— N-am fost tot timpul aici, în Virginia City. Oricum, cred că m-am gândit că ai uitat de asta până acum sau că ai destui oameni care să te ajute.

Discuţia încetă până când Cole comandă mâncarea şi cafeaua, apoi Bram reîncepu.

— Ai prieteni care ar vrea slujba asta? Trebuie să fie oameni pe care să mă pot baza, nu unii care stau doar până se descoperă altă vână de aur.

— S-ar putea să ştiu câţiva, zise Cole, gânditor. Cred că s-ar putea să fie vreo trei sau patru care să muncească cinstit.

— Aş vrea să-i cunosc. I-ai putea aduce aici mâine dimineaţă?

Cole dădu din cap.

— Sigur. Dacă asta doreşti.

Un omuleţ care îi aminti lui Dianne de Percy Showalter îi servi cina lui Cole, apoi le mai oferi cafea lui Bram şi băieţilor. Dianne se gândi să ceară ceai, dar se hotărî să nu o facă. Nu voia ca Cole să creadă că nu e în stare să facă faţă situaţiei. Nu ştia de ce era important ca el să aibă o părere bună despre ea, dar era.

În timp ce mâncau, se gândi la tot timpul trecut de când îl văzuse ultima dată. Cât de des privise orizontul, sperând că el se va întoarce la ferma Vandyke. Chiar se rugase ca el să se întoarcă, dar fără folos. Şi totuşi, iată-l acum aici, mâncând şi vorbind de parcă n-ar fi trecut decât o singură zi.

— Deci, ce se mai aude? îl întrebă Bram pe Cole.

— Păi, sunt destule probleme cu indienii la câmpie. O companie numită Union Pacific încearcă să construiască o cale ferată din Omaha – care va face parte din reţeaua de căi ferate care merge până la Pacific. Când va fi gata, se va putea călători de pe coasta de est pe coasta de vest.

— Ar fi ceva nemaipomenit, zise Bram, clătinând din cap. Îmi aduc aminte cât e de lungă şi de grea călătoria.

— Ei bine, triburile nu privesc cu ochi buni că li se încalcă teritoriul. Se tem că această cale ferată va alunga bivolii şi alte surse de hrană. Îşi dau seama şi că va face ca mutarea albilor în teritoriile şi statele implicate să fie permanentă. Fac probleme una după alta. Au ucis supraveghetori şi dau iama în provizii.

— Sunt sigur că e greu să facă faţă schimbărilor care vin, răspunse Bram, trist. Dar noi ştiam că aşa se va întâmpla. Cu ani în urmă, am vorbit de nenumărate ori cu tatăl lui Koko despre asta. Cred că şi eu sunt la fel de vinovat cu ferma şi vitele mele, dar schimbările vor veni cu sau fără mine. Mai bine profit şi eu dacă pot, împreună cu cei care-mi sunt dragi. Îi zâmbi lui Dianne.

Cole se uită din nou la ea, scrutându-i chipul ca şi cum ar fi încercat să afle ceva din expresia ei. Ea se uită în ochii lui o clipă, dar unchiul rupse vraja.

— Dar care sunt problemele cu indienii aici, în teritoriu? Ai auzit ceva nou?

Cole dădu din cap.

— Ai auzit că John Bozeman a fost ucis?

Bram clătină din cap.

— Nu, n-am mai auzit nimic de el de când a început să construiască oraşul acela la est de Madison Range.

— Se zvoneşte că el şi tovarăşul lui au fost atacaţi de cinci indieni Peigan. Domnul Bozeman a fost ucis şi prietenul său împuşcat.

Dianne îşi privi unchiul, amintindu-şi de fratele lui Koko, la Mulţi-Cai. De doi ani nu mai auzise nimeni de el. De când

apăruse la fermă după ce el şi prietenii lui omorâseră un grup de tăietori de lemne pe Marias. Nu putu să nu se întrebe dacă la Mulţi-Cai nu e cumva responsabil şi pentru atacul asupra lui Bozeman.

— Oamenii cer să se facă un fort adevărat în locul acelui post de miliţie locală pe care l-a făcut guvernatorul Meagher. Nu se simt în siguranţă. Se spune că Picioarele Negre vor face alianţă cu Sioux şi Cheyenne şi vor începe un război la scară mare.

— Credeam că poate vom avea puţină pace dacă au închis drumul lui Bozeman.

Auzind de fort, Zane îşi ciuli urechile.

— S-a auzit dacă vor primi aprobare pentru fort?

Cole clătină din cap.

— Nu. Din câte am auzit, preşedintele Johnson nu îl ia în serios pe guvernatorul Meagher. Se pare că guvernatorul nostru îi trimite mereu telegrame preşedintelui, în care explică ameninţarea iminentă. Dar nu-l crede nimeni.

— Dar cum rămâne cu Masacrul Fetterman? întrebă Zane. Căpitanul Fetterman şi toată compania lui au fost ucişi în decembrie de Nor Roşu şi indienii lui. Asta sigur dovedeşte ameninţarea.

Cole clătină din cap şi împinse castronul din faţa lui.

— Ei nu aşa văd lucrurile, din câte am auzit. Masacrul Fetterman a avut loc lângă Fortul Phil Keamy, la sute de kilometri distanţă. Bozeman a fost omorât la est de Livingston, dar împrejurările sunt suspecte.

— De ce spui asta? întrebă Bram.

Dianne încă nu putea scăpa de gândul că fratele lui Koko, cu ochii lui negri ameninţători şi recunoaşterea nepăsătoare a crimelor făcute, ar fi putut avea foarte bine ceva de-a face cu acest atac.

— Prietenul lui Bozeman, Thomas Cover, a spus că s-au aruncat asupra lor câţiva indieni despre care Bozeman crezuse la început că sunt indieni Crow prietenoşi.

Dianne deschise în sfârşit gura.

— Dar credeam că indienii Crow le sunt ostili albilor.

— De fapt, o parte din indienii Crow s-au decis să aibă o relaţie prietenoasă, chiar de ajutorare, cu albii. De când au închis Drumul Bozeman, se pare că îl cred capabil de bunătate pe omul alb. Dar asta s-ar putea să nu ţină mult. Am auzit că există planuri de a-i muta pe toţi indienii în rezervaţii – inclusiv pe indienii Crow.

Dianne se uită la Bram, întrebându-se ce ar putea însemna asta pentru familia lor. Doar n-o să-i ia cu sila pe Koko şi pe micul Jamie de la ei. Koko era pe jumătate albă, iar Jamie pe trei sferturi. Oare guvernul va ţine seamă de faptul că trăiseră ca albi? Sau nu va fi mai bine decât modul în care erau trataţi negrii, cu regula lor că, dacă au doar o singură picătură de sânge negru, sunt negri? Căsătoria lui Koko cu Bram nu era legitimă în ochii legii. Ce se va întâmpla cu ei?

CAPITOLUL 30

Anii îl căliseră pe Trenton Chadwick. Dusese o viaţă furtunoasă, jucând ca să se îmbrace şi să mănânce bine, evitând confruntările de câte ori era posibil pentru a rămâne în viaţă.

Gândurile la viaţa sa din New Madrid nu mai erau decât nişte amintiri înceţoşate pe măsură ce lunile se transformaseră în ani. Războiul luând sfârşit, se instala un sentiment de euforie. Oamenii îndrăzneau să viseze din nou – să nădăjduiască în viitor. Afluxul de căruţe care mergeau spre vest aducea din ce în ce mai mulţi colonişti în câmpiile pustii, în vreme ce înaintarea căii ferate transcontinentale le făgăduia un mijloc de călătorie rapid pentru viitor.

Nu avusese de gând să se întoarcă în Omaha, dar fusese nevoie să o facă. Călărea pe strada prăfuită în acea dimineaţă de 4 Iulie, amintindu-şi de data trecută când fusese aici. Strâmbându-se, nu putu să nu-şi amintească de bătaia pe care o încasase pentru Annabelle, animatoarea.

Se gândi să o caute la Cârciuma Looloo, apoi se hotărî să nu o facă. De ce să se deranjeze? Probabil că nici nu mai lucra acolo – fetele ca Annabelle aveau înclinaţia să meargă unde le tăia capul.

Foamea îl mână la primul restaurant pe care îl găsi în cale. O placardă din faţa uşii făgăduia că au cele mai bune biftecuri din oraş. Trenton descălecă şi se uită în jur. Era evident că oraşul crescuse. Omaha avea o atmosferă care vorbea mai mult ca niciodată de schimbare şi de prosperitate postbelică. Se pare că nu îi deranja deloc faptul că guvernul se certa de luni de zile ca să mute capitala în sud. Statalitatea le dăduse puteri şi, fie că rămânea capitală, fie că nu, Omaha era menită extinderii.

Trenton îşi legă calul, îşi scutură hainele de praf, apoi îşi croi drum spre birt, reuşind să mai arunce o privire către puzderia de noi prăvălii.

Noi prăvălii însemnau bani noi. Cine putea spune cât se va dovedi de profitabilă această călătorie?

Fu condus la o masă de o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în negru de sus până jos. Ea îl salută cu un zâmbet forţat.

— Bună ziua, domnule.

Trenton luă loc, observând o masă înconjurată de gentlemeni în stânga şi un cuplu cu ochi visători în dreapta.

— Care e specialitatea casei?

Femeia oftă ca şi cum întrebarea ar fi enervat-o.

— Avem cele mai bune fripturi din această parte de Mississippi. Le servim cu legume şi pâine proaspătă. Îi spuse cât costă şi el încuviinţă din cap.

— E bine. Adu-mi asta şi o ceaşcă de cafea. Ah, şi friptura să nu fie făcută prea tare.

Ea dădu scurt din cap şi plecă fără să mai spună ceva. Aduse cafeaua în acelaşi fel afectat, apoi dispăru până când mâncarea fu gata.

Trenton fu obligat să recunoască că era cea mai bună friptură pe care o mâncase, şi mâncase fripturi din

Nebraska până în Texas. Aşezându-se comod ca să ia masa, îl cam deranja conversaţia vioaie şi gălăgioasă din stânga sa.

— Atunci să-i obligăm să construiască un pod permanent, declară un bărbat chel şi îndesat. Se afla cel mai aproape de Trenton, dar ar fi vorbit cel mai tare oriunde ar fi stat. Glasul său era tunător şi aproape că zguduia geamurile.

— Au contribuit la podul cu piloni, zise altul. Nu vor considera necesar să facă mai mult.

— Poate că trebuie să-i facem noi să considere necesar. Asta veni de la un bărbat cu vorba blajină, care stătea în stânga glasului tunător.

— Bineînţeles că vor considera necesar, declară bărbatul îndesat. Altfel îi vom ameninţa că mutăm calea ferată. Capitala se mută – ne putem muta şi noi. Vom construi un pod peste Missouri în altă parte.

— Haideţi, haideţi. Să nu ne pripim. S-a muncit mult la drumul ăsta. Nu putem să-l luăm pur şi simplu şi să-l mutăm în cealaltă parte a statului. Eu zic să propunem o întrevedere şi să explicăm situaţia. Cred că putem face să merite ca fondatorii oraşului să insiste să primim sprijin, zise domnul Vorbă Blajină. Ei sunt aşa de precauţi doar din cauză că sunt mulţi bani la mijloc.

Trenton se gândi că toată această poveste era destul de amuzantă. Când fusese aici cu ani în urmă, îi auzise pe alţii discutând despre acelaşi lucru. Atunci erau împiedicaţi de război; acum se sugera că banii sunt cei care-i opresc.

— Iar indienii nu ne ajută deloc, interveni un al patrulea. Războaiele din vest nu sunt văzute cu ochi buni de cei din Est. Poate că fondatorii oraşului Omaha sunt descurajaţi să sprijine podul propus. În fond, le-ar oferi indienilor un mijloc uşor de atac. Le-ar permite accesul uşor peste Missouri.

— În ce scop? întrebă tunătorul. La ce le-ar putea folosi Iowa?

Mulţi dintre cei de la masă izbucniră în râs, dar nu şi cel

care pusese întrebarea. O privire rapidă îi arătă lui Trenton că nu era amuzat de ceea ce sugera râsul acestora.

Cuplul din dreapta lui Trenton se ridică şi plecă. Femeia zâmbi dulce când dădu cu ochii de Trenton, dar la fel de repede îşi reîndreptă atenţia către bărbatul de care părea atât de îndrăgostită.

Trenton se întrebă cum ar fi să aibă pe cineva care să ţină la el în acest fel. Devotamentul era evident.

Sunt un singuratic, se gândi el, ciugulind ce mai rămăsese din mâncare. *Aş fi o companie neplăcută pentru orice femeie*. *N-aş fi niciodată capabil să stau mult în acelaşi loc şi nu sunt bun de nimic altceva decât jocul de cărţi*.

Acest gând făcu ca mâncarea să i se înăcrească în stomac. Sorbi din cafeaua călduţă, sperând că va mai potoli harababura. Dar asta îi aminti de tata. Stând în picioare, cu o ceaşcă de cafea în mână, tata se uita la el în timp ce lucra în spatele tejghelei, la prăvălie.

— Nu-mi place deloc să fiu vânzător, zise Trenton când ultimii clienţi din acea zi ieşiră din prăvălie.

— Ce nu-ţi place ţie e să te dedici unei munci, afirmă tata după ce sorbi lung din cană. Dacă te-aş plăti să-ţi pierzi vremea la râu cu amicii tăi, ţi-ar plăcea. Ephraim Chadwick trânti cana, făcând-o bucăţi şi vărsând cafeaua pe tejgheaua de lemn şi pe podea. N-o să faci niciodată prea multe parale dacă nu-ţi pui mintea să faci ceva.

Alungă această amintire şi se ridică în picioare chiar când bărbatul cu glas tunător declară că e timpul să se pună capăt intervenţiilor guvernului în treburile antreprenorilor. Trenton nu putea fi mai de acord. La urma urmelor, el era antreprenor în jocurile de noroc şi nu o dată simţise intervenţia guvernului care dădea legi împotriva acestui negoţ.

Zâmbi. Fără îndoială că bărbaţilor de la masă nu le păsa de domeniul lui de afaceri, dar el era gata să pună rămăşag că îi va vedea la un joc sau două înainte de sfârşitul

săptămânii.

Îşi plăti consumaţia, apoi ieşi afară. Urcă pe calul negru pe care îl cumpărase din Texas şi se duse în tăcere în partea mai favorabilă scopurilor lui a oraşului. Printre hoteluri şi alte firme, erau presărate cârciumi şi băi publice. Alegând stabilimentele mai elegante, îşi îndemnă calul spre stânga.

— Trenton Chadwick! Trenton!

Vocea feminină se auzea din spate şi, întorcându-se în şa, o văzu pe Annabelle Te vis făcându-i cu mâna şi strigându-l. Purta o rochie cu croială mai respectabilă decât o văzuse ultima oară.

— Nu ştiam că te-ai întors în Omaha, zise ea, fără suflare, în timp ce Trenton descălecă.

— Abia am ajuns aici. Mă bucur să te văd. Şi se bucura. În pofida nevoii lui de a se abţine de la angajamente şi relaţii, să vadă un chip prietenos era întotdeauna o consolare.

— Încă mai lucrezi la Looloo? întrebă el, legându-şi calul de un stâlp pentru priponit caii din faţa hotelului.

— O, nu. Fratele meu câştigă bine şi mă ajută să devin respectabilă, îl informă ea, ridicându-şi bărbia de parcă tocmai devenise mai stilată prin simpla menţionare a respectabilităţii.

Trenton îşi dădu pălăria pe spate şi se uită la tânăra femeie.

— Cred că nici n-am ştiut că ai un frate.

— Geoff e un om bun. O să vină aici imediat şi vă pot face cunoştinţă. A fost foarte bucuros să afle ce ai făcut pentru mine. îşi vârî o şuviţă rebelă de păr roşcat înapoi sub bonetă şi zâmbi. Uite-l. Geoff! Geoff, aicea sunt! strigă ea.

Geoff Tevis semăna cu genul de oameni pe care Trenton încercase să-i evite toată viaţa. Bărbatul îndesat avea trăsăturile faciale ale unui huligan căruia i-ar face mare plăcere să îşi chinuiască victimele. Părea musculos şi agil, după cum se văzu când o trăsură trecu valvârtej pe stradă,

mai-mai să-l doboare. El se feri cu uşurinţă, aruncând un şuvoi de insulte, apoi traversă strada către sora lui.

Îl privi pe Trenton cu suspiciune.

— Tu cine eşti? îl întrebă, fără să aştepte prezentările.

— Geoff, dumnealui e Trenton Chadwick, cel care mi-a salvat viaţa acum câţiva ani.

Chipul lui Tevis se înmuie.

— Deci dumneata eşti acela. Îţi datorez multe mulţumiri. Apreciez ce ai făcut pentru sora mea.

Trenton se mai relaxa puţin.

— Nu e nevoie de mulţumiri. Trebuia să ajut o doamnă aflată la ananghie.

— Cei mai mulţi n-ar fi zis că sora mea e o doamnă, răspunse Geoff. Cei mai mulţi nici acum nu zic.

Trenton nu ştia ce să zică, aşa că spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

— Mi-aş dori să le fi putut da acelor bărbaţi ce mi-au dat ei mie. Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ei.

Geoff îşi contorsionă faţa într-un zâmbet demonic, aproape grotesc.

— Asta-i uşor de spus, răspunse el. I-am omorât.

Trenton fu aşa de consternat de afirmaţia nepăsătoare a lui Geoff, încât abia mai târziu, când stătea în faţa lui, în casa sărăcăcioasă a lui Annabelle, începu să priceapă cât de reale sunt lucrurile.

Annabelle îi spuse cu mândrie cum fratele ei îi vânase şi îi împuşcase pe fiecare dintre bărbaţii responsabili pentru atac. Era de părere că măcar atâta puteau face pentru necazurile lui Trenton şi că era o pedeapsă corectă pentru ceea ce avuseseră de gând să îi facă ei.

Lui Trenton nu-i venea să creadă ce aude.

— Nu fi aşa de mirat, râse Annabelle, turnându-i un pahar cu whisky. Geoff e ucigaş plătit. Câştigă bani buni în felul ăsta.

Trenton dădu pe gât conţinutul paharului, fără să se gândească prea mult. Nu era un mare băutor, dar în

asemenea momente simţea că whisky-ul îi măreşte curajul.

Geoff îl examina ca să-i vadă reacţia. Trenton se uită în ochii lui şi văzu că sunt reci, lipsiţi de viaţă. Omul nu părea să-şi regrete faptele.

— N-am cunoscut niciodată un pistolar. Nu personal, reuşi Trenton să spună într-un final.

La asta, Geoff râse, iar Annabelle chicoti.

— Bănuiesc că cei mai mulţi oameni nu se întâlnesc zilnic cu oameni ca mine. Annabelle mi-a zis că eşti cartofor.

Trenton dădu din cap şi zâmbi.

— Mi se pare că-i mai sigur decât ce faci dumneata.

La asta, Geoff izbucni într-un râs zgomotos, care fu întrerupt brusc când zgomotul de sticlă spartă îi trimise pe toţi la pământ. Trenton fu primul care observă piatra. Era cam de mărimea unui pumn şi de ea era legat cu sfoară un bilet.

Îl ridică şi se gândi un moment, în timp ce Geoff dădu fuga la fereastră.

— A plecat – oricine o fi fost. Se duse unde stătea Trenton. Dă-mi-l mie, spuse cu glas poruncitor. Rupse sfoara şi se uită peste bilet. Nenorociţii, ageamii ăia… Se opri când îşi dădu seama că Trenton îl priveşte. Annabelle, o să mă întorc. Aruncă biletul şi porni cu paşi mari spre uşă, mormăind.

Trenton luă biletul de jos, iar Annabelle începu să măture cioburile de sticlă.

— Asta-i a doua oară când se întâmplă asta, şi n-am decât o fereastră. Sticla nu-i ieftină. Nu înţeleg de ce nu pot arunca piatra în uşă?

Trenton citi: *Plecaţi de aici până la miezul nopţii, ori asta va fi ultima oară când sărbătoriţi Ziua Independenţei.*

— Unii pur şi simplu nu ştiu să se poarte frumos cu alţii.

— Poate că Geoff a ucis pe cineva la care ţineau şi acum caută să se răzbune, fu de părere Trenton.

Annabelle ridică din umeri.

— Ar trebui să ştie mai bine. Acum Geoff o să-i omoare sigur.

Trenton simţi că i se înmoaie genunchii când văzu că nu îi pasă de viaţa celor pe care fratele ei îi considera de prisos.

— Poate că se va calma şi se va gândi mai bine.

Annabelle întinse mâna după a lui.

— Când Geoff se calmează şi se gândeşte mai bine, atunci acţionează. Nu-i place ca oamenii să-şi facă de cap pe aici. Crede că ei mă învinovăţesc pe mine pentru faptele lui şi, în realitate, unii aşa fac. Mă simt cam singură. îi mângâie mâna cu delicateţe.

Lui Trenton nu îi plăcea cum încerca Annabelle să i se bage pe sub piele. Părea să insinueze că între ei e o relaţie care nu exista şi nici nu existase vreodată.

— Ah... aici... zise el, trăgându-şi mâna. Stai să te ajut să strângi cioburile. Se duse unde strânsese ea cioburile într-o grămăjoară.

— Nu te deranja cu asta, zise ea încetişor. Geoff nu se va întoarce prea curând. Nu crezi că ar fi plăcut dacă am petrece un timp singuri?

Trenton simţi că i se opreşte respiraţia. Ultimul lucru pe care îl dorea era să jignească sora unui ucigaş plătit. Se strădui să-şi calmeze nervii, uitându-se meditativ la paharul gol.

— Poate că am putea discuta la un pahar, sugeră el.

Ea zâmbi.

— Asta e foarte uşor, Trenton. Acum, ce-ar fi să stai aici până când mă duc după whisky?

Trenton se simţea ca o muscă atrasă în plasa unui păianjen. Se aşeză, iar mintea îi alerga în sute de direcţii. Nu îşi găsi abilitatea de a se strecura afară din acest joc. Bineînţeles că nu mai jucase acest joc până acum. Regulile păreau destul de diferite.

CAPITOLUL 31

Lui Dianne îi plăcea sfârşitul de octombrie în Montana – mai ales ziua de azi. Pe cerul azuriu nu se vedea niciun nor. În aer se simţea gustul zăpezii – care promitea că vine iama – dar valea era pictată în culorile toamnei. Asta o înveselea şi o încânta.

Nedorind să piardă ocazia de a se bucura de această zi, călărise pe Dolly până la locul de unde văzuse pentru întâia oară ferma Vandyke. Valea se întindea sub privirea ei, iar lanţul muntos Madison se înălţa deasupra. Munţii fuseseră pudraţi cu zăpadă abia azi-noapte şi nu mai era mult până la prima ninsoare serioasă, ce va acoperi pământul.

Peste o lună Dianne împlinea douăzeci de ani. Părea un punct de răscruce în viaţa ei, dar nu ştia de ce. Peste încă un an, când avea să facă douăzeci şi unu de ani, va solicita pământ de fermă lângă pământul unchiului Bram. În felul acesta puteau continua să extindă ferma. Nădăjduise că şi fraţii ei vor face la fel, însă ei deveneau tot mai neastâmpăraţi, dorind să plece şi să-şi facă viaţa lor.

Adierea se lovea de pălăria cafenie de fetru a lui Dianne, dar ea rămase pe loc pe deal. Nu avea niciun motiv să se grăbească înapoi. Momente ca acesta o făceau să simtă că are un scop. Se îndrăgostise de acest pământ, aşa cum se îndrăgostesc majoritatea femeilor de un bărbat. Iubea fiecare râpă, fiecare copac, fiecare meandru al râului Madison. Nu era colţ al fermei pe care să nu-l fi explorat sau admirat.

Agricultura în Montana, ca în majoritatea locurilor, necesita schimbări odată cu fiecare anotimp. Verile erau scurte, cu toate că lumina zilei dura mai mult decât în Missouri. Toamna era un amestec straniu de frunze ruginite, de multe ori însoţite de ninsori abundente. Despre primăvară se putea spune tocmai invers. Deşi mugurii şi florile prindeau viaţă peste tot, erau adesea îngropaţi într-un strat gros de zăpadă târzie.

Iama părea singurul lucru pe care se puteau baza

locuitorii din Montana. Diverse grade de frig se aşterneau şi zilele deveneau întunecate şi deseori deprimante. Cu toate acestea, Dianne iubea iama la fel ca toate celelalte anotimpuri. Frigul i se părea înviorător şi, cu toate că zilele mai scurte erau câteodată supărătoare, nu o deranja timpul mai lung petrecut în casă. Iernile îi permiteau să citească, să coasă şi să povestească mai mult cu Koko. Iama aceasta avea să fie o bucurie şi pentru că va avea ore întregi la dispoziţie ca să se joace cu micul Jamie.

Sigur că trebuia să aibă grijă de animale, dar vitele aveau să fie duse în curând în nord, într-o vale mai deschisă, unde zăpezile erau împrăştiate de vânt, lăsând iarba dezvelită, bună pentru păscut. Unchiul Bram zisese că valea lor e mult prea predispusă la zăpezi abundente de iarnă pentru a ţine vitele tot anul acolo.

Dându-şi seama că trecuse cam mult timp de când căzuse în contemplare, Dianne se întoarse la fermă. După-amiază avea să aibă loc o întâlnire ca să se discute despre mutarea cirezii, şi nu voia să o piardă. Trăgea nădejde că unchiul Bram o va lăsa să ajute pe drum. Ar fi fost ultima oară când îl putea vedea pe Cole timp de câteva luni şi voia să profite de acest timp ca să ajungă să-l cunoască mai bine.

N-ar trebui să mă afecteze că va fi plecat luni de zile. Dar, când îşi cercetă inima, ştiu că nu poate nega că o mâhneşte. De fapt, o tulbura foarte tare.

E evident că el nu simte nimic pentru mine, cugetă ea. *Nu că eu aş simţi ceva pentru el – în afară de prietenie*. *Oh*, *bine*. *Simt ceva mai mult*, *dar asta e o prostie*. *El nici măcar nu se uită la mine când e prin preajmă*, *iar în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu e aici ca să-i pese*.

Însă avea să fie prezentă la întâlnire. Cole se oferise deja voluntar să stea cu vitele peste iarnă. Gus şi Levi plecaseră spre nord mai devreme, în septembrie, pentru a găsi un loc şi a construi o baracă pentru băieţii care urmau să păzească cireada. Cole păruse foarte dornic să preia

această sarcină, în vreme ce o parte din ceilalţi băieţi fuseseră la fel de bucuroşi să se întoarcă în Virginia City şi să nu muncească pe timpul iernii.

— Unde-ai fost? o întrebă Zane când ajunse în curtea principală.

— Am dus-o pe Dolly să facă mişcare. Dianne coborî de pe cal şi îi zâmbi fratelui ei. Şi zici că încă eşti hotărât să mergi până la capăt cu înrolarea în armată?

Zane îşi dădu pălăria pe spate, lăsându-şi părul blond să îi cadă pe sprânceana stângă.

— Numai la asta mă gândesc. Zâmbi. Noul fort de la est de Bozeman mă va ţine în zonă. Mă vei putea vizita când nu vom face manevre şi nu ne luptăm cu indienii.

— Mi-aş dori să nu pleci. Aici e nevoie de tine pentru aşa de multe lucruri.

El se încruntă.

— Eu nu sunt fermier, Dianne. Ţie ţi-or plăcea toate astea, dar mie nu. Eu am stat numai pentru că unchiul Bram mi-a oferit avantaje şi pentru că am ştiut că aşa e corect să fac. Acum că se încing spiritele cu indienii Sioux şi Cheyenne, aş prefera să fiu în armată.

Dianne răsuci hamurile lui Dolly în mână.

— Dar dacă eşti omorât?

— Toţi trebuie să murim cândva, zise el, ridicând din umeri. Mai bine să mori făcând ce-ţi place.

— Dar n-ai fost niciodată soldat. Nu ştii dacă-ţi va plăcea sau nu.

Zane dădu din cap.

— E adevărat, dar am o oarecare idee. Vorbeam pe îndelete cu căpitanul Seager. Ţi-l aminteşti? El şi tata se înţelegeau aşa de bine; el venea mereu ca să stea de vorbă.

— Mi-l amintesc.

— Ei bine, mi-a povestit despre viaţa în armată şi cred că asta m-a fascinat. N-am putut să-mi scot asta din minte de atunci încoace.

— Măcar vei fi aproape, zise Dianne, dându-şi seama că nu îl va face să se răzgândească. Sper că ştii că vei avea întotdeauna un loc unde să te întorci. Eu am de gând să mă înscriu pentru pământ de fermă la anul. Trebuie să trăiesc măcar o parte din timp pe pământ, şi ar fi frumos să locuiesc acolo cu tine şi cu Morgan.

— Apreciez asta, răspunse el. Cine ştie? Poate că ai dreptate şi după ce voi intra în armată nu-mi va plăcea. Dar mă îndoiesc. întinse mâna şi o ciupi de lobul urechii. Nu-ţi face griji pentru mine, surioară. O să fiu bine. În plus, la anul pe vremea asta vei fi probabil măritată.

Uluită de vorbele lui, Dianne îl privi plecând. Ce voia să zică? O duse pe Dolly în grajd, clătinând din cap.

— Pari nedumerită, zise Levi când intră ea.

Auzindu-l, Dianne tresări. Îl văzu zâmbind la tresărirea ei.

— N-am vrut să te sperii, adăugă el repede. Stai că o iau eu pe Dolly. Ştiu că te aşteaptă pentru discuţie.

— Mersi. Aş prefera s-o fac eu, dar unchiul Bram mi-a zis să nu întârzii. Îi întinse lui Levi o bucăţică de măr. Dă-i asta şi te va iubi mereu.

Levi luă mărul, dar refuză să-i dea drumul mâinii.

— Ce trebuie să facă un bărbat ca să te facă să-l iubeşti mereu?

Dianne râse încetişor, încercând să pară că nu îl ia în serios.

— Un bărbat nu trebuie să facă mare lucru, dar trebuie să fie o pereche pe care bunul Dumnezeu o pune laolaltă. Altfel, nu are sens pentru niciunul. Atracţia e bună şi frumoasă, dar Dumnezeu are un scop când îi aduce pe oameni împreună pe viaţă. N-o să încerc să mă amestec în asta.

Levi îi dădu drumul şi o trase pe Dolly după el.

— Păi atunci măcar tu o să mă iubeşti, nu-i aşa, fetiţo? Dolly necheză, parcă în semn de protest.

Dianne chicoti şi se întoarse în casă. Levi era un băiat

aşa de drăguţ. Va fi un soţ bun pentru cineva, dar nu pentru ea. Simţea pentru el acelaşi fel de iubire pe care o simţea pentru fraţii ei. Nimic mai mult.

Bram şi fraţii ei erau deja strânşi când intră ea. Koko umbla de colo până colo, servind bărbaţii cu cafea, iar Jamie se juca pe o piele de bivol în apropiere. Dianne nu se putu abţine să nu se ducă la verişorul ei ca să-l ia în braţe. Jamie gânguri şi zâmbi în timp ce Dianne îi vorbea încetişor.

— Bună, omuleţ drăguţ. Ce mai faci?

Când Dianne îl aduse lângă ea ca să-l sărute, copilaşul întinse mânuţa ca să îi atingă faţa.

— Nu-mi vine să cred ce mult a crescut.

— O să fie ca tăticu' lui, zise Bram cu mândrie.

Koko dădu din cap, adăugând:

— Şi ca bunicul lui. Tata nu era un om mărunt.

— Asta aşa e, recunoscu Bram.

Uşa de la intrare se deschise, lăsându-i să intre pe Gus şi Cole. Dianne se uită la ei şi zâmbi, iar Jamie îşi lipi capul de gâtul ei. Cole se opri din mers, iar Gus începu să vorbească despre vreme.

Dianne se uită în ochii lui Cole, dorindu-şi fierbinte să îi poată citi gândurile. Koko veni la ea şi întinse mâinile după Jamie.

— E timpul pentru un pui de somn, apoi eu trebuie să spăl rufele. îşi luă băiatul în braţe şi adăugă: V-am făcut un ibric cu ceai.

Dianne îşi lăsă capul jos, ca şi cum ar fi fost stânjenită de atenţia pe care i-o acordase lui Cole. Se simţea din ce în ce mai confuză, dar şi fascinată, şi păreau să nu existe răspunsuri pentru întrebările pe care le trezeau aceste sentimente.

— Mulţumesc, murmură ea, apoi se duse repede să-şi ocupe locul la masă.

— Eu şi Gus suntem de părere că iarna asta va fi grea, aşa că e nevoie să ducem vitele cât mai repede cu putinţă, începu unchiul Bram.

Dianne îşi turnă o ceaşcă cu ceai şi ascultă ce spunea în continuare.

— Spre nord e păşune bună. Nu ne va fi greu să ţinem cireada peste iarnă – cel puţin aşa sper. Gus a făcut şi o înţelegere cu comandantul Fortului Ellis. Vor cumpăra treizeci de vite de la noi. Au posibilitatea de a cumpăra carne de vită în plus de la alţi oameni din zonă, ceea ce e bine, pentru că noi nu ne putem permite să trimitem la vânzare mai mult de treizeci.

— Cine va duce vitele la Fortul Ellis? întrebă Cole.

Bram sorbi lung din cafea, apoi răspunse.

— Zane, Morgan şi Gus le vor duce în est. Partea cea mai grea va fi să treacă râul. Dacă vom menţine trecerile la un minim, n-ar trebui să fie prea greu, dar altfel mă tem că cireada vă va face greutăţi.

— Ne descurcăm, şefu'. Nu-ţi face griji pentru noi, răspunse Gus. Când vom fi în drum spre Bozeman City, vom întreba ca să vedem dacă au ceva provizii care să ne fie de folos. Poate că voi putea lua nişte sămânţă de iarbă.

Bram dădu din cap şi scoase un trabuc din buzunarul vestei.

— Cu problemele ce par a apărea cu indienii, cred că am face bine să păzim cireada toată iarna. E complet acceptabil să vindem una sau două vite indienilor, zise el, uitându-se la Cole, mai ales dacă asta vă ţine în viaţă şi pe ei îi va opri să se întoarcă să fure cinci sau şase. Dar să nu-i încurajaţi.

Cole dădu din cap.

— Deci, când plecăm?

— Poimâine, răspunse Bram.

Dianne îşi ţinuse gura cât putuse de mult. De multe zile plănuia să propună să meargă cu ei, ca să-i ajute cu vitele şi să meargă la Bozeman. Acum părea un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a veni cu o propunere.

— Vreau să vin şi eu. Sunteţi de acord?

Toţi cei de la masă se întoarseră spre ea, privind-o de

parcă tocmai zisese că preşedintele Lincoln înviase. Dar ea nu se lăsă intimidată.

— Pot călări la fel de bine ca fraţii mei – şi să trag cu puşca. I-aş putea ajuta cu vacile şi aş putea să văd dacă găsesc provizii care să ne intereseze pe Koko şi pe mine.

— Nu, mai bine stai acasă. Koko va avea nevoie de ajutorul tău cu pregătirile pentru iarnă, zise Bram.

— În plus, drumul ăsta nu-i un loc potrivit pentru o femeie, interveni Cole. O privea foarte serios. Locul dumitale e aici, în casă.

Dianne se strădui să nu lase ca vorbele lui să o înfurie. Era prima dată în câteva luni când el spusese ceva referitor la ea. De ce trebuia să fie aşa de negativ? Se ridică brusc în picioare, temându-se că, dacă nu pleacă, ar putea să spună ceva prostesc. Ieşind valvârtej din cameră, se îndreptă spre uşa din spate, un lux adăugat doar acum un an. Fierbând de ciudă, încercă să se liniştească.

— Ca să folosesc una din zicalele favorite ale lui Bram, arăţi de parcă ai putea reteza cu dinţii capul unui şarpe cu clopoţei, zise Koko, îndreptându-se de spate de unde amesteca rufele într-un vas uriaş de fier.

— Sunt nervoasă, cum aş putea să nu fiu? N-am vrut decât să merg cu băieţii. Am vrut să merg la Bozeman cu fraţii mei şi cu Gus. Unchiul Bram a zis că nu şi, de parcă asta nu era destul, a trebuit să-şi dea şi Cole cu părerea.

— Şi ce-a zis?

Dianne se trânti pe un buştean.

— A zis că drumul nu e un loc pentru o femeie – că locul meu e aici. Oftă exasperată. Nu că nu-s de acord că locul femeii e acasă – dar asta nu-i casa mea. Nu sunt soţia niciunui bărbat şi mama niciunui copil. Mi se pare că ar trebui să pot veni şi pleca după bunul plac.

— Chiar asta vrei? o întrebă Koko cu blândeţe.

Dianne se gândi un moment.

— Nu, probabil că nu. Dar, ca să fiu sinceră, nu ştiu ce vreau. Nu ştiu ce vrea Dumnezeu pentru mine. Am atâtea

sentimente în mine – sentimente pentru oameni şi pentru locuri şi nu ştiu ce să fac cu ele.

— Ai încercat să-L întrebi pe Dumnezeu despre asta?

Dianne bombăni indignată.

— Sigur că da.

Koko zâmbi la răspunsul ei defensiv.

— Deci, ai o viaţă de rugăciune puternică?

Dianne ştia că nu poate să mintă.

— Nu… adică… încerc să mă rog. Mă rog – un pic. Când pot.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine, zise Koko, râzând. Dumnezeu ştie care e adevărul.

— Ăăă, cred că nu mă rog atâta cât ar trebui. Sunt ocupată, ca să-ţi spun adevărul, recunoscu Dianne. Cred că atunci când lucrurile merg binişor e uşor să uiţi de rugăciune.

— Dar cum te vei apropia de Dumnezeu dacă nu vorbeşti cu El?

— Nu înţeleg.

Koko dădu din cap şi veni lângă Dianne, stând pe vine.

— Ai devenit o soră dragă pentru mine. Vorbim despre orice – ca acum.

— Aşa e. Dianne nu se putea gândi la o prietenă mai bună decât Koko.

— Dacă n-ai vorbi niciodată cu mine, nu m-ai întreba niciodată despre viaţa mea, despre poporul meu, cum ai putea ajunge să mă înţelegi? Cum te-aş putea înţelege eu pe tine? Ca să fim apropiate – să ne iubim cu adevărat una pe alta – trebuie să ne cunoaştem mai bine una pe alta. La fel e şi cu Dumnezeu. Cum îl poţi cunoaşte dacă nu-I citeşti niciodată Cuvântul – dacă nu-I auzi glasul când îţi vorbeşte? Cum puteţi deveni mai apropiaţi dacă nu vorbiţi niciodată, dacă nu spui ce ai pe inimă?

— Înţeleg ce vrei să zici, zise Dianne, cu ochii fixaţi pe chipul delicat al lui Koko. Trebuie să deschid liniile de comunicaţie, ca atunci când s-a montat firul de telegraf din

Virginia City până în Salt Lake.

Koko râse şi se ridică în picioare.

— Exact, zise ea, luând câteva lemne pentru foc. E un lucru minunat să-L primeşti pe Iisus ca Mântuitor, dar nu te opri aici. Lasă-L să-ţi fie prieten.

— Aşa voi face şi voi începe chiar acum.

Cole Selby ieşi afară, oprindu-se brusc. Se uită la Koko, apoi la Dianne.

— Eu… ăăă… eu… putem vorbi un minut?

Koko zâmbi.

— Eu trebuie să mă duc să văd ce face Jamie. Dianne, vrei să amesteci tu rufele?

— Sigur că da. Dianne se ridică în picioare şi luă făcăleţul cu mâner lung.

După ce Koko plecă, Cole veni lângă foc, în faţa lui Dianne.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să zic ce-am zis mai devreme. Ai tot dreptul să mergi în Bozeman sau în orice alt loc. Eu mă gândeam la siguranţa dumitale.

Dianne îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui de un căprui închis.

— Şi dumneata ai avut dreptate. Dacă aş fi fost soţie şi mamă, atunci locul meu ar fi fost acasă.

Cole nu mai spuse nimic timp de câteva minute. Se uitară doar unul la altul peste aburul rufelor. Dianne simţi că îi saltă inima în piept şi parca avea fluturi în stomac.

— N-am vrut să te jignesc, zise el în final.

— Ştiu, şopti Dianne, simţind că cuvintele i se înţepenesc în gâtlej.

Cole porni din loc, ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă în casă. Dar se opri când ajunse în dreptul ei. Întinzând mâna, o puse pe braţul ei. Dianne îşi ţinu răsuflarea, neştiind ce se va întâmpla în continuare. O dorinţă puternică se trezi în ea… o dorinţă de a-i simţi sărutul. Se aplecă puţin spre el. *Sărută-mă*. *Te rog*, *sărută-mă*.

CAPITOLUL 32

Dar el nu o sărută. Îşi dorise mai mult decât orice să o ia în braţe, dar se stăpânise, ştiind ce pericol stă în acest lucru. Acum, călare pe cal şi aşteptând ca Gus să dea semnalul de a scoate vitele, se străduia din răsputeri să nu îşi amintească dorul pe care îl văzuse în ochii lui Dianne. Şi ea voise ca el să o sărute. Ştia asta şi aproape că cedase.

O privea chiar acum, stând lângă Bram şi Koko. Strigă ceva unuia din fraţii ei, apoi râse la răspunsul dat de acesta. Dianne devenise o femeie frumoasă şi capabilă. În loc să fie înfrântă de frontieră, cum crezuse el, ea înflorise şi propăşise.

Era uimitoare, iar el ştia că îşi câştigase un loc special în inima lui. Dar se împotrivea acestui lucru la fel de mult cum se împotrivea să-şi ierte tatăl. Abia săptămâna trecută unul dintre băieţi se dusese în Virginia City şi îi adusese lui Cole o scrisoare de la mama lui. Ea vorbea despre schimbările din tatăl său – că muncea serios şi mergea cu credincioşie la biserică. Ea era binecuvântată de aceste schimbări şi dorea ca Cole să se împace cu el, pentru că asta părea să-l mâhnească pe soţul ei zi de zi.

Cole aruncase scrisoarea în foc, păsându-i prea puţin de mâhnirea tatălui său. Gândul la Carrie îi străfulgera prin minte chiar şi acum, când se uita la Dianne. Cele două femei erau foarte asemănătoare. Şi Carrie iubise teritoriul. Nu o deranjase că era una din puţinele femei din zonă, ci se mândrise cu feminitatea ei, iar Cole se mândrise cu ea. Aşa cum se mândrea cu Dianne.

Aceste sentimente sunt primejdioase, *se avertiză el*. *Nu-i loc pentru ele aici*. *E nepoata şefului – nimic mai mult*. Dar, chiar în timp ce îşi spunea asta, inima îi spunea că e un mincinos.

— Sunteţi gata, băieţi? strigă Gus.

Nu avu nevoie decât de corul de răspunsuri afirmative. Îi salută cu o mişcare a capului pe Bram şi pe doamne, apoi

porniră.

— Aveţi grijă! spuse Dianne când Zane trecu pe lângă ea. Nu uitaţi să ne trimiteţi vorbă din când în când – şi să ne vizitaţi când puteţi.

— Da. Nu-ţi mai face griji, răspunse Zane.

Cole se uită în ochii ei şi privirea ei păru lipită de a lui preţ de câteva clipe. Ar fi vrut să spună ceva – să-i spună măcar la revedere – dar cuvintele îi erau sugrumate în gâtlej. Părea că şi ea are aceeaşi problemă.

În cele din urmă, el se uită în altă parte. Nu avea niciun rost să se chinuiască amândoi. El nu ştia ce să facă cu sentimentele sale, nu ştia cum să trăiască ştiind că iar îşi pierduse inima pentru o femeie.

N-am jurat că asta nu se va întâmpla niciodată? *Nu i-am făgăduit lui Carrie că nu voi iubi o altă femeie*? întrebările îi năpădeau mintea, dar niciuna din ele nu conta. Nu putea opri ceea ce se întâmplase deja.

Mergeau încet cu vitele spre nord. Cireada părea mulţumită, deloc deranjată de norii care se adunau. Gus era sigur că vor da de zăpadă, aşa că atunci când căzură primii fulgi Cole îşi ridică doar gulerul hainei şi se făcu mic. Să stai în şa ore îndelungate avea o latură neplăcută, şi anume că îi dădea mult timp de gândire. Erau lucruri de urmărit şi muncă de făcut, dar nu îi era deloc greu să facă asta în timp ce reflecta la viaţa lui. Ştia că făcuse o greşeală acceptând slujba la Bram Vandyke. Ştiuse de la început că va trebui să o vadă pe Dianne aproape zilnic. Dar îşi spusese că asta i-o va scoate din minte. De fapt, fusese convins de asta.

Dar nu se întâmplase aşa.

În loc să se simtă mai bine că a dat-o la o parte, durerea pe care i-o provoca apropierea ei era acută. Nu avea cum să nu o vadă când lucra cu caii în ţarc, sau în timpul verii, când avea grijă de grădină şi culegea legume de pus pe iarnă. Parcă era mereu afară, la fel ca el.

Se oferise voluntar ca să stea în baracă toată iarna

numai ca să se poată distanţa de ea. Crezuse că asta îl va ajuta să-şi limpezească capul o dată pentru totdeauna. Va petrece iarna departe de ea şi cu asta basta.

Atunci Dianne ceruse să-i însoţească pe bărbaţi în acest drum, iar el aproape că simţise că hotărârea i se topeşte. Lui i-ar fi fost imposibil să facă faţă prezenţei ei – să meargă călare lângă el – aşa cum o vedea că face când o visa în fiecare noapte.

— Vântul se înteţeşte şi ninsoarea e tot mai serioasă, zise Gus, întrerupându-i gândurile. Cole nici măcar nu observase că bărbatul mai în vârstă venise înapoi ca să se întâlnească cu el. Vom duce vitele într-un canion pe care-l ştiu. Altfel, cred că le vom duce într-un viscol.

Cole îi respecta opinia. Acest om părea că ştie exact ce e de făcut chiar la momentul potrivit.

— Cum le vom face să nu se răzleţească? întrebă el, ridicându-şi glasul ca să acopere şuieratul vântului.

— Vă voi pune pe câţiva la un capăt al canionului, iar pe ceilalţi la celălalt capăt. Pereţii canionului sunt prea abrupţi pentru ca vitele să se caţăre prea mult. În plus, cred că şi ele vor fi bucuroase să stea una lângă alta. Mă duc să le spun şi celorlalţi. Dar să fii atent. Nu mai visa cu ochii deschişi, zise Gus cu o părere de zâmbet. Vremea se va înrăutăţi.

— Nu-mi place cum arată vremea, spuse Bram, uitându-se pe fereastră. Îşi luă haina din cârligul de pe uşă. Mă duc afară să văd ce fac caii şi să mă asigur că uşile grajdului sunt zăvorâte.

— Te ajut şi eu, zise Dianne, luându-şi haina pe care i-o dăduse Koko în avans ca dar de Crăciun. Haina din piele de căprioară era căptuşită cu lână călduroasă. Nu îi era niciodată frig când se îmbrăca cu ea. Îşi îndesă pălăria tare pe cap, apoi o prinse legând un fular de lână lung peste ea. În felul acesta nu îi va fi frig la urechi.

— Eu mă duc să mai aduc nişte apă, le spuse Koko când Bram deschise uşa.

— Nu, tu stai locului. Mai aduc eu lemne şi apă, îi spuse Bram. Zâmbi când Jamie începu să plângă de foame. Vezi? Şi băiatul meu e de acord.

Koko clătină din cap.

— Nu, el spune că lemnele şi apa sunt muncă de femeie.

Bram râse cu poftă.

— Poate în cele mai multe zile, dar azi sunt treaba mea.

Lui Dianne îi plăceau tachinările lor. Bram şi Koko erau îndrăgostiţi în mod cert. Dianne nu şi-ar fi putut imagina asta când sosise aici. Koko părea mult mai tânără, iar unchiul Bram... ei bine, era unchiul Bram. Nu îi trecuse niciodată prin minte să şi-l închipuie cu soţie şi apoi cu copil.

Se îndreptară spre uşa din spate, încheindu-şi nasturii la haine. Vântul îi sufla bucăţi de zăpadă îngheţată în faţă lui Dianne. O înţepau, aşa că îşi lăsă capul în jos, lăsând pălăria să suporte greul.

— Mă duc eu la animale, zise ea, luându-l pe unchiul de braţ.

— Bine. Du-te. Dar ai grijă ca toate uşile să fie zăvorâte. Eu aduc lemnele. Bram dădu să plece, apoi se opri. Stai aşa, porunci el.

Dianne aşteptă, derutată de purtarea lui. Îl văzu întorcându-se în casă. După câteva minute se întoarse cu o frânghie lungă în mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ia asta, zise el. Îi întinse un capăt de frânghie, iar pe celălalt îl legă de uşa cabanei. Leag-o de uşa grajdului când ajungi acolo. În felul ăsta, dacă ninsoarea devine prea violentă, putem urma frânghia ca să nu ne rătăcim.

— Înţeleaptă decizie, spuse Dianne.

Dianne se duse repede la grajd şi legă frânghia de zăvorul exterior. Intrând înăuntru, inspiră mirosurile amestecate de bălegar şi fân. Aici, boxele cailor le asigurau protecţie, dar mai întâi trebuia să îi aducă înăuntru.

Era în folosul ei că lucra cu caii zi de zi. Ei veneau fără

greutate ca să îi cerceteze înfăţişarea – sperând negreşit să primească nişte bunătăţi. Dianne îi băgă pe rând în grajd, protejându-i de furtună.

Apoi verifică dacă au destul fân şi destulă apă. Pe de o parte, era uşurată că mulţi dintre caii lor plecaseră în nord cu cowboy-i. Dar, pe de altă parte, îşi făcea griji pentru că, dacă vremea era aşa de rea unde erau ei, bietele animale vor suferi toată forţa furtunii în aer liber.

Apoi se gândi la Cole şi la fraţii ei. Ea deja tremura din cauza vântului arctic, şi era în grajd. Cum ar fi fost să suporte viscolul în şa? şopti o rugăciune pentru siguranţa fiecărui om aflat pe drum. „Adu-i înapoi la noi, Doamne, teferi şi nevătămaţi.”

După ce termină cu caii, Dianne se duse să vadă de găini şi vacile de lapte. Din pricina unui atac recent al unui urs grizzly, când pierduseră o vacă, Bram mutase restul vacilor într-un ţarc mic de lângă al doilea grajd. Aşa lui Dianne îi era mai uşor să aibă grijă de ele.

Vântul gemea printre copaci, iar ninsoarea era aşa de abundentă încât nu se vedea nici la zece metri. Cu toate acestea, Dianne îşi continuă treaba. Animalele nu se puteau descurca singure, şi era treaba ei şi a unchiului Bram să se asigure că totul este bine.

Închizând obloanele coteţului, Dianne fu sigură că găinile vor face faţă frigului. Erau o rasă mică şi rezistentă. Animalele din acest teritoriu trebuiau să fie aşa, se gândi ea. Şi oamenii. Dacă nu erai rezistent, pur şi simplu nu puteai face faţă vieţii în Montana.

Se întoarse înapoi prin grajdul cailor, recunoscătoare că munciseră din greu ca să se pregătească de iarnă. Totul va fi bine. Asta era fără îndoială prima din multele furtuni care vor veni. Zăvorând uşa grajdului, Dianne se întoarse, dând faţă cu toată forţa vântului. Furtuna avea o putere pe care nu o puteai ignora.

Prinzând frânghia, Dianne îşi croi drum de-a lungul ţarcului, folosind frânghia pentru a se orienta şi gardul

pentru a se opune forţei vântului. Se poticni de multe ori în timp ce se căznea să îşi menţină echilibrul. Stratul de zăpadă creştea văzând cu ochii, formând troiene lângă orice obiect solid, inclusiv stâlpii gardului. Se gândea să meargă pe lângă gard până la alee, unde gardul se termina, şi apoi să se bazeze pe frânghie ca să ajungă cu bine înapoi în cabană.

Părea un plan bun, însă frigul îi amorţise faţa şi degetele, iar vederea îi era împăienjenită de zăpada viscolită. Ajungând la capătul gardului, ştiu că nu are de ales decât să renunţe la protecţia lui şi să se îndrepte spre casă. Frânghia îi oferea doar o încredere slabă.

— Doamne, ai grijă de mine, se rugă cu voce tare.

Corpul ei micuţ, deşi musculos, nu se putea pune cu vântul. Nu făcuse mai mult de doi sau trei paşi, clătinându-se, când îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Căzătura îi tăie respiraţia pe moment şi îi smulse frânghia din mână. Se canoni să se ridice în fund şi să respire. Gâfâind, trase în piept aerul îngheţat, care nu o făcu decât să tuşească şi să gâfâie iar.

Ridicându-se în patru labe, se gândi că poate e mai bine să meargă aşa restul drumului. Rochia îi va fi udă când va ajunge înapoi în cabană, dar măcar nu va cădea. Îşi ridică privirea ca să vadă unde este, dar nu putu vedea nimic. Întinzând mâna, încercă să găsească frânghia, însă braţele i se zbătură fără folos prin aerul plin de zăpadă.

— Doamne, am nevoie de ajutor, zise ea, forţându-se să se mişte. Am nevoie de ajutor. Te rog trimite-l pe unchiul Bram să mă caute. Imediat se simţi vinovată. Dacă unchiul Bram îşi făcea griji pentru ea şi venea să o caute, s-ar fi putut pune şi pe el în primejdie. Koko şi micul Jamie aveau prea mare nevoie de el.

— Doamne, aş fi la fel de mulţumită dacă m-ai ajuta Tu.

Fără veste, se simţi ridicată în aer. Cineva o prinsese bine de mijloc şi o ajuta să îşi recapete echilibrul în timp ce înaintau. Dianne îi mulţumi în gând lui Dumnezeu pentru

intervenţia Sa, dar abia când ajunseră la uşa din spate şi intrară cu bine în cabană văzu cine era salvatorul ei. Făcu ochii mari când îşi fixă privirea asupra lui la Mulţi-Cai. Părul lui negru era ud de la zăpada care se topea, însă zâmbetul lui părea să indice că asta nu îl deranja.

— Acum eşti iar Femeia-Vitează, zise el, cu un zâmbet tot mai larg.

— Mulţumesc, şopti Dianne. Nu cred că am mai văzut aşa o furtună. Unde e unchiul Bram? Dianne îşi scoase mănuşile, îndesându-şi-le în buzunare. Apoi încercă să-şi forţeze degetele reci să desfacă nasturii de la palton.

Koko dădu fuga la ea ca să o cocoloşească.

— Îşi schimbă hainele şi la fel ar trebui să faci şi tu. Hai, du-te. Lasă-ţi cizmele aici la uşă şi mă ocup eu de ele. O ajută să se dezbrace de palton şi îi luă fularul şi pălăria.

Dianne se uită iar la fratele lui Koko în timp ce-şi arunca cizmele din picioare.

— Când ai ajuns aici?

— La timp ca să-l ajut pe Bram cu lemnele şi apa. El m-a trimis să te caut, în timp ce el făcea ultimul transport.

— Ce bine, spuse Dianne, fără a se simţi stânjenită de propria dilemă. Acum nu era momentul pentru mândrie. Nu cred că aş fi reuşit dacă n-ai fi venit să mă ajuţi.

El clătină din cap.

— Ba ai fi reuşit. Eşti tare – la fel ca sora mea. Nicio furtună nu te poate opri.

Dianne îi primi lauda cu precauţie. La Mulţi-Cai încă o neliniştea. În timp ce Koko arăta ca o femeie albă foarte bronzată, el arăta exact ca un războinic Pikuni.

— Haide, interveni Koko, trebuie să te duci să te schimbi şi apoi să stai lângă foc. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

— Vin, îi spuse Dianne prietenei sale, dar tot cu ochii pe indianul cu ochi negri care o salvase.

CAPITOLUL 33

Dianne îşi schimbă repede hainele, luându-şi o fustă maro de lână şi o bluză galbenă. Aruncă o privire în oglindă, observând că părul îi era încă destul de aranjat şi hotărând că nu trebuie să-i mai facă nimic.

Era cam neliniştită pentru că trebuia să se întoarcă la Koko şi la fratele ei. Ştia că şi unchiul Bram va fi de faţă, dar tot simţea o nelinişte.

la Mulţi-Cai a fost crescut la fel ca Koko, îşi reaminti sieşi când puse mâna pe clanţă. *Nu e chiar aşa de diferit*. Dar era diferit. Era un Pikuni şi se mândrea cu asta.

Dianne se duse în bucătărie, unde Koko şi fratele ei vorbeau în şoaptă. Unchiul Bram încă nu venise acolo.

— Pun masa, zise Dianne, dând fuga să ia farfuriile şi tacâmurile.

Jamie începu să se agite şi Koko zâmbi când el se frământa pe haina din piele de bivol.

— Se enervează când nu poate face exact ceea ce vrea.

— Şi ce vrea, soră? o întrebă la Mulţi-Cai, schimbându-şi poziţia ca să-şi vadă mai bine nepotul.

— Vrea să se târâie şi să meargă şi să alerge, toate în acelaşi timp, declară Koko. Cam la fel ca unchiul lui.

Dianne zâmbi în sinea ei. Ştia că aşa e Jamie. Copilaşul părea foarte puternic şi foarte hotărât, iar ea nu se îndoia că şi fratele lui Koko fusese la fel.

— Ei bine, nu pare că se va opri prea curând, declară Bram, venind la ei. S-ar putea să ningă aşa zile la rând.

— Sper că nu, zise Dianne, gândindu-se la oamenii care erau pe drum cu vitele.

— Sunt sigur că Gus îi va duce pe toţi într-un loc ferit. Creşte vite de multă vreme. A fost supraveghetor aproape douăzeci de ani în sud, în Texas, şi apoi în nord, în Teritoriul Dakota. Ştie ce să facă când vine zăpada – chiar şi când e aşa ca acum.

— Mă bucur să aflu asta, răspunse Dianne.

— Pun rămăşag că acum te bucuri şi că ai rămas acasă, declară Bram.

Dianne se îndreptă de spate când puse şi ultima farfurie.

— Cred că da. N-a fost prea plăcut afară.

— Mă bucur că sunteţi toţi în siguranţă, zise Koko, punându-şi fiul astfel încât să poată vedea mai bine ce se întâmplă. Îmi aduc aminte că de multe ori oamenii se rătăceau sus, în nord, când tata avea punctul de comerţ. Auzeam despre asta primăvara. Câte un biet nătâng pornea pe jos ca să vină la noi şi iarna îl lua prin surprindere. Koko scoase scaunul pentru soţul ei. Cina e gata dacă voi sunteţi.

— Mi-e o foame de lup! exclamă Bram. În plus, ştiu că ne-ai fript nişte pui şi-mi lasă gura apă când mă gândesc la el.

— Iar Dianne a făcut o plăcintă cu mere, anunţă Koko. Şi avem desigur fasole verde şi cartofi.

Bram se aşeză.

— Să terminăm cu vorbăria şi să începem să mâncăm. Dianne, vrei să mulţumeşti tu în seara asta?

Dianne se întoarse de la sobă, de unde tocmai luase ibricul de cafea.

— Sigur, unchiule Bram. Se întreba ce va crede fratele lui Koko despre faptul că se rugau. Dianne ştia că unchiul Bram o învăţase pe Koko despre Iisus, dar oare şi la Mulţi-Cai luase aceleaşi lecţii? îi păsa de asemenea lucruri?

Se aşezară cu toţii şi Dianne fu cam mirată să vadă că la Mulţi-Cai alesese scaunul de lângă ea. Masa era destul de mare ca să încapă opt inşi şi cu siguranţă nu fusese necesar ca el să o înghesuie.

Îşi plecară capul în rugăciune şi Dianne se strădui din greu să nu îi tremure glasul în timp ce cerea protecţie pentru cei de pe drum, precum şi binecuvântări peste mâncare. În tot acest timp era foarte conştientă de omul care stătea în dreapta ei.

Masa începu cu conversaţie animată, iar Dianne se pomeni chiar de la început atrasă în ea, deşi se aşteptase doar să asculte.

— Picioare Negre sunt la ananghie, le spuse la Mulţi-Cai.

Omul alb a decis că nu-i loc pentru noi. Ne împing tot mai departe şi ucid bivolii pentru distracţie.

— Asta mă mâhneşte şi pe mine, spuse Koko cu tristeţe.

— Picioarele Negre folosesc bivolii pentru a-şi ţine zilele, dar albii par să considere vânătoarea un joc.

Dianne ştia că e adevărat. Văzuse asta când mersese cu caravana de căruţe. Oamenii ucideau animalele chiar dacă nu aveau cum să ţină toată carnea sau cum să măcelărească tot animalul.

— Omul alb n-are decât să ne împingă tot mai departe, dar şi Pikuni o să-l împingă înapoi. Dacă-i împingem destul de tare, albii se vor întoarce de unde au venit.

Dianne clătină vehement din cap.

— Să nu crezi asta. Cu cât îi împingeţi mai tare, cu atât vor deveni mai tenace şi mai hotărâţi.

— Are dreptate, George, zise Koko, trecând la numele lui creştin. Ştii că aşa era tata. Oricât a fost de greu să ţină un punct de comerţ pe teritoriu indian, el a fost doar întărit de adversităţi.

Ia Mulţi-Cai se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la Dianne, foarte serios. Ea se uită în ochii lui şi îşi îndreptă umerii. Omul acesta avea o sălbăticie naturală, nealterată, care o captiva, dar o şi îngrozea în acelaşi timp.

— Crezi că albii vor rămâne? Chiar dacă Sioux şi Cheyenne îi omoară? Chiar dacă Picioarele Negre iau câte vieţi pot?

— Da, răspunse Dianne. Ia-l de exemplu pe tatăl tău dumitale. Ori pe unchiul Bram. Se uită la omul mai în vârstă pentru confirmare.

— Aşa e. Albii îi vor alunga cu forţa pe indieni, la fel cum au făcut în est. Vor veni cu armele lor superioare şi cu numărul mai mare şi vor alunga încetul cu încetul toţi indienii.

— N-o să-i lăsăm, declară fratele lui Koko. Vom muri cu toţii dacă e nevoie.

— Din păcate, probabil că la asta se va ajunge, spuse

Bram. De ce crezi că am încercat să te conving să vii să stai aici, cu noi? Dacă locuieşti cu noi, trăind ca un alb, cel puţin nu vei fi luat cu ceilalţi.

— Dar ei sunt poporul meu, declară la Mulţi-Cai.

Koko lăsă furculiţa jos.

— La fel şi noi.

— Nu-i acelaşi lucru. Eu am adoptat viaţa de Picior Negru. Acolo sunt acceptat. Orice alt alb m-ar vedea ca Pikuni. Ştii că aşa e.

— Ştiu asta, ** recunoscu Koko, dar mai ştiu şi că ceea ce spune soţul meu e adevărat. Eu nu vreau să te pierd. Nu vreau să te văd mort pe câmpul de luptă, crezând în inima ta că trebuia să ucizi sau să fii ucis.

— Asta-i tot ce ne-a mai rămas. Albii nu ne vor lăsa niciodată să facem parte din lumea lor.

Conversaţia se opri câteva minute. Dianne se folosi de ocazie ca să taie plăcinta şi să o împartă la desert. La Mulţi-Cai luă o bucată şi o mâncă repede. Mai ceru o porţie înainte ca Bram sau Koko s-o fi început pe a lor.

Dianne zâmbi şi îi mai puse o felie în farfurie.

— Mă bucur că-ţi place.

— Unele mâncăruri ale omului alb merită mâncate, zise el, zâmbind.

— Masa asta a fost una dintre ele.

— Aşa că stai cu noi o vreme şi mănâncă aşa în fiecare seară, zise Koko.

la Mulţi-Cai râse şi spuse:

— Aş deveni la fel de gras şi de leneş ca un alb.

Dianne chibzui la spusele lui în timp ce terminară de mâncat şi Koko se duse să îl pună pe Jamie la culcare. Atitudinea lui la Mulţi-Cai faţă de albi era cam la fel cu atitudinea albilor faţă de negri. Îşi aminti că Faith spusese că nimeni nu voia să-l angajeze pe soţul ei, un fierar priceput şi cu experienţă, pentru că era negru şi toţi credeau că va fi leneş.

— Cele două cuvinte merg împreună, îi spusese Faith o

dată. *Negru* şi *leneş*. Au ajuns să însemne aproape acelaşi lucru şi, fie că ne dovedim valoarea, fie că nu, această etichetă vine după noi.

Dianne fusese întristată de acea afirmaţie, dar acum se gândi la felul în care vedeau indienii poporul ei. Îi vedeau pe albi ca jefuitori. Hoţi. Albii încălcau pământurile indienilor, furau bivolii, ucideau oamenii şi nu erau niciodată pedepsiţi pentru faptele lor. Albii erau leneşi în ochii indieniloralegând să ia ce nu le aparţinea, în loc să muncească pentru a înmulţi ceea ce aveau deja. Albii nu erau decât nişte oportunişti în ochii indienilor.

Dar, în acelaşi timp, albii îi vedeau pe indieni ca pe nişte sălbatici ignoranţi care nu ştiau nimic despre lumea reală. Îi auzise pe bărbaţii din convoi discutând despre asta. *Dacă te porţi cu ei ca cu nişte copii şi le dai o bombonică sau un fleacuşteţ, în general pleacă fericiţi*, le spusese cineva., *Eu am avut de-a face cu ei în Kansasul de vest – înainte să devină stat*. *Sunt nătângi şi nu sunt în stare de gândire profundă*.

Însă Dianne ştia că nu e adevărat. Koko, deşi numai pe jumătate Pikuni, avea o inteligenţă şi o profunzime a gândirii uimitoare. Iar istorisirile ei despre poporul ei erau fascinante şi îi dovedeau lui Dianne că sunt pricepuţi şi plini de tact.

Nu e decât judecată bazată pe ignoranţă şi informaţii greşite, se gândi Dianne. *Albii dau vina pe negri pentru Războiul dintre State*. *Indienii dau vina pe albi pentru războiul din câmpie*. *Indienii cred că albii sunt indiferenţi şi lipsiţi de milă*, *iar albii cred că negrii sunt şmecheri şi leneşi*, *nemeritând să fie luaţi în considerare*. *Ce cerc vicios şi urât*.

— Ai căzut pe gânduri, zise Bram, ridicându-se de pe scaun.

Dianne tresări.

— Scuze.

Căscând, Bram îşi frecă stomacul.

— Nu-i nicio problemă. Cred că te voi lăsa în seama contemplărilor tale. A fost o zi lungă şi am de gând să mă duc la culcare, pentru un somn şi mai lung. Cu vântul ăsta care hăuleşte afară, o să cred probabil că avem un lup la uşă. Zâmbi ca şi cum ar fi fost amuzat de propria glumă. George, eşti binevenit să rămâi la noi cât doreşti.

— Am de gând să plec la poporul meu de cum se opreşte ninsoarea. Am vrut doar să vin ca să-i spun lui Koko că voi fi plecat o vreme.

Bram dădu din cap.

— Bine, dar să nu pleci fără a-ţi lua rămas bun.

— Bine.

Dianne se ridică şi începu să strângă masa. Nu spuse nimic în acest timp, dar mintea îi era năpădită de gânduri.

— Eşti foarte tăcută. Întotdeauna eşti aşa? o întrebă la Mulţi-Cai, turnându-şi încă o ceaşcă de cafea.

— Nu, nu prea. Fraţii mei ţi-ar spune că sunt foarte îndărătnică şi gata să spun ce am de spus. Ştii şi dumneata asta.

El zâmbi.

— Da. Ştiu asta. Se aşeză din nou la masă şi o mai privi câteva minute.

Dianne se simţea destul de neplăcut sub privirea lui cercetătoare, dar se forţă să-şi continue treaba. Koko se întoarse şi începu să o ajute cu vasele.

— Când terminăm aici, zise ea, mă duc şi eu la culcare.

Dianne văzu cât e de obosită şi îi prinse mâinile.

— Du-te acum. Mă ocup eu de astea.

— Nu, nu vreau…

Dianne o împinse uşurel în direcţia dormitorului.

— Du-te. Eu mă descurc. Cred că unchiul Bram îngheaţă acolo şi are nevoie de căldura trupului tău.

Koko râse.

— Face destulă căldură singur. Omului ăluia nu-i e niciodată frig. Se întoarse spre fratele ei. Dianne te poate conduce în camera fraţilor ei. Sunt sigură că nu se vor

supăra dacă dormi acolo în noaptea asta.

— Pun pariu că şi-ar dori să doarmă ei aici, zise Dianne, punând ce mai rămăsese din plăcintă în dulapul pentru plăcinte.

— Da, sunt sigură, spuse Koko. Mi-aş dori să mai fi aşteptat cu plecarea, dar sunt sigură şi că aici ninsorile vor fi mai rele decât unde se duc ei. Să sperăm că au ajuns la timp. O sărută pe Dianne pe obraz.

— Mulţumesc pentru toată munca ta. Apoi, fără a-i da timp să protesteze, îl sărută şi pe fratele ei pe obraz. N-am mai putut face asta de când erai mic. Mi-e dor de tine şi mi-aş dori să rămâi.

Dianne se întoarse cu spatele, nedorind să-l stingherească şi mai mult pe la Mulţi-Cai. Spălă vasele şi le puse la uscat pe blat înainte să se întoarcă cu faţa la el. În tot acest timp simţi că el o priveşte.

— Deci, vrei să... ăăă... adică... Se simţea stânjenită, neştiind cum să-şi formuleze întrebarea fără a părea provocatoare sau îndrăzneaţă. Te pot conduce în camera dumitale dacă eşti gata.

El râse pe înfundate văzând-o aşa de emoţionată.

— Cred că sunt, zise el, ridicându-se. Am călătorit mult azi, iar mâine, dacă se opreşte ninsoarea, voi călători şi mai mult.

Dianne luă lampa şi îl conduse în anexa în care aveau fraţii ei dormitorul.

— Sunt pături destule în cufărul de la capul patului, îi spuse ea. Deschise uşa camerei şi începu să dârdâie. Să aprind lumânarea de pe noptieră. Se duse repede să facă asta, în timp ce la Mulţi-Cai se rezemă nonşalant de cadrul uşii, urmărind-o cu privirea.

— Dacă n-aş simţi că e de datoria mea să pun capăt albilor care iau pământul poporului meu, zise el încetişor, te-aş fura să-mi fii nevastă.

Dianne se îndreptă brusc, cu lampa şi lumânarea tremurându-i în mâini. Văzu pe faţa lui şi seriozitate, alături

de tachinare. Puse grăbită lumânarea în sfeşnic şi se întrebă cum ar trebui să răspundă.

Cu umor, se gândi. Asta ar face situaţia mai puţin penibilă. Punându-şi creierul la contribuţie, zâmbi şi se îndreptă încet către uşă, trecând pe lângă trupul lui nemişcat.

— Pot face un mocasin foarte bun, începu ea, dar pur şi simplu refuz să mestec piele. Aşa că vezi, dacă m-ai lua de nevastă, ai avea întotdeauna haine de piele tare şi ceilalţi voinici ar râde de dumneata.

Porni în jos pe hol, spre camera ei, auzindu-i râsetul în urmă. Înghiţi greu şi intră în cameră, închizând uşa bine în urma ei. O parte din ea voia să creadă că el glumise când zisese că ar răpi-o. O altă parte era absolut convinsă că asta s-ar putea întâmpla.

CAPITOLUL 34

Ninsoarea se opri puţin după miezul nopţii, iar Cole fu uşurat să vadă că norii se împrăştie şi apar stelele. Nu-şi putea aduce aminte de o vreme în care să-i fi fost mai frig ca acum. Totul era acoperit de zăpadă şi, fără corturi în care să se adăpostească, singurul lucru pe care îl puteau face era să se ghemuiască şi să aştepte să treacă viscolul. În afară de a-şi pune un impermeabil peste haina de iarnă, nu exista nicio modalitate de a evita umezeala zăpezii grele şi ude, care-i îngheţa oasele.

— Cireada pare mulţumită să rămână acolo unde este, murmură Levi în timp ce lucrau ca să facă o mică tabără. Tăiară o ramură de brad lungă, cu care măturară troienele.

Cole observă cum se îndesau vitele una într-alta în canion. Fără îndoială că era cea mai bună cale de a-şi ţine de cald.

— Sper să rămână aşa liniştite toată noaptea.

— Şi eu.

— Băieţi, imediat vom face un foc. Am reuşit să strâng

nişte tufe uscate. Am trimis nişte băieţi să mai aducă, spuse Gus. Se puse pe treabă, făcând un foc de mărime bunicică. Flăcările nu le dădeau doar căldură, ci şi lumină.

— Stingeţi torţa. O vom aprinde când vom avea nevoie, dar să sperăm că focul ăsta ne va fi de ajuns, zise Gus.

Nu după mult timp, Cole se încălzise binişor pe dinafară, iar cafeaua fierbinte a lui Levi îl încălzi pe dinăuntru. Luară cina puţin după unu dimineaţa, apoi cei care nu erau de pază se culcară, încercând să se facă comozi pe pământul rece din Montana.

În noaptea aceea, Cole visă că are ferma lui. Era pe vârful unui deal, cam ca cel care domina valea în care se afla ferma lui Bram Vandyke. Cât putea vedea cu ochii, pământul era al lui. Fu năpădit de o senzaţie de pace în timp ce îşi privea vitele păscând mulţumite pe pajişti verzi luxuriante. Se trezi simţindu-se înviorat şi, pentru prima oară în viaţă, se gândi serios că s-ar putea foarte bine să vrea să devină fermier.

De ce nu? Putea lua o concesiune agricolă ca să lucreze pământul. Poate chiar să o extindă odată cu trecerea anilor. Era o muncă grea, dar era cu mult mai sigură decât mineritul. Acest gând îi dădu putere. Căscând, se ridică în capul oaselor şi se întrebă cât e ceasul. Trebuia să-şi facă tura de pază şi se gândea că, şi dacă era puţin mai devreme, era complet treaz şi mai bine se ducea s-o înceapă.

Se duse să îşi înşeueze calul şi se întâlni cu Gus, care făcea la fel.

— Nu e nici pe jumătate aşa de frig dacă nu bate vântul, zise Cole.

— Asta aşa e. Furtunile de felul ăsta îl fac pe om să se gândească să se întoarcă în Texas.

— Cum era în Texas? întrebă Cole.

— Mai cald decât îţi poţi închipui în cea mai mare parte a timpului. Zăpuşeală şi praf, asta-i cam tot ce-mi aduc aminte, răspunse Gus, strângând chinga. Nu seamănă deloc

cu Montana.

Cole se urcă pe cal şi se uită în jos la Gus.

— Te-ai gândit vreodată să ai pământul tău?

Gus îl privi cam mirat.

— De ce mă întrebi?

Cole dădu din umeri.

— Mă gândesc cum ar fi să fac aşa ceva. Poate să-mi iau o fermă prin preajmă.

— Să te aşezi la casa ta şi să-ţi întemeiezi o familie? Tonul lui Gus era tachinător, dar mina serioasă.

Cole zâmbi.

— Poate. Mai mult mă gândeam cum aş vrea să-mi petrec restul vieţii.

Gus dădu din cap.

— Păi, mi se pare că ai venit în locul potrivit pentru asta. Urcă pe cal şi îşi ridică gulerul. Mi se pare foarte interesant că şi domnişoara Dianne e interesată de acelaşi lucru. Nu cred că ar trebui să munceşti prea mult ca să-i câştigi mâna.

Cole clătină din cap.

— N-are niciun rost să mă pripesc. Ar fi mai bine să văd pământul mai întâi şi apoi să-mi fac griji pentru ce urmează. Îşi îndemnă calul să plece, ignorând râsul înfundat al lui Gus.

A doua zi de dimineaţă era lumină şi cer senin. Gus le spusese să ridice tabăra şi să se pregătească de plecare. Zăpada înaltă până la genunchi le încetini înaintarea vreo doi kilometri, apoi valea se deschise în faţa lor, descoperind pajişti de unde vântul suflase aproape toată zăpada.

Strălucirea soarelui îl orbea pe Cole în timp ce se uita peste cireadă. Cu toate acestea, nu ar fi dat cerul senin şi temperatura mai ridicată pe ceea ce simţise cu o zi în urmă. Cireada părea să fie de aceeaşi părere.

După ce avuseseră puţin nutreţ şi puţină apă cu o zi în urmă, vitele erau agitate. Însă aveau să ajungă la destinaţie până la căderea serii, aşa că Gus nu avea să le lase să se

oprească prea mult. Le spuse băieţilor să le mâne întruna spre nord şi în curând vor mânca pe săturate.

Când soarele începu să apună pe cer, ducându-se după Munţii Tobacco Root, Cole era mai mult decât gata să descalece. Baraca nu dispunea de prea mult confort, dar pentru Cole şi Levi arăta ca un palat. Cabana cu o singură încăpere avea să le fie casă în următoarele câteva luni, iar Cole nădăjduia că timpul petrecut departe de fermă i-ar putea da ocazia să chibzuiască serios la noile sale idei despre viaţa de fermier.

— Băieţi, veţi găsi provizii stivuite lângă peretele din spate. Soba merge bine, spuse Gus. Dar n-am reuşit să tăiem destule lemne pentru toată iarna, aşa că trebuie să vă gândiţi la asta. Când vor fi zile frumoase, profitaţi de ele şi faceţi-vă provizii. În pâlcul acela de copaci dinspre vest este lemn bun de foc.

— Mi se pare destul de simplu, declară Cole.

— Ştiu un izvor termal nu departe de aici, îi informă unul dintre băieţi. Sigur ne-ar prinde bine acum.

— Poate că ne putem răsplăti cu un pic de înot, zise Gus, zâmbind. Şi mie-mi plac asemenea aventuri.

— Şefu', crezi că vom avea necazuri cu indienii Iajun? îl întrebă pe Gus unul dintre bărbaţi.

— Posibil. Picioarele Negre nu sunt prea încântaţi de omul alb. Nu m-ar mira deloc să-i văd că încep să atace cu toată forţa.

Unul din cowboy-i mai tineri din grup păru să pălească la această ştire. Cole ştia că Gabe nu poate avea mult peste şaisprezece ani. Venise la ei de pe terenurile miniere, spunând că fusese într-un orfelinat din Est, dar fusese eliberat după război din cauza vârstei şi afluxului de copii mai mici. Pornise spre vest şi ajunsese în Virginia City.

— Gabe, tu să nu-ţi faci nicio grijă, îi zise Gus, dându-i o palmă viguroasă pe spate. Cole de colo e un puşcaş bun. Se poate ocupa de orice atacuri ale indienilor, nu-i aşa, Cole?

Cole zâmbi.

— Mai e vorbă? însă trebuia să recunoască că avea propriile presimţiri rele. Zvonurile din oraş nu erau bune. Ori de câte ori se ducea unul din băieţi în Virginia City pentru plimbarea de sâmbătă seara, se întorcea cu poveşti despre colonişti scalpaţi şi ferme arse din temelii. Era destul ca să te facă să iei aminte. Cole spera că vremea de iarnă îi va împiedica pe indieni să aibă prea mare chef de război.

Zane Chadwick nu pusese geană pe geană în noaptea aceea, gândindu-se tot la indieni. Indienii erau adevăratul motiv pentru care se înrola în armată. Fortul Ellis avea să fie noul lui cămin şi o uniformă singura sa îmbrăcăminte. Tata ar fi fost foarte dezamăgit de el. Familia lor nu se mândrea făcând război cu nimeni, dar Zane considera că situaţia frontierei de vest e ceva diferit. Extinderea spre vest a coloniştilor albi dăduse naştere complicaţiei eliminării indienilor.

De când o cunoscuse pe soţia unchiului său, Zane ştia mai multe despre indieni, sau cel puţin despre Picioarele Negre. Lui şi lui Dianne le făcuse plăcere să înveţe limba Picioarelor Negre şi Zane ştia că această abilitate îi va fi probabil de folos în armată. O învăţase destul de uşor, la fel cum prinsese spaniola, pe care o vorbea destul de fluent, în timpul perioadei de cărăuşie din Virginia City. Se părea că e talentat la limbi.

Înainte de sosirea zorilor, Gus îi trezise, iar Levi şi Gabe începuseră să pregătească micul dejun. Zane şi Morgan lucrară împreună cu Gus şi Cole ca să separe cele treizeci de vite din cireadă care urmau să fie duse la fort. Când se pregăteau să plece, Cole îi făcu cu mâna lui Zane.

— Ai grijă de tine. Sora ta nu ne va ierta dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău, spuse el.

— N-am de gând să las să mi se întâmple ceva rău, îi răspunse Zane. Dianne mi-a zis că se va ruga pentru siguranţa mea, şi când ea urmăreşte ceva nu se lasă până nu obţine lucrul ăla. Eu şi Dumnezeu nu avem nicio şansă.

Morgan se apleacă în şa către Zane.

— Nici el n-are nicio şansă. Dacă va fi aşa cum vrea surioara noastră, nu pentru indieni trebuie să-şi facă griji Cole Selby.

— Ce-ai zis? strigă Cole.

Zane zâmbi.

— Mă avertizează pentru viitor. N-ai de ce să-ţi faci griji. Morgan râse şi îşi mână calul înapoi la vite.

Cole ridică din umeri când Gus veni călare lângă el.

— Plecăm acum. Ar trebui să ajung înapoi aici într-o săptămână. Voi trece pe aici înainte de a mă întoarce la fermă.

Cole dădu din cap şi Zane îi făcu cu mâna, apoi se întoarse ca să aducă înapoi un juncan care părea hotărât să se întoarcă la cireada mai mare. Îi plăcea de Cole şi spera sincer ca lucrurile să meargă între el şi Dianne. Ar fi fost bine să aibă un bărbat ca el în familie. Şi în mod sigur lui Zane i-ar fi fost mai uşor să o lase pe Dianne în urmă dacă ştia că mai are pe cineva în afară de unchiul Bram ca să aibă grijă de ea.

Ajunseră la Fortul Ellis fără prea mari probleme. Râurile nu erau îngheţate şi trecerea fu uşoară, chiar dacă vitele nu erau bucuroase să o facă. Bozeman City crescuse considerabil şi lui Zane îi păru rău că nu poate explora oraşul. Poate că va avea timp pentru asta mai încolo.

Gus se ocupă de schimbul de vite cu personalul fortului. Aşa că Zane şi Morgan avură timp să-şi ia rămas bun.

Gemenii stăteau lângă caii lor, faţă în faţă.

— Nu ştiu de ce vrei să fii soldat, începu Morgan. Mi se pare groaznic să trebuiască să dai socoteală cuiva tot timpul.

— Vreau să fiu soldat din acelaşi motiv pentru care tu vrei să pleci în explorare, răspunse Zane. E chemarea mea. Mă gândesc la asta mai mult decât la orice altceva. Mă entuziasmează când aud povestindu-se despre armată. Timpul petrecut la Fortul Laramie m-a convins dincolo de orice îndoială. Soldăţia e ceva ce trebuie să încerc.

— Înţeleg asta, zise Morgan, privind dincolo de post. Dar n-a trebuit să omori niciodată pe nimeni până acum. Nu te văd ca ucigaş.

— Nici eu nu mă văd, fu de acord Zane. Dar sunt un apărător. Voi apăra dreptul oamenilor de a circula liber unde doresc, fie că sunt indieni, fie că sunt albi. Dar voi apăra şi legea, iar dacă legea spune că indienii nu pot intra într-o zonă pentru că refuză să trăiască în pace cu albii, atunci voi susţine legea aceea.

— Se pare că ai chibzuit bine la toate astea, zise Morgan. Atunci cred că nu a mai rămas nimic altceva decât să ne luăm rămas bun. Sper să ne revedem curând.

— Nu-i aşa de departe, aşa că ne putem vizita. Poţi veni tu şi pot veni şi eu. Aşa că poate vei veni să mă vezi la primăvară.

— Poate, fu Morgan de acord. Dacă Bozeman creşte ca până acum, poate că vom veni aici pentru provizii, în loc de Virginia City.

— Nu-mi vine greu să cred asta.

— Eşti gata să mergem în oraş? îl întrebă Gus pe Morgan, venind călare spre ei.

Morgan se uită o clipă la Zane. Zane simţi o senzaţie ciudată pentru că se despărţea de fratele său geamăn. Era prima oară când nu vor fi împreună.

— Ai grijă de tine, şopti Zane şi îl strânse pe Morgan în braţe cu putere.

— Şi tu, răspunse Morgan.

Se dezlipiră şi dădură din cap, ca şi cum ar fi ştiut toate lucrurile nerostite pe care le-ar fi putut spune. Zane îşi ridică ochii către Gus şi zâmbi.

— Ai grijă de dumneata, Gus. Îţi sunt foarte recunoscător pentru tot ce m-ai învăţat.

— Ţine capul jos şi braţul să nu-ţi tremure, îl sfătui Gus. Vei vedea că asta te ajută să rămâi în viaţă în timpul atacurilor.

Zane râse.

— Aşa o să fac.

Morgan se urcă pe cal şi porni împreună cu Gus spre oraş. Zane simţi un gol în el când plecară. *Poate că fac o prostie*, se gândi el. *Poate că ar trebui să încalec şi să mă duc după ei*. Dar, înainte să se poată răzgândi, veni la el un soldat.

— Prietenul dumitale mi-a zis că ai venit să te înrolezi.

Zane îl privi în ochi şi dădu din cap.

— Da, domnule. De aceea am venit.

— Pentru că n-o să te văd înainte de Crăciun, zise Koko, ar trebui să iei astea acum.

la Mulţi-Cai luă bocceluţa de la sora lui şi zâmbi.

— Daruri?

— Da. Ţi-am făcut o cămaşă nouă de piele de căprioară şi mocasini.

El dădu din cap în semn de apreciere.

— Sunt sigur că sunt de cea mai bună calitate. Mulţumesc.

Koko îşi muşcă buza. Dianne simţea neliniştea prietenei sale.

— Mi-aş dori să rămâi, îi spuse Koko.

la Mulţi-Cai clătină din cap.

— Nu pot. Vin vremuri grele pentru poporul nostru. Trebuie să fiu acolo ca să-i ajut.

— Dar dacă eşti ucis?

la Mulţi-Cai clătină din cap.

— N-o să fiu. M-am văzut bătrân într-o viziune. Voi trăi ani mulţi înainte de a muri. îşi băgă darurile în raniţă, părând complet nepăsător faţă de grijile surorii sale.

Dianne se simţea ca o intrusă, dar Koko o rugase să-l ţină pe Jamie până aducea darurile. Acum, stând aici cu copilul, Dianne nu ştia ce să facă în afară de a asista la scena de despărţire.

— Trebuie să plec, declară la Mulţi-Cai. Se îndreptă spre uşa de la intrare, însă Koko îl prinse de braţ.

— Nu, vino pe aici. Şi Bram are un cadou pentru tine.

Ia Mulţi-Cai ridică din sprânceană şi se uită la Dianne, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă ştie ceva despre asta. Dianne ştia despre ce era vorba, dar nu avea de gând să-i strice surpriza lui Bram. Aşa că se întoarse şi ea spre uşă.

Afară, soarele strălucea puternic şi reflecţia pe zăpadă era aproape dureroasă pentru ochii neprotejaţi. Bram stătea lângă grajd cu un frumos cal negru. Animalul fusese echipat cu un frâu din frânghie şi o pătură, dar nimic altceva.

— Ne-am gândit că ţi-ar prinde bine un cal puternic, zise Bram, aducând calul.

Ia Mulţi-Cai păru sincer uluit. Nu spuse nimic câteva momente, apoi se uită la sora sa şi în cele din urmă înapoi la Bram.

— E un dar foarte preţios. Nu ştiu ce să zic.

Bram râse în barbă.

— Nu trebuie să zici nimic. Sper că te va ţine pe căi drepte. Dianne a contribuit la îmblânzirea lui, dar e încă puţin necopt. Mă gândesc că-ţi va ocupa timpul şi poate că aşa nu vei fi aşa de interesat să faci prostii.

Ia Mulţi-Cai luă raniţa şi frâiele calului. Se catapultă pe cal fără să aibă nevoie de scară şi fără niciun ajutor. Calul necheză neliniştit şi făcu câţiva paşi în semn de protest, însă Ia Mulţi-Cai îl calmă imediat, mângâindu-i grumazul şi vorbindu-i în limba Picioarelor Negre.

— Drum bun, George, zise Bram, venind lângă soţia lui.

— Viaţă bună, răspunse Ia Mulţi-Cai.

— Vai, era să uit! zise Dianne, dându-i-l pe Jamie lui Koko. Ţi-am împachetat nişte carne uscată.

Dădu fuga în casă şi găsi traistele din piele cu mâncare. Grăbindu-se înapoi, i le întinse lui Ia Mulţi-Cai.

— Astea sunt foarte moi – lucrare de bună calitate – mestecate bine, zise el, luând traistele. Îi zâmbi lui Dianne şi ea zâmbi amintindu-şi conversaţia de aseară.

— Nu eu le-am făcut, deşi am ajutat la pemican.

Ia Mulţi-Cai râse încet.

— Soră, trebuie s-o înveţi pe Femeia-Vitează să mestece piele. S-ar putea să aibă nevoie de asemenea deprinderi în viitor.

Cu asta, scoase un ţipăt şi îmboldi calul ca să-l mâne la drum.

— Oare ce-o fi vrut să zică cu asta? întrebă Koko, uitându-se la soţul ei.

Dianne îşi muşcă buza, ca să nu râdă în gura mare. Ea ştia exact ce-a vrut să zică cu asta şi nu avea nicio dorinţă să le spună, ca să fie apoi tachinată de mătuşa şi de unchiul ei.

CAPITOLUL 35

Când plecaţi să aduceţi vitele acasă? îl întrebă Dianne pe unchiul ei, în timp ce se uitau la Morgan, care dresa unul dintre cai.

— La sfârşit de săptămână vreau să plecăm. Câţiva dintre băieţii care au plecat în iarnă s-au întors ca să-i reangajez şi cred că am în sfârşit destule ajutoare pentru strângerea vitelor.

Fără veste, calul agitat se întoarse, luându-l pe Morgan prin surprindere. Cu o lovitură rapidă de copită, îl trimise pe Morgan la pământ. Dianne nu-şi putu reţine un icnet şi sări pe gard ca să îi sară în ajutor.

— Nu, aşteaptă aici, îi ceru Bram. Deschise poarta ţarcului şi intră cu paşi lenţi şi deliberaţi.

— Gata, gata, potoli el calul, în timp ce se îndrepta la el. Morgan deja se ridica în picioare, cu toate că îşi ţinea mâna pe şale.

Calul îşi ridica şi îşi cobora capul în timp ce Bram se apropia de el. Dianne văzu cum calul se retrage, cu urechile lipite de cap. Bram părea neînfricat. Încă două ajutoare veniră să îl ajute, în timp ce Morgan ieşi din împrejmuire.

— Eşti rănit? îl întrebă Dianne, venind repede la el.

— Mă doare spatele îngrozitor. Abia pot păşi fără să mă

fulgere durerea în şolduri.

— Haide, te ajut să mergi în pat. Koko va şti cum să-ţi aline durerea.

Morgan încuviinţă din cap şi o lăsă să-l cuprindă cu braţul ca să-l sprijine. El se rezemă tare de ea, ceea ce o făcu pe Dianne să realizeze că durerea era mare. Toţi avuseseră partea lor de cucuie şi vânătăi de la lucrul cu animalele – mai ales cu caii. Şi Dianne fusese aruncată la pământ de vreo şase ori.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Koko când Dianne şi Morgan intrară în cabană.

— Calul negru i-a dat o copită în nădragi, zise Dianne, încercând să pară mai mult anuzată decât îngrijorată.

— Mai mult în spate, arătă Morgan, şi Koko dădu din cap.

— Să-l ducem în pat. Aduc comprese fierbinţi şi fac nişte ceai ca să ajutăm muşchii să se relaxeze.

După câteva minute veni şi Bram.

— Eşti bine? îl întrebă pe Morgan.

Morgan gemu de durere în timp ce Dianne îi dădu cămaşa jos.

— Parcă aş fi fost lovit de un fulger.

— Koko, nu uita de alifia aia minunată pe care ai făcut-o atunci pentru mine. Bram se întoarse spre nepotul lui. M-a pus pe picioare cât ai zice peşte.

Morgan îşi încleştă dinţii şi dădu din cap. Lui Dianne îi era milă de fratele ei. Nu suportase niciodată postura de pacient. Să stea închis în casă şi să aibă dureri aşa de mari era probabil mai mult decât putea suporta el.

La sfârşitul săptămânii, Morgan se simţea mai bine, dar nu era destul de întremat pentru strângerea vitelor.

— Tu stai aici cu Koko şi copilul, îi zise Bram. Aşa voi şti că are cineva grijă de ei. Se întoarse către Dianne şi zâmbi. Ce-ar fi să vii cu noi, ca să găteşti pentru banda asta de neisprăviţi? Râse, adăugând: Vor fi aşa de recunoscători să vadă o fată frumoasă şi să aibă o masă bună încât vor

munci mai cu tragere de inimă pentru mine.

Lui Dianne nu îi păsa care e scuza, era încântată.

— Chiar, unchiule Bram? Pot să ajut la strângerea vitelor?

— Păi, nimic periculos. Doar gătit.

— Când am venit în vest a fost destul de periculos, râse Dianne. Îşi simţea inima uşoară ca o pană. Fusese aşa de dornică să facă ceva – orice – pentru a scăpa de monotonia din timpul iernii, când stătuse închisă în casă.

Întrucât aveau să fie plecaţi destul de mult, două săptămâni, Bram puse în căruţă alimente şi aşternuturi. Dianne luă decizia dificilă de a o lăsa pe Dolly acasă. Iapa trebuia să fete în câteva săptămâni şi avea nevoie de odihna în plus. Dianne abia aştepta să vadă mânzul. Va fi minunat să-l crească de la naştere.

Calul pe care îl alese pentru ea era unul alb cu cenuşiu, pe care-l îmblânzise în timpul iernii. Animalul părea să aibă o afecţiune firească pentru ea şi se străduia din răsputeri să-i facă pe plac. Era bun şi cu vitele, lucru pe care îl dovedise în toamnă, când cireada fusese adunată ca să meargă spre nord.

Dianne îl numise Pepper, dar bărbaţii din familia ei îl considerau un nume prostesc. Însă ei nu-i păsa. Pielea lui îi amintea de piperul măcinat fin şi niciun alt nume nu părea potrivit.

— Haide, băiete, îl încurajă ea, scoţându-l din grajd. Dolly necheză în semn de protest, dar Dianne îşi văzu de drum. Pe curând, fetiţo.

— Eşti gata? o întrebă Bram. I-am trimis pe băieţi înainte cu căruţa. M-am gândit că aşa vor avea timp în plus dacă drumul e mocirlos. În plus, vom avea timp să discutăm, doar noi doi.

— Mi-ar plăcea asta, spuse Dianne. Duse calul lângă una din buturugile pentru încălecat, apoi se urcă repede pe el.

— Mă frământă nişte lucruri şi m-am gândit că acum ar fi un moment potrivit ca să-ţi spun ce mă apasă.

Dianne îl privi cu suspiciune, ajungând lângă el.

— Pare serios.

Bram dădu din cap.

— Este, dar nu e ceva pentru care să vreau să devin plângăreţ.

— Bine.

Îndemnară caii să treacă încet pe lângă casă. Morgan stătea într-un balansoar pe verandă. Koko îl înfăşurase într-o pătură şi stătea lângă el, cu Jamie în braţe.

— Să aveţi grijă, strigă ea.

— Vom avea, răspunse Bram, făcându-şi calul să se oprească. Nu uita că-l ai pe Jake ca să te ajute cu mulsul, dacă ai nevoie de el. N-o să-i placă, dar i-am zis să te ajute dacă e nevoie. Jake era unul din ajutoarele mai în vârstă, despre care Bram spusese că nu e în formă pentru munca grea de strângere a vitelor. Îi dăduse bătrânului o slujbă pentru că îi fusese milă de el, însă Jake nu se dădea înapoi de la muncă.

— Va fi bine. Morgan îl poate supraveghea pe Jamie în locul meu, iar eu mă pot ocupa de muls. Îi făcu cu mâna lui Dianne. Distracţie plăcută.

Dianne îi făcu şi ea cu mâna.

— Să nu-l laşi pe Morgan să te necăjească. Niciodată nu i-a plăcut să fie bolnav sau să stea degeaba. Dacă începe să fie răutăcios, e un semn bun că e aproape înzdrăvenit.

Koko şi Bram începură să râdă, iar Morgan clătină din cap.

— Foarte amuzant, atâta zise.

Bram şi Dianne îşi luară la revedere de la ei şi întoarseră caii ca să plece. Dianne simţi un fior de euforie. În curând îl va revedea pe Cole şi tot ce putea face era să se întrebe ce îi mai aşteaptă. În timpul iernii se gândise foarte mult la el. Oare se împăcase cu trecutul, oricare ar fi fost acesta? Oare se gândise la ea? La ei doi?

Nu putea să nu îşi dea seama că era ceva care îl tulbura profund, şi cu toate că nu simţea că are dreptul să se

amestece în acele sentimente, se ruga des pentru eliberarea lui.

— Ei, acum e un moment numai bun pentru discuţie, începu Bram.

Dianne se trezi din gândul la Cole şi se întoarse către unchiul ei.

— Ce te frământă?

— Destul de multe. Cred că cel mai bun mod de a le spune este să-ţi zic la ce mă gândesc şi să te las să decizi cum vrei să faci.

Dianne se încruntă.

— E vreo problemă?

— Într-un fel. Ştii că ferma asta e importantă pentru mine, începu el, dar nicidecum mai importantă decât Koko şi micul Jamie.

— Sigur că nu, îl întrerupse Dianne. Asta e uşor de văzut.

— Dar îmi fac griji pentru ei. Vezi tu, am tot acest pământ. Am o cireadă măricică, iar cu banii pe care mi i-ai dat acum câţiva ani, am putut mări şeptelul, atât ca număr, cât şi din punct de vedere al calităţii. Am putut aduce ajutoare permanente ca să ne ajute cu munca şi am construit multe anexe la fermă. În plus, ştii că-mi doresc să ridic o casă frumoasă. Asta am de gând să încep în vara asta.

— Minunat! exclamă Dianne. Ştiu că va fi superbă.

Bram dădu din cap.

— Vreau să-i dau lui Koko lucruri bune. A avut o viaţă grea.

— Ştiu. Mi-a povestit despre mare parte din ea.

— Sunt multe lucruri despre care nu vorbeşte, spuse Bram încet. E o femeie bună, Dianne. Am apreciat faptul că tu n-ai văzut-o niciodată altfel din cauză că e indiancă.

— Păi ea nu mi-a purtat pică pentru că sunt pe jumătate olandeză, zise Dianne, zâmbind. Unchiul ei era mult prea grav pentru o zi aşa de frumoasă. Îşi făcea griji că se va

întâmpla ceva neplăcut.

Bram îi zâmbi nepoatei sale, apoi se uită gânditor la drum.

— Voi face din casa asta cea mai frumoasă de aici, destul de mare pentru tine şi familia ta, cât şi pentru a mea.

— E amabil din partea dumitale, dar nu e necesar. Încă am de gând să fac cerere pentru o fermă a mea la toamnă.

— În parte şi din cauza asta purtăm această discuţie, Dianne. Trase frâiele şi opri murgul uriaş. Dianne îl opri pe Pepper şi aşteptă ca unchiul să vorbească.

— Dacă îţi faci ferma ta, va trebui să locuieşti cel puţin o parte a anului pe acel pământ. Oricât ar fi de aproape, tot va fi la distanţă mare de casă, chiar dacă terenurile vor fi vecine. Şi, având în vedere ceea ce-ţi voi spune, oricum nu vei avea nevoie de acea proprietate.

Dianne ştia că expresia ei nedumerită era probabil mai mult decât suficientă ca să-l îndemne pe unchiul Bram să continue, dar tot întrebă:

— De ce?

— Am discutat asta cu Koko, şi am de gând să adaug numele tău pe actul de proprietate al fermei.

— Nu înţeleg. De ce să faci asta?

— Pentru că, atunci când voi muri, vreau să ştiu că proprietatea va rămâne în familie. Fraţii tăi nu sunt deloc interesaţi, dar cunosc inima ta. Tu iubeşti locul ăsta la fel de mult ca mine.

— Dar cum rămâne cu Koko şi Jamie? Asta e casa lor.

Bram dădu din cap şi răspunse:

— Da, şi aş vrea să rămână aşa şi după ce nu voi mai fi. Dar vezi că indienii nu pot moşteni – nu pot deţine pământ. Nici măcar nu sunt consideraţi cetăţeni ai acestei ţări.

— Dar Koko e pe jumătate albă. Dianne nu-şi putea imagina că guvernul ar forţa o soţie, fie ea chiar şi cu sânge indian, să plece din casa soţului ei decedat.

— Nu cred că va conta pentru nimeni câtă vreme e şi pe

jumătate indiancă. Crede-mă, am discutat asta cu autorităţile şi aşa m-au sfătuit. Legile s-ar putea schimba, dar poate că nu. Vreau să mă asigur că familia mea e asigurată, iar tu eşti singura care poate face asta.

Dianne se simţi aproape îngreţoşată de aceste lucruri.

— Ce îngrozitor pentru Koko. Ce îngrozitor că un om nu-i poate lăsa o moştenire fiului său.

— Dar prin tine îi pot lăsa o moştenire. Aş vrea să văd că pământul e în comun. Aş vrea să văd că Koko îşi poate duce zilele în tihnă. E o femeie tânără; dacă eu mor şi ea vrea să se recăsătorească şi să se ducă altundeva, foarte bine. Însă dacă doreşte să stea aici, atunci vreau ca asta să fie posibil. Înţelegi?

Dianne dădu din cap.

— Sigur că da.

— Şi vei face asta pentru mine?

Simţea greutatea responsabilităţii.

— Da. Voi face tot ce-mi ceri.

El zâmbi, ca şi cum cuvintele ei făcuseră brusc ca totul să fie bine.

— Bine. Voi cere să se facă actele după ce ne întoarcem de la strângerea vitelor.

Bărbaţii deja munceau din greu când Dianne şi Bram ajunseră în tabără. Majoritatea cirezii fusese adunată astfel încât să se poată lucra cu ea, iar apropierea viţeilor de vaci deja începuse.

Dianne privea fascinată cum Gus şi bărbaţii prindeau cu lasoul viţeii de picioarele din spate şi îi târau lângă foc pentru a fi marcaţi. Crezuse că această parte a muncii o va necăji sau chiar îi va produce greaţă, cu mirosul de păr şi carne arsă, dar adevărul era că nu o deranja deloc. Parcă avea în sânge creşterea vitelor – cu toate aspectele ei.

Cole păru surprins de apariţia ei, dar nu spuse nimic. Era prea ocupat ca să se oprească să stea de vorbă, dar asta nu o împiedică pe Dianne să îi urmărească fiecare mişcare. I se păru chiar mai frumos decât îşi amintea. Îi plăcea să îl

vadă lucrând cu viţeii, muşchii braţelor lui încordându-se prin flanela cămăşii. Avea nevoie de o tunsoare, desigur, şi de un bărbierit. Şi lui şi lui Levi le crescuse barba astă-iarnă. Fără îndoială că asigura mai multă căldură feţei lor.

Dacă Cole observase că se uită la el, nu reacţionă, iar Dianne era recunoscătoare pentru asta. Nu ştia ce să facă cu ceea ce simţea pentru el. Sperase că în absenţa lui va putea să renunţe la gândurile ei mistuitoare, însă asta nu se întâmplase. Iar acum, când visele despre Cole Selby se amestecau cu ceea ce-i spusese unchiul, nu ştia deloc ce va face.

Tânjea să discute despre asta cu Cole. Tânjea să-i aducă la cunoştinţă ce spusese unchiul şi să vadă ce părere are despre planul lui. Apoi se întrebă dacă ar trebui să nu pomenească despre asta. *Dacă el nu simte nimic pentru mine*, *dar când va auzi că într-o bună zi voi moşteni toată ferma se va preface că ţine la mine aşa încât să poată deveni stăpân*?

— Ai auzit? o întrebă Bram. Avem cincizeci de viţei. Cincizeci! Era aşa de bucuros de asta încât nici măcar nu aşteptă răspunsul ei. Ea izbucni în râs când el plecă mai departe, strigându-l pe Gus. Cireada creştea mai repede acum. Cele mai multe din vitele cumpărate anul trecut trecuseră cu bine prin iarna grea, iar acum şi viţeii erau promiţători.

— Ei bine, peste vreo zece ani, unchiul dumitale va avea o cireadă impunătoare, zise Levi, oprindu-se ca să bea din ploscă.

Dianne dădu din cap.

— Da. Nu l-am văzut niciodată aşa de bucuros pe unchiul Bram.

— Am pierdut doar doi viţei şi o vacă peste iarnă, o informă Levi. Are motive să fie bucuros.

În seara aceea, în timp ce oamenii şi vitele se odihneau, Dianne spălă vasele de la cină. Fusese încântată că tocana ei de elan avusese trecere. Oamenii veniseră să le mai

pună o dată în castron şi, înainte să-şi dea seama, dispăruse orice urmă de tocană. Ea nici măcar nu apucase să mănânce din ea. Dar nu conta. Oamenii erau sătui şi fericiţi şi asta o făcu să se simtă binecuvântată într-un fel pe care nu-l putea explica.

— Bună cină, zise Cole, venind unde stătea Dianne în spatele căruţei.

— Mulţumesc. Mă bucur că ţi-a plăcut. Ai avut destulă?

— Sigur că da. Am mâncat trei porţii.

Dianne ştia deja asta, dar nu zise nimic. Îşi văzu de spălatul vaselor, iar Cole rămase lângă ea. Se întreba ce doreşte – dacă voia să mai spună ceva. Ar fi putut întreba, dar mâinile îi tremurau aşa de tare încât îşi făcea griji că vocea ar putea face la fel dacă deschidea gura să vorbească.

— N-ai adus-o pe Dolly, observă Cole.

— Nu… ăăă… trebuie să fete. Ai… uitat?

El îşi schimbă poziţia, rezemându-se de căruţă.

— Cred că da. Sper că va aştepta până când ne întoarcem noi.

Dianne termină vasele şi dădu să ridice ligheanul ca să arunce apa, dar Cole o dădu la o parte şi ridică el ligheanul.

— Unde să-l pun?

— Oriunde, zise Dianne. Voiam să arunc apa.

Cole aruncă apa într-o parte şi îi înapoie ligheanul. Dianne îl şterse repede şi apoi începu să şteargă celelalte vase. Când termină, cum Cole nu mai spusese nimic, crezu că îi vine să ţipe. Ce voia? Ce căuta aici?

Emoţionată, începu să sporovăiască.

— Ar trebui să-l vezi pe Jamie. Se târăşte peste tot şi intră în toate. Abia aştept să meargă. Deja încearcă. Trage de toate şi… De cum îşi ridică ochii către faţa lui, nu mai ştiu ce să zică.

Vai de mine, de ce trebuie să fiu aşa de tulburată? Nu-i decât Cole. Am vorbit cu el de o sută de ori. Am şi ţipat la el de vreo două ori. I se încinseră obrajii la aceste amintiri. Se

uită repede în altă parte.

— Ţi-aminteşti de viscolul din ziua când aţi plecat cu vitele? Nu aşteptă un răspuns, ci continuă repede. Ei bine, la fermă a fost foarte greu, iar eu eram afară, ca să văd ce fac caii şi vacile de lapte, în timp ce unchiul Bram aducea lemne şi apă. Până să-mi dau seama, vântul era aşa de aprig încât am căzut. N-am avut încotro decât să mă târăsc şi, înainte să-mi dau seama, m-am simţit ridicată în aer. N-o să ghiceşti niciodată cine mi-a venit în ajutor.

— Bram? deschise el în sfârşit gura.

Dianne râse emoţionată, dorindu-şi acum să nu fi pomenit de asta.

— Oh, nu. Era… fratele lui Koko. La-Mulţi-Cai.

— Credeam că e fugărit de oamenii legii, zise el, nepărând prea fericit să audă asta.

Dianne termină de pus vasele la loc şi agăţă prosopul de căruţă.

— Cred că de data asta nu fugea de nimeni, zise ea. A fost foarte plăcut. Foarte plăcut de vorbit cu el.

Cole se dezlipi de căruţă.

— Despre ce-aţi vorbit?

Dianne ridică din umeri.

— El a vorbit despre indieni şi conflictele cu albii. I-a plăcut şi plăcinta mea cu mere. Îşi muşcă limba, dorindu-şi să nu fi spus asta. Nu avea niciun rost.

— E adevărat că faci o plăcintă cu mere bună, recunoscu el. Despre ce aţi mai vorbit?

Faţa ei se încinse şi mai tare. Se uită în pământ.

— Păi, nu prea multe.

— Parcă eşti supărată. A zis ceva care te-a supărat?

Cole părea nervos acum. Dianne îşi ridică repede ochii din pământ.

— Nu, nicidecum. A fost foarte amabil. Chiar a glumit că se însoară cu mine. Cole făcu ochii mari şi Dianne conchise că poate nu fusese chiar bine să spună asta. Eu l-am asigurat că nu m-ar vrea de nevastă, continuă ea, făcând

tot ce putea ca să pară dezinvoltă. Nu pot mesteca piele. Zâmbi, sperând că el se va relaxa.

— Vrei să facem o plimbare? o întrebă el.

— Poftim?

— Hai să ne plimbăm, zise el, pe un ton aproape poruncitor. Adăugă încet: Te rog.

Dianne îşi dădu şorţul jos şi îl agăţă lângă prosopul de vase.

— Bine. Îşi luă pe ea haina căptuşită cu lână, căci seara era rece. Nu îşi putea imagina ce îl apucase pe Cole. Când se purta ca un şcolar emoţionat, când ca un soţ gelos.

Plecară din tabără, mergând încet, de parcă vizitau un parc. De fapt, Dianne nu mai văzuse nicăieri un parc mai minunat. Grandoarea splendori i lui Dumnezeu era mult superioară oricărui lucru pe care îl putea aranja sau face omul.

— Eu şi tata am venit în Montana ca să căutăm aur, începu el încet. Dianne mai că trebuia să se încordeze ca să-l audă. Dar eu am găsit dragostea adevărată. Sau ce credeam că e dragostea adevărată. O chema Carrie. Era tânără şi dulce şi nu era deloc răsfăţată. Tatăl ei venise tot în căutarea norocului, dar nu a trecut mult şi a ajuns să încalce legea, ceea ce l-a pus în opoziţie cu membrii comitetului vigilenţei.

— Cei care spânzurau tâlharii? întrebă Dianne.

Chipul lui Cole deveni îndurerat.

— Da. Tata era membru. Îşi dorea foarte mult să-şi dovedească zelul în faţa tovarăşilor săi. M-a obligat şi pe mine să merg cu ei în ziua în care s-au dus să-l înfrunte pe tatăl lui Carrie. Deja se dovedise de câţiva martori oculari că omul era un ucigaş şi un hoţ şi, pentru că şeriful nu făcea nimic în legătură cu asta, acest grup de oameni credea că trebuie să facă ceva. Eu n-am vrut să mă duc, dar tata mi-a zis răspicat că ori mă duc şi ajut, ori nu sunt fiul lui. Că mă va trimite înapoi la mama. Ei bine, eu nu asta voiam să aud. Voiam să-l fac să fie mândru de mine – să-i

fac pe plac. Dar nu voiam s-o fac aşa. Nu credeam că e bine să ne facem singuri dreptate. Eram sigur că se poate face altceva. M-am dus sperând că îi voi face să se răzgândească, dar nu s-a întâmplat aşa.

Dianne dădu din cap, neînţelegând de ce îi spune dintr-odată toate aceste lucruri. Îşi dorise multă vreme să afle adevărul, dar iată că acum îi spunea totul, pe nepusă masă, fără să i se ceară asta. Nu putea să nu se întrebe de ce.

— Am aflat când aveau de gând să-l spânzure pe tatăl lui Carrie şi am aranjat ca ea să se ducă în oraş cu o prietenă. Nu voiam să vadă ceva aşa de urât. Aşa că, după ce am rezolvat asta, ne-am dus acasă la ea. Oamenii l-au acuzat pe tatăl ei şi se pregăteau să-l spânzure. Atunci s-a auzit un zgomot în tufe. Părea să fie o ambuscadă. Oamenii şi-au scos armele, iar când Carrie a ieşit ţipând din tufişuri, tata a împuşcat-o. A murit în braţele mele. Spuse toate acestea aşa de direct şi fără emoţie încât Dianne nu ştia cum să reacţioneze.

Cole întinse mâinile şi îi prinse braţele. Ea făcu ochii mari şi înghiţi greu. În pofida hainei groase, atingerea lui îi dădea fiori. Se uită în ochii lui, aşteptând să vadă ce va urma.

— I-am făgăduit lui Carrie că nu voi mai iubi altă femeie. M-am hotărât în inima mea să-mi petrec zilele singur.

Asta nu era deloc ce aşteptase ea să audă. Dar, pe de altă parte, nu ştia exact ce aşteptase să audă.

— Dianne, am avut mult timp de gândire aici în iarna asta. Nu-mi pot ţine promisiunea faţă de Carrie.

— O? rosti ea cu greu. Mintea îi alerga în sute de direcţii în timp ce se străduia să priceapă exact ce voia el să spună.

Cole închise ochii şi trase adânc aer în piept. Îl dădu afară încet, fascinând-o pe Dianne. Deschise ochii şi îşi fixă privirea pe chipul ei.

— Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine, Dianne. Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, m-am îndrăgostit de tine.

CAPITOLUL 36

— Ce-ai făcut? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Visase adesea să audă declaraţia lui de dragoste, însă acum, că o auzise, era uluită.

Cole îi prinse bărbia.

— Te iubesc, Dianne. Numai la tine m-am gândit aici. N-am avut de gând să mă îndrăgostesc de tine, dar s-a întâmplat şi trebuie să ştiu ce simţi tu.

Dianne înghiţi greu. Atingerea lui avea un efect straniu asupra stomacului şi genunchilor ei. Simţi că i se accelerează respiraţia.

— Eu… ăăă… eu…

O cuprinse ameţeala, ca atunci când găsiseră trupul neînsufleţit al lui Betsy. Dar de data asta Dianne i se împotrivi. Nu voia să leşine şi să piardă această clipă pe care o aşteptase cu atâta ardoare.

— Şi eu simt la fel, şopti ea.

Cole zâmbi.

— Văzând cum ţi-a pierit culoarea din obraji adineauri, nu eram sigur ce vei spune. O strânse în braţe, apoi îi dădu repede drumul, luând-o complet pe nepregătite. Scuze, murmură el, parcă stânjenit, n-ar fi trebuit să fac asta.

— De ce nu? întrebă ea, nepărându-i deloc rău că o îmbrăţişase.

— Păi, nu suntem logodiţi şi, chiar dacă am fi, ar fi cam îndrăzneţ din partea mea. N-am fost crescut să fiu mojic.

Dianne zâmbi.

— Asta e bine. Nu mă interesează mojicii.

— Dar un simplu cowboy? o întrebă el, cu o privire pătrunzătoare.

Dianne ridică mâna şi îi atinse delicat faţa cu degetele.

— Sunt fascinată de cowboy. Mai cu seamă de unul anume.

Cole îi acoperi mâna cu a lui.

— Atunci mergem să vorbim cu unchiul tău?

Dianne simţi că tremură din tot trupul. Dădu încet din cap, apoi îşi aminti de conversaţia pe care o avusese cu unchiul Bram despre fermă.

— Dar mai întâi trebuie să ştii ceva. Ceva care te-ar putea face să te răzgândeşti.

— Ce?

Dianne se îndepărtă uşor de el.

— Unchiul tocmai m-a informat azi-dimineaţă că va pune şi numele meu pe actul de proprietate al fermei. Koko şi Jamie nu o pot moşteni pentru că, în ochii legii, sunt indieni. I-am zis că voi rămâne aici şi voi face un cămin bun pentru ei dacă i se va întâmpla ceva. I-am dat cuvântul meu, Cole, şi nu pot da înapoi.

— Nici nu m-aş aştepta s-o faci, răspunse el. E o surpriză, aşa e, dar eu deja mă hotărâsem, după ce m-am gândit la asta toată iarna, că îmi voi lua o bucată de pământ şi-mi voi face propria fermă. Voi fi la fel de fericit să-l ajut pe unchiul tău – dacă el va fi de acord.

Dianne oftă uşurată.

— Sunt sigură că va fi încântat, Cole. Probabil mai fericit decât noi pentru toate acestea.

— Asta nu e posibil, zise Cole, devenind foarte serios. Nimeni n-ar putea fi mai fericit decât mine.

— Nici decât mine, şopti Dianne. Şi, în inima ei ştia că e adevărat, pentru că se simţea copleşită de valuri de bucurie.

Trenton îşi dorise să ia cina în linişte la hotel, dar când dădu cu ochii de Annabelle şi de fratele ei, Geoff, ştiu că nu avea să fie. Schimonosindu-se, ridică paharul cu vin la gură ca să nu-i lase să îi vadă neplăcerea.

— Ţi-am zis eu că-l vom găsi aici, îi spuse Annabelle fratelui ei, trecând pe lângă ospătar şi îndreptându-se spre masa lui Trenton.

Trenton se ridică în picioare, punând paharul jos.

— S-a întâmplat ceva? Spera că, oricare ar fi fost problema, o vor spune repede şi vor pleca. Deja lumea se zgâia la ei, ceea ce-l făcea să se simtă foarte prost.

— E adevărat că ai de gând să pleci din oraş? îl întrebă Geoff, pe un ton serios.

— Spune-i ce mi-ai spus mie, pretinse Annabelle.

Trenton nădăjduia să pună capăt întâlnirii cât mai curând, dar dacă ei stăteau acolo în picioare, luându-l la întrebări, lumea s-ar fi holbat şi mai mult la ei.

— De ce nu luaţi loc?

Annabelle zâmbi dulce şi luă loc pe scaunul de lângă Trenton, iar Geoff luă loc în faţa lui.

— N-am mai fost aici până acum. Ce frumos e.

Geoff mormăi:

— Şi scump. De-aia n-ai mai fost aici până acum.

Annabelle îl ignoră şi îşi reîndreptă atenţia către Trenton.

— Pari supărat. Eşti nervos că am venit aici?

— Nu-mi place să atrag atenţie asupra mea, zise Trenton sincer. Nu-mi place ca lumea să se holbeze la mine, asta-i tot.

— Păi trebuia să venim. I-am zis lui Geoff că ai zis că pleci.

— Dar de ce l-ar interesa asta pe fratele dumitale? o întrebă Trenton.

Annabelle se uită la Geoff, apoi îşi privi mâinile. Frământa neliniştită o batistă care văzuse şi zile mai bune.

— Păi, având în vedere ce simţim unul pentru altul, mi s-a părut corect să-i spun ce ai de gând.

Trenton clătină din cap şi se uită la Geoff, care îl privea încruntat.

— Ce simţim unul pentru altul? Nu prea înţeleg.

Annabelle îşi trase nasul.

— Haide, nu te preface că timpul petrecut împreună n-a însemnat nimic pentru dumneata. Mie mi-ai zis altceva.

Luni de zile, singurul lucru pe care îl simţise Trenton

pentru Annabelle şi fratele ei era un dispreţ total. Se certau mereu, veneau la el după bani ori de câte ori aveau probleme financiare şi în general erau o pacoste. Annabelle părea a crede că va fi considerată mai respectabilă prin asocierea cu Trenton. De ce gândea aşa îl depăşea pe Trenton. Sigur, el frecventa hoteluri şi restaurante mai bune decât îşi putea permite ea, dar era totuşi un cartofor. Indiferent cum se zugrăvea, adevărul era adevăr şi poziţia lui socială nu era mai bună ca a ei.

Se lăsă pe spătar şi făcu semn ospătarului să plece când acesta dădu să se apropie de masa lui. Annabelle observă asta.

— Nu ne faci cinste cu cina?

Trenton clătină din cap.

— Nu. De fapt, după ce plătesc nota, vreau să mă duc la culcare.

— În seara asta nu joci? îl întrebă Geoff.

Trenton se întrebă de ce îl interesează asta.

— Nu. Nu călătoresc niciodată cu bani mulţi.

— Vezi, ţi-am zis că are de gând să plece, se văită Annabelle.

— Unde te duci şi când ai de gând să te întorci? îl întrebă Geoff.

Trenton începu să se simtă încolţit.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la o destinaţie. S-ar putea să-mi vizitez sora în Teritoriul Montana. De multă vreme îi tot spun că voi merge. În privinţa întoarcerii, n-am de gând să mă întorc curând. M-am săturat până în gât de Omaha.

Annabelle începu să suspine în batistă, zăpăcindu-l complet pe Trenton. Alţi clienţi începură să se holbeze din nou la ei, iar el nu-şi dorea decât să ajungă în tihna şi liniştea camerei sale de hotel.

— Deci aveai de gând s-o părăseşti aşa? îl întrebă Geoff cu răceală.

Trenton se uită la el, apoi din nou la Annabelle.

— Nu ştiu la ce te referi. Geoff se apleacă spre el, destul

de ameninţător.

— I-ai făcut promisiuni surorii mele, iar acum vrei să pleci din oraş aşa cum ai chef. Cred c-ar fi mai bine să te răzgândeşti.

— Nu i-am promis nimic surorii dumitale. Situaţia mea nu-mi permite să fac promisiuni.

— Ba mi-ai promis, declară Annabelle, cu un ţipăt nesuferit. Mi-ai promis că te însori cu mine şi că faci o femeie cinstită din mine.

Trenton rămase cu gura căscată. Era năucit.

— Eu… ei bine… dumitale… eu n-am sugerat niciodată aşa ceva. Nici nu-şi putea închipui că s-ar putea însura cu o femeie văicăreaţă şi certăreaţă ca Annabelle Tevis.

— O faci mincinoasă?

— Trebuie să vă calmaţi amândoi şi să ascultaţi de glasul raţiunii. Trenton se întoarse spre Geoff. Nu am nimic de oferit surorii dumitale. N-am un nume bun. N-am o slujbă stabilă. N-am nici măcar un cal. L-am vândut acum câteva zile, ca să fac bani pentru un joc. Joc când pot găsi un joc şi merg în altă parte când locul acela s-a uscat. Ce fel de viaţă e asta pentru o femeie cumsecade?

— Nu-mi pasă. Vreau să merg cu dumneata. Mi-ai promis că vom fi mereu împreună, zise Annabelle, ştergându-şi ochii cu batista.

Trenton vedea acum că lacrimile ei nu erau deloc sincere. Se prefăcea doar că plânge ca să-l convingă pe fratele ei şi să îşi impună punctul de vedere. Simţind privirea pătrunzătoare a lui Geoff, Trenton clătină foarte încet din cap.

— N-am promis aşa ceva. Annabelle, trebuie să fii corectă şi să spui adevărul.

— O faci pe sora mea mincinoasă? tună Geoff, vocea lui atrăgând iarăşi privirile fixe ale celor din jur.

— Aş prefera să cred că Annabelle se înşală doar.

— Ei bine, ea nu se înşală şi eu mă aştept să-ţi faci datoria faţă de ea. Ospătarul se apropie de masă.

— Domnule, conducerea ar aprecia dacă aţi purta această discuţie în altă parte. Îi deranjaţi pe ceilalţi clienţi.

Geoff se ridică în picioare.

— Şi ce-mi pasă mie!

Trenton se ridică şi el imediat.

— Poftim, zise el, dându-i omului bani mai mult decât suficienţi pentru nota de plată, eu tocmai plecam.

— Nu pleci nicăieri, strigă Geoff după el.

Trenton continuă să meargă prin restaurant, ajungând în holul hotelului. Trecu pe lângă recepţioner şi se duse la uşa de la intrare, iar Annabelle şi Geoff veniră după el.

După ce se reuniră, Trenton îi conduse afară.

— Te rog ascultă ce am de spus, zise el, încercând din greu să-şi menţină poziţia şi să-l împăciuiască pe Geoff, ştiind că e înclinat să-şi piardă cumpătul şi să-şi ucidă adversarii. Niciodată nu i-am promis nimic lui Annabelle, iar dacă ea crede că i-am promis, atunci se înşală. N-am de gând să mă însor vreodată – nici cu Annabelle şi nici cu altcineva. N-am niciun motiv să-mi consider purtarea faţă de sora dumitale altfel decât onorabilă. De fapt, purtarea mea faţă de amândoi a fost fără cusur. V-am dat bani când am avut în plus. V-am plătit multe mese şi chiar v-am ajutat să plătiţi reparaţiile casei. Pe lângă toate astea, nu o dată l-am ajutat pe Geoff să scape de oamenii legii, împrumutându-i calul meu aşa încât să poată scăpa şi chiar l-am ascuns în camera mea de hotel. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să fiu un bun prieten, chiar dacă compania voastră nu e chiar plăcută.

Geoff şi Annabelle păreau cam surprinşi de această declaraţie, dar Trenton se simţea curajos şi continuă.

— Nu ştiu de ce credeţi că aş vrea să stau cu voi ca să vă aud mereu cum vă certaţi şi să-mi goliţi mereu buzunarul. Sunt la fel de sătul de voi doi cum sunt şi de Omaha – poate chiar mai sătul.

Geoff înghiţise tot ce putea înghiţi. Păşind înainte, îl înşfacă pe Trenton de guler.

— Ai face bine să te opreşti chiar acum, înainte să zici ceva ce-o să regreţi. I-ai promis surorii mele că te însori cu ea, şi am de gând să te văd cum îţi împlineşti promisiunea. Îţi dau două zile ca să te gândeşti la asta, dar ai face bine să vii cu răspunsul corect şi cu un inel pentru degetul surorii mele. Ea ţine morţiş să fie respectabilă. îi dădu drumul, împingându-l cu brutalitate. Trenton ateriză zgomotos pe trotuarul de scânduri.

Uitându-se la el îngrozit, Trenton nu ştia ce să facă. Nu avea de gând să se însoare cu Annabelle, dar pe de altă parte, nici nu voia să încurajeze furia fratelui ei.

— Vom fi aici poimâine cu pastorul, Chadwick. Şi-ai face bine să nu încerci să scapi, că altfel te voi vâna şi-ţi voi trimite un glonţ în capul ăla tare.

Trenton se ridică în picioare, în timp ce Geoff plecă cu Annabelle.

Ştia că va trebui să plece în seara asta din Omaha pentru a avea un avans cât mai mare. Grăbindu-se în camera sa de hotel, luă doar ce-i trebuia neapărat. În acest fel, dacă dădea de Geoff pe stradă, va părea că se duce la un joc, nu altundeva. Desigur, deja îi spusese că nu va juca în seara asta.

Ei bine, *dacă mă vede în seara asta*, *o să-i zic că*, *având în vedere cum s-au schimbat lucrurile*, *am nevoie de mai mulţi bani şi va trebui să joc*. I se părea rezonabil. Ceea ce nu părea rezonabil era tot restul celor întâmplate în ultima oră. Cum de ajunsese viaţa lui aşa de încurcată?

Îi veniră în minte amintiri de când fugea de Jerry şi Sam Wilson şi se cutremură. Încă simţea frica pe care o simţise când fugise în toiul nopţii, ciulindu-şi urechile ca să audă paşi în întuneric. Îl trecură sudori reci. Era din nou pe fugă. Nu avea timp ca să-şi planifice mişcările – nu era timp ca să-şi cumpere un cal şi echipament. Va trebui să vadă dacă poate prinde un vapor cu aburi. Ştia că sunt vapoare care merg în Fortul Benton din Teritoriul Montana. Se interesase. Dar călătoria se termina acolo, şi apoi era pe cont propriu

ca să găsească ferma unchiului Bram. Gândul de a cutreiera ţinutul indian, mai ales având în vedere problemele din ultimul timp, nu îl atrăgea absolut deloc.

Dar, pe de altă parte, nici cel de a rămâne în Omaha.

Apoi mai era problema banilor. Nu avea prea mulţi la el. Aşa cum îi zisese lui Geoff, nu călătorea niciodată cu mulţi bani la el. Pur şi simplu n-ar fi fost prudent. Erau prea multe ocazii de contact cu bătăuşii şi hoţii de buzunare în linia lui de activitate.

Trebuie doar să ies din Omaha şi apoi să găsesc un joc, îşi zise când ieşi din hotel pe una din uşile din spate pe care o descoperise doar cu o zi înainte. Precaut, se uită pe alee şi trase adânc aer în piept. Va merge – trebuia să meargă.

Se duse la râu şi găsi în sfârşit ajutor sub forma unui cargobot ce se ducea în Kansas City. Nu conta unde se duce, doar să fie departe de Omaha. Îi plăti căpitanului o sumă strigătoare la cer şi se furişă la bord. Ascunzându-se printre mărfurile acoperite cu prelate, nu putea decât nădăjdui că Geoff Tevis nu-l văzuse fugind.

Când ajunse destul de departe, începu să respire mai relaxat. Când ajunseră la St. Joseph, după aproape trei zile, Trenton simţi că îşi regăseşte încrederea şi puterea. Când intrară în portul din Kansas City, două zile mai târziu, simţea că poate cuceri lumea. Însă primul lucru pe care trebuia să îl cucerească era găsirea unei camere şi a unui joc de poker mai serios. După aceea, va merge mai departe. Va trebui să evite întoarcerea în Omaha dacă voia să rămână în viaţă.

Luându-şi cameră la un hotel unde nu mai stătuse înainte, îşi numără banii rămaşi şi zâmbi. Erau destui ca să poată intra într-un joc. Îşi aruncă jacheta la capul patului şi se întinse pentru un somn foarte necesar. Mai erau multe ceasuri până când putea găsi un joc şi se gândi că acesta va fi modul cel mai benefic de a-şi petrece timpul. Extenuat, aţipi amintindu-şi de teroarea care îl pusese pe fugă.

Era aproape nouă şi jumătate seara când se trezi, speriat. Stătu treaz în întuneric, ascultând şi sperând că nu va auzi nimic care să trădeze un intrus. Totul părea liniştit. Ridicându-se în capul oaselor, îşi potoli nervii şi căscă. Pe sub uşă venea o mică rază de lumină. Probabil că lămpile de pe hol fuseseră aprinse.

Îşi scutură hainele de praf cât putu de bine, apoi deschise uşa camerei. Lumina îi îngădui să îşi găsească paltonul şi pălăria înainte de a coborî în căutarea unui joc. Alţi câţiva inşi trecură pe hol, dar nu îl recunoscu pe niciunul. Cu un oftat de uşurare, închise uşa după el.

Va fi o seară bună, îşi zise. Întotdeauna îşi începea aşa serile de joc. Henry îi spusese nu o dată că un om care iradiază o atitudine pozitivă îşi poate face drum cam în orice cerc de gentlemeni. Asta făcea la fel de mult parte din joc ca jocul propriu-zis. Încrederea în sine era totul.

După ce puse câteva întrebări discrete, îşi croi drum spre o casă de joc ce îi fusese sugerată. Nu va fi la fel de lucrativ ca un joc cu oameni de afaceri rafinaţi, dar îi va oferi distracţie şi bani. Începu să plouă, dar el refuză să lase ca ploaia să îi înece corăbiile. *Lucrurile se vor îndrepta de-acum*, îşi făgădui el. *Voi strânge destui bani şi apoi mă voi duce în Montana*.

Reuşi repede să se introducă într-un joc şi nu trecu mult până când începu să câştige destule ture ca să aibă un pot bun fără a atrage prea multă atenţie asupra norocului său. Era rândul lui să împartă cărţile, când cineva îl strigă pe nume.

— Măi să fie, dacă ăsta nu-i Trenton Chadwick. Ia te uită la tine, ce mare te-ai făcut şi ce fercheş.

Trenton ar fi recunoscut vocea lui Jerry Wilson oriunde. Îşi ridică privirea şi întâlni ochii ameninţători ai lui Jerry. Sam stătea în stânga lui, iar Mark în dreapta. Suedezul era singurul care părea să lipsească.

Încercând să pară dezinvolt, Trenton dădu din cap.

— Bună seara, băieţi.

Jerry râse.

— Acum chiar că-i o seară bună. Asta-i sigur.

Trenton împărţi cărţile, străduindu-se din greu să nu-şi ridice nici măcar privirea. Voia să-i arate lui Jerry că prezenţa sa nu îl afecta, dar era greu. Măruntaiele parcă îi erau întoarse pe dos. Se temea că nu mai e mult şi i se va face rău.

Tura fu câştigată de cel din stânga lui Trenton. Cu acest câştig, omul decise că a jucat poker destul şi îşi luă câştigurile, ca să plece. Jerry veni repede în locul lui.

— Joc şi eu, zise el, aruncând o monedă în mijlocul mesei.

— Şi eu, declară Sam, făcând semn unui bătrân să elibereze masa. Se aşeză înainte ca omul să-şi poată întinde mâna ca să-şi ia paharul. Sam dădu whisky-ul pe gât şi zâmbi. Totdeauna-mi place să beau ceva când joc.

Mark îşi trase un scaun şi dădu din cap.

— Şi eu. Ce-ar fi să ne comanzi un rând, de dragul vremilor trecute, Trent?

Trent dădu din cap şi le comandă whisky. În timp ce împărţea cărţile, mintea îi fu năpădită de gânduri. Cum de se întâmplase una ca asta şi ce-o să facă acum? Să scape de Jerry şi de ceilalţi nu era treabă uşoară.

Jucară cărţi două ore, în tot acest timp Trenton continuând să se întrebe cum va reuşi să se despartă de Jerry. Acesta insista să spună oricui intra în joc că sunt cei mai buni prieteni din sudul statului Missouri. Trenton ura să fie asociat cu ei, dar, pentru a nu trezi bănuielile lui Jerry, le jucă în strună. Era aproape miezul nopţii când Jerry se ridică în sfârşit în picioare şi anunţă că s-a săturat.

— Ei, a fost foarte fain să joc cu tine iar, Trent, dar ştii, am treabă la prima oră de dimineaţă şi trebuie să plec. Nu merită să stăm treji toată noaptea.

Trenton se simţi uşurat. Poate că lui Jerry chiar nu-i mai păsa de el. Poate că va pleca şi îl va lăsa în pace.

— Noapte bună, zise el, împărţind cărţile celor rămaşi.

Sam şi Mark se ridicară şi plecară după Jerry, afară din sală, lăsându-l pe Trenton să ofteze uşurat. Cei rămaşi la masă se uitară ciudat la el, dar nu ziseră nimic. În definitiv, se împărţeau cărţile şi era timpul să joace.

Trenton câştigă destul în seara aceea ca să mai plătească pentru o zi la hotel şi ceva în plus. Plăti recepţionerului şi se întoarse în cameră, simţind că i s-a ridicat o povară de pe umeri. În noaptea aceea dormi cum nu mai dormise de ani de zile. Cu puţin noroc, Geoff încă îl credea în Omaha, iar acum Jerry nu mai era interesat de el. Dacă totul mergea bine, Trenton avea să fie în Montana până la toamnă. Acest gând îi dădu o pace reală. I se părea că aşa trebuie să facă.

A doua zi se sculă târziu. Luă prânzul în tihnă la o cafenea de pe aceeaşi stradă, apoi făcu o plimbare lungă prin oraş, ca să se bucure de ziua aceea. Când veni seara, se întoarse la aceeaşi casă de jocuri de noroc. Când intră în sală, fu străbătut de un fior de bucurie. Multe mese erau goale, căci seara era abia la început. Se duse la bar, în nădejdea unei cafele tari, dar înainte de a ajunge acolo un om grăsuţ i se puse în cale.

— Hei, te-am văzut aici aseară.

— Da, recunoscu Trenton, m-ai văzut. Şi ce-i cu asta?

— Hei, Bruce, ăsta-i unu’ dintre ei, declară omul, luându-l pe Trenton de braţ. Strânsoarea ca de oţel îl luă pe Trenton prin surprindere.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, încercând să se desprindă din strânsoare.

— Trimite după poliţie. Ăsta-i unu’ din cei care au jefuit azi-dimineaţă banca First National.

Trenton clătină din cap.

— N-am făcut aşa ceva. Nici nu ştiu despre ce vorbeşti. **

— Vorbesc despre trei oameni morţi şi o bancă din care lipsesc vreo cinci mii de dolari, zise omul, împungându-l tare cu cotul. Acum linişteşte-te sau n-o să te scap de

ştreang.

Lui Trenton începu să îi vuiască capul. *Ştreang*? *Vrea să mă spânzure*? *Dar de ce*? *N-am făcut nimic rău*. Un gând cutremurător îi veni în minte. „*Asta-i unu din cei care*...”

Fu cuprins de groază în timp ce aşteptau sosirea poliţistului. Fără doar şi poate că Jerry şi băieţii lui au jefuit o bancă şi el, ca un nătărău ce era, se lăsase asociat cu ei chiar la timp ca să ia vina asupra lui.

CAPITOLUL 37

Trei săptămâni mai târziu, Trenton fu declarat vinovat şi condamnat la moarte prin spânzurare pentru omorârea a trei oameni. În ciuda faptului că se declarase nevinovat, judecătorul şi juriul îi atribuiseră repede vina prin asociere.

Execuţia era fixată pentru vinerea viitoare, 8 mai. Trenton fu dus înapoi în celula din puşcărie, neputând înţelege deloc cum de se putuse întâmpla aşa ceva. În prima săptămână, emoţiile lui fuseseră brute. Ţipase până răguşise, declarându-şi nevinovăţia. A doua săptămână devenise ursuz şi tăcut, copleşit de disperare. După aceea venise amorţeala. La urma urmelor, la ce erau bune sentimentele?

Stând în celulă, încercă să îi scrie o scrisoare lui Dianne şi să îi explice ce rău ajunsese. Se întrebă dacă să îi spună sau nu că au de gând să îl spânzure, apoi hotărî că e corect ca ea să ştie adevărul. Va ţine scrisoarea până când îl vor duce la spânzurătoare, apoi va ruga gardianul să o trimită pentru el.

Nu ştiu de ce s-a întâmplat asta. *Întotdeauna am încercat să stau de partea legii – să fac ce trebuie*. *Am fost acuzat că am jefuit o bancă şi am omorât trei oameni*. *N-am făcut-o*. *Îţi jur*. *Cu toate astea*, *sunt pus în faţa morţii*. *Au de gând să mă spânzure vineri*.

Dianne, *mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel*. *Mi-aş dori să fi venit în Montana cu voi şi să nu mă fi opus*. *N-am*

simţit niciodată că l-am răzbunat pe tata. N-am văzut niciodată o cale care să aibă sens. Chiar când am încercat să fac ceva, n-am avut nicio satisfacţie.

Îmi pare foarte rău pentru toate astea. Îmi pare rău că sunt aşa o dezamăgire pentru tine, te rog iartă-mă. Vreau să mă împac cu tine, cu Morgan şi cu Zane. Trebuie să mă împac şi cu Dumnezeu – dar nu ştiu cum.

Reciti cuvintele pe care le scrisese şi simţi o tristeţe adâncă şi epuizantă, împăturind scrisoarea neterminată, şi-o îndesă în buzunar şi se întinse pe pat. Uitându-se ţintă la tavan, nu putu să nu se gândească la ce îi zisese lui Dianne despre a se împăca cu Dumnezeu. Ce trebuia să facă omul pentru a se împăca cu cineva pe care îl ignorase complet atâţia ani?

Dormi neliniştit în noaptea aceea, gândindu-se la execuţie şi cum va fi să moară. Chiar când reuşea să aţipească, simţea ştreangul în jurul gâtului. Respiraţia îi devenea forţată şi se trezea căutând să ia aer. În fiecare noapte era la fel şi joi seara era pe jumătate înnebunit de extenuare şi de imaginaţia lui bogată.

Luând scrisoarea mototolită către Dianne, se hotărî să o termine.

Voi merge la moarte cu multe regrete. Nu mă deranjează că am suferit în viaţă pentru relele pe care le-am făcut, dar simt că e îngrozitor de greşit să plătesc preţul pentru ceva cu care n-am avut nicio legătură. Te iubesc, surioară. Ultimele mele gânduri vor fi la tine şi la zilele mai bune.

Trenton

Reciti scrisoarea şi se hotărî că asta e tot ce poate face. Nu existau cuvinte care să îi explice tristeţea sau regretul. Nu avea cum să îi spună lui Dianne ce mult înseamnă ea pentru el. Cât de mult dorea să îi revadă pe ea şi pe gemeni.

Stând întins, încercă să îşi oprească lacrimile. Îl rodea frica. Voia să strige la gardian să termine odată – să-l împuşte şi să-i pună capăt chinului.

De parcă acest gând îl invocase, gardianul se apropie de uşa celulei şi introduse cheia. Avea o privire ciudată – o expresie stingheră şi dubioasă.

— Hai cu mine, Chadwick, zise omul.

— De ce? Ce se petrece? întrebă Trenton. Totuşi se duse la uşă.

— Te ajutăm să evadezi, asta se petrece, zise Jerry Wilson, apărând de după colţ. Acum intră tu acolo, zise el, împingându-l pe gardian în celulă.

Trenton stătea ca lovit de trăsnet.

— Ce?

— Am zis vino încoace. Jerry întinse mâna înăuntru, îl apucă pe Trenton şi îl scoase pe uşă afară. Trântind uşa celulei la loc, răsuci cheia.

— Nu pot pleca, zise Trenton, dându-se înapoi. Nu pot evada din puşcărie.

— Ba poţi. Şi tocmai ai făcut-o. Acuma vino.

Trenton clătină din cap.

— Nu. Nu pot face asta. Se uită la gardian şi apoi iar la Jerry. Uite, nu-mi doresc deloc să mor pentru ceva ce n-am făcut, dar asta e greşit.

— Şi să te spânzure e greşit. Vrei să mori?

Vorbele lui Jerry îl izbiră ca un baros. Trenton se uită iar la gardianul înspăimântat.

— N-am jefuit eu banca. Nu vreau să mor pentru ceva ce n-am făcut.

— Nu prea ai de ales, declară Jerry. În plus, deja am depus tot efortul acesta. Acum vino. Îmi eşti dator şi am de gând să te fac să plăteşti.

Trenton rămase cu ochii aţintiţi asupra gardianului. Frământarea lui era imensă.

— Nu vreau să mor, îi spuse omului din nou. Vedea în ochii omului că şi el simţea la fel. Poate că lucrul cel mai

bun era să-l scoată pe Jerry din puşcărie, unde nu mai putea face rău nimănui.

— Bine, Jerry. Vin cu voi – deocamdată. Dar am de gând să-mi dovedesc nevinovăţia.

Jerry râse tot drumul pe hol.

— Nicio şansă de aşa ceva. Acum eşti unul dintre noi.

Sfârşitul lui august

Dianne se uita la Cole, care curăţa cu pricepere copitele calului său. Buddy era calul lui încă de pe vremea caravanei de căruţe, iar cei doi se obişnuiseră foarte mult unul cu celălalt. Ei îi plăcea meticulozitatea cu care curăţa, tăia şi pilea copitele calului.

În timp ce îl privea, îşi imagina că aşa îşi vor petrece tot restul vieţii. Vor munci împreună şi se vor iubi, fiecare găsind putere şi speranţă de la Dumnezeu, unul de la altul şi chiar de la pământ. Pământul acesta întins avea o putere în el. Asta era ţara lui Dumnezeu, aşa declarase unchiul Bram nu o dată, iar ea ajunsese să înţeleagă de ce simte asta.

Cu toate acestea, inima ei era tulburată de anumite gânduri. De când Cole îi declarase că o iubeşte şi Bram îi îngăduise să îi facă curte, erau momente în care Dianne simţea că ceva nu e în regulă. Cole părea să îi ascundă ceva şi, oricât încerca ea să încurajeze discuţiile pe această temă, el nu voia să spună nimic. Se întreba dacă e ceva legat de Carrie şi trecut. Gândul acesta o înspăimânta şi o împiedica să se abandoneze complet dorinţei de a deveni nevasta lui Cole. Dacă el nu se simţea în largul lui să îi spună ce are pe inimă, ea nu se putea mărita cu el. Iar dacă nu scosese din inima lui dragostea pentru cealaltă femeie, ea nu voia să trăiască cu un spectru între ei.

Bram le sugerase ca curtarea să ţină măcar un an, amintindu-le că nu avuseseră ocazia să se cunoască unul pe altul în afara muncii de la fermă pe care o făceau

împreună. Dar vara trecea şi ei discutau în general despre fermă, împărtăşindu-şi unul celuilalt ideile pe care le aveau, chiar şi când se plimbau sau călăreau împreună seara. Poate că asta o deranja cel mai mult pe Dianne. Cole nu părea deloc dornic să vorbească despre el ori despre familia lui.

Ea urmaşe sfatul lui Koko şi începuse să se roage serios pentru relaţia ei cu Cole. Tânjea după căsătorie şi după dragostea lui, dar de fiecare dată când deschidea gura ca să vorbească cu el despre asta, ceva o reţinea. Parcă Domnul punea o pază la uşa buzelor ei.

Cercetase Biblia în căutare de răspunsuri şi, când ochii îi căzură asupra Psalmului 141, simţi că Dumnezeu îi vorbeşte ei direct. David se rugase în acel psalm, dezvelindu-şi sufletul şi inima în faţa Domnului.

Pune, *Doamne o strajă înaintea gurii mele şi păzeşte uşa buzelor mele*! *Nu-mi abate inima la lucruri rele*...

Aceste cuvinte erau vii în inima ei chiar acum. Cum i le putea explica lui Cole? îl iubea pe omul acesta. Era convinsă de asta. Dar exista un zid între ei, pe care ea nu îl putea înţelege prea bine, şi nu voia să-şi abată inima spre rău nici măcar de dragul unei mai bune înţelegeri.

Ce nu e-n regulă cu noi, *Tată*? se rugă ea în gând. *Mi-am dorit atâta vreme dragostea şi atenţia lui*, *dar lucrurile nu merg bine*.

Se gândi la toate problemele pe care le învinseseră deja. Aroganţa şi mândria amândurora îi orbiseră faţă de nevoia de mulţumire de sine. Dianne îl detestase pe Cole la prima lor întâlnire din cauza atitudinii lui îngâmfate şi purtării insolente.

Învinseseră asta pe măsură ce ea se maturizase şi începuse să îşi vadă propriile defecte. Mândria îi fusese o tovarăşă jalnică, iar faptul că se străduise să renunţe la ea îi îmbunătăţise mult personalitatea. Maturitatea îl schimbase şi pe Cole.

Suferiseră împreună pierderi şi conflicte dureroase. Cole

fusese de faţă la moartea surorilor şi mamei ei. Îşi împărtăşiseră şi visele de a lucra pământul, de a-şi face o cireadă frumoasă şi a avea cai magnifici.

— Eşti mult prea tăcută, zise Cole. Termină de bătut în cuie potcoava. După ce o examină din ochi, dădu drumul calului. E vreo problemă?

Dianne clătină din cap, apoi se gândi mai bine.

— Nu ştiu care e problema.

El zâmbi şi se duse la ea. Fără veste, o sărută repede pe obraz.

— Acum e mai bine?

Dianne se înfioră la atingerea lui şi îi zâmbi şi ea.

— Rău n-a făcut.

— Stai să-mi strâng uneltele şi ne ducem să facem o plimbare, zise el. Luă ciocanul, pila şi cuţitele pentru copite şi le puse bine.

Dianne aşteptă în tăcere, întrebându-se dacă asta se va dovedi o idee bună sau proastă. Chiar îl iubea pe omul acesta, dar simţea că nu îl cunoaşte deloc.

Porniră spre un pâlc de pini, Cole ţinând-o delicat de mână şi mângâind-o cu degetul mare. Dianne nu îşi putea imagina că l-ar putea iubi mai mult sau că ar putea avea o dorinţă mai mare de a fi cu el.

Te rog, Doamne, Te rog arată-mi care e problema.

Cole se opri şi o luă în braţe.

— Acum spune-mi ce te preocupă aşa de tare.

Dianne ridică din umeri.

— Nu prea ştiu. Doar că e ceva… ei bine… nu ştiu. Poate faptul că e deja septembrie şi în curând iarna va fi aici şi avem aşa de multe de făcut.

— Nu-mi pot închipui că asta te face aşa de tăcută. De obicei vrei să vorbeşti despre asemenea lucruri.

Ea rămase tăcută câteva minute.

— Ei bine, mi-e dor de familia mea. Mi-e dor de Zane şi de surorile mele. Mi-aş dori să ştiu unde e Trenton. N-am mai primit scrisori de la el de multă vreme. Îmi fac griji

pentru el şi mi-aş dori să vină odată în Montana. Şi sigur că mi-e dor de mama şi de tata.

Cole deveni rigid, dar nu îi dădu drumul. Cu toate acestea, Dianne observă.

— Câteodată sunt copleşită, continuă ea, urmărindu-l ca să vadă ce reacţie are, când îmi dau seama că cei pe care i-am iubit atât de mult nu mai sunt. Mi-ar plăcea să-i revăd – doar ca să le spun ce am pe inimă, să le spun ce vise am.

— S-ar putea să nici nu le pese. Ţi-a trecut vreodată prin minte?

Dianne fu mirată de această turnură a discuţiei.

— De ce spui asta?

Cole îi dădu drumul şi începu să meargă din nou.

— Oamenii nu ţin întotdeauna unii la alţii. Iar unii ajung să-şi dea seama că, numai pentru că oamenii fac parte din aceeaşi familie, asta nu înseamnă că nu mai pot unii de dorul altora când sunt despărţiţi.

— Nu înţeleg. Zici că nu ţi-e dor de familia ta? întrebă ea, forţându-se să ţină pasul cu el.

— Nu e nevoie să vorbim despre familia mea. Tu erai cea supărată.

— Vreau să ştiu despre familia ta – despre tine, zise Dianne fără să se gândească. Mereu faci aşa – mereu te închizi în tine. De ce? De ce eşti dispus să vorbeşti despre fatarea viţeilor şi înmulţirea cailor, despre şei şi nutreţ, dar nu vrei să-mi vorbeşti despre Cole Selby?

Cole îi aruncă o privire, dar îşi văzu de drum.

— Bine. Ce vrei să ştii?

Ea întinse mâna şi îl opri. Simţea că respiră greu când îl întrebă:

— Ţi-e dor de familia ta?

— Cred că mi-e dor de iluzia a ceea ce credeam că e familia mea, dar altfel nu le prea duc dorul.

— De ce nu le duci dorul?

Cole se uită în ochii ei, mijindu-şi uşor ochii de un căprui închis în timp ce vorbi.

— Pentru că nu le duc şi basta. Nu trebuie să am un motiv.

— Ba cred că ai. Dianne simţi dintr-odată că s-ar putea să fie pe cale să primească răspunsurile de care avea nevoie. Tremura uşor când se lipi de el. Aş vrea să înţeleg.

— Locul meu e aici. E mai bine să pun trecutul şi oamenii din trecut acolo unde le e locul – în trecut.

— Aşa o să faci cu mine când te vei sătura de iubirea noastră?

Cole o privi, nevenindu-i să creadă.

— De ce m-aş sătura să te iubesc? Ce te face să crezi că asta e posibil?

— De ce se satură un copil să-şi iubească mama şi tatăl – surorile? întrebă ea încetişor.

Cole se dezlipi de ea.

— Ştii care e adevărul. Ştii ce a făcut tata. Şi ţi-am zis ce indiferentă e mama faţă de mine. Deşi ultima dată când ne-am văzut a fost acceptabil, nu cred că ei îi pasă realmente unde sunt sau dacă îmi lipseşte ceva.

— Sigur că-i pasă, răspunse Dianne. E mama ta. Te va iubi mereu.

Cole îşi încrucişă braţele şi îşi încleştă fălcile. Dianne vedea că e mânios, dar nu putea renunţa la această discuţie. Ceva din ea insista să primească răspunsuri, răspunsuri care să explice zidul pe care simţea că trebuie să îl treacă pentru a ajunge la omul pe care îl iubea.

— Cole, l-ai iertat pe tatăl tău pentru ceea ce i-a făcut lui Carrie? Ai iertat-o pe mama ta pentru lipsa ei de afecţiune?

— De ce i-aş ierta? Nu merită. În plus, ei îşi văd de viaţa lor. Nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă-i iert sau nu.

— Dar mie-mi pasă.

— De ce?

— Pentru că această mânie pe care o ţii în tine ridică bariere între noi doi, zise Dianne, încercând să-l ajute să înţeleagă. Nu-ţi dai seama? Până nu înveţi să-i ierţi pe cei care-ţi greşesc, cum poţi iubi pe cineva?

— N-are niciun sens ce spui.

Dianne vedea că îşi strânsese pumnii. Iritarea lui faţă de întrebările şi spusele ei nu era mică. Dar i se părea că Dumnezeu o îndrumă ce să spună.

— Cole, zici că mă iubeşti – că vrei să te însori cu mine. Dar cum să mă mărit cu un om care nu vrea să ierte?

— Pe tine te-aş ierta – dacă ar fi nevoie, mormăi el.

— Cum pot fi sigură de asta? Singurele exemple pe care mi le-ai dat – exemple cu oameni pe care i-ai iubit mult cândva – arată că nu trebuie să fie nicio iertare pentru judecată şi purtare greşită. De ce aş crede că pe mine m-ai ierta dacă fac vreo greşeală?

— Dianne, nimic din ce spui n-are sens.

— Ba are, Cole. Dacă n-ai fi aşa de nervos pe mine acum, ai vedea şi tu asta. Îmi pare rău, dar e un lucru important. Nu văd cum ne-am putea căsători până când nu înveţi să-l ierţi pe tatăl tău pentru greşeala lui.

— N-a fost o greşeală! ţipă el.

— Vrei să zici că tatăl tău a ucis-o intenţionat pe Carrie? Că ştia că e ea, şi i-a pus capăt vieţii cu bună ştiinţă?

— Păi... el... of, lasă-mă în pace. Tu nu înţelegi. Şi porni valvârtej spre grajd.

Dianne alergă după el, ca să-l prindă din urmă, nădăjduind împotriva oricărei nădejdi că l-ar putea face să înţeleagă.

— Cole, eu înţeleg. Tata a fost ucis din greşeală într-un schimb de focuri în New Madrid. M-am învinovăţit multă vreme pentru moartea sa. Mama a plecat de acasă când era în grija mea şi a murit îngheţată. Făcu o pauză. Ştiu cum e să te simţi responsabil pentru moartea cuiva. Ştiu ce povară e zi după zi, chiar dacă ştii că nu tu ai apăsat pe trăgaci. Nu-mi pot decât închipui cât ar fi de groaznic dacă eu aş fi fost cea care l-a împuşcat.

Cole se opri din mers, dar nu zise nimic. Dianne se uită la el, rugându-se ca el să o înţeleagă.

— Te rog, iartă-l, Cole. Iartă-i pe el şi pe mama ta şi pe

oricine altcineva care ţi-a greşit.

— Dar dacă acel cineva e Dumnezeu? întrebă el. Sugerezi să-L iert şi pe Dumnezeu, pentru că şi Lui îi port pică la fel ca tatii?

Dianne fu aşa de uluită de declaraţia lui încât nu ştiu ce să zică. Deschise gura, dar nu putu alcătui cuvintele. Îi purta pică lui Dumnezeu? Cum putea spune asta aşa – de parcă Dumnezeu nu era mai important decât vecinul de vizavi?

Cole clătină din cap.

— Poate că nu eu sunt omul cu care ar trebui să te măriţi. În mod clar dragostea nu-i îndeajuns pentru tine.

Cu asta, plecă. Nu cu aceiaşi paşi mari, ci ca un om înfrânt. Dianne rămăsese ţintuită locului. Nu s-ar fi putut mişca nici dacă ar fi fost nevoită.

— Oh, Doamne, şopti ea, ajută-l. Te rog, ajută-l.

CAPITOLUL 38

— Îmi pare rău că ai inima aşa de grea, îi zise Koko lui Dianne, în timp ce făceau pâine. Dar mă bucur că mi-ai spus în sfârşit ce s-a întâmplat. În ultimele câteva zile am fost foarte îngrijorată pentru tine.

— E doar faptul că nu mi-am dat seama că problema dintre mine şi Cole e Dumnezeu. Mă gândeam pur şi simplu că, dacă ne adunăm în fiecare sâmbătă pentru ca unchiul Bram să ne vorbească din Scriptură şi să se roage pentru noi, Cole crede în Dumnezeu, că are propria credinţă în Dumnezeu. Acum, după atâta timp, adevărul e greu de înghiţit.

— Mai bine acum decât după ce sunteţi căsătoriţi, zise Koko. Lovi aluatul şi zâmbi foarte mulţumită. Va fi o pâine bună. Ştiu că le va plăcea oamenilor. Sigur că nu va ţine mult cât vor sta la baracă, dar va fi binevenită cât va fi.

Dianne dădu din cap. Ea şi Koko se puseseră de acord să facă cât de multe pâini puteau în plus. Unchiul Bram

anunţase deja că vor duce vitele în nord într-o săptămână. Gus avea de gând şi să meargă la fort cu câteva vite în plus, pentru vânzare. Făgăduise şi să aducă vorbă de la Zane.

— Sper că tu şi Cole veţi putea rezolva problema asta, zise Koko, lovind-o uşurel peste braţ. Vreau să staţi amândoi aici şi să fiţi fericiţi. Mi-a plăcut să aflu că tu şi Cole veţi conduce ferma după ce Bram nu va mai fi.

— Păi, cu voia lui Dumnezeu, unchiul Bram va mai trăi mulţi, mulţi ani de acum înainte. În ce ne priveşte pe mine şi pe Cole… asta… numai Dumnezeu ştie. Oftă şi acoperi pâinea ca să crească iar. Nădăjduiesc că Cole se va împăca cu Dumnezeu. Ştiu că nu poate fi niciun viitor… pentru noi… fără asta. Glasul i se frânse şi îi dădură lacrimile.

— Dumnezeu ştie cum să facă totul cel mai bine, zise Koko, îmbrăţişându-şi prietena. Trebuie să avem încredere în El. Ne vom ruga în continuare pentru asta, bine?

Dianne îşi trase nasul.

— Da. Bineînţeles că da.

Cole muncea singur ca să strângă vitele răzleţite, dar nu prea avusese noroc să găsească vreuna din vitele care lipseau. Izolarea îi potolise mânia. Aici putea călări şi călări fără să trebuiască să se simtă vinovat pentru sentimentele sau gândurile sale.

De ce trebuie ea să fie aşa? *Ce contează ce simt faţă de tata sau pentru Dumnezeu sau pentru oricine altcineva în afară de ea*? *Femeile sunt aşa de ciudate*. Era gata şi dornic să-şi facă o viaţă împreună cu ea – să o susţină cu sudoarea frunţii lui. Să-i dea inima lui şi să-i fie credincios până la moarte. De ce nu era asta destul?

— Cum merge?

Cole întoarse calul şi îl văzu pe Bram Vandyke venind din spate. Spera că îi va respecta intimitatea şi se va abţine să zică ceva legat de neînţelegerea lui cu Dianne.

— N-am găsit niciuna din vitele rătăcite, zise el,

aşteptându-l pe Bram să ajungă lângă el.

— Am putea vorbi câteva minute? Mi se pare un loc bun pentru discuţie, zise Bram, zâmbind. Nu ne poate întrerupe nimeni.

Cole se strâmbă.

— Da, dacă aşa vrei.

— Cred că ţi-ar prinde bine. Ce-ar fi să mergem la bolovanii ăia?

Cole dădu din cap şi o luă înainte. Ştia că Bram auzise probabil totul de la Dianne. Fără îndoială ea îşi vărsase inima în faţa lui şi îi zisese că el e un păgân. Poate că Bram voia să-i spună să plece.

Descălecând, Cole încercă să-şi justifice sentimentele. Acum, pregătindu-se să discute situaţia cu Bram, părea mai puţin sigur de dreptul lui de a ţine mânia. Ca să spunem adevărul, fusese mai puţin sigur de când vorbise cu Dianne. N-avea ce face. Mânia şi furia faţă de tatăl său şi chiar faţă de Dumnezeu îi erau tovarăşe de atâta vreme încât nu ştia dacă e vreo speranţă de rezolvare.

Îşi priponi calul şi îl lăsă să pască, în timp ce Bram descăleca şi el. Uriaşul porni spre bolovani de parcă n-avea nicio grijă pe lumea asta, în vreme ce Cole simţea că se duce ca să fie judecat pentru crimă.

— Văd după chipul tău că te gândeşti că am venit să te fac de două parale, dar adevărul e că nu acesta-i motivul pentru care am venit, începu Bram.

— Nu?

— Nicidecum. Ştiu că eşti nefericit, dar nu ştiu de ce. Ştiu că şi Dianne e tulburată.

— Vrei să zici că nu ţi-a zis?

Bram clătină din cap.

— Nu. Ar fi trebuit?

Cole se aşeză pe un bolovan şi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ne-am certat. Eu m-am cam enervat şi am plecat zicând că poate n-ar trebui să ne căsătorim.

— De ce?

Cole se juca cu o piatră.

— Dianne simţea că ceva nu-i în regulă între noi, dar nu era deloc între noi. Se opri şi oftă. Am încercat să-i spun asta, dar ea nu aşa vede lucrurile.

— Poţi să fii mai clar?

Îndemnul blând al lui Bram îl dezarmă pe Cole. Fără să vrea, începu să spună totul până când nu mai fu nimic de spus. Dându-şi pălăria jos de pe cap, se căzni să găsească cuvintele potrivite cu care să încheie.

— Cred că eşti destul de şocat să auzi pe cineva că îi poartă pică lui Dumnezeu.

Bram râse în barbă.

— Nu chiar. Am trecut şi eu pe acolo, fiule. Nu eşti tu primul care e supărat pe Dumnezeu şi n-o să fii nici ultimul.

Cole se întoarse şi îl privi în ochi.

— Ai fost supărat pe Dumnezeu?

— Cred că orice om are o perioadă în viaţă când are măcar o mică scânteie de mânie. Poate că nu se mânie aşa de tare ca noi doi, dar tot se întreabă de ce l-a făcut Dumnezeu să treacă prin ceva rău. Tot se supără când se gândeşte că El ar fi putut opri lucrurile rele, ca să nu se întâmple, dar n-a făcut-o.

— Dianne a zis că trebuie să mă împac cu Dumnezeu şi cu tata – că trebuie să învăţ să iert înainte s-o pot iubi pe ea.

— Cred că are dreptate, răspunse Bram. Cred că atunci când inima omului e împietrită faţă de Dumnezeu, nu poate da nimic de valoare nimănui altcuiva. Mai întâi trebuie să se ocupe de inima lui împietrită – să-L lase pe Dumnezeu să i-o înmoaie din nou.

— Poate că Dumnezeu nu vrea s-o mai înmoaie. Poate că nu mai pot fi ajutat.

— Şi eu am simţit la fel. Nu i-am spus niciodată lui Dianne de ce am venit în vest. Nici sora mea n-a ştiut. Adevărul este că eu şi tata ne-am certat îngrozitor. El voia să preiau afacerea de ceasornicar. Eu nu voiam să fac asta.

În toţi anii în care l-am ajutat, el a presupus că voi rămâne ca să mă ocup de afacere. Dar eu i-am zis că nu vreau decât să mă duc în vest şi să explorez ţara, să-mi trăiesc viaţa mea şi să-mi croiesc calea mea. El s-a supărat foc. Plănuise ani de zile cum va fi. Făcuse şi hârtiile şi era gata să-mi pună numele alături de al lui. Iar eu i-am aruncat în faţă darul. Acum îmi dau seama că, respingând afacerea, el a simţit că-l resping pe el. Dar nu era aşa. Bram căzu pe gânduri. Mi-a zis că dacă plec – dacă refuz această ocazie favorabilă – n-o să mai vorbească cu mine. Mi-a zis că mă reneagă şi pune totul pe numele lui Susannah. Eu i-am zis că n-are decât şi am plecat. Nici măcar nu mi-am luat rămas bun. Pur şi simplu m-am dus în camera mea, mi-am făcut bagajele şi am plecat. Singurul bilet pe care l-am lăsat a fost pentru Susannah şi mama, în care le explicam că alesesem o viaţă diferită, dar că le iubesc pe amândouă. Despre tata n-am pomenit nimic.

După ce Bram termină, se lăsă tăcerea câteva minute. Cole nu ştia ce să zică, dar o parte din el voia cu disperare să afle dacă Bram căutase vreodată să obţină iertarea tatălui său.

Bram îşi drese glasul.

— Ani de zile am fost supărat pe Dumnezeu.

— Pe Dumnezeu? întrebă Cole fără să se gândească. De ce?

Bram zâmbi.

— M-am gândit că El ar fi putut să-l facă pe tata să gândească raţional. M-am gândit că El ar fi putut interveni ca să oprească situaţia, să nu degenereze în ceva aşa de urât. M-am convins că Dumnezeu e sigur împotriva mea, pentru că ani de zile după aceea nimic nu mi-a mers bine. Aşa că m-am împietrit faţă de El. Îmi amintesc chiar că i-am zis că bine, dacă Lui nu-I pasă de mine, n-o să-mi pese nici mie de El. Această ieşire parcă m-a răzbunat, aşa am simţit.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Cole.

— Multe. Oricât încercam să fug de departe, Dumnezeu

nu m-a lăsat în pace. Mă pomeneam în compania misionarilor sau a predicatorilor itineranţi. Rătăceam zile de-a rândul şi, când mai aveam doar o ultimă fărâmă de putere, mă nimeream la nu ştiu ce casă izolată unde mă primeau. Doar ca să aflu, zise el, zâmbind, că familia aceea îi era cu totul devotată lui Dumnezeu. Nu doar religioşi, ţine minte, ci plini de o adevărată bucurie iubitoare pentru că făceau parte din familia pământească a lui Dumnezeu. Asta mă înnebunea.

Cole nu putu să nu zâmbească.

— Cred că înţeleg cum e.

— Până la urmă, am cunoscut un om care mi-a vorbit fără ocolişuri. Nu-l interesa nici cât negru sub unghie să-mi cruţe sentimentele. Mi-a zis că mă port ca un păcătos egoist. Sigur că, la început, am fost jignit şi am decis că nu-l voi asculta. Apoi a zis ceva care mi-a străpuns inima ca un pumnal.

— Ce? Cole nu-şi putea imagina nimic aşa de puternic.

— Mi-a zis că pot continua să fiu un păcătos pierdut, ducându-mi viaţa după bunul plac, ignorând oferta vieţii veşnice şi a păcii pe care numai Dumnezeu mi-o poate da. Dar, a zis el, *Va trebui să calci literalmente peste trupul frânt*, *sângerând şi străpuns de cuie al lui Iisus ca să intri pe porţile iadului*.

Cole se foi neliniştit la aceste cuvinte. Imaginea din mintea sa era vie.

— Nu înţeleg, murmură el, temându-se că înţelegea mai mult decât dorea să înţeleagă.

— Cole, tu poţi continua să fii supărat pe Dumnezeu şi pe tatăl tău. Poţi merge drept în iad când mori, fără să te uiţi înapoi nici măcar o dată. Dar, ca să faci asta, va trebui să decizi clar să-L respingi pe Iisus şi ce a făcut El pentru tine.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, în timp ce Cole încerca disperat să se adune. Voia să facă ce trebuia, să aibă pace în inima şi sufletul său. Dumnezeu ştia – cunoştea întru

totul nefericirea pe care o purtase în el în aceşti ultimi câţiva ani.

Bram se întoarse din nou spre el.

— Eu n-am avut ocazia să mă împac cu tata. El a murit înainte ca eu să-i pot trimite o scrisoare în care să-i cer iertare. Mereu am dus durerea asta cu mine. Aş da orice să pot să-l mai văd o dată ca să-l rog să mă ierte.

Lacrimile îi înceţoşau vederea lui Cole.

— Dar tata a ucis-o pe femeia pe care o iubeam. Dumnezeu a lăsat-o să moară în braţele mele. A lăsat-o să moară.

— El L-a lăsat şi pe Fiul Lui să moară, zise Bram încet. Întinse mâna şi o puse pe umărul lui. L-a lăsat să moară pentru ca tu să poţi trăi.

Cole simţi că undeva, înăuntrul lui, se rupe un zăgaz. Parcă emoţiile şi furia adunate ani de zile ieşeau afară sub formă de suspine pline de durere.

— Sunt aşa de nevrednic. E imposibil să mă vrea. N-are cum să mă ierte.

Bram îl strânse la piept.

— Fiule, El te-a vrut întotdeauna – şi e gata să te ierte. Dar trebuie să ceri.

— Chiar crezi asta?

Bram încuviinţă din cap.

— Din toată inima.

Cole se luptă să-şi oprească lacrimile. Voia acea pace despre care vorbea Bram – voia ca lucrurile să fie iarăşi aşa cum trebuie.

— Te rog, şopti el, cu ochii spre cer, oh, Doamne, Te rog.

Dianne îl văzu pe Cole venind călare în curte şi se întrebă dacă o va ignora, aşa cum făcuse în celelalte zile de la cearta lor. Îşi văzu în continuare de ţesălatul lui Dolly, sperând şi rugându-se ca el să găsească pacea.

În ţarcul celălalt, mânzul lui Dolly, Petra, îşi ridică copitele în aer şi sprintă cu exuberanţa copilăriei. Dianne îl

privi câteva minute, râzând de caraghioslâcurile lui. Aspectul lui sugera că va fi gălbui cu coama şi coada negre, ca mama lui, dar ea ştia că asta se putea schimba când creştea. Mai văzuse asta.

— Putem sta de vorbă?

Ea tresări auzind glasul scăzut al lui Cole.

— Sigur, răspunse, continuând ţesălarea calului.

Cole se urcă pe gard şi se aşeză pe el.

— Mai întâi vreau să-mi cer scuze pentru cum m-am purtat. Eram supărat, dar mai mult speriat.

La asta, Dianne se opri.

— Speriat? Ce te-ar fi putut speria? Spera că întrebarea ei nu pare prea aspră.

El zâmbi.

— Cred că mă temeam că ai dreptate.

Dianne se depărtă de Dolly şi lăsă ţesala jos.

— Dreptate? Legat de ce?

— Că trebuie să-l iert pe tata – că trebuie să mă împac cu Dumnezeu. Vezi, ştiam că, dacă privesc lucrurile în faţă şi nu fac nimic în privinţa asta, aş alege să întorc spatele la tot ce am crezut şi ce am fost crescut să ştiu că-i adevărat. Voiam să pun un văl peste adevăr, aşa încât să-l fac să fie cum vreau eu. Aşa încât să nu mă doară aşa de tare. Dar, în loc să găsesc pacea şi să scap de durere, mă durea şi mai tare.

Dianne înghiţi greu.

— Şi acum? Cuvintele abia se auziră.

Cole sări jos de pe gard şi veni la ea.

— Am discutat mult cu unchiul tău şi el m-a ajutat să văd din nou adevărul. Fără văl.

Dianne simţi că i se pune un nod în gât şi îi dau lacrimile. Nu voia să facă o scenă, dar era un moment important pentru ea – pentru ei şi pentru viitorul lor.

Cole îi luă mâinile între-ale sale.

— M-am împăcat cu Dumnezeu, L-am rugat să mă ierte pentru aroganţa şi mândria mea prostească. Şi L-am rugat

pe Iisus să-mi îndrume paşii tot restul vieţii.

Dianne izbucni în lacrimi şi i se aruncă în braţe.

— Vai, Cole, sunt aşa de bucuroasă.

Cole o ţinu strâns, fără a spune nimic câteva momente. Dianne se înfioră de atingerea lui şi de siguranţa pe care o simţea în braţele lui. Zidurile se prăbuşiseră. Acum nimic nu va mai sta între ei.

— Nu ştiu ce am făcut ca să merit o femeie aşa de bună ca tine, îi şopti el la ureche. Simt că perseverenţa ta, dorinţa ta de a-ţi menţine poziţia şi de a avea încredere în Dumnezeu pentru rezultat, m-au salvat într-un fel.

— Cred că Dumnezeu ştia că vom avea nevoie unul de altul, zise Dianne, dezlipindu-se de el. Zâmbi. Tu m-ai salvat de atâtea ori. M-ai păzit să nu iau foc, să nu fiu muşcată de şarpe şi acostată de huligani pe străzile din Virginia City.

— Da, dar tu m-ai păzit ca să nu-mi pierd sufletul.

— Nu, numai Dumnezeu poate face asta, îl contrazise ea.

— Dar nu dacă nu e cineva gata să-i arate omului greşeala căilor lui – să-i pună paşii în direcţia cea bună. Direcţia adevărului. Tu ai fost dispusă să-ţi menţii poziţia – să mă ajuţi să înţeleg ce nu e bine şi cum să mă îndrept. Cred că asta dovedeşte că vom face echipă bună.

Dianne se uită în ochii lui şi simţi că inima îi bate mai repede când el îi puse mâna pe obraz.

— Să nu te schimbi niciodată, Dianne. Să nu te temi niciodată să lupţi pentru ce e drept. Îi mângâie obrazul, apoi îi atinse blând buzele cu degetele.

— Te iubesc din toată inima.

— Te iubesc, Cole. Mai mult decât credeam că se poate.

— Mă vei aştepta? o întrebă el. Mă vei aştepta până mă întorc în Kansas şi mă împac cu tata?

Ea dădu încet din cap. Aşa era corect să facă.

— Şi dacă va dura veşnic te voi aştepta.

Cole o trase din nou în braţele lui.

— N-o să dureze aşa de mult. Plec mâine şi mă întorc

până la primăvară. Iar când mă voi întoarce, voi fi un om mai bun – unul vrednic de o soţie ca tine.

Dianne ştia că zilele îi vor părea o eternitate, chiar dacă el zisese că nu va dura veşnic. El îi trezise inima faţă de făgăduinţă iubirii, la fel cum Montana o trezise faţă de făgăduinţa unui cămin. Această făgăduinţă ce se va împlini o va ţine sperând, crezând şi având încredere în toate zilele care îi stăteau înainte. În toate zilele care aveau să treacă până când Cole se va întoarce din nou cu bine în braţele ei.

CÂND DIANNE CHADWICK ÎȘI ÎNDEAMNĂ familia să se mute în vest, la ferma unchiului ei din ținutul Montana, ea își imaginează o aventură idilică. Fără experiență, dar plină de hotărâre, Dianne trebuie să facă față realității unei călătorii dificile și a unui tărâm nemilos, toate acestea cu ajutorul lui Cole Selby, bărbatul a cărui inimă pare la fel de nesimțitoare ca munții pe care ea îi îndrăgește atât de mult. Dar când tragedia îi zdruncină familia, ea se teme pentru viitorul ei în țara sălbatică în care dragostea și pierderea par a umbla mână în mână pe potecile muntoase.

Romanciera TRACIE PETERSON zugrăvește, din casa ei din Montana, o imagine de neuitat a acestui loc bogat și aspru și a unor personaje puternice și cutezătoare.

KERIGMA beletristic

FICȚIUNE
ISBN: 978-606-8626-62-8
9 786068 626628 >
www.kerigma.ro